ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A_Aldridge Ray - Emancipator 02 - Vládce všeho.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ray Aldridge : Emancipátor kniha II -VLÁDCE VŠEHO
(EMANCIPATOR BOOK II: THE EMPEROR OF EVERYTHING)
Copyright © 1992 by Ray Aldridge

Můžeš snad koně srdce
ovládat svou obětavostí
či svým ostrovtipem?
Ne.
Hle, krev na udidle.

- vytesáno na portálovém sloupu brány Celadonského větru ve fabuláriu v Mořských věžích

Kapitola I

UKRADENÝ VZDUŠNÝ ČLUN pokračoval po naprogramované dráze, letěl deset metrů nad růžovou savanou Strašpytlu k vzdáleným modrým horám.

Ruiz Aw pozoroval řídicí panel. Všechno se zdálo být v pořádku; motory spokojeně předly, střelka kompasu se nehýbala, komunikační jednotka milosrdně mlčela. Jeho faraoští pasažéři usnuli, vyčerpaní hektickými událostmi uplynulé noci. Otočil se a zadíval se na ně. Se zvláštním potěšením pozoroval Nisu, která spala s hlavou nakloněnou na stranu, jeden pramen leskle černých vlasů v koutku úst s plnými rty. Tři faraoští muži s tetovanými obličeji spali na ostatních sedadlech; čtvrtý, který se ještě nevzpamatoval z prožitého šoku, byl připoutaný dole v nákladovém prostoru a na krku měl stále ještě explozivní obojek.

Ruiz cítil podivnou směsici šťastné malátnosti a obav z budoucnosti. Na jedné straně se vzdálenost mezi ním a otrokářkou Corean Heiclaro neustále zvětšovala a to bylo velice dobré. Na druhé straně, každou chvíli se nejspíš s jejich člunem spojí - a to bylo velice špatné. Bude čekat, že se jí ozve její poručík, starý kyborg jménem Marmo, kterého Ruiz zneškodnil a zanechal v savaně, kde posledně tábořili. Nebo Banessa, obří donucovačka, a tu Ruiz zabil při přepadení člunu. Corean bude mít bezpochyby na Ruize brzy pořádný vztek a Corean patřila k těm, jejichž vzteku se bylo radno obávat. Ruiz ji viděl, jak se zbavuje nekvalitních otroků a tváří se přitom stejně lhostejné jako někdo, kdo vytrhává plevel.

I tak se jeho situace ale výrazně zlepšila. Minulé noci byl vězněm v nákladovém prostoru člunu, spoutaný spolu s ostatními otroky. Dnes ráno už jeho krk nic nesvíralo. Přestože nedokázal změnit kurz člunu, mohl měnit rychlost a byl si skoro jist, že pokud dospěje k názoru, že bude výhodnější prchat po zemi, dokáže přistát. Věřil, že se mu podařilo zničit obvody dálkového ovládání člunu tak, že Corean nemůže převzít jeho řízení - ale jist si tím nebyl, protože člun byl vybaven jemu neznámým biomechanickým navigačním systémem.

ČAS PLYNUL a komunikační zařízení stále mlčelo. Ruiz se postupně uvolnil. Modré hory se blížily a už bylo více méně jasné, že míří do mezery mezi dvěma skalními štíty.

Ve chvíli, kdy se rozsvítila kontrolka komunikačního zařízení a ozval se bzučák, se pomalu dostával do stadia opatrného optimismu. Strach se znovu vynořil, přestože si byl Ruiz skoro jist, že člun není vybavený dálkově ovládaným destrukčním systémem. Skoro.

Chvíli si pohrával s myšlenkou pokusit se nějak zatajit, že se zmocnil člunu, ale brzy ji zavrhl. Mohl zničit videokameru a pokusit se změnit hlas, ale Corean a Marmo určitě měli pro takový případ heslo nebo něco na ten způsob. Pokud dá naopak otrokářce jasně najevo, co udělal, možná, že se mu podaří něco vytěžit z jejího překvapení.

Ruiz stiskl třesoucím se prstem tlačítko vysílačky.

Obrazovka se rozsvítila a z tetelení základních barev se postupně vynořila Coreanina dokonalá tvář. Po nekonečně dlouhý okamžik hleděla na Ruize Awa bez jediného slova, zjevně ohromená tím, co vidí. Její nádherné oči se maličko rozšířily, pokožka jí zbledla a pak se konečně pohnula její ústa. „Ty," konstatovala hlasem, v němž se skrýval potlačovaný hněv. „Měla jsem tě zabít hned, když jsem tě uviděla poprvé."

„Asi ano," odpověděl Ruiz tak smířlivě, jak jen uměl.

„Vůbec nechápu, jak jsi mi mohl připadat hezký," pokračovala. „Jsi bezcenný parchant. Takovou chybu už nikdy

neudělám.“

„Asi ne,“ řekl Ruiz a povzdechl si. Corean vlastnila obličej navržený jedním z největších pangalaktických umělců; byl nádherný dokonce i teď, když jeho rysy křivil vztek. Ruiz si pomyslel, že na ženě tak překrásné, že ji nedokázal neobdivovat, ani když mu přála strašnou smrt, je rozhodně něco zvrhlého.

Corean se mezitím vzpamatovala. „Kde je Marmo?“

„Někde na savaně.“

„Mrtvý?“

„Nevím,“ odpověděl Ruiz a usmál se na ni co nejšarmantněji. „Dokáže se plazit?“

Corean zbledla a oči jí zaplály chladnou zlobou. Tiše zamumlala nějakou dobravitskou kletbu.

Ruiz čekal, co řekne, a přitom přemítal, jestli se má odvážit ji ještě trochu podráždit. Proč ne? „Ale Banessa je mrtvá docela určitě, jestli ti to pomůže. Uškrtil jsem ji tímhle.“ Pozvedl stuhu, na které byl zavěšený ovladač obojků.

Zasmála se, ale její smích nezněl ani trochu vesele. „To bych ráda viděla... jenomže podle mě lžeš, Ruizi Awe. Ta žena byla jako hora, příliš silná i na tebe. Žádný neozbrojený člověk by si s ní neporadil. Jsi lstivý. Budu na to pamatovat, až tě zase budu mít zpátky.“ Trhla ovládáním mimo Ruizovo zorné pole a k jeho zděšení se člun zachvěl.

Ostatní se probudili a nyní sebou zmítali v bezpečnostních pásech a vydávali nejrůznější poplašené zvuky.

Flomel, faraoský kouzelník, vykřikl hlasem hraničícím s panikou. „Paní Corean! Já s tím nemám nic společného. Varoval jsem tvé podřízené, čeho je tohle zvíře schopno!“

Ruiz se obrátil právě včas, aby uviděl, jak Dolmaero uštědřil Flomelovi pořádnou facku. „Zmlkni,“ řekl cechmistr klidně. Kouzelník na něj vytřeštil oči; opovážlivost jeho bývalého podřízeného mu vyrazila dech.

Ruiz soustředil svou pozornost zpátky na řízení člunu. Stále bylo vypnuté, ale ke své velké radosti zjistil, že správně nereaguje ani na Coreaniny pokusy člun otočit. Vychýlil se sice z přímého kurzu, který dosud sledovali, trochu doleva, ale zpátky jej otočit nedokázala.

Otrokářčina tvář na obrazovce postupně odrážela několik různých emocí: triumf, potom zmatek a nakonec zklamání. Znovu zaklela a zalomcovala řízením. Člun se zhoupl a zahnul trochu víc vlevo. Pasažéři zděšeně zasténali.

Ruiz zjistil, že člun už nemíří k horskému průsmyku, ale přímo proti jednomu ze skalních štítů. Chopil se páky ovládající rychlost a zpomalil let, až skoro viseli ve vzduchu nad pozvolným svahem. Člun se neustále otřásal Coreaninými pokusy o převzetí řízení.

„Zastav to,“ prosila ho Nisa tichým hlasem.

Corean ji nejspíš zaslechla, protože se jí obličej okamžitě zkřivil zlomyslným úšklebkem. „Nemůže,“ řekla. Člun se zhoupl a škubl sebou, potom vyrazil vpřed, přímo k útesu. „Když tě nemůžu dostat zpátky, nezbývá mi než se s tebou vypořádat jinak.“

Ruiz přitáhl brzdu, ale člun ho přestal poslouchat úplně. Vytřeštil oči na skalní štít, který se blížil stále rychleji. Koutkem oka zahlédl škodolibý výraz v Coreanině dokonalém obličeji; bezpochyby doufala, že vysílačka přežije náraz dost dlouho na to, aby se mohla kochat Ruizovou smrtí.

Ruizovi se vybavila představa těla roztříštěného o skalní stěnu a na okamžik nedokázal myslet na nic jiného. Ne vlastního těla. Nisina.

Násilím ten obraz potlačil. Z nějakého důvodu si vzpomněl na toho ubohého blázna Kroela, někdejšího faraoského mistra kouzelníka.

Přitom ho něco napadlo a okamžitě začal jednat. Pozvedl ovládání obojku, který předtím nastavil na rezonanci s Kroelem. Chtěl ho použít jako sedativum, kdyby Kroel začal zuřit; nyní stiskl tlačítko detonátoru.

Z nákladního prostoru se ozval tlumený výbuch a zvuk motorů se rázem změnil; začaly kvílet hlasitěji a ječivěji, pak se ozval další výbuch - a ve člunu zavládlo ticho. Ruiz se pevně chytil opěrek křesla a doufal v nejlepší.

Těsně předtím, než člun dopadl na zem, zahlédl Ruiz Coreaninu tvář na obrazovce. Otrokářka na něj hleděla s intenzivním zájmem a Ruiz si pomyslel, že ještě nikdy nevypadala půvabněji a hrozivěji zároveň.

Kapitola 2

BYLO VELIKÉ ŠTĚSTÍ, že člun dopadl na svah s přídí zdviženou šikmo vzhůru. Svým trupem rozdrtil několik skalních výčnělků, odrazil se a pak začal klouzat k úpatí útesu. První náraz Ruize málem vyhodil z křesla, ale nějak se mu podařilo v něm udržet. Doufal, že se drží i ostatní a že je bezpečnostní pásy ochrání. Pokud vydrží trup člunu.

Člun vyrazil v oblaku prachu vzhůru a jeho obšívka zaskřípala na kamení. Pak zpomalil, narazil do skalní lavice a zastavil úplně.

V napjatém tichu se člun několikrát pomalu zhoupl a na okamžik to vypadalo, že se začne kutálet dolů. Ruize napadlo, jak hluboko svah asi vede. Nemění se někde pod nimi v sráz klesající do hluboké strže? Nedokázal si to vybavit; když nad ním letěli, soustředil se na Corean a její pomstychtivý výraz.

Pak se ale člun ustálil. Ruiz neslyšel nic než dávivé zvuky, které vydával Flomel. Obrazovka byla mrtvě šedá a všechny kontrolky na řídicím pultu zhasly.

„Tak,“ řekl nakonec Ruiz. „Štěstí nám pořád ještě přeje.“ Otočil se, aby se podíval na ostatní.

Nisa se choulila v bezpečnostních pásech, obličej bledý a vážný. Molnech se rozpačitě usmál a odtáhl okraj svých šatů od Flomela, který kolem sebe natropil příšernou spoušť. Dolmaero netečně hleděl průzorem ven.

Konečné Flomel ovládl své útroby. „Jednoho dne za to všechno zaplatíš, nečistý,“ vyprskl a zhluboka se nadechl. „Teď jsi rozbil zázračné plavidlo paní Corean a z nás se stali trosečníci uprostřed divočiny.“

Ruiz si povzdechl. „Flomele, musíš být takový neuvěřitelný idiot? Copak nechápeš, že se nás Corean snažila rozbít

o útes?“

Ukázal na stěnu tmavého pískovce, která se tyčila za předním průzorem.

Flomel po něm šlehl pohledem. „Nesmysl. Všechno je to tvoje vina, neměl ses plést do řízení. Kdybys nechal loď na pokoji, pořád bychom ještě letěli bezpečně a pohodlně k cíli. Jestli si myslíš, že nedokážu prohlédnout tvé lži, hluboce se ve mně pleteš.“

„Neboj se, nepletu se v tobě. Ale uznávám, že v jednom ohledu by bylo lepší, kdybych se do ničeho ‚nepletl',“ odpověděl Ruiz unaveně. „Pak bys totiž byl ještě spoutaný v nákladovém prostoru.“

Zavládl okamžik ticha. „Když už je řeč o nákladovém prostoru,“ řekl Dolmaero chraptivě, „co je s Kroelem?“

Ruiz pokrčil rameny. „Je mi to líto,“ řekl, ale nezdálo se, že by ostatní pochopili. „Kroel je mrtvý.“

„Jak to můžeš vědět?“ otázal se Molnech zaraženě.

Ruiz vstal. „Zabil jsem ho já. Nedokázal jsem vymyslet žádný jiný způsob, jak nás zachránit.“

NOUZOVÝ VÝCHOD naštěstí stále fungoval a Ruiz ho s Dolmaerovou pomocí otevřel ručně. Ostatní prošli kolem Kroelova mrtvého těla bez povšimnutí, ale cechmistr se u něj na chvíli zastavil a prohlédl si nepravidelný otvor, který v přepážce vyrazil výbuch Kroelova obojku. Pak se podíval na Ruize: „Jak tě napadlo to udělat?“

„Nevím. Šťastný nápad. Alespoň pro nás - Kroel by stejně zemřel jako my všichni ostatní, takže jsem mu vlastně ani neublížil. Pomoz mi s tím jídlem. Na člunu ho bylo jen na jeden den, ale teď je nás méně, takže bychom s ním měli vydržet déle.“

Dolmaero si přehodil vak s jídlem přes rameno. „Kroel by stejně dlouho nežil. Jeho duše už odletěla...“ Pokrčil rameny a odvrátil se. „Jsi zvláštní muž, Ruizi Awe - doufám, že se neurazíš, když ti to řeknu. Zabíjíš nepřátele tak snadno, jako někdo jiný bodavé mouchy. Pak lituješ smrti ubohého Kroela, kterého jsi ani neznal. Nejpodivnější je ale to tvé neuvěřitelné štěstí. Je vůbec možné, aby vydrželo?“

„Stačí, abychom se dostali pryč ze Strašpytlu. Pokud mi moje štěstí vydrží tak dlouho, víc od něj nebudu požadovat.“

VENKU SE RUIZ rozhlédl po své malé skupince. Shlukli se před vzduchovou propustí a tvářili se nešťastně - všichni kromě Nisy. Ruize napadlo, že za většinu jeho posledních těžkostí může její krása... ale možná to za to stálo. Dopřál si chvíli k tomu, aby mlčky obdivoval její bledou pleť, velké temné oči, dlouhé černé vlasy, husté a hebké, s lehkým měděným leskem; její štíhlé tělo a dlouhé nohy. Krásu té ženy ještě podtrhovala její bystrost, inteligence a obdivuhodně pevný charakter.

Usmál se na ni. Nisa mu odpověděla úsměvem plným něhy a Flomel znechuceně zabručel.

Ruiz okamžitě přenesl pozornost na Flomela, šlachovitého muže středního věku s tvrdými rysy ve tváři a sebejistým držením těla. Na jeho vyholené lebce se zřetelně rýsovalo tetování kouzelníka nejvyššího stupně. Flomel byl vězeň jako ostatní, ale díky své neotřesitelné aroganci vnímal otroctví jako jistou formu ochranné péče. Bude třeba jej přesvědčit, že Corean mínila prodat celou jeho skupinu tomu, kdo za ni dá nejvíc.

Ruiz ho považoval za nebezpečného muže a byl přesvědčen, že Flomel chystá nějakou zradu. Potřásl hlavou. Co to s ním je? Proč čaroděje prostě nezabije, jak mu radí jeho rozum?

Vedle Flomela stál Molnech a zvědavě se rozhlížel kolem. Byl vysoký a štíhlý nebo spíše hubený. I on měl na hlavě tetování kouzelníka a asistoval Flomelovi při jeho mistrovských iluzionistických vystoupeních, díky kterým se faraoští umělci stali tak cenným zbožím pro pangalaktický obchod. Ruiz se nemohl ubránit jistému obdivu k Molnechově optimistickému smíření se změněnými podmínkami. Jeho kvality ještě více vynikaly ve srovnání s Kroelovou xenofobií, která ho uvrhla do paniky hraničící s šílenstvím.

A konečně tady byl Dolmaero, statný, vážný muž s červeným a zeleným tetováním cechmistra. Byl vedoucím pomocné technické skupiny - tuctů kulisářů, drezérů zvířat, kostymérů, tesařů, chirurgů a jiných specialistů, jejichž práce ukrytá pod jevištěm umožňovala kouzelníkům vytvářet magické iluze. Na Farau stál na společenském žebříčku níž než kouzelníci... ale v tomto novém světě postupně přebíral významnější roli. Dolmaero bere zodpovědnost za své lidi vážně, pomyslel si Ruiz, a kromě toho je obdařen pronikavou, flexibilní myslí. Když je Coreanina automatická loď sebrala při vystoupení a unesla je z Faraa, Ruiz věřil, že je jeho převlek skoro dokonalý. Dolmaero však brzy pochopil, že Ruiz nepochází z jeho světa.

Nikdy se tuto vědomost nepokusil použít proti Ruizovi a Ruiz mu za to byl patřičně vděčný. Navzdory rozdílnému původu cítil k cechmistrovi jistý druh opatrného přátelství - a také navzdory riskantnosti jakýchkoliv citových vazeb v nebezpečných podmínkách, ve kterých se nacházeli.

Dolmaero se upřeně zadíval na Ruize. „Tváříš se vesele. Závidím ti. Mou mysl tíží příliš mnoho otázek.“

Ruiz si povzdechl. V Nisině případě se nechal unášet citem - ale jeho zodpovědnost za ostatní vězně už nebyla tak jednoznačná. Nejspíš však Dolmaerovi dlužil alespoň částečné vysvětlení. „Povím ti, co mohu,“ řekl. „Co tě zajímá nejvíce?“

Dolmaero si povzdechl. „Bojím se, že o naší situaci nevím dost ani na to, abych mohl klást správné otázky. Ale... kam nás vlastně Corean posílala, než jsi zabil její přisluhovačku a zneškodnil toho napůl člověka a napůl stroj? Víš to?“

„Ano.“ Téma hovoru budilo v Ruizovi zvláštní pocit - mravenčení kolem páteře, lehkost kolem žaludku, pot na čele. Síť smrti v hloubi jeho mysli se neklidně zachvěla a připomněla mu, že jestli narazí na genšova vlákna, zemře. Otřásl se. „Ano. Corean nás posílala ke genšům, kteří nás měli předělat tak, abychom byli neškodní.“

„Neškodní?“ Dolmareo se překvapeně podíval na Ruize Awa, jako by nedokázal uvěřit, že by ten muž někdy mohl být neškodný.

„Genšové... to jsou cizinci, mnohem podivnější než pungové, kteří provozují ohrady pro otroky. Jsou to odpudiví

tvorové, ale to není to, proč se jich bojím. Zasvětili celá staletí výzkumu lidského mozku. Znají nás až příliš dobře; mohou nás přinutit, abychom udělali cokoliv nebo se stali čímkoliv.“

„Co to pro nás znamená?“

„Nazývá se to dekonstrukce. Kdyby nás dopravili do enklávy genšů, pronikli by do našich myslí a předělali by je tak, že by se z nás stali dokonalí otroci. Na prvním místě už by pro nás nebyl pud sebezáchovy, ale oddanost Corean - nebo komukoliv, kdo by nás od ní koupil.“

„To zní velice složité,“ řekl Molnech. „Určitě existují jednodušší způsoby, jak ovládat otroky. Na Farau jsme je zvládli docela dobře. Pokud se otrok vzbouřil, ukřižovali jsme ho, svrhli do hlubin Pekla nebo použili k představení bez nároku na vykoupení. Ostatní otroci přihlíželi a poučili se.“

Ruiz se zamračil. Občas zapomínal, že ostatní pocházeli z primitivního zákaznického světa, že jejich kulturní dědictví bylo jiné. To pomyšlení mu přivodilo lehkou depresi. Představa ukřižování mu připadala barbarská; na druhé straně zabíjel nevinné při každé práci, kterou vykonal. Od chvíle, kdy přiletěl na Farao, jich zahynulo už několik, počínaje hlídačem na Zdi světa, kterého byl nucen zlikvidovat. Pak kvůli němu zahynuli hostinský Denklar a Reila, obyčejná holka, která se nad ním slitovala, když byl v nouzi. Dráb Rontleses - i jeho krev padala na Ruizovu hlavu. A po převezení na Strašpytel se seznam jeho obětí zvětšil do takové míry, že už je ani nedokázal spočítat. Ruiz se občas považoval za jakýsi bezhlavý žoldácký mor, který neustále mutoval a nedal se nijak léčit.

Něco z jeho úvah se mu muselo odrazit v obličeji, protože se ozvala Nisa, a v jejím hlase zaznívala starostlivost. „O co jde, Ruizi? Možná je ten nový způsob humánnější, ale my na Farau jsme nedokázali zasahovat do lidských mozků.“

„Humánnější?“ Ruiz se hořce zasmál. „Ne. Genšové z člověka udělají loutku bez vlastní vůle - jejich oběti už nejsou skuteční lidé. Dokázali by ze mne udělat lidský stroj. A co je na tom nejhorší, vůbec bych si to neuvědomoval. Připadalo by mi, že jsem stejný jako dříve. Kdyby mi jednoho dne můj vlastník přikázal, abych si rozpáral břicho a vytrhl si vlastníma rukama vnitřnosti, připadalo by mi, že je to naprosto rozumný požadavek, a s radostí bych mu vyhověl. Ani tehdy bych si neuvědomil, že jsem ztratil sám sebe.“

Následovalo ticho, ve kterém všichni přemítali nad pochmurným obrazem, který jim Ruiz vykreslil. Dokonce i Flomel, který rozhovor okázale ignoroval, se tvářil poněkud otřeseně.

Po chvíli Dolmaero vzhlédl. Zamnul si bradu a poškrábal se na tetované hlavě. „Hmm,“ řekl stísněně. „Nechci ti odporovat, ale nemůžu pochopit, proč genšové - jestliže mají takovou moc, jak jsi říkal... proč neovládnou celý lidský vesmír? Nebo ho snad ovládají?“

Cechmistrova schopnost vystihnout meritum věci Ruize opět překvapila. „To je velice dobrá otázka, Dolmaero. Pro genše to není snadná práce - úsilí potřebné k úplné přestavbě lidské mysli je vyčerpá a zotavení je dlouhé a nejisté. Lehké modifikace ovšem mohou provádět snadněji a bez rizika pro vlastní ‚zdraví.“

Ruize napadlo, jak se Corean podařilo sjednat mozkovou operaci pro pět otroků současně - a proč chtěla zaplatit astronomickou částku, kterou by to stálo? Záhy však zjistil, že nedokáže uvažovat o ničem, co se týká genšů - okamžitě ho z toho začne bolet hlava.

Vtom se do jeho mysli vkradla mnohem zlověstnější představa. Vzpomněl si na agenta Umělecké ligy z Dilvermoonu, který ho na tuto práci najal... a na genše ve službách Ligy, který mu pak upravil mysl a nainstaloval do ní síť smrti. Ke svému překvapení si uvědomil, že se právě nezvratně rozhodl: už nikdy nikoho nenechá, aby takto zasahoval do jeho mozku. Zdálo se, že pokud se mu podaří přežít, bude si muset najít jiné povolání. Mizivá pravděpodobnost, pomyslel si a odsunul podobné myšlenky stranou.

„Navíc,“ pokračoval nahlas, „genšové mají netechnickou civilizaci - zdá se, že nechtějí nebo neumí vyrábět přístroje, které by posilovaly jejich schopnosti. Jinak by už určitě ovládli celý pangalaktický vesmír. Jistě, tu a tam nějaký ambiciózní genš ovládne několik lidí a pokusí se svou moc šířit. Žádnému se ale zatím nepodařilo svou pozici upevnit. Možná, že jsme zatím měli tak trochu štěstí, ale spíš mi připadá, že genšové nepatří k druhům, které zajímá vlastní moc. A konečně, genšů je velice málo - a většina z nich jsou vězni.“

„Velice cenní vězni, pokud se je daří přinutit, aby své schopnosti využívali pro své věznitele,“ poznamenal Dolmaero.

„Ano. Velice cenní.“ Ruiz byl znovu nucen podívat se do očí neoddiskutovatelné pravdě: Liga ho sem neposlala, aby odhalil ty, kteří pytlačí na cenných otrocích z planety v jejím vlastnictví, ale aby ji dovedl k enklávě genšů na Strašpytlu.

RUIZ POHLÉDL DOLŮ ze svahu, přesvědčil se, že skutálený kámen skončí svou pouť volným pádem, a otřásl se.

Dolmaero sledoval směr jeho pohledu a usmál se. „Další štěstí. Musím si dát pozor, abych se tě držel, Ruizi Awe.“

Ruiz si povzdechl. „Štěstí přichází a odchází, cechmistře. Ještě zdaleka nejsme v bezpečí.“

„Co myslíš, že bychom teď měli dělat?“ Dolmaero se k němu dychtivě naklonil.

„Musíme se spolehnout na milosrdenství paní Corean,“ řekl Flomel nedůtklivě. „Určitě pochopí, že nemáme nic společného s běsněním toho nečistého zabijáka. Brzy pro nás přiletí a zachrání nás z tohoto bizarního místa.“

Ruiz, který nedokázal potlačit úžas, se hlasitě zasmál. Dokonce i ostatní Faraoňané se na Flomela dívali s údivem, jako by byl nějaké exotické zvíře vycvičené k provádění výstředních kousků.

Dolmaero jen zavrtěl hlavou.

„Flomele, Flomele,“ řekl Molnech. „Teď není vhodný čas na žertování. Stejně ti to nikdy moc nešlo. Že by se paní Corean slitovala mi připadá krajně nepravděpodobné. Vzpomínáš na její ‚milosrdenství' vůči Casminovi, tvému oblíbenému drábovi? Podřízla ho a pak ho spálila na popel.“

„Myslím, že Flomel je příliš hloupý na to, aby se poučil,“ poznamenala Nisa. „Je stejný jako Kroel, jen to dokáže lépe skrývat.“ Pomstychtivě se na Flomela podívala. „Při troše štěstí jako Kroel taky skončí.“

Kouzelník zrudl a zaťal ruce v pěsti. Ruiz si v první chvíli myslel, že chce Nisu uhodit a vykročil vpřed. Nyní měl

příležitost vypořádat se s potenciálním zrádcem jednou provždy, prsty ho svědily pokušením zlomit kouzelníkovi ten jeho tenký krk.

Flomel se mu podíval do očí, zbledl a stáhl se.

Ruiz se zhluboka nadechl a z hrdla mu uniklo zavrčení, které mu ztuhlo na tváři.

Ostatní jej pozorovali s výrazem zděšení. Dokonce i Nisa se odtáhla, jako by si jím najednou nebyla jistá. Ruiz zaváhal a usmál se na ni.

Mladá žena mu také odpověděla úsměvem, upřímným, i když trochu nejistým, což jí mohl jen stěží vyčítat. Musela by být blázen nebo naprostý hlupák, aby mu věřila bezvýhradně... a jedno ani druhé rozhodně nebyla.

„Jestli chceš, mistře Flomele," řekl, „můžeš tady počkat na Corean. Dorazí sem do dvou dnů, možná i dříve. Pod tímhle převisem nalezneš útočiště, ale jídlo ti tady nechat nemůžeme." Nevesele se na něj usmál. „Přesto ti můžu skoro zaručit, že nezemřeš hladem."

Flomel sklopil oči. „Cechmistře," zeptal se tichým hlasem. „Co navrhuješ?"

„Myslím, že Ruiz Aw je naše jediná naděje, mistře Flomele," odpověděl Dolmaero po chvilce váhání. „Jsme tady jako děti v divočině plné dravé zvěře. Myslím, že bychom se ho měli držet tak dlouho, jak nám to dovolí."

„Pak tedy musím vaši radu přijmout," zamumlal Flomel.

Ruiz pocítil zklamání.

Prohlédl to málo zbraní, co zachránili z vraku. U opasku měl zavěšenou Marmovu drátkovou pistoli - jedinou skutečně účinnou zbraň, kterou nyní vlastnili. Z Banessiny sbírky archaických zbraní si vzal starožitný stilet, mohutnou dvoubřitou dýku, malý dámský kris, který se nosil v pochvě připnuté na podvazek, a solidní kyj opatřený hřeby. Obří žena vlastnila i mocnější zbraně: graser, pistoli vystřelující samonaváděcí jehly - ale jako většina osobních zbraní byly navrženy tak, aby fungovaly jen v rukou svého majitele. Hodil je přes palubu spolu s mrtvolou.

Dýku dal Dolmaerovi, který ji přijal, jako by neměl tušení, co s ní. Ruiz si vzpomněl, že na Farau se už několik generací nebojovalo. Bude si muset pamatovat, aby na cechmistra příliš nespoléhal, pokud by se setkali s nějakými nepřáteli dříve, než se jim podaří uprchnout ze Strašpytlu.

„Strč si ji za opasek, cechmistře," poradil Dolmaerovi. „Ne, tak ne; kdybys klopýtl, pravděpodobně by ses sám vykastroval."

Kris v pochvě podal Nise.

„Jak ho mám nosit já?" zeptala se mladá žena.

„Ukážu ti to." Ruiz poklekl a vyhrnul jí spodní lem šatů. Pohled na její hebkou pleť jej okamžitě vzrušil. Když zapnul sponu podvazku, kterým jí kris připevnil na stehno, měl co dělat, aby od ní odtrhl ruce. Hlava se mu zatočila touhou. Rozmrzele si uvědomil, že je stále vydán na pospas romantickým impulzům, jimiž ho obdařil ilegální paměťář Nacker.

Kyj dal Molnechovi. „Přál bych si, abych pro tebe měl lepší zbraň," řekl.

„Na tom nezáleží," odpověděl Molnech a několikrát kyjem mávl před sebou. „Tohle postačí."

Ruiz si vyhrnul rukáv a kusem pevného plátna si přivázal stilet k předloktí.

„A co já?" zeptal se Flomel.

Ruiz vzhlédl; Flomelova drzost mu vyrazila dech. „Promiň. Ale mám za to, že nic ostřejšího než svůj důvtip nepotřebuješ."

Flomel otevřel ústa, jako by se chtěl přít, pak si to ale rozmyslel a spokojil se s nevraživým pohledem.

„Tak," řekl Ruiz. „A teď vám povím, co musíme udělat."

ŠKODA, ŽE ENERGETICKÉ systémy člunu byly neopravitelně poškozené, řekl jim Ruiz, takže se nedal použít hlavní eruptor v otočné věži. Jinak by mohli počkat na Corean, která určitě přiletí, a přichystat jí malé překvapení.

Pak vysvětlil Faraoňanům svůj plán - vydají se směrem k průsmyku a budou doufat, že brzy narazí na nějakou osadu nebo alespoň stezku. Pak se pokusí dostat ke kosmodromu a odletět ze Strašpytlu.

O tom, co bude s Faraoňany pak, se Ruiz příliš nešířil; sám to nevěděl. Nise chtěl dát příležitost, aby zůstala s ním, bude-li chtít. Mohl si docela dobře dovolit odkoupit ji od Umělecké ligy. Ostatní mohli uniknout do pangalaktických světů bez jeho požehnání, nebo jim mohl zařídit návrat na Farao -v tom případě by ale Liga mohla trvat na vymazání paměti před návratem na jejich domovskou planetu.

Faraoňané se na svůj příští osud nijak dychtivě nevyptávali a spokojili se s tím, co jim Ruiz řekl, ačkoliv Dolmaero se tvářil, jako by měl spoustu otázek, které ještě nepovažoval za dostatečně uzrálé. Ruiz byl vděčný i za toto drobné milosrdenství.

Vaky s jídlem rozdělil spravedlivě. Pouze Flomel bručel, že musí něco nést - ti ostatní přijali náklad vcelku radostně. Ruiz se na kverulanta zamračil a Flomel si nechal další námitky pro sebe.

K jídlu Ruiz přibalil několik dalších užitečných věcí: tři samonafukovací stany, láhev na vodu pro každého z nich a lehké plastové pláštěnky.

Nakonec vzal ještě jedno z vodítek, kterými byli nedávno všichni spoutaní. Když to Flomel uviděl, znechuceně se na něj zašklebil.

JAK PĚT UPRCHLÍKŮ stoupalo k horskému průsmyku, slunce jim pražilo do zad, ale studený vítr, který vanul z hor, způsoboval, že se stále víc třásli zimou. Když vyšplhali vzhůru po suti, na níž přistáli, našli úzkou stezku, která vedla přibližně směrem jejich pochodu. Nezdálo se, že by ji někdo použil v nedávné době a Ruiz příliš nedoufal, že by brzy narazili na jakékoliv známky civilizace. Přesto měl pocit, že od svého přistání na Farau nebyl tak šťastný, jako nyní. Byl svobodný, až na akční imperativ, který jej neustále pobízel k činu, a síť smrti se stáhla někam do hlubin jeho mysli. Dokud zůstane na svobodě, nemusí se jí bát. Teprve kdyby ho zajali nepřátelé Umělecké ligy a hrozila mu buďto

neodvratná smrt nebo nátlak, pod kterým by mohl vyzradit svá tajemství, síť by ho usmrtila a odeslala jeho poslední vzpomínky do ústředí Ligy na Dilvermoonu.

Ruiz se nutil k optimismu. Stačilo, aby odeslal torpédo se zprávou Lize a popsal v ní, na co přišel: polohu a identitu pytláků, kteří kradli otroky z Faraa, stejně jako skutečnost, že na Strašpytlu existuje enkláva genšů. Pak se síť smrti i akční imperativ v jeho mozku rozpustí a on bude skutečně svobodný.

Krátce se potěšil pohledem na pevné a štíhlé nohy Nisy, která stoupala po stezce před ním.

V NEJVYŠŠÍM BODĚ průsmyku se zastavili a Ruiz se rozhlédl po krajině, která se před nimi otevírala. Úpatí zakrývala zeleň a hustý les dole naznačoval, že mají před sebou srážkovou stranu pohoří. V dálce čněly z mlhy skalní štíty dalšího horského pásma. Široké údolí mezi nimi se táhlo v obou směrech až k obzoru.

Ke své velké radosti Ruiz uviděl přímou linku, která dělila údolí rovnoběžně s horami na dvě poloviny. Zbývalo jim překonat jen nějakých třicet kilometrů, aby se k ní dostali. Z místa, kde stál, se to nedalo rozeznat s naprostou určitostí, ale vypadalo to jako silnice vedoucí lesy. A tam, kde je silnice, budou určité i dostatečně rychlá vozidla, která je odvezou do bezpečí dříve, než je vyslídí Corean.

„Vypadá to jako zahrady mého otce," řekla Nisa, která stála vedle něj. „Odkud vzali všechnu tu vodu?"

Ruiz se na ni usmál. „Tady padá z nebe. Pořád. Nebo alespoň dost často na to, aby stromy rostly i bez cizího přispění."

Nevěřícně se na něj podívala. „No jistě," řekla tónem, z nějž jasně vysvítalo její přesvědčení, že si z ní utahuje.

„Opravdu," ujistil ji Ruiz. „Počkej, brzy se o tom přesvědčíš sama." Na severu se houfovaly temné bouřkové mraky. „Vlastně bychom si raději měli pospíšit, nebo promokneme na kost."

Flomel se posadil. „Já si potřebuji odpočinout. A musíme se najíst."

Ruiz si povzdechl. „Už mě začínáš unavovat, mistře Flomele. Nechat tě tady nemůžu: než by tě Corean zabila, určitě bys jí prozradil, kam jsme šli. Takže buďto půjdeš s námi a budeš se řídit mými příkazy, nebo budu nucen ukončit tvůj život. Umím to udělat bezbolestně."

Flomel rychle vstal. „Jdu," řekl zachmuřeně.

„Určitě to chceš?" zeptal se ho Ruiz laskavým hlasem. „Bojím se, že náš vztah musí pro jednoho z nás skončit špatně. A jsou horší místa na posmrtný odpočinek." Rozmáchlým gestem obsáhl modré nebe nad jejich hlavami i úrodný kraj pod nimi stejně jako svěží vítr, který vanul průsmykem. „A horší způsoby."

„Ne," prohlásil Flomel, nyní už mnohem vroucněji. „Půjdu s vámi."

Kapitola 3

NA TÉTO STRANĚ hor byla stezka v lepším stavu, a přestože byla stále dost strmá, mohli teď postupovat rychleji. V době, kdy slunce bylo asi v polovině své poutě po odpoledním nebi, dosáhli lesa na úpatí. Před nimi se tyčily vysoké, prastaré stromy. Ruiz nasadil ostrou chůzi, ale až na občasné Flomelovo bručení si nikdo z jeho společníků nestěžoval. Jak kráčeli stezkou dolů do údolí, pomalu se stmívalo. Brzy se slunce skrylo do těžkých černých mraků; jeho světlo tlumily i větve stromů nad jejich hlavami. Faraoňané se semknuli těsněji k sobě, nezvyklá zeleň kolem je zjevně znervózňovala. Jediná obyvatelná náhorní planina na jejich planetě byla tak suchá a vyprahlá, že jen ti nejbohatší si mohli dovolit udržovat zahradu.

„Jací lidé mohou žít na tak podivném místě?" otázala se Nisa přidušeným hlasem.

„Já nevím. Nejspíš všelijací, jako všude jinde," odpověděl Ruiz poněkud podrážděně. Přenášelo se na něj něco z neklidu ostatních. Les byl dost hustý, aby nabízel hojně příležitostí k nečekanému přepadení.

Nisa pochopila jeho podrážděnost jako výtku a stáhla se, což ho zarmoutilo.

Navzdory Ruizovým obavám na ně z podrostu nic nevyskočilo. Nerozletěla se proti nim žádná střela, nespadla na ně žádná síť a pod jejich nohama nesklapla žádná past. Ale když se slunce nachýlilo k obzoru, začali všichni zpomalovat únavou - s výjimkou Molnecha, který se zdál stejně svěží jako na začátku pochodu. Jeho křehce vyhlížející tělo zřejmě disponovalo nečekanou houževnatostí.

Cesta vedla zářezem ve vápencovém výhozu. Tu a tam se ve skalní stěně vytvořila jeskyně a Ruiz si vybral jednu, která se zdála být poměrně prostorná. Její strop skýtal uspokojivý úkryt před blížícím se deštěm, ale byla příliš plytká na to, aby přilákala pozornost větších dravců. Skvrny od sazí na šedém stropě ukazovaly, kde v minulosti tábořili poutníci, v současnosti však byla zcela opuštěná. Ruiz dal pokyn k zastavení. Veškeré naděje upíral k silnici, kterou zahlédli z průsmyku. K té mohli dojít i ráno a plahočit se lesem ve tmě by jim ušetřilo jen málo času - každopádně ne tolik, aby kvůli tomu riskoval, že si někdo vymkne kotník nebo že narazí na nějakého nočního lovce.

Flomel si zachmuřeně prohlédl jejich útočiště. „Tady mám strávit noc? V té vlhké díře?"

„Buď rád, že jsi nezůstal v průsmyku," zavrčel Ruiz. „A že pořád ještě nějaký úkryt potřebuješ." Za posledních několik dní jeho odpor ke kouzelníkovi ještě vzrostl. Nebylo to jen proto, že právě Flomel měl na svědomí Nisinu popravu při hře s fénixem, nebo že by ji na Coreanin pokyn s radostí zabil znovu. Dolmaero a Molnech se provinili stejně a žádný z Faraoňanů ve skutečnosti neviděl nic brutálního na podobných akcích, dokonce ani Nisa, která ve snaze vyhnout se opakování Flomela probodla nůžkami. Ne, Flomel byl nevinný produkt primitivní kultury ve stejné míře, v jaké byl Ruiz Aw ve svém jednání ovlivňován tou svou, hypercivilizovanou.

Jenomže Flomel uvažoval o ostatních lidských bytostech pouze z perspektivy jejich prospěšnosti pro Flomela. Ruiz se zamračil. V mysli se mu vynořilo nepříjemné pomyšlení. Byl Flomel o tolik jiný, než on sám? Ano, samozřejmě, odpověděl si okamžitě. Jinak bych toho zatraceného hada i ostatní prostě pozabíjel.

Otřásl se: podobné myšlenky ho zaváděly někam, kam nechtěl.

Řekl ostatním, aby v ústí jeskyně postavili stany, a mezitím šel s Nisou nasbírat dříví. Byl si více méně jistý, že je Corean nedostihne dříve, než příštího dne večer, takže si přepych ohně mohli docela dobře dovolit.

Od chvíle, kdy poslední poutníci přespali v jeskyni, zjevně uplynulo několik ročních období; na dohled od jejího ústí byla spousta vhodného dřeva. Ruiz s Nisou však zašli hlouběji do lesa, kde si mohli popovídat o samotě.

Když se Nisa sklonila těsně k Ruizovi, aby ulomila větev ze suchého kmene stromu, ucítil vůni jejích vlasů. Usmál se a zhluboka se nadechl. Nisa se otočila a pohlédla na něj skrz temný závoj vlasů. „Rozčílila jsem té?“ otázala se. Její hlas zněl skoro sžíravě.

„Ne, samozřejmě, že ne,“ odpověděl. „A já tebe?“

Usmála se vážnosti, s jakou se zeptal, a její obličej se rozzářil. „Ne, vůbec ne. Ale od chvíle, kdy ses zmocnil člunu, jsi jiný než dříve.“

„Asi ano.“ Ruiz zaklínil kus suchého dřeva mezi dva balvany a dupnutím nohou jej rozdělil na dvě části. „To proto, že teď dělám svoji práci, kdežto předtím jsem jen čekal na příležitost k akci. Ačkoliv... čekat s tebou bylo to nejkrásnější, co jsem kdy zažil.“

Její úsměv získal na vřelosti a v očích se jí zaleskly potlačované slzy. „Jsem tak šťastná, že to říkáš, Ruizi Awe. I když bych se za tohle přiznání možná měla stydět. Ne... určitě ne. Jsem sice princezna, ale muž jako ty musí být ve své zemi více než princ.“

Pohladil ji po ruce. „Narodil jsem se jako otrok.“

Vytřeštila na něj oči. „Pak musí být šlechta ve tvé zemi skutečně mocná.“

Ruiz se zasmál. „Znám některé, kteří jsou velice mocní. V pangalaktických světech se může stát králem nebo královnou člověk jakéhokoliv stavu - i otrok - pokud po tom touží a pokud dokáže předstihnout, přemoci a přelstít všechny, kdo jsou nad ním. A taky ostatní zájemce o moc. Těch bývá mnoho, velice mnoho.“

„Takže se tvoje země od té mé zase tolik neliší.“ Trochu posmutněla, jako by se právě rozloučila s nadějí, že je zbytek vesmíru šťastnější a spravedlivější místo než Farao. Narovnala se, náruč měla plnou nasbíraného dřeva. „Říkal jsi, že teď děláš svou práci. Co je to za zaměstnání?“

Ruiz pokrčil rameny. „Nic zvláštního. V podstatě se snažím zůstat naživu. Doufám, že se mi to ještě chvíli bude dařit a dostanu nás všechny pryč ze Strašpytlu.“

Zamyšlené se na něj podívala a hlavu přitom půvabně naklonila na stranu. „Moje důvěra v tebe roste každým dnem. Budeme dnes v noci spát spolu?“

„Pokud to chceš.“ Ruiz pocítil rostoucí vzrušení.

„Ano, chci to,“ odpověděla a laškovně o něj zavadila oblým bokem.

POZDĚJI SEDĚLO VŠECH pět uprchlíků u ohně, který barvil strop jeskyně do oranžova, a mlčky jedli. Když se Ruiz podíval na Dolmaerův zachmuřený obličej, uviděl, že cechmistr by se zase rád na něco zeptal.

„Nu?“ pobídl ho.

„Neurazíš se?“ otázal se ho Dolmaero opatrně.

„Ne, klidně se ptej.“ Ruize někdy mrzelo, že budil strach v každém, s kým se setkal. Faktem ovšem bylo, že Dolmaero byl svědkem několika příšerných ukázek Ruizovy násilné povahy, a proto se mohl jen těžko divit, že se před ním má na pozoru.

Dolmaero si povzdechl a sklopil oči. „Pak se tedy budu muset spolehnout na tvou shovívavost.“ Na okamžik se odmlčel, oči upřené do ohně. „Chci tě požádat, abys mi řekl pravdu o sobě a o Farau. Kdo jsi doopravdy? A co jsme my? Jaký je vztah mezi tebou a námi?“

Na takto přímý dotaz Ruiz připravený nebyl. Jeho prvním impulzem založeným na celoživotních návycích bylo něco si vymyslet a cechmistra uklidnit - říkal si, že stále ještě musí chránit své inkognito, jinak by riskoval spuštění sítě smrti. Nackerův zásah a zátěž, kterou na ni vyvinul jeho útěk z Co-reanina zajateckého tábora, síť trochu oslabily... Pokud by ho ale Corean opět dopadla a učinila bezmocným, siť by se určitě spustila a on by zemřel. Pokud ho zajmou genšové, síť ho zabije rovněž. Jestliže ho přemůže někdo z dalších nepřátel Ligy, síť se postará o to, aby nemohl promluvit.

Pomyslel si, že v porovnání s ostatními hrozbami se nebezpečí tím, že řekne Faraoňanům pravdu, příliš nezvětší. Koneckonců, nebylo pravděpodobné, že by se někdo z nich mohl vrátit zpět na Farao, aniž by se předtím podrobil vymazání paměti.

Ze všeho toho podezírání jej přepadla únava. Jeho ostražitost polevila. „Opravdu to chceš vědět?“

Dolmaero zachmuřené přikývl. Molnech měl ve tváři obvyklý výraz přátelské zvědavosti. Flomel ohrnul spodní ret a předstíral, že ho to nezajímá.

„Prosím, pověz nám to, Ruizi Awe,“ zaprosila Nisa.

Vyhověl jí.

TROCHU ZDRÁHAVĚ JIM vysvětlil, že je nezávislý donucovač, člověk, jehož práce spočívá v působení bolesti, podporování strachu a terorizování. Nezdálo se, že by to někoho překvapilo, dokonce ani Nisu ne. Ruize trochu zarazila lhostejnost, s níž přijala ošklivou pravdu. Nezapomínej, že pochází z cizí kultury, řekl si v duchu. Na tom, jak lidsky vypadá, nezáleží. To pomyšlení ale nezapůsobilo tak silně, jak by se dalo čekat. Možná, že mu doopravdy nezáleželo na tom, co byla, jen když byla Nisa.

Vysvětlil jim, že ho najali, aby vypátral pytláky, kteří kradou cenné faraoské otroky. Navzdory náhlé nechuti k utajování se ani slovem nezmínil o Umělecké lize a svoje zaměstnavatele popsal jen velice mlhavě. Liga byla na Strašpytlu nepopulární - byla to jedna z nejsilnějších nadplanetárních společností a zasahovala neúprosně a se smrtící

účinností. Ruiz nemohl riskovat, že se někdo z Faraoňanů o Lize náhodou zmíní před místními.

Přesto začalo být skutečné postavení Faraa postupné zřejmé. Tato informace už pro jeho posluchače tak lehce stravitelná nebyla.

„Prosím, vysvětli nám to podrobněji," požádal ho Dolmaero. „Farao někomu patří? Jako javloňová plantáž?"

„Tak nějak," řekl Ruiz.

„Ale co od nás pangalakťané chtějí? Zlato? Hadí olej?"

„Nějaký olej se exportuje," přisvědčil Ruiz. „Ale hlavním vývozním artiklem Faraa jsou kouzelníci. Proto Corean unesla z Bidderumu váš soubor. Jednoho dne by vás prodala nějakému sběrateli divadelních kuriozit za spoustu pangalaktických kreditů."

Dolmaero se zatvářil pobaveně. „Takže jsme dobytek? Nebo tancující píseční medvědi?"

„To ne. Otrokářství je v pangalaktickém světě regulováno mnoha humánními zákony. Pokud byste se dostali do rukou legální pangalaktické organizace, je velice nepravděpodobné, že by s vámi zacházeli špatně. Ale Corean... mohla by vás třeba prodat zrůdě z některého z barbarských světů - kdo ví?" Molnech se zatvářil zmateně, ale nahlas neřekl nic. Nisa se odvrátila a řekla tiše. „Vždycky jsem si myslela, že Farao patří mému otci."

Mezi jejich reakcemi byla ta Flomelova nejpodivnější. Přestože se dál snažil vypadat nezaujatě, ve tváři se mu objevil výraz vzdorovité pýchy. Ruizovi se zdálo, že na něj teď hledí s jinou, mnohem pokornější nenávistí než dříve. Z toho pohledu mu přeběhl mráz po zádech.

„Jak dlouho už jsme takto vlastněni?" otázal se Dolmaero.

„Mnoho generací. Od chvíle, kdy vaši předkové rozvinuli kouzelnictví ve vysoké umění."

Nisa žalostně zakňourala. Ruiz se něžně dotkl jejího ramene. „Co je?"

„Nic. To jen... vzpomínám si - není to tak dávno... i když teď mám pocit, že od té doby uplynuly celé věky... stála jsem na verandě domu svého otce nad městem a připíjela našim předkům. Těm, kteří putovali po Farau a předváděli tehdy ještě primitivní kouzelnické triky. Jejichž chytrost a šikovnost mi zajistila tak pohodlný život. A teď vidím, že ze mne udělali otrokyni..."

„Ne," namítl Ruiz. „Tak zlé to přece není. Od chvíle, kdy jste se stali zákaznickou planetou, jste nezažili žádnou větší válku. Před třemi sty lety byl u vás mor, který by vyhubil tři čtvrtiny celé populace, ale vaši majitelé ho zastavili dříve, než se stačil rozšířit."

Ukryla si tvář v dlaních. „Lovečtí dirgové mého otce jsou šťastní - už si nepamatují, jaké to bylo běhat svobodně po pláních. Dvakrát denně dostávají maso a lovčí dohlížejí, aby měli dost pohybu. Takže se nejspíš mají dobře."

Ruiz nevěděl, co by jí na to řekl. Objal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Chvíli vzdorovala, pak mu položila hlavu na prsa.

Znovu se ozval Dolmaero, i když to tentokrát vypadalo, že mluví spíš sám k sobě než k Ruizovi. „Musím najít způsob, jak se jednoho dne vrátit k souboru. Musím se pokusit je vysvobodit - víte, jsem za ně zodpovědný. Většině z nich nešlo o slávu a pocty. Dělali to, aby uživili svoje rodiny. Pověz mi, Ruizi. Teď, když jsou kouzelníci pryč, co udělá Corean s ostatními?"

Ruiz zavrtěl hlavou. „Nevím, cechmistře." Nevěděl, jak by Dolmaerovi pomohlo, kdyby mu řekl smutnou pravdu. Jestliže Corean dospěje k názoru, že uprchlé kouzelníky nezíská zpět, pravděpodobně podrobí zbylé členy souboru euthanasii. K čemu by jí byl kouzelnický soubor bez kouzelníků?

Čas plynul a oheň pomalu pohasínal, až z něj zůstaly jen žhnoucí uhlíky roztroušené v popelu. Noční vzduch byl mrazivý a vlhký a Ruiz si začal zřetelněji uvědomovat teplý dotek Nisina těla. Přál si, aby dokázal zmrazit čas, takže by tento okamžik trval navěky, aby běh jeho života skončil tady a teď, než dospěje k bolestnému konci, jenž ho patrně za několik málo dní čeká. Celý den se snažil zapudit ze své mysli skutečnost, že pěšky Corean neutečou a na silnici těžko potkají někoho, kdo zastaví tlupě otrhaných vagabundů.

Vždycky měl nadání potlačovat myšlenky, o něž nestál, talent, který mu při jeho nebezpečných podnicích dobře sloužil. Nyní se mu to nedařilo. Podíval se na Nisinu černovlasou hlavu. Možná se mu stala až příliš drahou, ale pokud to tak bylo, nepřál si to změnit.

Dolmaero se pohnul. „Ještě jednu otázku, když dovolíš - pak musím jít spát, jinak zítra nebudu schopen jít." Ruiz přikývl.

„Pověz mi... co pro tebe znamenáme, že nám tak pomáháš? Všiml jsem si, že chováš něžné city k vznešené... máš to vepsáno v obličeji. Ale co my ostatní? Odpusť, že to říkám, ale nepřipadáš mi jako někdo, kdo riskuje z čiré lásky k bližnímu." Ruiz si Dolmaera oblíbil a nemohl nemít rád ani Molnecha s jeho veselou a energickou povahou. Ale cechmistr měl v podstatě pravdu. Proč se obtěžoval zachraňovat ostatní?

Pokusil se o rozumné vysvětlení. „Čekám, že vy zase pomůžete mně."

Dolmaero rozhodil ruce. „Ale co můžeme dělat? Nejsme vycvičení v umění zabíjet a o tomhle světě nevíme vůbec nic." Ruiz se nad tím zamyslel. „Tak za prvé: musíme ustanovit hlídky, aby jeden z nás stále bděl. Nevím, jaké dravé šelmy žijí v lese nebo jací lidé. Rozhodně si nemůžeme dovolit nechat se překvapit. Takže... Molnechu, mohl by sis vzít první hlídku?"

„Samozřejmě," odpověděl šlachovitý mág vesele. Ruiz vzhlédl. Zjistil si, že hrozivá mračna se rozptýlila a mezi větvemi prosvítala modrá obloha. „Vidíš tamhletu jasnou hvězdu?" ukázal otvorem v zeleném baldachýnu. „Až bude nad tím stromem s bílou kůrou, vzbuď mě. Já pak vzbudím Dolmaera a on zase Nisu." „A co já?" zeptal se Flomel.

Ruiz jemně odstrčil Nisu a vstal. Vytáhl vodítko, které s sebou vzal z havarovaného člunu. „Pojď se mnou, mistře Flomele. Doprovodím tě do tvého stanu."

Flomel jej váhavě následoval ke stanu, který stál nejdále od ohně. „Musíš mě uvazovat jako nevycvičeného hipoida?"

Ruiz aktivoval mechanismus vodítka a díval se, jak se jeho vývrtkovitý konec sám ukotvuje do blízkého balvanu. „Musím, dokud tvůj výcvik trochu nepokročí."

„Vím, že jsem se k tobě choval přezíravě a hrubě, ale nijak jsem ti neublížil. Proč mi nevěříš?" Flomel ho obdařil pokřiveným úsměvem, výrazem, který byl i v okolním šeru zřetelně dvojaký.

Ruiz upevnil obojek kolem Flomelova krku a zacvakl zámek. „Říkejme tomu třeba instinkt."

„Tuto noc jsem se hodně naučil, Ruizi Awe. Jak si mohu zasloužit tvou důvěru?" Úsměv ani na okamžik neopouštěl Flomelova tenká ústa.

Ruiz se zasmál. „V tuto chvíli mě nic vhodného nenapadá. Možná na něco přijdeš sám." Zatahal za vodítko a přesvědčil se, že drží pevně. „Dobrou noc."

MOLNECH ZAUJAL stanoviště u vchodu do jeskyně a nyní stál bez hnutí opřený o šedivou skálu. V temnotě ho skoro nebylo vidět a Ruiz to v duchu ocenil. Molnech byl inteligentní a rychle se učil - možná, že přece jen bude užitečný.

Dolmaero už šel spát, takže u vyhaslého ohně zůstala pouze Nisa. Zimomřivě se krčila, rukama si objímala kolena přitisknutá na prsa. Ruiz se k ní sklonil a pomohl jí vstát. „Měli bychom si odpočinout," řekl.

Podívala se na něj s neproniknutelným výrazem v obličeji, jako by se mu chystala sdělit, že už si nepřeje sdílet s nim jeden stan. Těžko by jí to mohl vyčítat vzhledem k nepříjemným skutečnostem, které jí právě odhalil o jejím světě a životě.

Ale pak ho vzala za ruku a nechala se odvést do jeho stanu.

LEŽELI VE TMĚ těsně vedle sebe, jejich těla se dotýkala od hlav až po prsty u nohou. I když v tom objetí nebyla žádná vášeň, Nisa se k Ruizovi tiskla pevně. Bylo zřejmé, že z jeho blízkosti čerpá pocit bezpečí.

K Ruizovu překvapení to působilo vzájemně. Zjistil, že se mu líbí ji svírat, cítit, jak bije její srdce. Její voňavý, teplý dech, lechtání jejích hedvábných vlasů: to všechno byly slasti více než přiměřené tomuto okamžiku.

Po chvíli nabyl její dech pravidelnosti a ona usnula - Ruiz se však spánku bránil. Kdy se mu zase podaří těšit se z něčeho takového? pomyslel si. Možná už vůbec nikdy.

V jediném krásném, dlouhém okamžiku uplynuly dvě hodiny.

KDYŽ MU MOLNECH přišel oznámit, že je čas, aby ho vystřídal na hlídce, pocítil Ruiz prudkou lítost. Vymanil se z Nisina náručí tak ohleduplně, jak jen to šlo, a přitom doufal, že ji neprobudí. Nisa se pohnula, tiše zakňourala a znovu upadla do spánku.

Venku pod stromy ležela přízemní mlha, která mu dosahovala asi ke kolenům. Les byl až nepřirozeně tichý, okolní klid rušilo jen chrápání ozývající se z Dolmaerova stanu.

„Všechno v pořádku?" zeptal se Ruiz šeptem Molnecha.

Molnech přikývl a ve tmě se zaleskla běl jeho zubů. „Mohu o tom říct jenom tolik: nic se nestalo. Je to dobře?"

Ruiz mu úšklebek oplatil. „To ukáže čas, mágu."

Molnech se uchechtl. „Velice uklidňující, Ruizi Awe." Natáhl svou kostnatou ruku a dotkl se Ruizova ramene. „Všichni spoléháme na tvé schopnosti. I Flomel, přestože jeho obdiv je nechtěný a bolí ho." Znovu se uchechtl a pak najednou zvážněl. „Naše životy jsou ve tvých rukou, ale s přihlédnutím k okolnostem mám za to, že to s námi mohlo dopadnout hůř."

Ruiz byl dojat. „Doufám, že máš pravdu, mistře Molnechu. Všichni uděláme, co je v našich silách. Kdo ví, třeba to bude dost."

Molnech ho ještě jednou poklepal po rameni, pak se otočil a odešel do Dolmaerova stanu. Chrápání ustalo, aby se po chvíli ozvalo znovu.

Ruiz se pohodlně usadil na hromadě kamení kousek od ústí jeskyně. Připravil se na dlouhou noc. Spát se mu nechtělo a Dolmaero, nejstarší a nejtěžší z nich, bude zítra potřebovat všechny
síly.

A když už nemá pro Nisu žádný jiný dárek, může jí dopřát alespoň několik hodin spánku navíc. Snažil se uvěřit, že to není její poslední noc.

KDYŽ RUIZ VYLEZL ze stanu, Nisa se probudila. Pokusila se rychle zase usnout, ale hned se ji to nepodařilo. Hlavou se jí honily zneklidňující myšlenky, jako by jen čekaly na příležitost, až s nimi zůstane sama.

Myslela na Jásem, Coreanina hermafroditního otroka, jehož neopatrný pokus Nisu znásilnit poskytl Ruizovi příležitost zmocnit se vzdušného člunu. Tam, kde do ní pronikl, stále cítila bolest, ale ta pomalu slábla. Vybavila si hrůzně tichý způsob, jakým Ruiz vytáhl násilníka z jejího stanu a uškrtil ho, a vzpomínka jí poskytla pocit pomstychtivého uspokojení. Zemřel s tak dvojsmyslným výrazem překvapení ve tváři, až se skoro zdálo, že ve své vlastní smrti mimovolně nachází jakousi zvrhlou rozkoš.

Ruiz Aw. Takový zvláštní muž, skutečná hádanka. Například jak dnes v noci bez říkání věděl, že touží jen po jeho uklidňující přítomnosti, po objetí jeho paží a ničem jiném.

Ne že by se jí jeho milování nelíbilo, pomyslela si. Vlastně ještě nespala s tak zkušeným a pozorným milencem. Byl divoký i něžný zároveň a zdálo se, že ví lépe než ona, jaké doteky dělají jejímu tělu dobře. Dokonale vycítil rytmus její vášně. V posteli byla jeho jindy tak tvrdá ústa náhle hebká, jeho nádherné ruce, ruce zabijáka, ji jemně hladily když stála o jemnost, a pevně ji svíraly, když chtěla cítit sílu.

Jeho žár by ji skoro vyděsil, kdyby jí zároveň nepřinášel takovou rozkoš. V jeho milování cítila stejnou intenzitu,

jakou viděla v jeho obličeji, když zabíjel své nepřátele - obojí ji děsilo a fascinovalo zároveň.

Pak její vzpomínky zabloudily do oblastí, které jí byly nepříjemné, a proto se přinutila myslet na nadcházející den. Co nového uvidí, jaké podivuhodné věci, které na Farau neznali?

Mimovolně se zachvěla nedočkavostí. Jaký nový zázrak zase Ruiz vykoná, aby je ochránil před Corean? Nisa zjistila, že k jeho schopnostem začíná pociťovat takřka fatalistickou důvěru. Odmítala věřit, že by nad ním Corean mohla zvítězit, i přes všechny výhody, které otrokářka na své straně měla: vzdušné čluny, strašné zbraně, zrůdné přisluhovače.

Ne, pomyslela si, zatímco opět začala podléhat ospalosti, Ruiz to dokáže. Pak se její mysl vyprázdnila a mladá žena usnula.

A začala snít.

SEN ZAČAL DOBŘE. Zase byla Nisa, oblíbená dcera krále. Zase měla svá potěšení: osobní sluhy, nádherné pokoje v paláci, své knihy a hry - a zbožňovali ji všichni, kdo ji znali. Odpočívala v budoáru s výhledem na otcovy stinné zahrady a na sobě měla svoje oblíbené šaty s vysokým pasem a velkými motýlovitými rukávy, utkané z bílého pekelného hedvábí a pošité malými lesklými šupinkami.

Bylo to, jako by se události posledních týdnů nebyly staly. Její uvěznění, její bolestivá role ve hře s fénixem a její smrt v posledním jednání, vzkříšení, zajetí cizinci a podivný vztah k zabijákovi Ruizovi - to všechno byl jen sen, který rychle bledl.

Obořila se na tenký hlásek, který jí připomínal, že tohle je sen, a hlásek zmlkl.

Nyní procházela otcovými přepychovými síněmi, vznášela se jako vánek s tou nádhernou lehkostí, která je možná jen ve snech. Před jejími snícími zraky se odehrávaly důvěrně známé scény. Viděla porcelánové dlaždice, na kterých si hrála už jako dítě a které nabývaly tisíce odstínů slonoviny. Fontány, ve kterých se koupávala. Místnosti, v nichž laškovala se svými milenci - někdy se syny a dcerami ze šlechtických domů, jindy s obyčejnými lidmi, které našla na náměstí.

Její sen náhle zastřela krátká temnota a ona zjistila, že je na své oblíbené terase. Pod sebou měla střechy všech palácových věží kromě jediné. Město dole se na slunci lesklo jako klenot a Nisu zaplavil pocit vděčného úžasu. Tohle všechno bylo její, palác, velké město, pustiny Faraa za zdí. Všechno jí náleželo.

Cítila radost tak intenzivní, že se jí až zatočila hlava; takovou lehkost, že ji vůbec nepřekvapilo, když rozpřáhla ruce a její rukávy se změnily v křídla. Vzlétla, stoupala nad městem, kroužila s neuvěřitelnou lehkostí a půvabem.

Palác pod ní byl stále menší a menší, slunce pálilo silněji, ale ona dál stoupala, rychleji a rychleji, až se její křídla sama změnila v oheň a ona se stala nádhernou kometou.

Teprve nyní se jí zmocnil nepříjemný pocit - příliš pozdě. Zjistila, že proletěla kolem slunce a jeho teplo už ji nehřeje. Farao se změnil v zrnko písku ztracené v prázdnu.

Vzhlédla. Nad ní se klenul černý strop, rozpínal se ve strmém oblouku, který neměl začátku ani konce. Pokusila se zpomalit, zabránit tomu, aby se její křehké tělo rozpláclo o překážku, ale stoupala stále výš.

Nakonec se v jinak ničím neporušeném povrchu stropu objevil otvor. Pak poznala strašnou pravdu: uviděla, že její rodný svět je uvězněn ve velké láhvi - a ona prolétá jejím hrdlem. Bylo zazátkované?

Začala se otírat o hladkou skleněnou stěnu, snažila se o ni brzdit, jak se hrdlo zužovalo a její tělo se k němu tisklo pevněji.

Konečně se zastavila s rukama vztyčenýma nad hlavou a nohama zuřivě kopajícíma do stěn. Ne! křičela a žádný zvuk se neozýval. Snažila se dostat výš, marně zatínala prsty do skla. Její křídla se trhala a bolelo to, strašně - ona však bolest ignorovala a drala se stále výš. Nakonec se jí přece jen podařilo kousek se posunout, pak ještě kousek. Vtom se jí zmocnil děsivý pocit, že stěny kolem ní se budou svírat stále víc a víc, až z ní vymáčknou všechen život. Zoufale napjala svaly v posledním pokusu o únik.

A vytáhla se na ústí hrdla láhve. Křečovitě se držela okraje a rozhlížela se po hvězdnaté temnotě. Z jejích křídel zůstaly krvavé cáry bolesti, hvězdy byly chladné, necitelné ohně, neskutečně vzdálené.

Nisa byla vyděšená, ale byl to podivně radostný strach. V tu chvíli si přála, aby se nikdy neprobudila.

RUIZ SEDĚL BEZ hnutí po celý zbytek noci, ztracený v myšlenkách, jen malou částí vědomí hlídal okraj lesa. Nezdálo se mu, že by měli příliš velkou naději přežít, pokud zítra nedorazí k silnici a nezjistí, že po ní jezdí tvorové buďto velice důvěřiví nebo naivní. Kdo jiný by jim zastavil a vzal je?

Až Corean dorazí, bude s sebou určitě mít mechanické vyhledávače nebo nějaké stopařské bestie - každý úspěšný otrokář tyhle prostředky běžně používal. Podle účinnosti toho, co nasadí, je dopadne zítra odpoledne nebo dalšího dne ráno - pokud se Ruizovi nepodaří opatřit rychlý odvoz někam daleko.

Ruiz vzhlédl skrze koruny stromů a uviděl zářící hvězdy. Mezi nimi se leskly tečky orbitálních plošin Šardů. Kdyby se alespoň rozpršelo, zpomalilo by to případné stopaře.

Ať si s jejich situací lámal hlavu jakkoliv, nedokázal najít žádnou skulinku, kudy by z ní unikli. Mohl se pokusit přepadnout je ze zálohy: měl drátkovou pistoli. Jenomže Corean bude bezpochyby vybavena účinnějšími zbraněmi. Pokud mocrassarský bojovník už dokončil své svlékání a byl s Corean, bylo by to pro něj beznadějné, i kdyby byla otrokářka tak pošetilá, že by se k němu přiblížila na dostřel jeho drátkové pistole.

Ne, veškerá jejich naděje spočívala v tom, že najdou rychlý odvoz - jinými slovy závisela na štěstí. Tato neoddiskutovatelná skutečnost ho přinutila vzteky zaskřípat zuby. Obvykle sice štěstí míval, ale vždycky dělal, co bylo v jeho silách, aby se na to nemusel spoléhat.

Nikdy na štěstí nespoléhat: v tom bylo tajemství těch, kteří ho měli. Jenomže teď mu nic jiného nezbývalo.

Když se korunami stromů začalo prodírat bledé světlo, spadlo několik velkých kapek, které okamžitě vsákly do žíznivé země lesa. Pak pršet přestalo.

Kapitola 4

RÁNO RUIZ OSTATNÍ popoháněl, aby se co nejrychleji nasnídali, sbalili a protáhli si ztuhlé svaly.

Zdálo se, že Dolmaera noční spánek posilnil, ale vyhledal Ruize a trucovitě se do něj pustil. „Proč jsi mě nevzbudil na hlídku?“

„Nechtělo se mi spát,“ odpověděl Ruiz. „Nebyl důvod, abychom bděli oba.“

„Příště mě vzbuď. Svůj díl práce zvládnu.“

„Já vím,“ přisvědčil Ruiz a pak ztišil hlas do důvěrného šepotu. „Vlastně bych pro tebe něco měl. Chci tě požádat, abys nespouštěl oči z Flomela. Nisa jej bude taky hlídat, ale není dost silná, aby ho zastavila, kdyby ho napadlo udělat nějakou hloupost.“

Dolmaero přikývl. „Udělám, jak říkáš. Je to zvláštní. Bývaly časy, kdy pro mě náš soubor byl vším... a Flomela jsem přes jeho nepříjemnou povahu považoval za velkého muže. Byl takový skvělý kouzelník.“ Dolmaero si povzdechl. „Ale časy se mění a teď vidím, jak jsem byl pošetilý.“

„Ne, ne. Nebyl jsi pošetilý, cechmistře - byl jsi jako všichni ostatní: v mezích toho, co jsi věděl, jsi jednal, jak nejlépe jsi uměl.“

„Možná... rozhodně je od tebe laskavé, že to říkáš.“ Dolmaero se vrátil k ostatním.

STEZKA TEĎ BYLA širší a schůdnější, takže se jim dařilo postupovat slušnou rychlostí. Ruiz si na chvíli dopřál potěšení kráčet ruku v ruce s Nisou, vzadu za ostatními. Cítil se přitom sice trochu jako přerostlý středoškolák, ale Nisa na tom nic špatného neviděla. Svírala jeho ruku pevně a občas k němu obrátila obličej, aby se na něj usmála.

Ještě před polednem začali nacházet stopy svědčící o tom, že je stezka používána: plastové obaly od jídla, odhozené svršky, popel a dřevěné uhlí v místech, kde hořely táborové ohně. Ruiz se přinutil být obezřetnější. Pustil Nisinu ruku a zavolal na ostatní, aby zůstali stát.

„Dál musíme postupovat opatrněji,“ řekl. „Poběžím napřed a budu zjišťovat, jestli je vzduch čistý. Vy mě budete následovat pomalou chůzí. Pokud zaslechnete něco, čemu nebudete rozumět nebo co vám bude připadat nebezpečné - nebo když někoho uvidíte - okamžitě opusťte stezku a ukryjte se v lese.“

Ruiz se podíval na Flomela a zachytil prohnaný výraz v jeho obličeji. „A především nespouštějte z očí Flomela.“ Vytáhl vodítko, jedním koncem ho připevnil Flomelovi na krk a druhý dal Dolmaerovi. „Jestli se pokusí vykřiknout nebo jinak připoutat pozornost, zabij ho tak rychle, jak to půjde. Dokážeš to?“

Dolmaero zachmuřeně přikývl. Palcem přejel po ostří dýky, kterou měl za pasem. „Můžeš se na mě spolehnout, Ruizi Awe.“

Flomelův výraz kolísal mezi vztekem a nedůvěrou, ale nepromluvil ani slovo.

Ruiz se sklonil k Nise, políbil ji a přitom jí zašeptal, aby to nikdo jiný nemohl slyšet: „Hlídej je všechny.“

A pak se rozběhl napřed.

O NĚKOLIK SET metrů dál zpomalil v mírný klus. Les se nijak neměnil, ale ze stezky se stala široká cesta dlážděná okrovými cihlami.

Tu a tam proběhl kolem kamenné lavice s umělecky tesanými nohami a opěradlem. Připadalo mu, že cesta slouží jako něčí promenáda. Žádné výletníky zatím nepotkal, ale doufal, že brzy nějakého uvidí - pokud možno někoho s vysokorychlostním vzdušným člunem, který se bude ježit zbraněmi dalekého dosahu. Tiše se zasmál. To už by si mohl rovnou přát, aby byl výletník, se kterým se setká, tak hloupý, že si do svého dopravního prostředku nenechá nainstalovat žádné bezpečnostní zařízení.

Nakonec se rozhodl, že by mu úplně stačili výletníci s pěti motocykly.

Cesta se vinula lesem v elegantních serpentinách, a jelikož podrost nebyl příliš hustý, mohl Ruiz často využívat zkratek. Vzhledem k stálému stáčení cesty ale viděl jen malý kousek před sebe. Ve vzduchu cítil nějakou neidentifikovatelnou změnu, zmocnil se ho sotva znatelný pocit blížící se hrozby. Napadlo ho, že se blíží k hlavní silnici, a začal se chovat ještě obezřetněji: držel se stinné strany cestičky a bedlivě pátral po jakémkoliv náznaku, že tady není sám.

Pak proběhl další zatáčkou a zjistil, že silnice, ve kterou doufal, je ve skutečnosti kanál.

Cestička končila na prosluněné mýtině, z níž vycházelo svažující se molo z růžové žuly. Na začátku mola stála ozdobná brána - dva sloupy ve tvaru do výšky protažených lodí spojených klenutým překladem, který měl podobu dvou okřídlených plazů, jejichž zubaté tlamy se uprostřed setkávaly v jakémsi polibku. Tu a tam trčela ze země příčně pruhovaná tyč se zbytky látky na konci - bezpochyby připomínka doby, kdy se nad molem tyčil slavnostní baldachýn.

Na celém zařízení bylo vidět, že už ho dlouho nikdo nepoužil, a Ruizovo srdce se sevřelo.

Pomalu došel k přístavišti. Pořád byl ostražitý, ale stále více si uvědomoval, že nejspíš zbytečné. Odpadky podél cesty jeho naději posílily, ale opuštěné přístaviště ji zase zmařilo.

Vystoupil po schůdcích na molo a došel až na jeho konec, kde prudce spadalo do vod kanálu. Samotný kanál se zdál být dobře udržovaný. Byl rozdělen na dva plavební pruhy oddělené tenkou monobetonovou zídkou. Jeho vody byly nehybné, olejnaté a černé, ale žádný náplav kanál neblokoval - to mohlo znamenat, že je alespoň občas používán. Podíval se vlevo. Kanál mizel v dokonale rovné přímce na jihu mezi stromy, jejichž koruny tvořily jakýsi tunel. Žádná z

větví nebránila v proplutí lodi střední velikosti. Nejspíš byly pravidelně prořezávány.

Ruiz došel až k okraji kanálu a nahlédl přes monobetonový obrubník. Po jeho stěně, těsně nad vodní hladinou, se táhly pruhy repulzorů vypovídající o vysoké technické úrovni lidí, kteří kanál provozovali. Svědčila o tom i skutečnost, že břehy nebyly zarostlé.

Ruiz se posadil na obrubník a zvažoval možnosti. Měli čas postavit si vor? Možná - k pokácení stromů mohl použít drátkovou pistoli, i když by tím značně vyčerpal její baterii. Ale co pak? Až Corean přiletí, vyhledávače ji dovedou ke kanálu a ani se nebude muset příliš namáhat, aby je na vodě dostihla. Ruiz pochyboval, že by vor plul o mnoho rychleji, než dokázali postupovat pěšky.

Možná by se je mohl pokusit zmást - několik hodin by pluli po kanálu, pak by Flomela vyhnal do lesa a nechal ho, aby na sebe přilákal vyhledávače. Ne - bez pořádné porce štěstí - a hlouposti na Coreanině straně - by jim to zajistilo nanejvýš krátký náskok. Corean určitě měla v počítači pachové stopy všech svých otroků. Buď by tu Flomelovu ignorovala úplně, nebo by svoje síly rozdělila, aby je pochytala všechny najednou.

Zamyšleně hodil do temné vody větvičku. Chvíli ležela bez hnutí na hladině, pak náhle Ruiz ucítil v obrubníku vysokofrekvenční vibrace. Vyskočil a polekaně couvl, ale ještě předtím stačil zahlédnout, jak se větvička roztříštila na tisíc kousků a rozpustila se v louži pěny. Vibrace zase ustaly.

Ruiz okamžitě zamítl nápad s vorem stejně jako několik ještě nerozpracovaných myšlenek o využití kanálu jako úkrytu.

Ušel několik kroků podél obrubníku na jih a přesvědčil se, že mimo přistávací molo skýtá břeh dostatek míst k ukrytí. Skočit na palubu projíždějící lodi by neměl být problém, pokud by nebyla příliš rychlá, případně vybavená automatickými zbraněmi nebo silnými strážemi.

Ještě to ani nestačil domyslet a uslyšel zvuk motoru. Když se podíval směrem na sever, uviděl, že k němu bližším z kanálů pluje říční člun. Ustoupil hlouběji do porostu a čekal.

Jakmile se člun přiblížil, zjistil, že neveze žádnou posádku ani pasažéry. Byl to automatický nákladní člun těžce obrněný proti lupičům, ale bez jakýchkoliv viditelných zbraní. Shora jej pokrývala hladká ocel, mírně zaoblená, aby po ní stékala voda.

Vypadalo to dokonale. Když vyšel z úkrytu, stále neviděl žádné zbraně, a proto se rozhodl riskovat skok na palubu. Člun se pohyboval poměrně rychle, a než Ruiz znovu získal rovnováhu, nebezpečně zavrávoral.

K jeho překvapení ho nic nezabilo. Obrátil se a podíval se na molo, které se za ním rychle zmenšovalo, na stromy, svírající se kolem kanálu. Je v bezpečí, pomyslel si. S trochou štěstí jej Corean nikdy nedopadne - její vyhledávače budou prohledávat oba břehy kanálů, ale vzhledem k tomu, že nic nenajdou, budou postupovat pomalu, při troše štěstí pomaleji než on. Pokud ho člun nezanese do nějakého osudově nebezpečného prostředí, přežije.

Pocit štěstí, který se ho zmocnil, pominul stejně rychle, jako přišel.

Nisa. A ostatní, ale hlavně Nisa. Mýtina s přístavištěm se proměnila v pouhý světlejší bod v šerém zeleném tunelu. Ne, nebuď blázen, říkal si. Předtím také neměli šanci přežít - tak co se pro ně změnilo? Pokud seskočí z člunu, kdo ví, kdy popluje příští? Může to trvat celé dny. Nebo týdny. Dlouho předtím ozdobí jeho kůže stěnu Coreanina příbytku.

Ale byla tam Nisa. Nevěděl sice, co Corean udělá s Nisou a ostatními uprchlíky, ale příjemné to rozhodně nebude. V duchu viděl, jak ostatní dorazí k přístavišti a zjistí, že je pryč. Co si pomyslí? Flomel nebude muset dlouho uvažovat - ví, co by udělal on sám, kdyby k tomu měl příležitost.

Ruiz si povzdechl a otočil se, aby skočil zpátky na břeh. Uviděl vhodné místo mezi stromy a odrazil se - a ve stejném okamžiku se akční imperativ v jeho hlavě rozječel, že tohle nesmí.

Skoro se kvůli tomu zřítil do kanálu, ale přece jen dopadl na břeh a kutálel se dál. Akční imperativ mu drásal mozek. Nemohl ho zabít jako síť smrti, ale mohl mu zle ublížit. Co mu teď v bezhlesých vlnách bolesti sděloval, by se dalo přeložit asi takto: ‚Ruizi Awe, jednal jsi proti zájmu poslání, které jsi slíbil vykonat pro Uměleckou ligu.'

Ruiz ležel na zemi, chvěl se bolestí, zuby zaťaté, aby nekřičel, dokud ho akční imperativ nepřestal trestat. Pak se namáhavě posadil. Už nikdy víc, slíbil si v duchu. Nikdy nikomu nedovolí, aby si hrál s jeho mysli a nahrazoval jeho instinkty a vůli svou vlastní.

Když se trochu vzpamatoval, vstal a zamířil podél břehu zpátky k přístavišti.

OSTATNÍ DORAZILI JEN chvíli před ním. Nyní stáli v stísněném hloučku u brány mola a nejistě se kolem sebe rozhlíželi. Zatím ho ještě neviděli.

Ruiz se zastavil v porostu těsně před okrajem mýtiny a chvíli počkal. V Dolmaerově širokém obličeji viděl směsici úzkosti a zklamání. Molnech se bedlivě rozhlížel, jeho tvář byla naprosto bez výrazu. Flomel neustále škubal vodítkem, jehož konec svíral Dolmaero, a v obličeji měl vepsán výraz škodolibého triumfu.

Nisa stála kousek opodál a bylo vidět, že se nutí vypadat klidně a sebevědomě.

Bránila mě, pomyslel si Ruiz a kolem srdce se mu rozlil velice příjemný pocit.

Vystoupil z porostu a všichni sebou trhli.

„Ahoj," pozdravil.

Pohled na zklamání ve Flomelových očích mu poskytl trochu škodolibé zadostiučinění, ale to, jak se rozzářil Nisin obličej, pro něho bylo lepší odměnou.

„Báli jsme se o tebe," prohlásil Dolmaero s opatrným úsměvem.

Molnech se zašklebil, což dodalo jeho kostnatému obličeji zvláštní strašidelný výraz. „Samozřejmě, že ano - ale možná jsme se přitom trošičku obávali i o sebe."

Ruiz se zasmál: „Nesmysl. Na něco takového jsme všichni příliš stateční."

Nisa ho objala. „Já jsem se nebála," ujistila ho.

„Jsi příliš optimistická, vznešená dámo," opáčil Ruiz nejspíš trochu nezvyklým tónem hlasu, protože Nisa se zatvářila zmateně. „Stejně ti děkuji," dodal rychle. „Možná, že přece jen máme štěstí." Ukázal na kanál.

„Co je to?" zeptal se Molnech. Faraoňan přišel z planety, kde voda byla příliš vzácná a drahá, aby se vyskytovala volně venku.

„To je ‚kanál'," odpověděl Ruiz a použil přitom pangalaktický výraz. „Je to nízkoenergetický dopravní systém. Plují po tom věci, které se nazývají ‚lodě'. Jsou poháněné motory nebo strkané jinými, pro tento účel speciálně zkonstruovanými plavidly."

„Ve světě, kde se dá tak snadno létat vzduchem, mi to připadá zbytečně komplikované," poznamenal Dolmaero, jako by se s tak výstřední představou nedokázal smířit.

„Možná," přikývl Ruiz. „Ale pracuje spolehlivě a zajišťuje to bezpečný a malebný způsob cestování. Kdybychom pluli na lodi, nikdy bychom například nemohli narazit do skalního štítu."

„To je pravda," souhlasil Dolmaero.

„A jak přivoláme některou z těch lodí?" otázal se Flomel.

Ruiz se smutně usmál. „Bojím se, že v tom je právě naše potíž. Nemůžeme loď nijak přivolat - musíme jen doufat, že nějaká připluje dříve, než nás Corean dopadne."

Flomel si opovržlivě odfrkl. Ostatní se tvářili zaraženě, snad až na Nisu, která na Ruizovo štěstí spoléhala až nezdravě.

„Není to zase tak zlé," pokračoval Ruiz. „Jedna kolem proplula před několika minutami. Kousek jsem na ní plul, abych se přesvědčil, že je to proveditelné."

„Tak to jsi dělal?" Dolmaero se zatvářil poněkud skepticky a Ruiz si uvědomil: Zná mě lépe než kdokoliv z ostatních, Nisu nevyjímaje.

„Ano. Lodě se pohybují rychle, ale ne tak, abychom na ně nemohli naskočit - za předpokladu, že nebudou nijak střežené, jako ta poslední."

„A co budeme dělat teď? Můžeme se najíst? Je pomalu čas oběda," řekl Molnech a tvářil se přitom vesele vyhladověle.

„Proč ne?"

SEDĚLI NA SCHŮDCÍCH mola a dojídali Coreanino jídlo. Ruiz se pokoušel nemyslet na nepříjemnosti, které je bezpochyby brzy čekají. Neměl žádný rozumný důvod se domnívat, že další člun připluje dříve, než je najde Corean; proč si ale kazit hezké chvilky? Slunce ho hřálo do zad a Nisa seděla vedle něj, stehno příjemně přitisknuté k jeho. Bylo možné, že Corean dnes ještě nedorazí - v tom případě ho čeká ještě jedna noc v Nisině náručí. To mu připadalo jako velice dobrý způsob, jak strávit svou poslední noc.

Ne! Nesmí se s tím smířit, nesmí se vzdát. V tuto chvíli mu chladná logika není k ničemu; jakýkoliv tvor, který by se řídil logikou, by se už dávno vzdal.

Bedlivým zrakem obhlédl přístaviště. Měl drátkovou pistoli. Ostatní mohl skrýt do porostu. Flomela mohl přivázat k jedné z tyček jako nástrahu. Možná si Corean bude myslet, že ho tady na svém útěku zanechali, a zkusí ho vyslýchat. Kdo ví: možná bude dost hloupá, aby ze svého člunu vyšla neozbrojená, a on ji bude moci zastřelit. Podíval se na tesanou bránu. Jestliže Coreanin člun přiletí na mýtinu nízko nad zemi a to bude muset, pokud použije vyhledávače, mohl by se Ruiz ukrýt na překladu, mezi křídly jednoho ze žulových ještěrů.

Nu, tohle byl alespoň plán, i když nijak zvlášť dobrý. Přesto byl tisíckrát lepší než hloupá odevzdanost osudu.

Ruiz dojedl oběd a opřel se o teplý kámen. Předpokládejme, že skutečně připluje další loď. Jak dostane všechny na její palubu? Lodě zjevně pluly velice rychle. Ruiz dokázal běžet dost rychle, aby s ní dokázal držet krok, ale od ostatních to čekat nemohl. Ti měli jen jedinou příležitost - kdo ji promešká, toho tady budou muset nechat. Flomel by se mohl pokusit dělat potíže a zpomalit i toho, kdo ho bude hlídat.

Ostatní už dojedli a seděli mlčky na schůdcích mola nebo se rozhlíželi kolem.

Ruiz vstal. „Musíme se poradit, co dál."

Ostatní také vstali. Dolmaero trhnutím zvedl Flomela; mág se teď na cechmistra díval se stejnou záští jako na Ruize.

„Půjdeme ke kanálu," vyzval ostatní Ruiz.

Když se rozestavili na břehu, Ruiz řekl: „Problém je složitější, než by se možná zdál. Lodě se pohybují rychle a máme jen jedinou příležitost naskočit - za předpokladu, že budou bez posádky a automatických zbraní jako posledně. Navíc nevíme, z které strany další loď připluje. Bylo by lepší, kdyby mířila na jih, protože pak jsme na správné straně kanálu. Ty na sever plují v tom vzdálenějším kanálu."

„Jak se k nim dostaneme?" zeptal se Dolmaero.

„To je dobrá otázka. Mám plán, který by mohl fungovat." Ruiz se zadíval na stromy na druhé straně mýtiny. Vybral si jednu převislou větev tlustou asi jako Flomelův krk, vytáhl drátkovou pistoli a vystřelil. Rotující drátky proťaly dřevo a větev dopadla do vody, kde se zachvěla a rozprskla se na piliny.

Molnech opatrně couvl od vody. „Doufal jsem, že se vykoupu," prohodil suše.

„To bych nedoporučoval," řekl Ruiz s úsměvem. Pak se obrátil k Flomelovi. „Musím tě varovat, mistře Flomele. Pokud se nám pokusíš nějak překážet, použiju zbraň. Nemůžu dopustit, aby tě Corean chytila, jakkoliv by sis to nejspíš zasloužil."

Flomel polkl, oči vypoulené. „Chápu." V tu chvíli vypadal naprosto svolně a pokorně.

„Takže," pokračoval Ruiz. „Pokud uvidíme loď, která popluje na sever, pokusím se porazit přes první kanál strom, po kterém se všichni musí dostat na druhou stranu dříve, než loď dopluje k molu. Pak se rozmístíme podél břehu z důvodů, které jsou zřejmé. Já budu skákat první, abych mohl ostatním poskytnout záchranu. Potom Nisa, Dolmaero,

Flomel a Molnech. Musíte to udělat takto: než k vám loď dopluje, rychle se rozběhnete směrem, kterým se pohybuje. Až vás dostihne, trochu zrychlete a skočte na ni. S trochou štěstí si nikdo z vás nevymkne kotník."

„Zase je v tom to slovo," řekl Dolmaero - ale smál se.

„Bojím se, že je to tak," přisvědčil Ruiz.

FARAOŠTÍ MUŽI SE posadili do stínu brány a čekali. Dolmaero s Molnechem se pokusili pomocí dýky, kterou dal Ruiz cechmistrovi, udělat něco se strništi na svých hlavách. Střídavě se pokoušeli oškrábat si navzájem lebky, přičemž ten, kdo škrábal, měl ve tváři soustředěný výraz umělce, zatímco škrábaný strašlivě kroutil obličejem a bolestivě sykal.

Po chvíli nabídli Flomelovi, že ho oškrábou, a Ruizovi neunikl výraz potěšení, který se přitom objevil v jindy tak stoické Molnechově tváři.

Konečně zase všichni nabyli společensky přijatelné podoby a jejich tetování vesele zářila na slunci.

Ruiz se rozhodl, že si nechá vlasy dorůst, protože jeho převlek faraoského prodavače hadího oleje už vzal stejně za své a jeho blednoucí tetování uspokojivě zarůstalo černým ježkem. Na mýtině se rozhostilo ticho. Jediné zvuky se ozývaly od Molnecha a Flomela, kteří se rozhodli trochu si procvičit svou zručnost a nechali mizet malé kamínky a větvičky. Ruiz to pochopil jako dojemnou demonstraci důvěry k němu. Nebylo nijak pravděpodobné, že se mágové ještě někdy budou zabývat svým uměním, a to ani kdyby se jim nakonec podařilo uniknout ze Strašpytlu - přesto se ho nevzdávali.

Po chvíli utichly i tyto zvuky a na mýtině jen tiše šuměl vítr. V hlubokém tichu Ruiz uslyšel zašplouchání vody.

Otočil hlavu. Připadalo mu, že se ten zvuk ozval ze severního okraje mýtiny, odkud vedla úzká cestička do lesa.

„Počkej tady," řekl Nise. „Zavolej, jestli něco uslyšíš nebo uvidíš - zvlášť kdyby se blížila loď."

Došel na okraj lesa a vydal se po stezce do jeho nitra. Asi po padesáti metrech narazil na fontánu.

Po bronzové soše nějakého půvabného býložravce stékala kapkami chladná voda. Tvor měl hlavu tak trochu jako laň ze Staré Země, jemnou a bázlivou, ale měl šest dlouhých, silných nohou. Fontána napájela mělký bazének obehnaný žulovou zídkou. Přes přepad z něj voda vytékala do klikatého potůčku, který se ztrácel v porostu směrem ke kanálu.

Ruiz chvíli seděl na zídce a máčel si prsty ve vodě. Zavřel oči. Po celou minutu, kterou tam strávil, měl mysl nádherně čistou. Pak se vrátil k ostatním a pověděl jim o fontáně. „Chceš se vykoupat?" zeptal se Nisy. „Ale kdyby se blížila loď, budeš muset lázeň okamžitě opustit - i kdybys byla úplně nahá a mokrá."

Nisa se vesele zasmála. „Samozřejmě. Budu připravená okamžitě přiběhnout, slibuji... ale hrozně ráda bych zase jednou byla čistá."

„Dobře. Vznešená dáma se vykoupe první, pak přijdou na řadu ostatní."

Svlékala se, už když spolu kráčeli po cestičce, a dávala mu jednotlivé svršky tak rychle, jak si je stačila sundávat. Když se dostali na dohled bazénku s fontánou, nedočkavě se k němu rozběhla, nahá a půvabná. Přehoupla se přes okraj a s potěšeným výkřikem se ponořila do vody.

„Ach, to je nádherné," zvolala. „Už jsem páchla jako kupka hnoje - Jásemem i lektvary, které do mě nalili narkotikáři, než mě naložili do člunu." Sebrala ze dna bazénku hrst stříbrného písku a začala se jím zuřivě drhnout.

Ruiz ji chvíli pozoroval a opájel se její krásou, což jí zjevně nijak nevadilo - vlastně se do jejich pohybů zase začala vkrádat ta koketní unylost, která ho tak okouzlila, když se před ním poprvé koupala v zajateckém táboře toho dne, kdy se stali milenci. Nyní však byly okolnosti jiné, a přestože ho její nahé tělo nepřitahovalo o nic míň než tenkrát, byl příliš napjatý a soustředěný, než aby reagoval tak jako tehdy.

Po chvíli poklekl k okraji bazénku a začal prát její šaty. Když byl s výsledkem spokojen, rozvěsil je po okolních keřích, aby uschly.

Nisa se smála, jako by dělal něco neobyčejně zábavného. „Děkuji, Ruizi," řekla mu.

Pokrčil rameny. „Rádo se stalo. Možná bys pro mě mohla udělat totéž, až se budu koupat já."

Na okamžik se zdálo, že jeho poznámku považuje za urážku. Otevřela ústa, jako by chtěla něco odseknout, a nosní dírky se jí rozšířily - pak si ale všimla, že se na ni bezelstně usmívá, a všechen její hněv byl rázem pryč. „Proč ne? Teď už nejsem princezna a asi si stejně budu muset najít nějaké nové zaměstnání. Možná bych se uživila jako pradlena."

„To bys byla nejkrásnější pradlena na Strašpytlu," odpověděl.

„Opravdu si to myslíš? Tak proč nejdeš za mnou?"

„Udělal bych to hrozně rád, ale co kdyby se loď objevila v tom nejnevhodnějším okamžiku? Kdybych si najednou musel vybrat mezi záchranou a naplněním, bojím se, že bych se nedokázal včas rozhodnout."

„Ach," řekla, ale v očích se jí zablýsklo. „No, alespoň budu dnes v noci příjemnější než minule."

„Podle mě jsi byla příjemná dost," namítl.

Když skončila, svlékl se a umyl se co nejrychleji. Koutkem oka přitom sledoval, jak nemotorně máchá jeho šaty v potůčku. Když je zase vytáhla, byly úplně promočené a stejné špinavé jako předtím, ale s vážnou tváří jí poděkoval.

Když se Ruiz s Nisou vrátili, odešli k fontáně faraoští muži. Ruiz jim ještě připomněl, aby byli neustále ve střehu, a pak je zanechal jejich tělesné očistě.

ZBYTEK ODPOLEDNE strávil Ruiz na břehu. Naslouchal, jestli se neblíží loď, ale většinou se věnoval Nise, která seděla vedle něj a opírala se mu hlavou o rameno. Mluvila o svém minulém životě na Farau stejně, jako když byli uvězněni v Coreanině příbytku, ale Ruizovi neuniklo, jak se od té doby její postoj změnil. Tehdy hovořila o divech paláce svého otce s neskrývanou pýchou. Nyní tyto její vzpomínky zjevně bledly ve světle toho, co zažila a poznala v poslední době - bylo to, jako by se dívala zpátky opačným koncem dalekohledu, takže všechno, na co si vzpomněla, bylo menší a primitivnější v porovnání s věcmi, jež viděla od svého zajetí. A přitom... její touha po tom, co ztratila, byla

nyní silnější než kdy jindy, jako by už slasti předchozího života nepovažovala za tak samozřejmé. Jak ubíhal čas, slunce se sklánělo k západnímu obzoru a pořád se žádná loď neobjevovala, Ruiz byl stále nervóznější. Nakonec se rozhodl, že se musí připravit na nejhorší. Pokud Corean opravdu spěchala, mohla tu být do hodiny.

Svolal ostatní. „Poslouchejte," řekl. „Existuje jistá možnost, že se Corean objeví ještě před západem slunce. Pokud ne, v noci budeme v bezpečí - Šardové na Strašpytlu žádné noční lety netolerují. Ale... jestli přijde, budeme na ni připraveni.

Já se schovám nahoru na bránu. Odtamtud mohu nejlépe střílet. Až se Corean objeví, budete se o sebe muset postarat sami - utečte do lesa a každý ať se schová, jak nejlépe dokáže."

Dolmaera s Flomelem poslal na jižní stranu mýtiny. „Hlídej - pokud něco uslyšíš nebo uvidíš, zavolej. Jestli bude Flomel dělat potíže, hoď ho do kanálu."

Pak přistoupil k Nise, sevřel ji v náruči a políbil ji. „Ty a Molnech budete hlídat od severu."

Dívka jej vší silou objala a pak odešla bez jediného slova.

Když byli ostatní na svých místech, vylezl na bránu. Šplhat po hladké žule nebylo snadné, ale tesaný reliéf byl dostatečné hluboký, aby mu poskytl opory pro ruce a nohy. Konečně se dostal nahoru na překlad a vtiskl se do škvíry mezi plazovo tělo a složená křídla. Byl dost vysoko, aby viděl přes koruny většiny stromů - možná uvidí Coreanin vzdušný člun s dostatečným předstihem, aby se ostatní stačili ukrýt v lese.

Ruiz Aw se snažil uvelebit na svém hřadu co nejpohodlněji, ale podařilo se mu to jen částečně. Víc připravený už být nemohl. Snažil se myslet pouze na uspokojení, které pocítí, až zabije Corean.

Kapitola 5

EMOCE RUIZE AWA se pohybovaly podél strmé křivky. Na začátku svého čekání na Coreanin člun jej ovládalo fatalistické zoufalství. Ale jak se slunce blížilo k obzoru a ona se stále neobjevovala, vrátila se mu naděje. Další noc: bylo snad příliš žádat ji od svého štěstí? Začal věřit, že ne.

Tolik se soustředil na snění o oddálení neodvratné zkázy, že když na něj Molnech zavolal, nezareagoval okamžitě.

„Cože?" zařval na něj.

„Něco se blíží!" Molnechův hlas ale nezněl vůbec radostně.

Ruiz se naposledy podíval směrem, kterým se měla objevit Corean. Nic. Vysoukal se ze svého úkrytu a zjistil, že má nohy z nepohodlného ležení úplně zdřevěnělé.

Na zem se dostal, aniž přitom spadl, a pak se co nejrychleji rozběhl za Molnechem a Nisou.

COREAN NERVÓZNĚ přecházela po bublině řídicí kabiny záchranných saní, které si vzala ze své kosmické lodi. „Nemohl bys s tím jet trochu rychleji?" zeptala se tvora, který seděl u řízení.

Pilot se k ní obrátil a v parodii úsměvu otevřel svá kočičí ústa. „Jissstě, má paní. Můžeme jet rychleji. Ale jessstli Šardové hlídají - a oni hlídají pořád - mohla by ssse z násss asssi tak po šesssti ssstech metrech ssstát hezoučká hořící kometa. A bojím ssse, že potom zassstavíme navždy." V očích se mu zablesklo radostí nad vlastním vtipem.

Corean neodpověděla - už se naučila přijímat Lenshův sarkasmus jako cenu za služby, které jí prokazoval. Jeho drzost zjevně patřila k jeho kočičímu mozku - ani genšové ji nedokázali odstranit, aniž by přitom ohrozili jeho inteligenci a výkonnost.

Samozřejmě sama dobře věděla, že Šardové hlídkují. Majitelé Strašpytlu prosazovali plnění svých zvláštních zákonů neúprosně. Zakazovali jisté způsoby cestování, velké válečné lodi, velké vojenské jednotky, nukleární zbraně a mnohé jiné užitečné propriety moderního válčení. Provinilce trestali ze svých orbitálních plošin přísně a okamžitě.

Občas to bylo nepohodlné. Na druhé straně, nebýt Šardů a jejich iracionálních zákonů, pangalaktický svět by už všechny nelegální podniky, kterým se tak skvěle dařilo na Strašpytlu, dávno zlikvidoval.

„Trpělivost," řekla si Corean.

Pod saněmi ubíhala růžová savana. Modré hory, kde Ruiz Aw havaroval s jejím vzdušným člunem, byly stále jen šmouhou na obzoru - a slunce už bylo velice nízko. Do soumraku se tam dostat nemohla a záchranné saně nebyly zařízeny pro pomalou jízdu po zemi, kterou jedinou Šardové v noci dovolovali. Bude muset přistát a Ruiz Aw si bude muset na svou odměnu počkat do rána.

Corean se na chvíli oddala příjemným představám toho, co s ním udělá, až ho dopadne. Ruiz jí ukradl člun a několik nejcennějších otroků, zlikvidoval dva její nejlepší pobočníky a skoro zabil i ubohého Marma. Marmo teď ležel v nákladním prostoru saní a staral se o něj Fensh, Lenshův souvrženec. Lékařská klíšťata rychle hojila šrámy na tom zbytku masa, které ještě měl, zatímco opravárenští mechani nahrazovali poškozené části Marmova mechanismu novými. Corean se v duchu proklela, že je tak sentimentální. Kdyby nezastavovala, aby sebrala Marmovo poškozené šasi a pak ještě hledala tu jeho ztracenou baterii, dostala by se k vraku před soumrakem.

V zadní části kabiny se pohnul mocrassarský bojovník, jeho spáry zazvonily o plastovou palubu. Jelikož se právě vrátil ze své svlékací buňky, páchl zvlášť silně, ale Corean už si na to dávno zvykla. Koneckonců, byl to pach bohatství - jen ti nejmovitější si mohli dovolit vlastnit mocrassarského bojovníka. Corean sestoupila do nákladového prostoru, kde na montážní plošině ležel Marmo. Dolní polovina kyborgova obličeje byla bledá a sinalá, ale už nabyl vědomí, a když ji uviděl, na rtech se mu objevil slabý úsměv. „Jak se vede?" zeptala se ho Corean.

„Díky tobě už mnohem lépe," odpověděl Marmo. Corean si odfrkla. City, které v tuto chvíli chovala ke starému pirátovi, byly dvojaké. Byl s ní už dlouho, a pokud kdy měla něco jako přítele, byl to on - vždycky našel nějaký

způsob, jak jí být užitečný. Na druhé straně se musel dopustit nějaké nedbalosti. Jak by se Ruizovi jinak mohlo podařit zmocnit se jejího člunu?

„Co se stalo, Marmo?“ ze všech sil se snažila potlačit vztek.

Okuláry kyborgových očí se s tichým zabzučením přeostřily, jako by se už nedíval na Corean, ale někam do hlubin své paměti. „Přelstil mě. Nevím nic o tom, co udělalo Jásem nebo Banesse, ale rozhodně jsou oba po smrti.“

„Ano.“ Corean našla obří mrtvolu své pobočnice stejně jako nepatrné pozůstatky Jásem pokryté hodujícími mrchožrouty poblíž místa, kde nalezla Marmovu baterii. „Nemohl bys to trochu rozvést?“

„Stalo se to těsně po půlnoci, když mělo hlídku Jásem. Byl jsem v řídící kabině a Banessa odpočívala dole ve své kajutě. Najednou dovnitř vtrhl Ruiz Aw, šklebil se jako démon a mával nějakou primitivní zbraní. Vystřelil jsem na něj - měl jsem drátkovou pistoli - ale nějak se stalo, že jsem ho minul, a to už mě ovinul nějaký řetěz nebo lano. Na okamžik jsem byl úplně bezmocný, pak po mně Ruiz vystřelil z nějaké archaické balistické zbraně a vyrazil mi pistoli z ruky.“ Marmo se zhluboka nadechl. „Pak už to se mnou šlo z kopce, a než jsem se nadál, ležel jsem na zádech, zatímco se mi Ruiz šťoural tupým nožem v krku. Neměl jsem na výběr a musel jsem spolupracovat.“

„Mohl sis vybrat smrt - místo abys mě zradil.“ Marmo si povzdechl. „Možná. Ale měla bys vědět, že podle mě by to stejně moc nepomohlo. Ten chlap snad ani není člověk. Opravdu ho chceš pronásledovat? Mohlo by s ním být víc problémů, než za kolik stojí.“

Corean na něj vytřeštila oči. Co se s tím starým netvorem stalo? Ve dnech své pirátské kariéry musel čelit mnohem horším protivníkům - zbytky masa, které ještě měl, svědčily o strašlivých zraněních. Byl snad Ruiz Aw něco jiného než chytrý lotr s dobrými reflexy?

„No,“ pokračoval Marmo, „to je jedno. Jestli ho musíš mít, pomůžu ti jako vždycky. Ale měli bychom si slíbit, že už ho nikdy nepodceníme a budeme velice, velice opatrní.“

„Marmo,“ řekla Corean, „ten člověk mé velice ranil, více než jedním způsobem. Než budu zase šťastná, je nutné, abych mu způsobila velkou bolest. Chápeš?“

„Ano, Corean,“ odpověděl velice tiše.

RUIZ AW DOBĚHL na břeh, kde stáli Nisa a Molnech a hleděli na sever.

„Co je to, Ruizi?“ zeptala se Nisa.

Nebyl si tak docela jist. Vypadalo to, že připlouvá flotila říčních člunů, ale na tu vzdálenost se to nedalo dobře rozeznat. Napínal oči proti šeru a vyčkával.

O chvíli později zjistil, že čluny vezou poněkud zvláštní náklad, konstrukce podpírající velké podivné obličeje, možná zvířecí. Vypadalo to tak trochu jako alegorické čluny.

„Počkejte tady,“ řekl Ruiz. „Když uvidíte, že se mi podařilo dostat se na palubu, připravte se také naskočit. Pokud se mi něco stane, utečte.“ Pak se co nejrychleji rozběhl proti nejbližší z lodí.

O několik sekund později, když byl od člunu jen padesát metrů daleko, skočil do houští. Za ten kratičký okamžik, kdy se musel rozhodnout, si flotilu moc prohlédnout nestačil. Skládala se z šesti člunů, všech o něco delších než ten, na němž se svezl předtím. Boky měly poněkud vyvýšené. Makety, které měly připevněny nahoře, vypadaly znepokojivé, možná i děsivě. Na přídích to byly půvabně prodloužené tváře krásných žen a mužů, příliš velké vůči skrčeným tělům, ke kterým patřily - vypadalo to, jako by na palubách člunů klečeli nějací megalocefalní obři. Obličeje vyjadřovaly poněkud odtažitou rozkoš - rozšířené oči, chladné úsměvy. Postavy byly natřené sytými základními barvami a jejich sexuální znaky byly zvýrazněné: ženy měly obrovská ňadra, jež se rozlévala po palubě od jednoho boku k druhému, penisy mužů byly žilnaté kmeny stromů a končily jim až někde pod bradou. Všechny postavy byly k lodním bokům připoutány řetězy vedoucími od jejich širokých opasků.

Že by čluny měly nějakou posádku, Ruiz neviděl. První z lodí proplula v brázdě zpěněné vody; Ruiz si na její palubě všiml dvou bezpečnostních zámků, jednoho vpředu a jednoho vzadu. Žádné automatické zbraně nezahlédl - což ovšem nemuselo nic znamenat.

Proplul i druhý člun. Ruiz už si netroufal dál čekat. Když se na jeho úroveň dostal třetí, vyskočil ze svého úkrytu a rychle překonal deset metrů, které ho dělily od břehu. Stěží člunům stačil: ostatní budou potřebovat jeho pomoc. Mocně se odrazil, vymrštil se do vzduchu a přistál bezpečně na palubě.

Nic ho nezabilo, a tak křikl na ostatní, aby se připravili. Člun se k molu blížil velkou rychlostí.

Ruiz uslyšel, jak Dolmaero posílá ostatní krátkými povely na místa, a pocítil vděčnost k cechmistrovým organizačním schopnostem.

Nisa se rozběhla podél břehu, skočila a on ji zachytil dříve, než mohla z paluby člunu sklouznout. Když se přesvědčil, že stojí bezpečně, otočil se - právě včas, aby chytil Dolmaera za ruku. Cechmistr si špatně vypočítal krok a začal se kácet do vody. Hrozilo, že svou váhou strhne i Ruize, ale ten se zapřel nohama a jediným trhnutím přitáhl Dolmaera na palubu, kde zůstal ležet na břiše.

Než se mohl otočit, aby pomohl ostatním, přistál vedle něj Flomel. Prakticky ve stejném okamžiku Ruize udeřil a vyrval mu drátkovou pistoli. Ruiz pocítil nával vzteku. Přikrčil se, zaťal ruce v pěsti a prudce se otočil proti útočníkovi. Pravou pěstí ho zasáhl do čela a kouzelník se bezvládně skácel na palubu - ukořistěná zbraň mu přitom vyklouzla z ruky a spadla do vody.

Po Ruizově boku se objevil Molnech; zjevně byl mnohem čilejší než ostatní. Začal se natahovat k Ruizovi, ale pak se mu podíval do obličeje a couvl, ruce zvednuté v obranném gestu.

„Uklidni se,“ řekl. „Co se stalo, už se nedá změnit a Flomel za to zaplatil.“

„Zaplatil?“ odsekl Ruiz, který se ze všech sil snažil ovládnout vlastní hněv. „Jestli je mrtvý, tak z toho vyvázl příliš snadno.“

Nisa poklekla vedle ležícího mága, který skutečně vypadal jako mrtvola. „Dýchá. Hoďme ho do vody," řekla, obličej až na dvě rudé skvrny tváří bílý jako papír.

Ve tváři měla výraz rozlícené šelmy a to Ruize přes všechen vztek zarazilo. Napadlo ho, jestli takhle vypadá i on - i když jeho obličeji zuřivost určitě slušela víc než tomu jejímu, něžnému. „Ne," řekl rozhodně. „Nech ho být. Pokud žije, prodám ho prvnímu otrokáři, kterého potkáme. Jestli si kdy nějaký člověk zasloužil být otrokem, pak je to Flomel."

Ruiz sehnal své malé stádečko do hloučku, aby mohl prohlédnout člun z hlediska případného nebezpečí. Dolmaero vážně přikývl. Nisa jej něžně pohladila. Molnech měl plné ruce práce s přemisťováním Flomela do pohodlnější pozice a ani nevzhlédl.

Ruiz několik minut prohledával palubu, ale žádné viditelné zabezpečovací zařízení nenašel. Nepodařilo se mu nalézt ani poklop nebo něco jiného, vyjma dvou bezpečnostních zámků na obou koncích člunu. Ačkoliv to ze břehu nebylo vidět, paluba člunu byla navržena tak, aby poskytla jisté pohodlí cestujícím. V nejrůznějších výklencích a záhybech soch byla umístěna sedátka z měkkého červeného houbovitého kamene. Pod obloukem, který vytvářel penis postavy a jeho visící šourek, byl kruhový výklenek s měkkou podlážkou - kdyby neměl Ruiz tak špatnou náladu, určitě by ho to pobavilo. Ztráta drátkové pistole značně zmenšila jejich naději na přežití. Jak mohl být tak lehkomyslný? Jistě, Flomel si cvičil hbité ruce celý život - jen málo lidí se mohlo pyšnit tak šikovnýma rukama jako kouzelníci z Faraa. Přesto si Ruiz svou nepozornost nepřestával vyčítat.

Na druhé straně sochy bylo spirálové schodiště, které vedlo na její hřbet. Ruiz opatrně vystoupil nahoru, ale horní paluba byla stejně opuštěná jako dolní. Objevil tam jen řady sedadel jako na vyhlídkové lodi. Úzká ulička vedla k malému pozorovacímu můstku na hlavě sochy.

Žádný přístup do nitra člunu neobjevil.

Chvíli stál na můstku, opíral se rukama o leštěné zábradlí a díval se tunelem z větví stromů, kterým pluli. Slunce už skoro zapadlo; světlo mělo nazlátlý přídech typický pro pozdní večer. Ruize se zmocnila únava, která neměla nic společného s fyzickým vyčerpáním. Skalní podloží, k němuž ukotvil svůj život, se zachvělo: jako by už nebyl schopen maximálního nasazení, které ho tak dlouho provázelo všemi nebezpečenstvími. Například: člověk musí zabít své nepřátele tak rychle, jak je to jen možné. Flomela už měl samozřejmě zabít dávno - každopádně by to měl udělat teď. A také to udělá, hned jak překoná chvilkovou - určitě musela být jen chvilková - nechuť k zabíjení.

Ale ještě podstatnější pro jeho přežití byla jiná zásada: nikdy se k nikomu neváz ej. Od chvíle, kdy se setkal s Nisou, tuhle zásadu porušil už tucetkrát.

Ruiz měl strach. Byl to pocit, který nezažil už celé roky; vlastně si vůbec nepamatoval, že by ho kdy zažil. Sklonil hlavu. Kdyby za ty roky nezapomněl, jak se to dělá, asi by se teď rozplakal.

KOUTKEM OKA ZACHYTIL nějaký pohyb a bleskurychle se otočil. Na mohutném zadku sochy prvního člunu někdo nahlížel přes zábradlí. Po chvíli se ten člověk váhavě postavil. Ruiz zjistil, že je to stařec oblečený v rozedraných a špinavých hadrech, které kdysi mohly být honosnými šaty. Stařec měl vyhublý, vlčí obličej, divokou hřívu bílých vlasů a velké bledé oči. Výraz v jeho obličeji byl obezřetně přátelský, jako by neměl ani potuchy, kdo Ruiz vlastně je, ale nechtěl riskovat, že někoho urazí.

Několik okamžiků hleděli jeden na druhého, pak stařec zvedl ruku a zamával. Bylo to gesto tak nevýrazné, až to skoro vypadalo, že se chvěje stářím.

Ruiz mu beze slova odpověděl.

Po bocích starého muže se objevili další dva lidé. Jedním z nich byla mladá dívka, která na sobě měla stejné hadry, jako stařec, jen trochu čistější. Obličej měla kulatý a bezvýrazný, ale usmívala se na Ruize docela přátelsky.

Druhý byl statný mladý muž v khaki uniobleku, jaký se dá koupit v laciných obchodech na tisíci světech. Měl kulatý obličej s hrubými rysy a výrazem naprosté stupidity. Jakmile se ujistil, že mu nehrozí žádné nebezpečí, okázale odstrčil starce stranou a vyzývavě se na Ruize podíval.

Ruiz se tiše zasmál, znovu zamával, tentokrát s veselým nadšením. Ústa mladého muže se v údivu otevřela a pak se zase uraženě zavřela.

Přítomnost dalších stopařů - ničím jiným ti lidé zjevně nebyli - Ruize poněkud uklidnila. Možná si neuvědomovali nebezpečí situace, ve které se nacházeli, stejně jako on, ale v každém případě zatím žili a to také něco znamenalo.

Přesunul se na záď, aby dokončil prohlídku člunu a při té příležitosti prozkoumal lodě, které pluly za nimi, ale pokud také nesly nějaké pasažéry, Ruiz je nezahlédl.

Zaujal ho obří obličej na člunu těsně za nimi. Byla to ženská tvář s velkýma očima, vysokými lícními kostmi a kaskádovitými vlasy. Ústa měla trochu příliš plná, jakoby naběhlá nějakým vnitřním tlakem. Proporce a podrobnosti jejích rysů byly v kontrastu s hrubě přehnaným tělem skvěle propracované. Její tělo bylo k smíchu; tvář měla až neskutečně erotickou.

Ruiz se vrátil na dolní palubu ve chvíli, kdy se Flomel začal se sténáním probouzet. Molnech mu utíral krev z čela, kde mu Ruizova pěst roztrhla kůži. Podíval se na Ruize s poněkud dvojsmyslným výrazem. „Možná má lebku naprasklou, ale rozbitá není," řekl tónem, který nebyl ani odsuzující, ani schvalující.

„To je mi jedno," opáčil Ruiz lhostejně. „Jestli žije, musíš za něj převzít odpovědnost - nikdo jiný na něj není dost rychlý."

„Dobře," přikývl Molnech. „Flomel měl vždycky rychlé prsty. Je mi líto, že jsi přišel o zbraň, Ruizi Awe."

„Tady je jeho vodítko, Molnechu. Připevním mu ho ke krku... tak. Tady máš druhý konec a zámek. Když ho budeš muset nechat o samotě, připevni jej k něčemu pevnému a uzamkni. Pochopil jsi?"

„Budu jeho dozorce, Ruizi Awe." Molnechovi se opět vrátil jeho radostně nadšený výraz.

„Dobře. Jídlo už nám sice došlo, ale máme ještě láhve a prázdné žaludky nás den nebo dva nezabijou. Hlavní věc

teď je, že se každou minutou vzdalujeme od Corean, a to je podle mě lepší než to nejchutnější jídlo.“

Pouze Molnech se zatvářil pochybovačně.

Ruiz ostatním pověděl o svých objevech a dohadech. Pak poslal Dolmaera a Molnecha, aby se usadili v kruhovém otvoru s tím, že s sebou mohou vzít i Flomela. „Dávejte pozor,“ řekl oběma mužům. „A zavolejte, kdybyste viděli něco neobvyklého.“

Nisa, která se ho držela za ruku, se zahihňala. Ruiz se podíval směrem, kterým upírala pohled, a uviděl obrovský pyj trčící kupředu. „Myslím něco neobvyklého a nebezpečného,“ dodal.

„Mně to připadá nebezpečné ažaž,“ opáčila Nisa. „Jací lidé mohou uctívat takové idoly?“

„Nevím,“ přiznal Ruiz. „Myslím, že to zjistíme, ale doufám, že ne dříve, než se dostaneme z Coreanina dosahu.“

Pak Nisu odvedl na vyhlídkovou palubu, k lavičce na zádi, kde spolu seděli v naprostém tichu, zatímco slunce zmizelo za obzorem a kolem zavládla noc.

Kapitola 6

S PŘÍCHODEM NAPROSTÉ tmy se říční člun rozsvítil milionem maličkých světélek. Perličky měkce zářících barev se shlukly kolem každé hrany a pokryly obří sochy jako hvězdný prach. Ruiz si pomyslel, že ze břehu musí být na čluny nádherný pohled. Jestlipak se někdo dívá?

Nisa si položila hlavu na jeho rameno. „Skoro se mi tomu nechce věřit,“ zašeptala. „A co ty? Víš určitě, že to všechno není nějaký horečnatý sen? Nebo jsme se možná ocitli ve strašidelné pohádce, kterou říkají chůvy zlobivým dětem, když nechtějí spát.“

„Myslíš?“ opáčil.

„Možná.“

„Jestli je to strašidelná pohádka, co bychom měli dělat?“

„Já jsem nikdy nezlobila,“ odpověděla Nisa se smíchem. „No, tu a tam. A vůbec, hrdina přece vždycky ví, co má dělat. Nemusí se vyptávat princezny, kterou zachraňuje, co si ona myslí, že by měl podniknout.“

Ruiz si povzdechl. „V tom případě nejsem ten správný hrdina.“

„Ale ne,“ namítla Nisa a jemně se dotkla jeho obličeje. „Jsi skvělý hrdina.“ Naklonila se a něžně ho políbila. Její rty byly hebké a přilnavé jako zralé ovoce překypující šťávou a zároveň jakoby elektrizující - Ruiz cítil na ústech zvláštní mravenčení, když ho líbala.

Uvědomil si, že nyní mají pro sebe víc soukromí než kdy předtím. Políbil ji znovu, naléhavěji a ucítil, jak mu přejíždí jazykem po rtech. Zjistil, že se mu těžko dýchá, a srdce se mu divoce rozbušilo.

Nisa jej pomalu odstrčila a on ji pustil. Oči měla trochu kalné, rty rudé a vláčné. Po nekonečně dlouhý okamžik se na něj nehnutě dívala a pak, s pohledem stále upřeným do jeho očí, se položila na lavici.

Ruize napadlo, jestli je to bezpečné, takhle se rozptylovat. Pak se rozhodl, že je mu to jedno, i když jeho bývalé já se nad tou bezstarostností upřímně zděsilo.

Třesoucími se prsty se lehce dotkl jejího kolene. Nisin obličej se uvolnil a otočil se směrem k hvězdám. Ruiz jí začal vyhrnovat tuniku, pomalu, obdivoval hladkost její pleti, pevné svaly na jejích stehnech. Rozepnul řemínek, kterým měla na noze připnutou dýku, a odložil ji na zem.

Jak se jeho ruce posouvaly výš, vzdychla a rozevřela stehna. Ruiz před ní poklekl, políbil ji na koleno a pak pokračoval v líbání po vnitřní straně jejího stehna, dokud nezasténala a nenadzvedla hýždě, aby vyšla jeho ústům vstříc.

O hodně později klečela nahá na lavici, oběma rukama se držela zábradlí, vlhké prameny vlasů spletené na půvabné šíji, hlavu zvrácenou dozadu, a sténala v rytmu jeho přírazů. On svíral rukama její boky, díval se dolů na srdčitý tvar jejího zadečku, na její štíhlý pás a jako už mnohokrát předtím žasl nad její krásou.

Pak zrychlil tempo a ona přirážela proti němu, tiše křičela chraptivým, přerývaným hlasem.

Těsně předtím, než společně vyvrcholili, vzhlédl a uviděl před sebou dokonalý obličej sochy na člunu, který plul za nimi. Možná za to mohlo jen šílenství okamžiku, ale v tu chvíli si byl jist, že ta tvář upřeně pozoruje jejich soulož a že její oči planou podivnou silou, jako by odrážely žár mezi Nisou a jím. V tom pohledu byl velký díl zvrhlosti, ale zároveň byl tak podmanivě erotický, že se od něj Ruiz nedokázal odtrhnout. Když se v příštím okamžiku zarazil co nejhlouběji do Nisina těla, zaplavil ho pocit neuvěřitelného štěstí a zdálo se mu, jako by se do ní s každým výstřikem přeléval on sám, vlnu za vlnou. Nisa se pod ním divoce zmítala, bezhlesně křičela a ve snaze přitáhnout si ho hlouběji do sebe mu zatínala prsty do boků.

POZDĚJI LEŽELI VEDLE sebe na lavici. Ruiz přikryl sebe i ji jejich odhozenými šaty, aby zabránil uniknout teplu, které z nich sálalo. Pak se cele oddal příjemným pocitům. Rozkoš, kterou čerpal z něžných pohybů jejího horkého těla, ho skoro zbavovala vědomí. Uvědomoval si každičké místo, kde se ho dotýkala: hebkost jejích ňader, maličko odlišný tlak jejích bradavek na své hrudi, lechtavý dotek jejích vlasů, chmýří chloupků a vlhké teplo tam, kde svírala jeho stehno mezi svými.

Připadalo mu, že něco na jejich milování bylo jiné. Ta rezervovanost, kterou v ní cítil když se milovali poprvé v bazénku v Coreanině ohradě - rezervovanost, která jako by dělala z milostného aktu pouhou náhodnou výměnu rozkoše - byla pryč.

Nisa se mu tentokrát dala bez jakéhokoliv omezení a zábran. Zajímalo by ho, z čeho ta změna pramenila.

KDYŽ SPOLU ZASE začali hovořit, bylo to zpočátku jen o nepodstatných věcech: o lahodné hebkosti nočního vzduchu, nádheře hvězd, které tu a tam prosvítaly otvory v baldachýnu stromů, uklidňujícím bzučení motorů říčního člunu.

Nisa se nadzvedla na loktech a líně mu přejela prsty po hrudi. „Víš, že ženy na Farau mohou mít děti, kdy si samy přejí? Každý měsíc, když krvácejí, pijí čaj z kořene dalafrei - a pak se mohou až do dalšího krvácení oddávat rozkoši milování bez následků. Dělají to pangalaktické ženy také tak?“

Ruiz nebyl na takovou otázku připravený a proto jí odpověděl bez rozmýšlení. „Mají na to jiné způsoby. I pangalaktičtí muži. Ale nemusíš si dělat starosti, Niso. Když tě zajali, dali ti lékaři tohle.“ Dotkl se kůže na jejím levém lokti, kde jí sotva znatelně vystupovala bulka antikoncepčního implantátu.

Nisa zvědavě přejela po hrbolku prstem. „Aha,“ řekla smutně. „Takže tohle udržuje otrokyně ve stavu, kdy se dají dobře prodat?“

Přikývl. Vzápětí své beztaktnosti zalitoval. Přitáhl si ji k sobě a ona se nebránila. „Dá se to snadno odstranit,“ ujistil ji. „Kdykoliv budeš chtít.“

Ticho mezi nimi vytvořilo neviditelnou hráz.

Nakonec znovu promluvila, sotva slyšitelným šeptem. „Nikdy jsem se tě na to nezeptala, ale často na to myslím. Je někde v tom tvém pangalaktickém světě žena, která si přeje, abys byl u ní? Byl bys teď raději s ní než se mnou?“

„Ne,“ odpověděl. „Žádná taková není.“ Zašklebil se. „Přiznávám, že bych byl raději tam než tady, ale tvou společnost bych za žádnou jinou nevyměnil.“ Byla to pravda. Už by měl konečně přestat uvažovat, co se to s ním, sakra, děje.

Věděl, co se s ním dělo. „Ne, nechtěl bych být s žádnou jinou,“ zopakoval. I kdyby to mělo znamenat, dodal v duchu, že už se domů nikdy nevrátím.

„Hmm,“ řekla a nějak se jí podařilo přitulit se k němu ještě těsněji.

Dlouhé pokojné minuty ubíhaly.

VZNÁŠEL SE v příjemném stavu mezi bděním a spánkem, když tu uslyšel Molnechův křik.

„Ruizi Awe!“

Vyskočil a skoro přitom shodil Nisu do vody.

Molnech na něj zavolal znovu, ale tentokrát už v jeho hlase nezněla panika, a tak se Ruiz nejdříve oblékl, než zamířil k schůdkům, které vedly na dolní palubu. „Počkej tady,“ řekl Nise, která byla zjevně ještě ospalá. Přikývla, půvabně se protáhla a začala sbírat svoje rozházené šaty.

Ruiz slezl dolů a vydal se k místu, kde spolu stáli Molnech a Dolmaero. Zjistil, že se dívají na něco, co leželo na palubě.

Ruiz s úžasem zjistil, že je to podnos z nerezavějící oceli. Na něm stálo několik skleněných lahví, dva bochníky chleba, kolo sýra, košík plný zlaté vinné révy a malá zelená porcelánová vázička se třemi rudými květy. Byly tam i plastové pohárky a hromádka papírových ubrousků.

„Kde se to tady vzalo?“ otázal se Ruiz.

Dolmaero pokrčil rameny. „Já nevím. Vstal jsem a šel jsem se projít po palubě - potřeboval jsem si protáhnout nohy. Ještě před několika minutami to tady určitě nebylo. Teď to tady je. Zavolal jsem Molnecha a on zavolal tebe.“

Ruiz se obrátil k Molnechovi. „A Flomel?“

„Bezpečně připoutaný,“ odpověděl Molnech. „Pomalu se začíná zotavovat - už od rána si jenom stěžuje. Bolí ho hlava, celé tělo má jednu velkou modřinu, jeho důstojnost doznala vážné úhony a má hlad.“

„To je špatné,“ odpověděl Ruiz nepřítomně. Znovu si pečlivě prohlédl palubu, ale nenašel žádnou štěrbinu, žádný spoj, který by naznačoval, kudy se k nim jídlo dostalo.

Zvuky, jimiž se hlásil jeho žaludek, hovořily jasnou řečí. Hlad měli všichni. Bylo to jídlo bezpečné? Vzal láhev, odzátkoval ji a přičichl k ní. Víno.

„Tohle teď musíš udělat,“ řekl Molnechovi. „Odnes Flomelovi láhev, chléb a sýr a k tomu hrst hroznů. Pověz mu, že ostatní už jedli, a zeptej se, jestli chce taky. Když se zeptá, odkud je to jídlo, pověz mu, že jsem na horní palubě našel spižírnu a vloupal jsem se do ní.“

Molnech přikývl. „Uvěří tomu. A když to přežije?“

„Najíme se všichni.“

VŠICHNI SE NAJEDLI a tajemné jídlo jim nijak neublížilo. Ruiz s Nisou šli zase na horní palubu, kde se Nisa opřela o zábradlí a pozorovala les ubíhající kolem. Ruiz seděl vedle ní a pokoušel se přijít na kloub hádankám jejich současného postavení.

Jaké možnosti se naskýtaly? To nejprostší vysvětlení - že cestovali se štědrými a dobromyslnými poustevníky - mu připadalo absurdní. Proč by poustevníci putovali v tak extravagantním stylu? A pokud bylo jejich zvykem dodávat zdarma jídlo, víno a projížďky po okolí, proč nebyly čluny plné turistů?

Nebo byly čluny pasti zkonstruované k lapání naivních poutníků? V tom případě byly na svou složitost pozoruhodně neúčinné - nakolik mohl posoudit, podařilo se jim zatím lapit jen osm vagabundů a pět z nich přitom jen pouhopouhou náhodou. I tak mu ale tohle vysvětlení připadalo nejlogičtější.

Napadlo ho, že by si tuhle teorii mohl lehce ověřit, když zkusí, jestli mu člun dovolí vyskočit na břeh. Ne dnes večer - v té tmě by se mohl přizabít o kmen nějakého stromu. Možná by to mohl vyzkoušet ráno.

Samozřejmě, pokud se dostanou do civilizace, pokusí se vylodit všichni - jestli je člun pustí.

„Jsi ospalý?“ zeptala se Nisa.

„Trochu," řekl a ke svému překvapení si uvědomil, že je to pravda.
„Tak budeš dnes v noci spát první a já budu hlídat."
Uvelebil se s hlavou opřenou o její oblý bok. „Dobře," odpověděl poslušně.

KE SVÉMU VELKÉMU překvapení skutečně usnul, vleže na lavici s hlavou v Nisině klíně.
Možná se mu zdály nějaké sny, ale podle svého dlouholetého zvyku vzpomínky na ně potlačil v okamžiku, kdy jej Nisa začala budit. Rychle se probral, posadil se a potřásl hlavou. Byly to pro změnu příjemné sny? To už se nikdy nedozví.
Světlo bylo šedé a chladné, vzduch byl skoro mrazivý. Ruiz udiveně zjistil, že už je ráno - v žádném případě nemínil spát tak dlouho. Vstal a pohlédl k lesu na březích kanálu.
Nisa se opatrně protáhla, jako by ji bolel každičký sval. „Chtěla jsem tě nechat spát trochu déle," řekla, „ale Dolmaero tě volá."
„Co se děje?"
„Nic vážného, myslím - neznělo to vyděšeně. Možná snídaně." Protáhla se, podrbala se na zádech a obličej se jí stáhl příjemnou bolestí.
Dotkl se její tváře. „Měla jsi mou hlavu odstrčit. Jsi sice měkoučká postýlka, ale kvůli mému pohodlí jsi teď celá ztuhlá."
Nisa se zasmála a laškovně ho odstrčila. „Ty jsi včera taky ztuhnul, abys mi udělal dobře," namítla. „Chci se ti odvděčit. Tolik jsi toho už pro mé udělal. Nedokážu to ani vypočítat. Ale co jsem udělala já pro tebe?"
„Mnoho," odpověděl a myslel to vážně.

SKUTEČNĚ TO BYLA snídaně - na palubě ležel nový podnos. Byl na něm talíř s ještě horkými koláčky, bílá mísa plná natvrdo uvařených vajíček, několik sklenic s purpurovým džemem a medem a velký džbán zpěněné růžové šťávy.
Vedle stál Dolmaero a ve tváři měl triumfální výraz. Molnech se tvářil hladově.
„Záhada je rozřešena," oznámil Dolmaero.
„Ano?" řekl Ruiz.
Dolmaero ukázal na břicho sochy. „Přišlo to odtamtud. Břicho se otevřelo a tác se spustil na tenkém rameni. Když se dotkl paluby, rameno se stáhlo a břicho sochy se zase zavřelo."
„Tím se vysvětlilo ‚jak', ale ne ‚proč'," poznamenal Molnech. „Ale já si nestěžuju. Kdo by si pomyslel, že se něco takového může stát? Na zoufalé uprchlíky si vedeme docela dobře."
„Možná," řekl Ruiz. „Každopádně se klidně můžeme najíst, než nám koláčky vystydnou." Zvedl tác. „Je Flomel připoutaný?"
„Samozřejmě," odpověděl Molnech dotčeně. „Dodržuji tvoje instrukce do posledního písmene."
„V tom případě bychom mohli jít na horní palubu, odkud je lepší výhled a kde nemusíme poslouchat jeho kňourání," rozhodl Ruiz.

COREAN ZAKLELA a kopla do pozůstatků Kroelovy hlavy. Byl to neuvážený čin, protože si tím jen potřísnila nohu, což u ní vyvolalo další příval kleteb. Nákladový prostor jejího havarovaného vzdušného člunu páchl smrtí a spálenou izolací - a mocrassarským bojovníkem, který stál v pohotovostním postoji u vzduchové propusti.
Marmo popoletěl na své opravené plošině a prohlédl si díru v přepážce oddělující motorovou sekci. „Neuvěřitelné štěstí," zamumlal. „Měla bys pomalu začít počítat s tím, že je dítko štěstěny."
„Nech si ty svoje pirátské pověry, Marmo." Corean se na Marma vztekle podívala. „Místo toho bys konečně mohl začít vymýšlet nějaké užitečné rady - za to tě koneckonců platím."
„Jistě." Nic víc ale neřekl.
Corean se vrátila k propusti a zavolala na Fenshe, aby ze saní přenesl opravárenského robota. Pak nařídila Mocovi, ať odstraní Kroelovy pozůstatky. Když viděla, jak obrovský insektoid vynáší tělo mrtvého kouzelníka, zuřivě potřásla hlavou. „Způsobil mi velkou finanční ztrátu. Divadelní skupinu teď už dohromady nedám a kdo ví, jestli můj člun vůbec půjde opravit."
„Na druhé straně," řekl Marmo, „kdyby ti v tom Ruiz nezabránil, nechala bys jej rozbít o útes."
Corean se zamyšleně zadívala na Marma, oči měla ledově chladné. „To je od tebe vážně hezké, že jsi mi to připomněl, Marmo. Ještě že jsem tě v té savaně posbírala - nevím, co bych si bez tvé pomoci počala."
„Promiň," odpověděl pokorně.
Přikývla. „Dám Fenshovi hodinu. Pokud do té doby člun neopraví, nechám ho tady s jeho bratrem. Přiletí za námi, až bude člun v pořádku - možná budeme potřebovat jeho zbraně."
„Ruiz Aw má jednu drátkovou pistoli a pár žabikuchů."
„To je jedno. Vzhledem k tomu, že tady mohl nastražit nějakou past, pořádně člun prohlédni. Až si budeš jistý, že je to bezpečné, zavolej mě."

NEŽ DOJEDLI SNÍDANI, slunce už bylo vysoko a všem bylo jasné, že se les kolem mění. Občas zahlédli mýtinu zarostlou nízkým křovím a stromy tady byly mladší, jako by byly vysázeny někdy v posledním století.
„Podívejte se," ukázala Nisa. „Není to cesta?"
„Vypadá to tak." Ruiz si prohlédl lesní polom. Na břehu kanálu bylo malé přístaviště. Postrádalo ozdobné prvky toho, z nějž nasedli na člun, ale molo bylo postaveno ze stejné růžové žuly. „Možná bychom měli začít uvažovat o odchodu - zdá se, že tahle cesta je pravidelně používána. Možná je poblíž nějaké město, kde bychom si mohli opatřit

lepší dopravní prostředek.“

„Možná ne,“ namítl Molnech a spokojeně si pohladil břicho. „A proti ubytování také nemám námitky.“

„Ano?“ Ruiz pozvedl obočí. „Uvědomuješ si, že běžným zvykem na mnoha planetách je zásobit vězně před vykonáním rozsudku dostatkem jídla?“

„Na Farau se to tak nedělá,“ namítl Molnech, ale Ruizova slova na něj zapůsobila.

„Kromě toho,“ pokračoval Ruiz, „Corean se rychle dovtípí, že jsme při svém útěku použili projíždějící říční člun. Brzy nás dostihne - ještě před polednem, pokud je dost chytrá, aby se proletěla nad kanálem, než na nás nasadí vyhledávače.“

„Hloupá rozhodně není,“ řekl Dolmaero zasmušile.

„Ne.“

Ruiz se rozhodl, že nastala ta správná chvíle vyzkoušet, jestli vůbec mohou člun opustit. Vstal, naklonil se nad zábradlí a zadíval se po směru plavby - doufal, že uvidí vhodné místo pro takový experiment.

Ke svému překvapení zahlédl další přístaviště a ještě více žasl, když na molu uviděl početnou skupinu lidí. Rychle hlavu zase schoval, aby o tom řekl ostatním, když tu člun začal zpomalovat.

„Co se děje?“ zeptal se Dolmaero.

„Já nevím.“ Ruiz neměl ani potuchy, co by měl udělat. Jelikož je zatím nikdo neohrožoval, nemělo smysl dávat najevo nepřátelství. „Myslím, že počkáme a uvidíme.“

Nyní přístaviště uviděli i ostatní a nikdo už se ho na nic nevyptával.

Člun teď byl už jen unášen proudem. Pomalu se přiblížil k molu a oni měli možnost prohlédnout si shromážděné lidi. Vypadalo to, že dav se měnil na početnou skupinu starých lidí v černých smutečních úborech a menší skupinku mladých. Ti byli skoro nazí; měli na sobě jen jakési hedvábné závoje. Staří se tvářili zasmušile, zatímco mladí jako by něco oslavovali. Ruize ani jeho druhů si nikdo nevšímal.

Veškerý smutek i veselí na molu se soustředily kolem jednoho mladého páru. Chlapec i dívka byli svým mladistvým způsobem půvabní; očividně byli nejhezčí ze všech mladých na břehu. Oba měli v obličeji výraz soustředěného očekávání, ve kterém Ruiz vytušil značný díl úzkosti. Až na líčidlo a stužky ve vlasech byli nazí.

Člun, který vezl Ruize a ostatní, proplul kolem mola; pak všechny lodě zastavily. Chlapec s dívkou nastoupili. Drželi se spolu za ruce a mávali ostatním jakoby na rozloučenou. Staří lidé je pozorovali s nehybnými obličeji, zatímco ostatní tleskali a jásali.

Mladý pár zmizel za gigantickými ňadry sochy na jejich člunu.

Čluny se s lehkým trhnutím zase rozjely a molo se rychle začalo vzdalovat. Než jim přístaviště úplně zmizelo z dohledu, Ruiz si ještě všiml, že se staří rozcházejí, zatímco mladí uléhají po dvou nebo po třech do trávy.

Nisa, v obličeji nachová studem, se odvrátila. „To je zvláštní,“ zamumlala. „Proč by to chtěli dělat takhle veřejně?“

Ruiz pokrčil rameny. „Další záhada.“ To, co viděl, jeho názor na jejich neznámé dobrodince nijak nezlepšilo - až příliš to připomínalo nějaký dekadentní náboženský obřad. Hlavou se mu honily zneklidňující myšlenky. Stali se snad zajatci jedné z mnoha ilegálních sekt, kterými byl Strašpytel doslova zamořený? Některé z nich měly mimořádně nepříjemné představy o obětech. Rozhodl se, že je čas opustit člun.

Obrátil se k ostatním. „Pokud to půjde, zkusím teď náš člun opustit. Když se mi to podaří, skočte za mnou.“

Molnech se zamračil. „Nejsem si jistý, že je na to Flomel dost silný.“

Ruiz pokrčil rameny. „Může tady zůstat. Skákejte rychle, jeden po druhém.“

„Jak myslíš, Ruizi Awe.“

„Buď opatrný,“ řekla Nisa a tvářila se přitom velice vážně.

Ruiz sešel spolu s ostatními na dolní palubu, kde Molnech odvázal Flomela a odvedl ho k boku lodi. Flomel pozoroval Ruize s rovnocennou směsicí nenávisti a strachu a cenil na něj zuby ve vzdorovitém šklebu.

Ruiz si ho nevšímal. Postavil se na okraj lodi a soustředil se. Těsně předtím, než skočil, se mu v hlavě rozezvučel varovný signál. Neskákej, říkal klidně.

Nedokázal sice úplně zbrzdit svůj pohyb, ale díky včasnému

varování přece jen nevrazil do ochranného pole člunu tak silně, jak by byl mohl.

Přesto jim náraz otřásl. Silové pole žlutě zajiskřilo.

Ruiz se skácel na palubu a vědomí ho bezmála opustilo.

V příštím okamžiku se na něj vrhl Flomel a přilehl ho svým tělem. „Teď máme šanci!“ zaječel divoce. „Pomozte mi ho zabít!“

Pak Flomelova váha zase zmizela. Ruiz vyskočil na nohy a uviděl, že se kouzelník svíjí u kolen sochy a oběma rukama se drží za žebra.

Dolmaero poskakoval po palubě a držel si bolavou nohu.

Přestože byl Ruiz pořád ještě trochu omámený z nárazu na silové pole, rychle pochopil situaci. Kývl Dolmaerovi. „Děkuji ti, cechmistře. Nakopnout darebáka může být nebezpečné.“

„To už vím.“ Dolmaero se opatrně postavil na obě nohy a tvář se mu zkřivila bolestí.

„Jak to vypadá?“

„Zlomená není... myslím.“

„Dobře.“

Molnech, který už nevypadal tak vesele jako obvykle, nasadil Flomelovi vodítko, zvedl ho a odvedl ho ke kruhovému výklenku.

„Jsi v pořádku, Ruizi?“ zeptala se Nisa.

„Víceméně. Ale bojím se, že to ještě ani zdaleka nemáme za sebou.“

Kapitola 1

COREAN VZLÉTLA se záchrannými saněmi z plošiny, kde ležel havarovaný vzdušný člun. Lensh s Fenschem zůstali na místě. Lensh jí vesele zamával a zase zmizel v troskách člunu.

„Jsi teď šťastnější?“ zeptal se Marmo.

Corean po něm blýskla očima. „I kdyby pracovali víc, než čekám, trvala by jim oprava člunu nejméně tři dny.“

„Alespoň se opravit dá.“

„Ano, to je nejspíš dobře.“ Saně se rozletěly a během několika minut urazily vzdálenost, kterou Ruiz pěšky překonával celé hodiny.

„Co se může stát? Jestli dorazili ke kanálu, mohli se nechat chytit říčním člunem, ale ty se pohybují pomalu. Jestli pluje na jih, do Mořských věží ještě nedorazil - a co jiného mu zbývalo? Pokud by se vydal pěšky na sever, moje vyhledávače by ho dopadly dávno před tím, než by se dostal k přistávacímu ringu Ledové brány.“

Corean se stále tvářila zasmušile. „Tak jak to říkáš to zní prostě.“

„A není?“

„Byly doby, kdy jsem si to myslela, ale on je kluzký jako had.“ Ústa se jí nenávistně zkřivila a ona upadla do zamračeného ticha.

Nakonec promluvil opět Marmo. „Takový kyselý výraz! Jestli nepřestaneš svému obličeji takhle ubližovat, přijdeš o něj. Copak tě nestál víc než tucet vzdušných člunů?“

„Má stoletou záruku,“ odsekla - ale zároveň se usmála a dlaní si přejela po obličeji. „Vážně si myslíš, že by se mohl pokazit?“

„Ne,“ odpověděl. „Jenom jsem tě dráždil.“

Zasmála se a tvrdá křivka jejích úst trochu změkla.

Když dorazili k přístavišti, zase se zamračila. „Byli tady,“ řekla.

Marmo vyhlédl přes pancéřové sklo. „Pošli ven nejdříve Moce. Tohle je ideální místo na přepadení.“

„Ano... ale už tady nejsou. Cítím to.“

„Možná.“

O několik minut později stáli na molu a dívali se na hromádku prázdných obalů od jídla.

„Zajímalo by mě, kdy odešli,“ řekla a pohledem sklouzla po svých vyhledávačích - dvou malých, pavoukovitých mechanech vybavených komplexním hmotovým analyzátorem a narkotizační pistolí. Jeden vyrazil na jih a jeden na sever.

„Možná se jim nepodařilo naskočit na člun, možná je vyhledávače po několika kilometrech vyslídí.“

„Jistě,“ řekla Corean zamyšleně.

Ale vyhledávače se brzy vrátily s nepořízenou - nedokázaly zachytit žádnou stopu. Corean to nepřekvapilo. Nasedli do saní a vyrazili směrem na jih. „I kdyby pluli na nejrychlejším člunu, do Mořských věží jim to potrvá několik dní,“ prohlásila. „Nejprve to zkusíme tímto směrem. Když je nenajdeme, poletíme na sever. Pokud je nezahlédneme ze vzduchu, vrátíme se sem a nasadíme vyhledávače.“

„Dobrý plán,“ souhlasil pro jednou Marmo.

RUIZ POZVEDL HLAVU. Pořád ho ještě bolela a Nisa mu jemně masírovala šíji. Ani tento velice příjemný pocit jej nedokázal zbavit myšlenek na nešťastnou realitu jejich situace. Byli zajatci a ani nevěděli čí. Blížili se k neznámému cíli a zároveň svému neznámému osudu.

Slyšel, jak na druhé straně horní paluby Molnech s Dolmaerem diskutují o pravděpodobných pohnutkách jejich věznitelů.

Dolmaero zastával pesimistický názor. „Jsou to otrokáři, co jiného? Vypadá to, že lidé v celém vesmíru se dělí jenom na dva druhy: otroky a otrokáře.“

„Proč by nás ale otrokáři tak dobře živili? Ty by ses namáhal zajistit takové pohodlí otrokům? No, možná, že ty ano, ale ty nejsi typický případ, cechmistře.“

Dolmaero zavrtěl hlavou. „Možná na tom není nic divného. Už jsme tu viděli tolik věcí, které jsme považovali za nemožné: létání, křísení mrtvých... Možná jsou tu pro ně teplé koláčky a čerstvý džus stejně obyčejné jako u nás voda a suchý chléb.“

„To je možné,“ připustil Molnech, ale netvářil se přitom nijak přesvědčeně.

Ruiz je ignoroval a bedlivě pozoroval les. Rostl čím dál méně divočeji a stále častěji byl přerušován mýtinami, obdělanými poli a pastvinami. Občas se ze člunu dala zahlédnout i lidská obydlí. Většinou to byly jen hrubé chatrče, tu a tam lovecký srub elegantně vystavěný ze dřeva a kamene, ale zahlédli i palác z nějakého lesklého modrého materiálu, samá věžička a ozdobný sloup.

„Co je to?“ zeptala se Nisa.

„Dům nějakého boháče,“ odpověděl nepřítomně. Přesně to správné místo, kde by se dal ukrást dobrý vzdušný člun. Zmocnila se ho lítost nad zmařenou šancí. Corean už je brzy dohoní a co bude pak? I kdyby silové pole účinkovalo oboustranně, nejspíš s sebou bude mít zbraně dost silné na to, aby jím pronikly. A když ne ona, Moc určitě.

Odpoledne líně uplynulo. Dolmaero a Molnech brzy ztratili o téma své diskuse zájem. Molnech sešel dolů, aby vyčkal, než se objeví další jídlo, zatímco Dolmaero se pohodlně usadil a pozoroval ubíhající krajinu.

Ruiz měl pocit, že udělal strašnou chybu, a nenapadlo ho nic, co by řekl Nise. Zdálo se však, že jí jeho mlčeni nevadí,

a on byl vděčný za její tichou přítomnost. Pokoušel se vymyslet nějaký plán, ale vůbec nic ho nenapadalo, ani náznak představy, jak se dostat z této situace. Pomyslel si, že se jeho štěstí nakonec přece jen vyčerpalo - a ta představa u něj vyvolala ještě hlubší depresi.

Nakonec ho z jeho neveselých myšlenek vytrhla změna v ovzduší, sotva znatelný pohyb vzduchu. Uslyšel tichý zvuk připomínající vítr honící se tunelem. Les před nimi jako by byl řidší; blížili se k rozlehlé mýtině.

Ruiz vstal a s Nisou v těsném závěsu přešel na vyhlídkový můstek.

Stáli bok po boku, když les náhle skončil a ocitli se na otevřeném prostranství zaplaveném slunečním svitem.

Srdce se mu sevřelo a rozbušilo rychleji.

„Ach. Ach," zašeptala Nisa. „Co...?"

Ruiz se zhluboka nadechl. „Místní tomu říkají Okraj."

„Takže ty víš, kde jsme?"

„Myslím, že ano."

Čluny se nyní pohybovaly mezi holými skálami. Před nimi svět jakoby končil, vystřídala ho nekonečná bledá modř oblohy. Kanál pokračoval do vzduchu, dlouhý černý prst nehybné vody vedoucí do prázdna, podpírané pouze monobetonovými břehy.

Čluny začaly zpomalovat, ale bylo zřejmé, že zastavit před okrajem se jim nepodaří. Vítr kvílel a skučel přes hranu obrovského útesu.

Nisa se k němu přimkla. „Zemřeme?"

„Teď ještě nejspíš ne," odpověděl Ruiz nejistě. Natahoval krk, jak se snažil zahlédnout, co leží za útesem.

Čluny ještě trochu zpomalily a pak první z nich vyplul do prostoru. Nic se mu nestalo a Ruiz cítil, že se Nisa trochu uvolnila. Pak přes okraj přeplul i člun přímo před nimi, opět bez jakýchkoliv osudových následků.

Když přišla řada na ten jejich, Ruiz uviděl to, co čekal, že uvidí.

Možná tisíc metrů pod nimi a více než dvacet kilometrů vpředu vyčníval z moře obrovský shluk bizarních tvarů vypínajících se vysoko k nebi. Nepřipomínalo to nic jiného na světě: pokřivené mrakodrapy nebo nestvůrně zbrázděná skaliska - občas u paty užší než ve výšce.

Na tuto vzdálenost se nedalo určit, jak je celá ta struktura vlastně velká.

„Co to je... Jak může existovat tolik vody pohromadě? Je to voda, ne? A ty... to jsou domy?" Nisa měla oči úžasem vypoulené.

„Je to voda, ale ne taková, jakou piješ. A to, co vidíš, se nazývá Mořské věže."

Podívala se na něj. „Ty už jsi tam byl?"

„Několikrát."

„Co je to za místo?"

Ruiz si povzdechl. „Je to svým způsobem město. Nebo tisíc různých měst. Především je to ale místo, kde se rodí piráti a kam se vracejí umřít."

NEŽ SKLOUZL DO NICOTY poslední člun, přišel k nim nahoru Molnech, obličej bledý hrůzou. Ruiz s povděkem zaznamenal, že je pořád schopen se hýbat. Dolmaero oproti tomu se ze všech sil držel zábradlí, obličej strnulý a pokrytý potem. Poprvé od chvíle, kdy ho Ruiz poznal, vypadal naprosto neschopně. Možná měl strach z výšek.

Když se Ruiz ohlédl k útesu, přes jehož okraj se právě přehoupli, pocítil zachvění strachu i on. Sráz z černého bazaltu jako by se propadal do nekonečna a země byla tak hluboko pod nimi, že ani nevypadala jako skutečná - spíš jako panorama na impresionistickém obraze.

Vzal Nisu za ruku a odvedl ji k ostatním. „Nebojte se," řekl.

„Ach, samozřejmě, že ne," odpověděl Molnech, který se obezřetně opíral o zábradlí. Zjevně se ovládal natolik, že byl schopen ironie.

Ruiz se zašklebil. „Ne, myslím to vážně. Pokud se velice nepletu, je tohle zařízení, kterému se říká zdymadlo. Šetrně nás dopraví dolů a pak budeme pokračovat v naší cestě."

„Skutečně?" Molnech se zavrtěl a pokusil se o úsměv. Přesně v tom okamžiku se člun zhoupl a začal padat. Dolmaero zaječel, pak se ovládl a zastyděl se. Váhavě se odtrhl od zábradlí. „Vyděsilo mě to," vysvětlil ostatním. Teď, když už neviseli v tom strašlivém prázdnu, vypadal trochu klidněji.

Stěny zdymadla byly ze stejného šedého monobetonu, který tvořil břehy kanálu. Jak klesali, jasný pruh slunečního světla nad nimi se zmenšoval, až zmizel úplně. Světla člunu se rozsvítila.

V měkkém světle si Rod všiml, že stěny zdymadla jsou počmárané graffiti, nápisy vypálenými do superpevného monobetonu energetickými zbraněmi. Obvykle byly umístěny vertikálně a sledovaly směr sestupu neznámých vandalů. Většinou se jednalo o jména a data, ale tu a tam byla mezi nimi i delší zpráva. Byly psány jazyky a abecedami, které Ruiz neznal, ale poblíž dna našel jeden, který přečíst dokázal.

Zanech naděje, ty, kdo plavat neumíš, stálo tam a Ruiz se zasmál.

Pak zastavili a člun se začal pohupovat v příboji.

„Tak nevím, co je vlastně horší," poznamenal Dolmaero. „Viset v prázdnu, nebo být pohřben zaživa?"

Pak se obrovská vrata před nimi otevřela a člun vyplul na denní světlo.

Vzduch tady byl najednou úplně jiný - o pět nebo šest stupňů teplejší a nasycený vlhkostí.

Ruiz ucítil moře a pach rozkladu, který vždycky vanul z Mořských věží.

NYNÍ PLULI MEZI dobře obhospodařovanými poli, tu a tam přerušenými močálem a klikatící se řekou. Viděli tucty obrovských sídel, ale styl, ve kterém byly postaveny, se kus od kusu lišil. Některé měly vyzývavě archaickou podobu

a na polích kolem nich pracovali lidé, kteří vypadali jako středověcí nevolníci. Jiné byly z kovu a oceli a jejich pozemky se leskly mechany.

„Co je to?“ zeptala se Nisa.

„Myslíš mechany? Obyčejné stroje.“

„Proč stroje nepracují na všech polích?“ zeptal se Dolmaero. „Určitě jsou mnohem efektivnější než otroci.“

„Ano, to jsou - ale tohle jsou zábavní farmy,“ odpověděl Ruiz.

Dolmaero se zatvářil nechápavě.

Ruiz se mu to pokusil vysvětlit. „V pangalaktickém světě se na polích pěstuje jen velice málo potravin - většina se vyrábí synteticky. Tyhle farmy jsou buď zábavní, nebo se na nich pěstují potraviny pro luxusní obchod.“

Dolmaero zavrtěl hlavou. „Chceš říct, že ty statky patří velice bohatým lidem, kteří si hrají na farmaření? Velice zvláštní.“

„Ano - ale patří velice bohatým pirátům, což není přesně totéž.“

„A kdo jsou to ti piráti?“

„S jedním ses už setkal,“ řekl Ruiz. „Vzpomínáš si na Marma? Kdysi býval pirátem - pak odešel na odpočinek a začal se věnovat klidnějšímu povolání. Piráti jsou lupiči, únosci a vrazi; jejich arénou je chaos.“

Dolmaero si zamyšleně zamnul bradu. „Takže mají stejné zaměstnání jako ty?“

To Ruize zarazilo. „Možná by se to tak dalo říct.“ Poškrábal se na hlavě. „Jenomže já páchám příkoří pod záštitou legální organizace - v tom je možná jediný rozdíl.“

„Víš, nemínil jsem to jako urážku,“ ujistil ho Dolmaero suše.

Ruiz pokrčil rameny a změnil téma.

Slunce silně pálilo a po chvíli sešli na spodní palubu, aby vyhledali stín pod břichem sochy.

COREAN JE DOSTIHLA pozdě odpoledne. Ruiz seděl s Nisou u zábradlí a rozhlíželi se po ploché krajině. Mořské věže už se přiblížily natolik, že se nad nimi nyní hrozivě tyčily, a Ruiz si pomalu začal připouštět naději, že by mohli do města dorazit dříve, než je Corean najde.

Pak se Corean mihla deset metrů nad nimi a asi padesát metrů vlevo. Zakroužila kolem a Ruiz nabyl dojmu, že za bublinou pancéřového skla zahlédl její černé vlasy.

Trhnutím zvedl Nisu a odběhl i s ní ke kruhovému otvoru, který jim skýtal alespoň nějaký úkryt. V běhu zavolali na ostatní a ti je okamžitě následovali.

„Bojím se, že je to Corean,“ prohlásil Ruiz.

Flomel trhl vodítkem a zpražil Ruize pohledem svých zarudlých očí. „Konečně dostaneš, co ti náleží, nečistý,“ prohlásil a zachechtal se.

Také Corean se vesele smála. „Nádhera,“ řekla. Viděla, jak Ruiz a ta jeho faraoská děvka prchají do úkrytu koulí groteskní sochy na jednom z říčních člunů. „Viděl jsi je?“

„Ano,“ odpověděl Marmo. „Poznáváš ty čluny? Zajímalo by mě, komu patří.“

„Ne... ale co na tom záleží? Proč bychom se měli bát někoho, kdo si ozdobí lodě takovými příšernostmi? Určitě je to nějaký primitiv.“

„Nejspíš.“

Opět se zasmála. „Ačkoliv musím uznat, že ta jejich schovávačka je opravdu příhodná.“

Marmo vydal nic neříkající zvuk.

„Tak,“ řekla Corean. „Zjistíme, jestli jsou dost pitomí, aby se vzdali. Kdyby se mi podařilo získat Faraoňany zpátky živé, pořád by to ještě nemuselo být úplné fiasko.“ Zpomalila saně, až se vznášely vedle člunu, a pak aktivovala megafon.

„RUIZI AWE! VIDĚLA jsem tě, nemá smysl se schovávat. Vyjdi ven s rukama nad hlavou a na celou tu patálii zapomeneme.“ Coreanin zesílený hlas zněl uvolněně a skoro vesele. Ruiz vyhlédl přes okraj otvoru. Záchranné saně se vznášely sotva dvacet metrů od nich. Kdyby jen měl eruptor, nebo alespoň přenosný graser...

„No tak... Přiznávám, že jsem předtím jednala trochu ukvapeně. Jsem ráda, že se ti se člunem podařilo přistát dříve, než mohla moje temperamentní povaha způsobit neštěstí. Moji lidé říkali, že napáchané škody nejsou zase tak strašné.“

Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala v přesvědčování. „Nejednala jsem správně, když jsem tě chtěla poslat ke genšům. Tvoje chytrost je zjevně příliš cenná, než abych ji tak hloupě riskovala. Teď už chápu, jak užitečný bys mi mohl být. Opravdu. Bude z nás neporazitelná dvojka.

Nechceš vyjít? No, vlastně se ani nedivím, že mi nevěříš. Ale já se doopravdy chci polepšit. Faraoňané jsou moji - pošli mi je, a na všechno zapomeneme. I když samozřejmě doufám, že si mou nabídku rozmyslíš a jednou přece jen vstoupíš do mých služeb.“

Saně se přiblížily ještě víc. Flomel se usmíval, jako by skutečně věřil, že ho Ruiz předá Coreanině péči. Ruiz cítil pokušení to udělat: mistr kouzelník by si to zasloužil vrchovatou měrou.

„Co bude teď?“ zeptal se Dolmaero.

„Ještě chvíli bude mluvit a pak začne střílet. Nemyslím, že by byla tak pitomá nebo šílená, aby si pro nás přišla na palubu - pravděpodobně se spokojí s tím, že nás z dálky rozstřílí na kusy.“

Nisa se k němu těsně přitiskla, oči křečovitě zavřené.

Flomel zalapal po dechu. „Ty nás nepustíš? Proč? Proč chceš, abychom zemřeli s tebou?“

Ruiz si povzdechl. „Ostatní mají plnou volnost, aby šli, kam je srdce táhne, ale ty ne, Flomele. My dva přežijeme,

nebo zemřeme spolu. Navíc nás člun stejně odmítá pustit.“

Molnech se zachvěl. „Stejně nejsem dost odvážný, abych riskoval její milosrdenství. A ty, cechmistře?“

„Já také ne.“

Ruiz pocítil vůči otrokářce prudký nával hněvu - ne proto, že se ho chystala zabít. Vždycky věděl, že zemře obutý. Ne, nenáviděl ji za to, že mu kradla život, který mohl prožít s Nisou. Objal ji a soustředil se na drahocennosti toho okamžiku: dotek jejího těla, její vůni, zvuk jejího dechu. Konečně se mu podařilo potlačit myšlenky na to, co by mohlo být, a už nikdy nebude.

Corean se ozvala znovu a její hlas teď překypoval vztekem a netrpělivostí. „Tak dobře. Nech si tu ženu - je to můj dárek na rozloučenou. Ale pošli mi sem ostatní. Víš, že jsou můj majetek!

Ty odmítáš?“ Po krátké pauze se odkryly střílny saní a hlavně zbraní se natočily jejich směrem.

Ruiz přitiskl Nisu ke dnu prohlubně a přikryl ji vlastním tělem. Pak zajiskřilo silové pole člunu, jak do něj narazila salva projektilů, a jekot uvolněné energie je málem ohlušil.

V příštím okamžiku Ruiz ucítil chvění strojů, které se přenášelo na palubu. Opatrně vyhlédl - právě včas, aby zahlédl oslnivě žluté ohnivé kopí, které vyletělo z boku člunu a zasáhlo Coreaniny saně. Ty se vzepjaly a pak se potácivě rozletěly pryč od kanálu. Několikrát se neúspěšně pokusily nabrat výšku a nakonec zapadly do nedalekého močálu.

Ruiz už byl na nohou, díval se, ruce sevřené v pěsti. Celým svým srdcem doufal, že zahlédne sekundární explozi - ale marně.

Brzy ztratili vrak saní z dohledu. Několik skutečně impozantních energetických zbraní se natočilo hlavněmi vzhůru a pak se pomalu zatáhly zpět do trupu člunu.

„Zatraceně!“ zaklel. Ani trochu si nebyl jistý, jestli má důvod se radovat.

„Co to bylo?“ zaječel Dolmaero, který se spolu s ostatními stále krčil v prohlubni.

Ruiz se posadil na její okraj. „Pro tuto chvíli jsme v bezpečí. Ale bojím se, že Corean přežila.“

ODPOLEDNE PŘEŠLO ve večer a objevilo se další jídlo. Tentokrát dával Ruiz pozor v naději, že by se mu mohlo podařit proniknout do nitra lodi. Ale tác s večeří se vynořil z uzavřeného výklenku, který byl právě tak velký na tác s večeří a už nic jiného.

Těsně před západem slunce dorazil člun na hranici mezi farmami pobřežní oblasti a městem Mořské věže. Nad kanálem se vypínala celní pevnost, těžce ozbrojená pavoukovitá budova rozkročená na podpěrných pylonech.

„Co je to?“ zeptal se Dolmaero.

„Celníci. Nechají nás na pokoji.“ Pirátští lordi, kteří řídili většinu aktivit v Mořských věžích, se příliš nestarali o to, kdo vstupuje do města - nově příchozí byli hájená kořist, ceněná pro bohatství a dovednost, kterou s sebou mohla přinášet. Jestliže ale někdo chtěl Mořské věže opustit, nebyli už tak shovívaví... kdo ví, jaké poklady by s sebou mohl odnést?

Když jejich plavidlo proplouvalo pod celní pevností, uviděli malý rezavý člun uvázaný u jednoho z odbavovacích kotvišť. Jeho posádka stála čelem ke zdi po dozorem ozbrojené stráže. Tucet uniformovaných inspektorů se hemžilo ve člunu, mávali detektory, strhávali obšívku člunu a propalovali díry, kde se jim zrovna zamanulo.

Jejich člun nikdo nezastavil, přesně jak Ruiz předpokládal.

Když ale vypluli na druhé straně pevnosti, několik přísně se tvářících mužů, kteří stáli na balkonu, na ně mávalo s dvojznačnými posunky. Piráti si mezi sebou vyměnili několik tichých slov, zasmáli se a zase zmizeli v pevnosti.

KONEČNĚ PROPLULI příbojovou bránou do labyrintu kanálů Mořských věží. Nad jejich hlavami se vypínaly věže k temnému nebi a skoro celé ho zakrývaly. Jejich základy, viděné takto zblízka, se zdály ještě bizarnější. Vyrůstaly z umělých plošin nebo konstrukcí vyrovnávajících přirozené mořské dno a pokrytých nánosem staletí. Jinde byly vystavěny na skalním podloží, kámen, špína a prastaré stromy trčící z teras vypínajících se nad kanály. Základny těchto věží byly červotočivé jeskyněmi a vchody tunelů, některé na úrovni vodní hladiny, jiné výše, některé ozářené jasnými bezpečnostními světly, další temné a zapovězené.

Ruizovi společníci na to vše hleděli s ústy dokořán. Okolní zpěněné vody brázdila plavidla od otlučených džunek s pomalovanými plachtami a galér, poháněných otroky, až po moderní kluzáky a jehlové čluny. Jejich posádky byly stejně rozmanité jako lodě a dali se tady vidět zástupci snad všech humanoidních ras. Tu a tam vyvolal u Faraoňanů úžas nějaký tvor, který se lidem nepodobal ani vzdálené.

Ruiz se soustředil na to, aby si zapamatoval cestu, po níž mířili do nitra Mořských věží a pokoušel se přiřazovat různé orientační body tomu, co si o pirátském městě pamatoval.

Kapitola 8

COREAN KLELA, TICHÝM, hořkým, monotónním proudem nadávek a oplzlostí. Visela hlavou dolů z bezpečnostních pásů a nic neviděla, protože jí ve výhledu bránilo bahno a vegetace za pancéřovým sklem saní.

Saně se lehne nadzvedly a znovu klesly. Corean okamžitě zmlkla. Na nadávky bude čas později, až se jí nějak podaří zabránit dalšímu propadání do močálu.

Povolila sponu bezpečnostních pásů a vypadla z nich na strop. Saně se opět zhouply a Corean pocítila dotek strachu. Jak hluboko už byli v bahně?

Rychle se prohlédla a zkusmo zahýbala jednou končetinou po druhé - žádná zlomenina, i když ji bolelo celé tělo.

Odplazila se k řídicímu panelu, který byl nyní vzhůru nohama, a podívala se na displeje. Znovu zaklela. Saně byly

mrtvé: proud energie, který je srazil do močálu, současně spálil řídicí systém.

Uslyšela nějaké zachřestění a ohlédla se. Marmo se opatrně zvedal do vzpřímené polohy. „Jsi funkční?“ zeptala se ho. „Myslím, že ano,“ odpověděl. „Jak vypadá Moc?“ „Nevím.“ Vstala a vykročila po stropě k nákladovému prostoru. Když se protáhla dveřním otvorem, uviděla Moce, jak stojí u otevřené propusti. Jedna střední končetina mu visela na cáru chitinu.

Zdálo se, že její hmyzí válečník byl jinak docela v pořádku a střední končetina se mu brzy zregeneruje - v současnosti se ale jeho palební síla redukovala na polovinu, protože právě středními končetinami ovládal energetické zbraně.

Bleskurychle k ní otočil hlavu a Corean poznala z nervózních pohybů jeho čelistí, že se chystá k boji. Pak se sklonil a ukousl si pozůstatky bezvládné střední končetiny.

„Co se děje?“ Corean došla k propusti a opatrně vyhlédla ven. Za rákosovým porostem ohraničujícím močál uviděla řadu vesnických drábů, kteří se dívali na její saně. Na hlavě měli klobouky s chocholy a v rukou drželi archaické druhy zbraní: píky, halapartny a kuše. Za nimi seděl na impozantním válečném mechanovi muž v brnění. Brnění vypadalo na pohled jako z ocelových plátů, ale Corean byla přesvědčená, že se jedná o nějaký modernější materiál, protože se nezdálo, že by muž jeho váhu nějak zvlášť pociťoval. V závěsu na hřbetě měl jezdec ozdobný meč. Jeho mechan vypadal tak trochu jako kůň, ale místo kopyt měl drápy a v jeho hrudním plátu se černaly otvory nějakých energetických zbraní.

Corean přivřela oči. Jako by nebylo dost zlé, že havarovala uprostřed močálu - teď ji ještě čekala potyčka s místním zemanem.

Ozbrojenec se postavil ve třmenech a zavolal: „Ty v těch saních! Vyjdi ven s rukama nad hlavou.“

„To jistě,“ zabručela. Nasadila si přilbu, sklopila hledí a přesvědčila se, že límec těsní proti zbytku jejího pancéřového obleku.

„Máš poslední možnost,“ křikl zeman. Po krátké pauze vyšlehl z otvorů jeho mechana oheň.

Kartáčová střela narazila do rámu propusti a rozpadla se na ostrohrané střepiny, z nichž část pronikla dovnitř. Moc sebou trhl a podíval se na Corean. Střepiny jej zasáhly, ale odrazily se od jeho krunýře, jenž byl stejně pevný jako kovový pancíř, který nosila ona. Zasaženo ovšem bylo i jedno z jeho velkých složitých očí a z poškozené bulvy mu vytékal nažloutlý sliz.

Corean vycenila zuby. Drábové vyrazili vpřed a okamžitě zapadli po kolena do bahna. „Jako prvního zabij toho jezdce,“ řekla. „Pak ostatní.“

Moc přikývl a jeho pohyby nabyly rychlosti blesku. Proskočil propustí a dostal se za řadu drábů dříve, než měli možnost na něj vůbec zareagovat. Na jezdce zaútočil obloukem, aby se vyhnul jeho zbraním. Válečný mechan byl ale také velice rychlý a dokázal se otočit dříve, než se Moc úplně dostal z bahna. Vystřelil, ale Moc provedl bleskový úhybný manévr a kartáčový projektil ho minul. Vzápětí vybuchl ve vzduchu a zabil polovinu drábů - zbytek zmrzačil.

Přestože byl boj rozhodnut už v první sekundě, Corean těšilo pozorovat Moce v akci. Stále ve skoku utrhl svou zbylou střední končetinou jezdci hlavu. Pak dokončil pohyb a snesl se do pozice, kdy ústí jeho energetické zbraně mířilo na mechanovu hlaveň. Jediným výstřelem zničil jeho vnitřní mechanismus a zmrazil ho na místě - pak skočil zpátky do močálu, aby dorazil zbylé vesničany.

Je skvělé vlastnit tak dokonalého jaggernauta, pomyslela si Corean. Vzápětí si vzpomněla, jak Mocovi nařídila, aby ušetřil Ruize Awa. Taková pitomost. Už nikdy nebude tak pošetilá: jakmile Ruize dopadne, okamžitě ho zabije. Nebo možná ne - možná ho nechá chvíli žít, aby měl čas přát si zemřít rychle. Ano... to bude rozhodně lepší.

Zezadu se k ní přiblížil Marmo a spolu s ní se teď díval na Moce, který stál nehybně mezi zmrzačenými těly vesničanů. „Co se děje?“

„Místní majitel močálu, který měl námitky proti mému neohlášenému příletu.“

„Aha. Co teď?“

Pokrčila rameny. „Lensh a Fensh přiletí, hned jak opraví můj člun. Mohli bychom se pokusit dobýt panské sídlo, ale nejspíš bude těžce opevněné - kdybych neměla Moce, zeman by nás dostal. Tihle piráti na odpočinku mívají spousty nepřátel. I tenhle byl slušně vyzbrojený, přes všechno to divadýlko s dráby.“

„Nejlepší asi bude počkat tady a doufat, že zeman neměl kamaráda, který ho přijde pomstít.“ Vyklonil se ven a rozhlédl se po okolí. „Zdá se, že močál je poměrně mělký, takže nám utopení nehrozí.“

Corean přikývla. „Ano. Budeme sedět na zadku. Nerada čekám - ale nějakou zábavu si už najdu. Pořádně si promyslím, jakým způsobem nechám Ruize Awa pykat za všechny jeho hříchy.“

Marmo se na ni zvědavě podíval. „Touhle dobou už je v Mořských věžích. Než se odsud dostaneme, bude už nejspíš dávno pryč.“

Zpražila ho pohledem. „Ne! Já ho dostanu - odmítám se smířit s tím, že mi unikl. Navíc - jak by se asi dostal přes stráže pirátů? Copak by dovolili někomu tak nebezpečnému, aby opustil Mořské věže?“

„Tebe obelstil,“ připomněl jí Marmo.

Tiše zavrčela a pak řekla nebezpečné monotónním hlasem: „Ano. Jenže teď už je to něco víc než běžný obchod. A nezapomínej, že ví o genších. Co když se někdo dozví, že tady není jen několik uprchlíků, co když zjistí, o co se jedná doopravdy, a roznese se to po Mořských věžích? Některý z pirátských lordů se genšů zmocní a my zkrachujeme. Musíme se postarat, aby Ruiz zemřel.“

„Chápu,“ odpověděl Marmo. Pokud měl nějaké zlé předtuchy, nechal si je pro sebe.

KDYŽ NASTALA ÚPLNÁ tma, rozsvítilo se na říčním člunu jen několik světelných pruhů - právě tak dost, aby byla zachována bezpečnost. Ruiz pochopil, že jeho věznitelé dávají přednost diskrétnosti před okázalou parádou, a v duchu jim dal za pravdu.

V Mořských věžích ti moudří nepřitahovali zbytečnou pozornost.

Noc nepřinesla žádnou úlevu od vedra a Ruiz se snažil ignorovat čůrky potu, které mu stékaly po těle. Faraoňanům musí zdejší ovzduší připadat ještě podivnější, pomyslel si. Až doposud žili na aridní planetě, kde sice bylo vedro, ale skoro žádná vlhkost. Nejhůře to snášel Dolmaero: neustále si utíral mokrý obličej a jeho dech se změnil v chrčivé sípání. Ruiz jen doufal, že neonemocní.

„Jsou tak vysoké," vydechla Nisa s hlavou zvrácenou, jak se pokoušela dohlédnout konce jedné zvlášť impozantní věže. Spodní terasy, které začínaly sto metrů nad hladinou vody,

byly osvětlené modrými a zelenými světly. Ozýval se z nich hluk oslav, podivné staccatové hudby, smíchu a občasného výkřiku rozkoše. Zábava tam zjevně byla v plném proudu - nebo se obyvatelé této věže zabývali jejím prodejem.

Ruiz se přistihl, že jim závidí - a současně ho zachvátila sebelítost. Jak ta jeho malá, zbědovaná skupinka kontrastovala s bezstarostnými lidmi nahoře! V porovnání s nimi Ruizovi připadala jeho vlastní situace ještě nespravedlivější.

Aby přišel na jiné myšlenky, začal Nise vyprávět o Mořských věžích. „Jsou ještě větší, než vypadají - myslím Mořské věže. Většina obytných budov je pod hladinou moře. Mnozí z těch, kdo tady žijí, nikdy neviděli slunce."

„Takže ty už jsi tady byl, Ruizi?" řekl Dolmaero. „Nakolik to tu znáš? Máš tady nějaké přátele nebo spojence?"

Ruiz se zasmál. „Nikdo nezná Mořské věže, ani ti, kdo v nich žijí. Setkal jsem se s několika místními obyvateli, při nejrůznějších příležitostech, ale nenašli bychom je, ani kdybychom byli svobodní a měli k tomu příležitost. A kdybychom je přece jenom našli, neměli by nejmenší důvod nám pomáhat." V Mořských věžích byla bezpochyby spousta agentů Umělecké ligy, ale jejich inkognito bylo mimořádně dokonalé a kontaktovat je bylo prakticky nemožné. Velcí pirátští lordi, kterým Mořské věže patřily, byli nejzapřísáhlejšími nepřáteli Ligy: to nejlepší, v co by mohl doufat agent, který by jim padl do rukou, byla rychlá smrt.

Dokázal si vybavit jen jedinou osobu v Mořských věžích, kterou by možná dokázal přesvědčit, aby jim pomohla, ale prozatím na to vůbec nechtěl myslet. Nebyl to jeho přítel a s Ruizem by se spojil, jen kdyby to pro něj bylo výhodné, nebo kdyby ho k tomu Ruiz dokázal přinutit.

Ruiz už začal litovat své otevřenosti vůči Faraoňanům. Kdyby o něm někdo z nich začal mluvit před nesprávnou osobou, nastaly by mu vážné problémy. Záchvat upřímnosti dostal v okamžiku, kdy si byl skoro jistý, že se nedožijí dalšího dne, ale i tak to od něj byla politováníhodná lehkomyslnost.

„Takže pořád ještě netušíš, komu patří tento člun?" pokračoval Dolmaero. „Nebo jaké s námi mají úmysly?"

Ruiz pokrčil rameny.

„Připadá mi, že to nemůže být nic strašného," ozvala se k překvapení všech Nisa. V polotmě vypadala její tvář naprosto bezstarostně a Ruiz by byl velice rád, kdyby dokázal být stejně optimistický.

Dolmaero pochybovačně zavrtěl hlavou. „Copak už se nám na tomto světě stalo něco, co nebylo strašné?"

„Ano, stalo," odpověděla Nisa.

„A co, smím-li to vědět?" zeptal se Dolmaero vyzývavým tónem.

„Horké koláčky," prohlásil Molnech a vesele vycenil zuby.

„Moje vzkříšení," řekla Nisa. „A mohla bych jmenovat ještě jiné šťastné události." Významně se podívala na Ruize, který ihned ucítil, jak se mu kolem srdce rozlévá teplo.

Dolmaero něco neurčitého zabručel, ale v očích se mu zablesklo a Ruiz si pomyslel, že ani všechny útrapy jejich cestování nedokázaly cechmistra úplně připravit o smysl pro humor.

„Mohl bych vám ještě něco říct o Mořských věžích," nabídl se Ruiz.

„Udělej to, prosím," řekl Dolmaero.

„Dobře. Zajímalo by vás, jak byly postaveny?"

„Ano."

„To každého. Když lidé přiletěli na Strašpytel, Mořské věže už tady byly, i když je obývala jen zvířata a několik málo cizinců. První výzkumníci si mysleli, že věže jsou přírodní útvary - alespoň do té doby, než objevili první dveře. Věže jsou z větší části duté, ale uvnitř jsou rozdělené do milionů chodeb, podlaží a šachet. Nikdo neví, jak hluboko vlastně zasahují, ale vypráví se o obyvatelích, kteří žijí více než dva kilometry pod hladinou moře."

„Kdo je postavil?" Dolmaerovy oči plály úžasem.

„Ani to nikdo neví, ale zaslechl jsem hned několik teorií. Mám vám povědět svou nejoblíbenější? Tvrdí se, že je to odstrojená kosmická loď, která tady havarovala před miliony let, když tohle moře bylo ještě pevninou."

„Čí kosmická loď? Šardů?"

Ruiz pokrčil rameny. „To asi ne. Jejich technická úroveň je zanedbatelná. Takhle velké kosmické lodě nestaví nikdo. Možná pochází od těch, kdo žili na Strašpytlu před Šardy - ale to neví nikdo."

Dlouhou dobu nikdo nepromluvil a všichni se tvářili zachmuřeně.

Možná, pomyslel si Ruiz, že je hovor o miliony let starých událostech deprimuje. Vzpomínal si, že když zavítal do Mořských věží poprvé, padla na něj podobná tíha.

ZVUK MOTORŮ ŘÍČNÍHO člunu se lehce změnil. Přímo před nimi byla úzká brána u paty jedné z menších věží. Její opěrné sloupy měly v souladu s výzdobou lodí tvar gigantických falů.

Když se trochu přiblížili, Ruiz uviděl, že po celé ploše sloupu se vine reliéf zpodobňující propletené kopulující postavy.

Temné vody za bránou byly ozářené červenými světly.

Zjevně se blížili svému cíli.

ŘÍČNÍ ČLUNY VPLULY do laguny mezi strmými útesy z černé slitiny a zastavily jeden za druhým u širokého kovového mola. Jediný zvuk, který bylo slyšet, bylo skřípání trupů o břeh a Ruiz se pokoušel přinutit k zvýšené ostražitosti.

Se zabzučením motorů se z mola zvedla úvazová pacholata. Z boků člunů se vysunuly vazáky a pevné se spojily s pacholaty.

Na okamžik všechno ztichlo.

„Co teď?“ zeptal se Dolmaero.

Ruiz potřásl hlavou. „Kdo ví? Molnechu, zajdi pro Flomela. Měli bychom být připravení.“

Molnech přikývl a odspěchal na záď.

Ruiz vzal Nisu za ruku. Stiskla mu ji a opřela se mu hlavou o rameno.

Čekali.

Vtom se z kovové zdi před člunem ozvala série cvaknutí; stejný zvuk se jako ozvěnou ozval z přístaviště. S pneumatickým povzdechnutím se rozevřela řada úzkých dveří, proti každému z člunů jedny.

Skoro okamžitě začali ze člunů vystupovat lidé a vcházet do dveří. Ze zadního člunu vyšel na pevninu pohledný mladý pár; ze člunu před nimi tři vychrtlí vagabundi. Asi půl tuctu lidí v bílých řízách vystoupilo ze člunu, který plul v čele.

Ruiz se podíval na jejich dveře. V modrém vnitřním osvětlení se leskly kovové stěny chodby, která se asi po deseti metrech stáčela.

„Neměli bychom jít?“ zeptal se Dolmaero chraptivě.

Ruiz si prohlédl kotviště. Okolní vertikální stěny neskýtaly žádnou oporu, vylézt se po nich nedalo. Na svobodu nemohli ani doplavat. Navzdory nápisu na Okraji nikdo se zdravým rozumem by neplaval bez ochrany v temných vodách Mořských věží. Kromě nejrůznějších nemocí, jedů, zrádných proudů a strojů umístěných pod hladinou byly stále plné dravců a mrchožroutů, připravených postarat se o všechno, co obyvatelé Mořských věží už nepotřebovali. Nejstrašnější z nich byli margaři, obrovští pancéřovaní ještěři, dost velcí, aby dokázali spolknout menší loď vcelku - ale kromě nich tu žil bezpočet jiných až po maličké mozkovny žijící u vyústění kanalizací a tepelných výměníků.

Co by se stalo, kdyby zůstali na palubě? Ruiz si povzdechl. Byl pesimista. Čluny patrně budou odvšiveny - a pokud by je odmítli opustit, nejspíš by s nimi bylo zacházeno jako s ostatními cizopasníky.

„Pojďme,“ řekl nakonec.

VYSTOUPILI ZE ČLUNU, Ruiz v čele. Váhavě pustil Nisinu ruku - raději by měl být připraven k akci. Za ní šel Molnech, jenž vedl Flomela: mistr čaroděj se vzpouzel a obracel oči v sloup. Dolmaero kráčel s pomalou důstojností vzadu.

Než vešli do dveří, Ruiz na okamžik zastavil, aby se naposledy přesvědčil, jestli přece jen neexistuje nějaká možnost úniku. Nakonec uznal, že jim nezbývá nic jiného než vstoupit dovnitř.

Chodba se stáčela doprava a mírně klesala. Jejich kroky se zvláštním způsobem rozléhaly. Ruiz si po chvíli uvědomil, že scházejí po šroubovici do hlubin základů věže.

Kromě pruhů modrého světla nebylo v chodbě vůbec nic - podlaha nebyla ani zaprášená a stěny byly vyleštěny do vysokého lesku. Z ventilačních otvorů dovnitř proudil čistý vzduch a až na jeho syčení tam vládlo naprosté ticho.

Náhle chodba skončila a před nimi se otevírala rozlehlá síň s vysokým stropem. Tam na ně čekal robosluha: prostý, nijak neoznačený ovoid. Stál nehybně, dokud nevešli do síně, a pak na ně promluvil pangalaktičtinou prostou jakéhokoliv akcentu:

„Vaše pokoje jsou připraveny,“ řekl.

„Co říkal?“ zeptal se Dolmaero.

„Zřejmě jsem očekáváni,“ odpověděl Ruiz faraosky. „Máme připravené pokoje.“

„Nebo cely,“ zabručel Dolmaero pesimisticky.

„Možná.“

„Pojďte,“ vyzval je robosluha a naklonil se dopředu.

Dovedl je k prvním z tuctu dveří. „Tvoje,“ řekl Ruizovi.

Dveře se tiše otevřely. Ruiz rychle uvažoval, jestli je moudré nabízený pokoj přijmout. Rozhlédl se. Neviděl žádná bezpečnostní zařízení, ale ani na okamžik nepochyboval o tom, že tam nějaká budou - už věděl, že jejich věznitelé mají v oblibě skryté zbraně. Povzdechl si. Měl snad na výběr? Vykročil spolu s Nisou dovnitř, ale z robotova těla se vysunul manipulátor, který je zadržel.

„Každý musí bydlet sám,“ prohlásil robosluha.

Ruiz byl v pokušení robota napadnout, ale ovládl se. Konejšivě se usmál na Nisu, pozvedl její ruku a políbil ji. „Říká, že musíme bydlet každý zvlášť, Niso. Myslím, že v tuto chvíli bychom měli poslechnout. Buď ostražitá a pamatuj si: vždycky existuje nějaká cesta ven, jen když budeme dost chytří, abychom ji našli.“ Pak se obrátil k Molnechovi. „Vypadá to, že budeš muset pustit Flomela. Spolehneme se na naše hostitele, že ho tady udrží.“

Otočil se zpátky k Nise a zadíval se jí do očí.

Pak rychle vešel do místnosti a dveře se za ním zavřely.

JEHO CELA BYL malý byt vybavený vším potřebným, co si pangalaktický občan mohl přát, včetně drobného přepychu navíc. Stěny zářily měkkým bílým světlem, podlaha byla z teplého a lehce pružného měkčeného kamene. Jeden kout zabírala postel s nadnášecím polem. Naproti ní bylo plyšové levikřeslo, které se vznášelo před potemnělým holotankem. Na protější stěně, přímo nad jídelním stolkem, uviděl Ruiz ve stěně nerezový výklenek autokuchaře.

Když se dveře po jeho levici náhle otevřely, Ruiz sebou překvapeně trhl. V malé místnůstce se rozsvítilo světlo a uslyšel šplouchání vody ve sprchovém koutu. Pokrčil rameny a šel se umýt.

Později, oblečený do hebkého županu, který vypadl ze škvíry ve zdi, když se osprchoval, se posadil do levikřesla a začal studovat holotank. Z nějakého důvodu váhal jej zapnout. Jeho věznitelé zjevně čekali, že to udělá, a Ruiz měl pocit, že to, co se od nich dozví, nebude příjemné.

„No dobře," řekl nakonec. Pak dodal: „Zapnout." V nádrži holotanku se chvíli přelévaly náhodné barvy, pak se přeskládaly a vytvořily obraz neuvěřitelně pohledného muže.

Měl úzký obličej s jemnými rysy a zelené oči. Usmál se profesionálně přátelským způsobem a promluvil měkkým bary-tonem. „Vítej, hledači," řekl. „Představíme se navzájem? Já se jmenuju Hemerthe Ro'diamde. A ty?"

Ruiz si pomyslel, že nemá smysl vymýšlet si falešné jméno - ostatní by ho brzy usvědčili ze lži. „Ruiz Aw." „Zajímavé jméno. Pocházíš ze Staré Země?" „Tak nějak mi to řekli. Ale kdo to o sobě ví určitě?" Hemerthe se znovu usmál. „Pravda. Jsme ti, kdo osévají hvězdy, ale stále se mezi námi ještě najde dost vytrvalého plevele."

Ruiz zjistil, že mu činí potíže pochopit, co tím neznámý myslí. „Tak nějak," odpověděl neurčitě. „Povíš mi, kdo jsi a kde to jsme?"

Hemerthe překvapeně vytřeštil oči. „Ty to nevíš? Tak proč jsi nastoupil na palubu hledače života?"

Ruiz pochopil, že mluví o říčním člunu. „Vlastně nás donutily okolnosti - snažili jsme si zachránit život útěkem a žádný jiný dopravní prostředek nebyl po ruce."

„Aha." Výraz v Hemerthově obličeji se změnil. „Takže ty u nás nehledáš útočiště?"

Ruize se zmocnila zvědavost. „Útočiště?" Útočiště by se jim samozřejmě hodilo, pokud by cena, kterou za něj měli zaplatit, nebyla příliš vysoká.

„To je účelem hledačů života: přivážet nám ty, kteří jsou hodni našeho útočiště."

Tohle už neznělo tak slibně - zdálo se, že je v tom nějaká zkouška, která měla prokázat, jestli jsou ‚hodni' - čeho vlastně? „Chápu," řekl Ruiz, přestože to nebyla pravda.

„Dobře. Abych se vrátil ke tvé otázce: Jsem inkarnace jednoho z našich zakladatelů, který opustil svůj pozemský život skoro před šestnácti sty lety. A tohle je Hlubina srdce, kde nesmrtelná láska vítězí nad věčnou smrtí."

Jeho řeč doprovázel ohnivý zápal; měla všechny rysy velice často opakované fráze. Ruiz rychle pátral v paměti, jestli někdy něco slyšel o kultu nazvaném Hlubina srdce. Nic konkrétního se mu nevybavilo, ale měl pocit, že to jméno už kdysi zaslechl. Dříve nebo později si určitě vzpomene.

„Možná bys mohl být konkrétnější," nadhodil Ruiz.

„Možná," připustil Hemerthe velkoryse. „Ale nejdříve musíme prodiskutovat důsledky vaší přítomnosti tady a naši reakci."

„Mohu se zeptat, o jakou reakci by mělo jít?"

Hemerthe se usmál. „To bývá různé. Můžeme vás hodit margarům, kteří brázdí hlubiny této laguny, nebo vás prodat na aukci otroků nahoře. Takový je obvykle osud těch, které shledáme nehodnými - poslouží jako odstrašující příklady pro ty, kteří si lehkomyslně zahrávají s hledači života."

„Hm."

„Nebo vám můžeme nabídnout útočiště." Hemerthe náhle mluvil naprosto vážně. „Máš v sobě jistý půvab - pokud se tvoje mysl vyrovná tvému zjevu, možná by pro tebe mezi námi mohlo být místo."

„Jiné možnosti nejsou?" Ruiz uvažoval, jestli jeho úsměv nevypadá příliš kysele.

Hemerthe zavrtěl hlavou. „Jen vzácně."

„Hm."

Hemerthův obličej se náhle rozjasnil. „Můžeš nám pomoci, aby se u nás ostatní z tvé skupiny cítili dobře. Ještě jsme nedokázali určit jejich jazyk - pomůžeš nám?"

„Jsou to domorodci z Faraa. Hovoří hlavním nářečím," odpověděl Ruiz a předal Hemerthovi souřadnice soustavy.

„Děkuji ti. Adaptační modul dostanu za několik minut - náš dataproud je dost slušně zásobený."

„Dobře," řekl Ruiz bez přílišného nadšení.

„Ano, to je dobrý začátek," přisvědčil Hemerthe. „Nyní se vyspi, odpočiň si a obnov své síly. Dokaž nám, že dokážeš ocenit tyto drobné radosti."

Ruiz přikývl.

Těsně předtím, než se otočil, aby vypnul holotank, na něj Hemerthe mrkl a řekl: „S těmi margary jsem si dělal legraci."

TAKÉ NISA VYUŽILA dobrodiní sprchy a oblékla si župan, ale o funkci holotanku neměla ani ponětí, takže jej ignorovala až do chvíle, kdy se ozvalo zazvonění a nádrž se naplnila mlžnými barvami.

Žena, jejíž obraz se v nádrži postupně vytvořil, se na Nisu konejšivě usmála. „Neboj se," řekla měkkým, jasným hlasem.

„Já se nebojím," odpověděla Nisa. Ke svému překvapení si uvědomila, že říká pravdu. Stávala se necitlivou ke všem těm divům, které ji obklopovaly?

„Dobře." Nise připadalo, že žena je stejně krásná jako Corean, ale odlišným způsobem. Její tělo, oděné v přiléhavém hedvábí, bylo plnější, s mnohem ženštějšími obrysy. Zdálo se, že je trochu starší než Corean, a její oblá tvář měla půvab vyleštěný časem a podložený zkušenostmi - Nisa si pomyslela, že něčeho takového Corean se svým příliš dokonalým obličejem nikdy nedosáhne. Pomyslela si, jak stará ta žena ve skutečnosti asi je.

„Jmenuji se Repenthe," řekla žena. „A ty?"

„Nisa."

„Hezké jméno. Hodí se k tobě." Žena se usmála a zdálo se, že svůj zájem myslí upřímně. „Určitě budeš mít otázky. Už jsme hovořili s Ruizem Awem, který je zřejmě vaším vůdcem. Pochopili jsme, že jste se nalodili na hledače života omylem. V současné době pečlivě zvažujeme, co s vámi. Já jsem tady, abych ti pomohla. Můžeš mě přivolat kdykoliv - stačí, když proneseš slovo ‚zapnout'."

Nisa se zamyslela. „Můžete mi říct, kdo jste a proč jste vyslali ty čluny? Udělali jste to, že?"

„Ano - jsi bystrá. Vyslali jsme hledače života, aby šířili lásku vyzařující z Hlubiny srdce. Tak se jmenuje toto místo i naše společenství."

„Nerozumím."

„Ještě ne. Ale porozumíš. Možná tady pro tebe bude útočiště - jsi půvabná a máme důkazy, že dokážeš milovat."

„Prosím?" Nise působilo problémy chápat význam Repenthiných slov.

Repenthe se zasmála. „Dívej se."

Jakoby kouzlem její obraz pohasl a nahradila ho temnota posetá světlem vzdálených hvězd.

Nise trvalo několik sekund, než pochopila, že v holotanku vidí scénu z minulé noci, když se s Ruizem milovala na můstku. Dívala se a pokoušela se uvědomit si, co vlastně cítí. Částečně byla pobouřena - považovala ty okamžiky za intimní; týkaly se jen jí a Ruize. Ale její tělo si vzpomnělo na rozkoš a zareagovalo. Cítila, že se jí srdce rozbušilo rychleji, a celou ji zaplavil intenzivní pocit života. Bezděčně obdivovala něhu, se kterou se jí Ruiz dotýkal; jeho pohyby byly všechno, jen ne neohrabané - vlastně to platilo i o ní. Vše, co spolu té noci dělali, ostře kontrastovalo s jejími předchozími plytkými sexuálními prožitky.

Když záznam skončil a žena se znovu objevila, pocítila Nisa intenzivní lítost ze ztráty, která se nějak musela odrazit v jejím výrazu.

„Netrap se," řekla Repenthe. „Podle naší tradice musí hledači strávit svou první noc v Hlubině srdce o samotě, takže za ním teď jít nemůžeš. Ale všechno bude v pořádku. Cítím to, Niso. Dva takoví milenci v Hlubině srdce místo určitě najdou." Nisa nevěděla, co na to říct. Zmítala se mezi vztekem a pocitem zahanbení - a vzpomínka na rozkoš ji silně rozrušila.

Uvažovala, jak by tu ženu poslala pryč a nemusela přitom odpovídat na žádné otázky.

Jako by Repenthe dokázala číst její myšlenky, usmála se a řekla: „Teď se vyspi. Až mě budeš potřebovat, zavolej."

RUIZ SPAL NEKLIDNĚ a probudil se vůní snídaně, kterou pro něj připravil autokuchař.

Jedl pomalu. Zrovna si mazal máslem poslední koláček, když zazvonil holotank.

Žena, která se objevila v nádrži, byla vysoká a štíhlá. Její obličej v sobě měl takovou delikátní sílu, že vypadal půvabně i přes drobné nepravidelnosti rysů. „Ahoj, Ruizi Awe," pozdravila ho, jako by byli staří známí.

„Ahoj. Kdo jsi?" otázal se Ruiz.

Zasmála se a předvedla mu půvabně drobné zuby. „Copak jsi mě nepoznal? Jsem Hemerthe, samozřejmě."

Veškeré Ruizovy vzpomínky spojené s Hlubinou srdce okamžitě vypluly na povrch jeho mysli. Teď už věděl, kde jsou a co od nich jejich hostitelé chtějí. Mohlo to být horší, pomyslel si.

„Aha," řekla. „Takže víš, kdo jsme."

„Ano, myslím, že vím."

„Dobře, dobře. Takže nepůjdeš k soudu nevědomý."

Ruiz opět ztratil nit. „K soudu?"

„Následuj mechana, který pro tebe přijde," řekla Hemerthe a zmizela.

MECHAN SE ZASTAVIL u dalších dveří. Když se otevřely, vyšla z nich Nisa. Uviděla Ruize a okamžitě se k němu vrhla.

„Je to divné místo," zašeptala mu, zatímco se k němu tiskla celým tělem.

„To je pravda," řekl a konejšivě ji pohladil po vlasech.

Připojil se k nim Dolmaero, pak Molnech a Flomel.

„Jaká byla noc, cechmistře?" zeptal se Ruiz.

„Snesitelná." Dolmaero byl bledý a tvářil se nejistě; Ruize napadlo, jak to asi vypadá s jeho zdravím.

„Jídlo bylo skvělé," zašklebil se Molnech. Flomel nabyl svého dřívějšího sebevědomí; nemluvil, ale Ruiz viděl, že jeho nenávist neztratila nic ze své intenzity.

Všichni společně následovali mechana šedými, naprosto stejnými chodbami.

Dolmaero dohonil Ruize. „Dozvěděl ses něco, Ruizi Awe?" zeptal se.

„Něco málo. Vzpomněl jsem si, že jsem o tomhle místě, Hlubině srdce, už slyšel. I o těch, kdo je obývají. Říkají si sdíleči."

Dolmaero našpulil rty. „To zní vznešeně... ale poněkud neurčitě. Jak je nazývají ostatní?"

Ruiz se usmál. „Různě... ale obecně jsou známí pod označením šoustáci."

„To nezní příliš uctivě," řekl Dolmaero. „Co to znamená - v tomto kontextu?"

„Ano, co to znamená, Ruizi?" ozvala se Nisa.

Ruiz přemýšlel, jak jim to nejlépe vysvětlit. „No... jsou to lidé, kteří zbožštili sex. Není snadné vysvětlit to stručně, ale v podstatě prohlašují, že nejvznešenějším lidským cílem je dávat a přijímat sexuální rozkoš. Veškeré jejich zákony a instituce jsou zaměřeny k posílení této víry."

Nisa pokrčila rameny. „Takových lidí znám spousty. Co je na těchhle tak výjimečného?" Z výrazu jejího obličeje

bylo zřejmé, že na takové víře neshledává nic pobuřujícího.

Ruize to trochu zarazilo, nicméně pokračoval ve vysvětlování. „Dělají, co je v jejich silách, aby zvýšili rozmanitost svých zážitků - věří, že je v povaze lidských bytostí cítit největší rozkoš s novými milenci, takže neustále vymýšlejí nové způsoby, jak je získat."

„Pořád v tom nevidím nic neobvyklého," řekla Nisa.

Zato Dolmaero se zamračil. „Chceš říct, že nepodporují stálé svazky? Že tráví každou noc s jiným partnerem?"

„Oni v tom zašli ještě dále," odpověděl Ruiz.

Ostatní se zatvářili zmateně.

„Tráví každou noc s jiným partnerem - a také v jiném těle."

„Jak je to možné?" zeptal se Dolmaero.

„Našli způsob, jak přemisťovat osobnost z jednoho těla do druhého - stejně snadno, jako my si měníme šaty. Tím se pro ně značně zvyšuje rozmanitost sexuálních prožitků. Ale pořád hledají další a další přívržence, protože..." Ruiz zaváhal. Kolik jim toho má prozradit? „Nikdy neumírají - jejich mysli existují tak dlouho, jak chtějí, takže musí hledat stále nové a nové milence, aby se vyhnuli opakování. Věčnost je dlouhá."

Zdálo se, že to na ostatní zapůsobilo. „To vůbec nestárnou? Neumírají ani nešťastnou náhodou?" Nisu ta představa naprosto ohromila; oči měla vytřeštěné úžasem.

Ruiz se zhluboka nadechl. „V pangalaktickém světě žijí lidé tak dlouho, jak si to mohou dovolit - bohatý člověk může žít věčně, pokud by chtěl. A pokud sdíleč přijde nešťastnou náhodou o své tělo, nahradí ho vlastním klonem nebo tělem otroka s vymazaným mozkem, které si opatří na trhu."

Zdálo se, že se Nise hlavou honí nějaká otázka. Nakonec se tiše zeptala: „A co ty, Ruizi? Jak jsi vlastně starý?"

Ruiz se v duchu proklel, že včas nepochopil, kam toto téma musí nutně dospět. „Jsem trochu starší, než vypadám," přiznal.

Po dlouhou dobu nikdo nepromluvil, jako by měli problém vypořádat se s tím, co jim právě odhalil.

Kapitola 9

NAKONEC DOŠLI DO velké síně. Na konci široké rampy bylo kruhové pódium, na kterém sedělo půl tuctu neuvěřitelně pohledných mužů a žen v levikřeslech s vysokými opěradly. Před pódiem ubíhalo do tmy několik půlkruhových řad sedadel. Obsazená byla jen první řada - ostatními pasažéry říčních člunů. Ruiz a jeho skupina byli poslední. Sotva se posadili, žena, která se dnes jmenovala Hemerthe, vstala, aby promluvila.

„Vítejte, hledači," řekla s úsměvem na tváři a rozhlédla se po zúčastněných tak, že měl každý z nich pocit, jako by se alespoň na okamžik dívala právě na něj. „Dnes zjistíme, jak můžete sloužit Hlubině srdce. Bohužel, některé z vás budeme muset vyloučit: věčnost je nekonečná v čase, ale nikoliv v prostoru. Někteří z vás se k nám budou moci připojit navěky. Jiní se budou muset vzdát cti rozšířit naše řady. V každém případě se stanete účastníky největšího experimentu v historii slasti."

Chabá útěcha pro ty, kdo nebudou vybráni, pomyslel si Ruiz.

„Takže bez dalších okolků, začněme." Pokynula, a na rampu se snesl autogurn. Na něm dřepěl genš - možná nejmrtvolnější, jakého Ruiz kdy viděl. Jeho smyslové chomáče byly vyschlé a drolivé, oční skvrny měl ztuhlé v náhodném vzoru. Jeho beztvaré, vrásčité tělo připomínalo papírový pytel s odpadky. Dráty a hadičkami byl připojený k autogurnu, který pod ním neustále cvakal a bublal. Po stranách autogurnu stáli dva bezpečnostní mechani s čalouněnými manipulátory a lapacími smyčkami.

„Co je to za stvůru?" zašeptala Nisa hlasem překypujícím znechucením.

„Vzpomínáš si na genše, o kterých jsem ti vyprávěl? Tohle je jeden z nich, ale nevypadá zrovna zdravě."

„Takže nám chtějí vzít naše vzpomínky?" zeptal se Dolmaero.

„Myslím, že ne," odpověděl Ruiz. „Ten genš je příliš nemocný, než aby takovou námahu přežil."

Tři vagabundi ze člunu, který plul před nimi, seděli vlevo od Flomela. Mladík se podíval na Ruize. „Zmlkni," zasyčel. „Nestrpím, aby někdo rušil tak významný okamžik."

Ruiz se na něj klidně podíval. „Máš samozřejmě pravdu," řekl zdvořile. „Omlouvám se."

Mladík vyzývavě vystrčil bradu a zatvářil se spokojeně.

Genš zastavil před prvním z hledačů v bílých řízách a jedno z jeho tenkých tykadel se dotklo jeho čela. Muž sebou trhl a znehybněl.

Soudci na pódiu se shromáždili kolem velkého datatabletu. Něco si mezi sebou polohlasně mumlali, ukazovali na datatablet a kroutili hlavami. Uplynulo několik minut a pak Hemerthe řekla: „Je mi líto. Tvoje tělo je dokonalé, ale tvá mysl je povrchní, nepružná a nedokáže se ztotožnit s tvými vášněmi. Chtěl bys, ale nedokážeš to." Pokynula jednomu z bezpečnostních mechanů, který muže uchopil a odvedl ho pryč.

Výběr pokračoval. Ze šesti bíle oděných hledačů byli přijati jen dva. Ostatní se nechali odvést bez protestů; zjevně zastávali stoický postoj k životu.

Pak genš natáhl tykadlo k buclaté mladé ženě v hadrech. Poslušně mu nastavila tvář s bezstarostnou nevinností, která v Ruizovi bezděčně vyvolala soucit.

Tentokrát soudcům trvalo dlouho, než dospěli k rozhodnutí. Konečně Hemerthe vystoupila do popředí. „Je nám to líto, opravdu - bylo to velice těžké rozhodování," řekla. „Tvoje tělo není ani zdaleka dokonalé, ale tělo se dá lehce upravit. Hlavní problém spočívá ve tvé mysli. Jsi vášnivá, jsi inteligentní, máš touhu i snahu uspět. Tvoje potíž je v tom, že jsi nikdy nebyla krásná, takže ses nenaučila, jaké je to být zbožňována."

Dívka sklopila hlavu a čekala na mechana, který ji měl odvést. Ale Hemerthe ještě neskončila. „Tak slibný materiál ale nemůžeme jednoduše odeslat na trh otroků. Místo toho uděláme tohle: učiníme tě krásnou a pošleme tě domů. Až si budeš myslet, že ses naučila všechno, co je třeba, můžeš se k nám vrátit."

Když pro ni konečně přišel mechan, aby ji odvedl, chvíli podržela ruku starce s liščím obličejem, pak ji pustila a odešla: přitom se usmívala a plakala zároveň.

Starý muž byl další na řadě. Porada soudců byla tentokrát krátká a Hemerthe prohlásila bez zaváhání: „Ty budeš patřit mezi nás."

Statného mladíka posoudili stejně rychle, ale už ne tak pozitivně. „Jsi obyčejný hulvát," řekla Hemerthe. „Divím se, že jsi vůbec našel tu drzost přijít k nám."

Muž zůstal sedět, naprosto ohromen jejími slovy. Když se ho však chopil mechan, aby ho odvedl, začal se vzpouzet a vykřikovat: „Ale přijali jste toho starce - toho vyschlého chcípáka, kterému se nepostavil už tolik let, že si to ani nepamatuje!"

Na Hemerthině půvabné tváři se objevil výraz opovržení. „Ty si vážně myslíš, že schopnost milovat spočívá v tom, jak má člověk zdravé žlázy? On může dostat nové tělo, ale tvoje mysl se nikdy nepovznese nad úroveň primitiva."

Mechani odtáhli nadávajícího a bránícího se muže ze síně.

Potom soudci vyřadili mladý pár, ohleduplněji, ale stejně rychle. Hemerthe jim řekla, že jsou ještě moc mladí a žili v přílišném pohodlí. „Pořád ještě můžete někdy v budoucnu uprchnout nebo získat svobodu, a pak se k nám vraťte. Možná, že jediné, co potřebujete, abyste se stali jedněmi z nás, je zkušenost otroků."

Přijali to statečně, pomyslel si Ruiz - a vypadali, jako že berou Hemerthinu radu vážně. Opravdu byli příliš mladí.

Genš se dotkl Flomela, který s odporem ucukl, ale vzápětí strnul, jak tykadlo proniklo do jeho nervového systému.

Soudci se od datatabletu odvrátili s odporem, tváře strnulé potlačovanými reakcemi. „Ne," řekla Hemerthe bez jakéhokoliv dalšího vysvětlení. „Ale ještě chvíli počkáme, než tě pošleme na aukci. Okolnosti vaší skupiny jsou neobvyklé, nestali jste se adepty věčnosti dobrovolně."

Když ho genš pustil, Flomel se otřásl a zalapal po dechu.

Pak se genš přesunul k Molnechovi.

„Ne," řekla Hemerthe znovu - ale tentokrát se přitom usmívala. „Tvoje vášeň se liší od naší. Kdyby tohle byla Hlubina žaludku místo Hlubiny srdce, byl bys naším králem."

K Ruizově údivu diskutovali soudci nad Dolmaerem velice dlouho. Ale nakonec Hemerthe smutně zavrtěla hlavou a prohlásila ho nevhodným.

„Byl jsi pohledný mladík a mohl by ses jím stát znovu. Hodil by ses mezi nás, ale už jsi svou oddanost věnoval jinde... a nemůžeš to vzít zpět."

Když se genš přiblížil k Nise, dívka se přitiskla k Ruizovi, oči rozšířené strachem. Ruiz ji pohladil po ruce. „Neboj se," řekl. „Je to bezbolestné a netrvá to dlouho."

Tykadlo proniklo do jejího mozku a dívka strnula.

Soudci se sklonili nad datatabletem, usmívali se a polohlasně se mezi sebou dohadovali.

„U téhle není pochyb," řekla Hemerthe, sotva pohlédla na údaje na tabletu. „Pro věčnost je vybavena velice dobře. Vždycky byla krásná a žila pro smyslnost. Její kulturní matrice je fascinující. Navíc má hloubku toho, kdo zažil svou smrt. Nádherné. Musíme ji mít."

Ruize zaplavila podivná směsice úlevy a pocitu ztráty. Samozřejmě, že její život v Hlubině srdce bude lepší, než cokoliv z toho, co měla na výběr. Nesrovnatelně lepší, než byl její původní osud: hrát ve Flomelově skupině fénixe tolikrát, až ji vlastní umírání docela zničí. Bylo to lepší než umírat s Ruizem v některé z kobek Mořských věží. Lepší než skončit na tržišti otroků, kde by ji koupil majitel nějakého druhořadého nevěstince.

Ale už nebude jeho. A Ruiz byl přesvědčen, že byla schopna plnějšího života, že měla důležitější nadání než nadšení pro sex. Copak to nebyl určitý druh vězení, strávit věčnost orgiemi v Hlubině srdce? Bez ohledu na to, kolik rozkoše jí to přinese, nečeká ji nakonec jen prázdnota?

Pak genš postoupil k Ruizovi. Ucítil, jak chladné tykadlo proniká do jeho lebky - a pak už nic.

KDYŽ SE KONEČNĚ začal probírat, byl to pomalý a bolestivý proces. Prodíral se k vědomí tak obtížně, jako by se brodil nějakým temným močálem.

Konečně otevřel oči a zjistil, že je zpátky ve svém pokoji - cele. Vedle něj seděla Hemerthe a tvářila se velice ustaraně. „Neřekl jsi nám, že jsi zaměstnanec Ligy," řekla. Ruiz si odkašlal. „Jsem nezávislý. Pracuji na smlouvu." Slabost vlastního hlasu ho vyděsila.

„Tak či tak, málem jsme tě zabili. Starý genš narazil na akční imperativ a tvrdí, že ten spustil síť smrti. Z nějakého důvodu se stabilizovala dříve, než se pro tebe stala kritickou. Měl jsi štěstí - přežil jsi. Vůbec nechápu, jak se to mohlo stát."

Ruiz znovu zakašlal. „Nejspíš už se opotřebovala," řekl.

Její obličej neprozrazoval vůbec nic. „Na tom vlastně nezáleží. Rozhodně tě chceme. Tebe i tu ženu."

„Proč mě chcete?"

Hemerthe se zatvářila překvapeně. „Ty to nechápeš? Copak ničemu nerozumíš? Máš tak podivnou a bohatou mysl, Ruizi Awe. Nikoho, jako jsi ty, jsme v Hlubině srdce ještě neměli. Jsi citlivý a přitom stoik, zhýralec i spartan. Miluješ a zabíjíš se stejnou zručností a lehkostí. Jsi ten nejimpozantnější kandidát, jakého jsme kdy měli, skutečná hádanka.

Někteří z nás se tě bojí: ti tě chtěli zabít dříve, než se vzpamatuješ. Říkali, že mezi nás zaneseš rakovinu nihilismu a ta rozleptá naše duše. Ale většinou jsem se shodli, že se od tebe chceme učit. Přidej se k nám, a už nikdy nebudeš sám."

„Ne," odpověděl Ruiz.

„Ne? Alternativou je otroctví."

„Už jsem byl otrok. Pro mě je to jen dočasný stav.“

Hemerthe dala poprvé najevo vzrušení. „Nemůžeme tě donutit, aby ses k nám přidal - pak by ses skutečně změnil v rakovinu. Můžeme se nějak dohodnout?“

„Mám svůj úkol.“

„Akční imperativ? S tím si dokážeme poradit. Náš genš tvrdí, že je příliš slabý na to, aby ti odstranil síť smrti, ale akční imperativ zneškodnit může - a síť se pak časem rozpustí sama.“

„Nejde jen o to,“ řekl Ruiz. Náhle ho zachvátil strach, který jen s obtížemi dokázal skrýt. Zůstat tady v Hlubině srdce navždy, vzdát se všeho, kromě nekonečně opakovaného, odosobněného sexu... bylo to jako noční můra. Představil si, že je navěky pohřben zaživa mezi dychtivými těly? „Mám i jiné závazky.“

„Jaké? Už jsem ti řekla, že ta žena musí zůstat s námi. Zpočátku možná bude protestovat, ale podle toho, co o ní víme, se brzy přizpůsobí - a stane se jednou z nás. Ty možná dokážeš odolat našemu naléhání, jsi mnohem starší a odolnější než ona. Ona se poddá.“

„Tím si nejsem jistý.“

„Na tom nezáleží,“ opáčila Hemerthe. „Stejně zůstane. Jenomže my chceme především tebe. Pověz mi, proč se bráníš? Mnozí riskují otroctví pro naději, že se k nám budou moci připojit, a ty jsi nás odmítl bez zaváhání. Proč?“

Ruiz se posadil - už se cítil trochu silnější. „Možná se nedokážu spokojit s jedinou rozkoší. Musí to být nuda, dělat pořád totéž.“

„Ale to nás podceňuješ! Myslíš, že trávíme celé dny v posteli? Ne, lidé nejsou tak vitální, brzy bychom přišli o zdraví. Máme i jiné zájmy, jako každý jiný. Máme tady obvyklé zdroje zábavy: video, emotizátory, psychodrogy. Populární jsou nejrůznější koníčky. Osobně chovám plamenatky a vyrábím tradiční porcelán - i když musím přiznat, že vzhledem ke svým různé šikovným tělům jsem někdy z výsledků své práce spíše zklamaná. Ale jednoho dne se naučíme dělat porcelán všichni, protože můj duch cirkuluje všemi těly.“

„To je velice hezké,“ řekl Ruiz, „ale bojím se, že bych se cítil ošizený...“

„Ne, ne. Je evidentní, že nás vůbec nechápeš. Prosím, věř mi: nemůžeš pochopit, jaké to je,“ řekla. Obličej se jí rozzářil a její pohled se jakoby obrátil dovnitř. „Já vím, ty si myslíš, že nám jde pouze o vzrušeni, které pochází z kopulace s cizinci. Vím dobře, jak nám říkají tam nahoře: šoustáci, že? Ne, jde tady o mnohem víc. Musíš mi věřit: pocity se zdokonalují, tělo po tělu - pronikáš a jsi pronikán, proplétáš své tělo s jeho, pak s jejím a pak ještě s tělem někoho jiného a dalšího, až začneš cítit, čeho si ceníme nade vše, všepohlcující identitu s ostatními velkými dušemi, pocit, že miluješ celý vesmír nebo alespoň tolik z něj, kolik dokáže lidská bytost obsáhnout. Nemůžeš vědět, jaké to je.“ Hemerthe doslova zářila a Ruiz byl sobě navzdory pohnut intenzitou jejích emocí.

„Ano,“ řekl. „Ale -“

Její nálada se náhle změnila. Nyní vypadala rozzuřené; vycenila své dokonalé zuby a řekla chraptivé: „Můžeme tě přinutit prosit, aby ses k nám mohl připojit. Můžeme té prodat do arény na nejnižší úrovni. I tam budeš žít věčně, ale každý den budeš zabíjet a budeš zabíjen. Není lepší milovat a být milován?“

Ruiz neodpověděl.

„Nebo,“ pokračovala po krátké odmlce, „můžeme ublížit těm, na kterých ti záleží. Můžeme prodat tvé přátele tak, aby se jim vedlo co nejhůře. Ale když se k nám připojíš, pustíme je na svobodu.“

Ruiz pokrčil rameny. „Na svobodu? Samotné a naivní v Mořských věžích? to není žádný úplatek - jak dlouho myslíš, že by vydrželi?“

Zhluboka se nadechla a znovu se začala ovládat. „Promiň,“ řekla. „Mluvila jsem ve vzteku, hloupě. Když se k nám nepřipojíš, nebudeme se ti mstít takovým způsobem. Jsme civilizovaní lidé. Ale trh na otroky v Mořských věžích je otevřený a vsadím se, že na tebe by si přisadily všechny zdejší arény.“

Ruiz nevěděl, co na to říct. Zvažoval svoje možnosti. Jestliže tady nezůstane, jestli se mu nějak podaří uprchnout a probojovat se do brutálního světa Mořských věží, má šanci přežít a dostat se domů? Sotva. Přesto mu představa života ve věčném sexuálním víru Hlubiny srdce připadala stále stejně děsivá.

Co ovšem bylo nejhorší, pomyslel si, v Hlubině srdce by navždy ztratil to zvláštní pouto, které si vypěstoval k Nise. Kdyby oba zůstali v Hlubině srdce, mohl by se s ní jednou za tisíc let pomilovat, ale nebylo pravděpodobné, že by přitom ještě byli v tělech, která měli nyní.

Pokusil se to vysvětlit. „Všimla sis, že je velký rozdíl mezi lidmi, kteří žili všude, kteří kráčeli po půdě tuctu světů a dláždění stovek měst, a lidmi, kteří se narodili v domě svých prarodičů a strávili celý život na jediném místě?

Městští lidé jsou chytřejší a přizpůsobivější,“ řekl. „Svou zkušeností často budí závist u těch, kteří nikdy nevytáhli paty z domu. Ale zůstat po celý život na jednom místě má také svoje výhody. Kořeny takových lidí jsou hlubší a důkladnější než kořeny světoběžníků... a mají příležitost poznat sami sebe mnohem lépe. Často je napadají převratnější myšlenky. Chápeš, co tím chci říct?“

Usmála se. „To je určitě zajímavá analogie. Myslím, že vím, co tím chceš říct a proč cítíš tak, jak cítíš - ale není lehké udržet lidi v jejich chatrčích. Ty přece také nejsi žádný bukolický typ. Kolik cizích světů už jsi navštívil? Na druhé straně připouštím, že je jen málo lidí, kteří jsou intuitivně spojeni se svým tělem jako ty - to je jeden z důvodů, proč tě tolik chceme. Můžeme se od tebe hodně naučit. Ale stejně mě těší, že jsou tvoje námitky založeny na něčem jiném než slepém strachu.“

Najednou dostal nápad. Zachvěl se při něm hnusem, ale stejně se přinutil vážně se nad ním zamyslet.

„Možná bychom se mohli domluvit,“ řekl.

Usmála se a objala ho. „Doufala jsem, že to řekneš. Co navrhuješ?“

Lehce se od ní odtáhl, ale nezdálo se, že by si toho všimla. „Než ti předložím svou nabídku, musím to prodiskutovat s Nisou. Zařídíš to?“

Podezíravě se na něj podívala. „Nemáš šanci uprchnout, Ruizi. Známe tvoje schopnosti a učinili jsme všechna potřebná opatření.“

Zavrtěl hlavou. „Mýlíš se ve mně.“

„A po celou dobu tě musíme pozorovat. Nebudeš mít žádné soukromí.“

„Chápu,“ řekl.

MECHAN JI PŘIVEDL do jeho pokoje, pak za nimi zavřel dveře a nechal je o samotě.

Nisa se mu okamžitě vrhla do náručí. „Myslela jsem, že jsi mrtvý,“ zašeptala mu s rukama kolem jeho krku. „Když se tě ta obluda dotkla, svalil ses na zem a tvoje tvář jako by patřila někomu jinému. Obluda se stáhla a zaječela. Když tě odnášeli, vypadalo to, že nedýcháš.“

Bez ohledu na špionobuňky, které je bezpochyby sledovaly, ji přitiskl k sobě. „Jsem v pořádku. A ty?“

„Taky. Zacházejí se mnou dobře. Moje komnaty sice nejsou tak hezké jako ty, ve kterých mne držela Corean, ale nestěžuju si.“ Zahihňala se.

Odvedl ji k pohovce. „Posaď se ke mně. Chtěl bych se tě zeptat na tvůj názor na můj plán.“

Zatvářila se překvapené, jako by ji ani ve snu nenapadlo, že ji požádá o radu. „Hrdinové se nikdy neptají princezen, co mají dělat.“

„Tohle není pohádka, Niso,“ odpověděl s úsměvem. „Ale nejdříve mi řekni: vysvětlili ti, jaký život bys tady vedla?“

„Ano,“ řekla a sklopila oči k zemi. „Vysvětlili.“

„A co si o tom myslíš?“ zeptal se jí Ruiz. Přestože zněl jeho hlas klidné, uvnitř se třásl nejistotou. Co když bude chtít zůstat?

Naklonila hlavu na stranu a podívala se na něj. „Měla bych ti něco vysvětlit, Ruizi. Na Farau jsem žila pro tělesné rozkoše. Držela jsem si otroky, jejichž úkolem bylo milovat se se mnou, pokud jsem na tu noc neměla nic více vzrušujícího.“

Srdce se mu sevřelo a odvrátil pohled.

„Ale,“ pokračovala, „teď je to všechno jiné. Kdyby ke mně sdíleči přišli tehdy, ochotně bych se k nim připojila. Teď ne. Mám tebe.“ Dotkla se rukou jeho tváře. „Nebo ne?“

„Ano,“ odpověděl vděčně.

„Vysvětlili mi, Ruizi, že už bychom spolu nikdy nebyli tak jako nyní. Naše těla by připadla jiným myslím a naše mysli jiným tělům. To bych tě ale ztratila, ne?“

„Určitým způsobem. Ale byla bys tady v bezpečí - Corean by tě tu nikdy nenašla.“

Lehce se od něj odtáhla. „Chceš po mně, abych o tom vážně přemýšlela?“ Přikývl.

Nisa si povzdechla a vstala. Přistoupila k autokuchaři a něco mu řekla. Když se vrátila, nesla dva poháry světle žlutého vína. „Tady,“ řekla a nabídla jeden Ruizovi.

Posadila se a několik minut mlčky upíjela víno s pohledem upřeným na stěnu. Ruize úplně ignorovala.

Nakonec se k němu otočila a řekla klidným hlasem. „Chci se tě zeptat: kdyby se nám podařilo uprchnout ze Strašpytlu, vzal bys mě s sebou do svého domova? Necháš mě ve své společnosti tak dlouho, jak nás bude naše vzájemná společnost těšit?“

Tvářila se naprosto vyrovnaně.

„Ano,“ odpověděl. Náhle se ho zmocnila ničím nekomplikovaná radost.

„Pak tady zůstat nechci.“ Na tváři se jí objevil půvabný úsměv.

„Chápeš, že nás čeká ještě spousta nebezpečí? Že nás může dopadnout Corean, nebo jiní nepřátelé?“

„Samozřejmě,“ odpověděla trochu uražené. „Myslíš, že jsem úplně pitomá? Všimla jsem si, že přitahuješ problémy. Ale... zatím jsi je všechny přežil a to taky něco znamená.“

„Možná. Pak tedy budu muset sdílečům nabídnout tohle.“ Zasvětil ji do svého nápadu.

Zprvu byla zmatená. Když pochopila podstatu jeho návrhu, otřásla se. „Je to tak divné, Ruizi. Tak divné. Můžeš se spolehnout, že s námi budou jednat čestně?“

„Doufám, že ano. Vlastně už to dělám: v tuto chvíli nás poslouchají.“

„Ach.“

Několik minut spolu seděli v útěšném tichu. „Mělo mi to být jasné,“ řekla nakonec. „Ani jednou jsi je nenazval šoustáky.“

HEMERTHE STÁLA PŘED nimi. „Samozřejmě chápeš, že o této možnosti jsme už uvažovali. V podstatě to není nic, co bychom nemohli získat bez tvého svolení.“

„To není tak docela pravda,“ namítl Ruiz. „Váš genš vám jistě řekl, že můj mozek obsahuje mnoho bariér. Četné oblasti mé paměti jsou uzavřené - pokud byste mou mysl okopírovali a naklonovali ji do nového těla, měli byste před sebou stejný problém jako nyní. Pokud si vzpomínám, říkala jsi, že potřebuješ, abych s vámi dobrovolně spolupracoval.“

Hemerthe se zhluboka nadechla. „Tak se podívejme, jestli jsem to pochopila správně. Oba se zavazujete, že si dobrovolně necháte sejmout otisk mysli a poskytnete buňky pro klonování. Ty, Ruizi, nám přitom otevřeš nepřístupné oblasti své paměti, takže tvůj replikant pro nás bude dokonale přístupný.“

„Samozřejmě nemohu zaručit, že s vámi bude šťastnější než já,“ řekl Ruiz.

„To chápu. S tím si poradíme. Jediné, co nám dělalo starosti, byly sebeobranné mechanismy tvé mysli - jinak jsi dokonalý. Ale co za to budeš chtít?“

„Až procedura skončí, pustíte nás: Nisu, Dolmaera, Molnecha a mě. Zajistíte nám člun v pojízdném stavu a osobní

zbraně. Odstraníte z mého mozku akční imperativ. Koupíte ode mě Flomela za běžnou tržní hodnotu - jako kouzelník z Faraa je cenný otrok. A konečně, necháte moje přátele napojit na dataproud, aby se naučili pangalaktický obchodní jazyk. Nyní mluví jen faraosky, což by jim znemožnilo přežít v Mořských věžích, kdyby se se mnou něco stalo."

Hemerthe se zasmála. „Zdá se, že si sám sebe ceníš vysoko, Ruizi Awe. A zjevně nám věříš, že s tebou budeme jednat čestně."

Ruiz pokrčil rameny. Cítil se nepříjemné bezmocný. „Nemám jinou možnost než vám věřit. Bojím se, že na stará kolena měknu."

Hemerthe ho poklepala po rameni. „Ne. Tvoje instinkty jsou stále v pořádku. Přijímám tvoje podmínky - pro nás je to pouhá maličkost."

Ruiz se pomalu začal cítit trochu lépe. Pak se - čistě z konverzačních důvodů - zeptal. „Jak dlouho bude trvat, než pro vás budou nový Ruiz a Nisa použitelní?"

„Máme tu nejlepší dilvermoonskou techniku," odpověděla Hemerthe pyšně. „Buňky vypěstujeme odděleně a pak použijeme nanomanipulátory, abychom z nich vystavěli těla, jako ze stavebnice. Primitivní urychlování vývoje embryí, to není nic pro nás. Ptáš se, jak dlouho? Týden, nanejvýš deset dní. Několik dní navíc pro vestavění osobnosti."

Ruizovi přeběhl mráz po zádech. „V tom případě musíme odejít okamžitě."

VŠICHNI ČTYŘI ČEKALI v kalném světle Mořských věží na břehu kanálu. Dívali se na moderní štíhlý člun poháněný tichým magnetickým motorem, který byl připoutaný k molu. Jeho kokpit kryla bublina pancéřového skla, nyní zvednutá.

Dolmaero si prohlížel člun s údivem. „Přiznám se, Ruizi, že je pro mě poslední vývoj situace ještě větší hádankou, než když ses zmocnil Coreanina vzdušného člunu. Jak jsi nás, pro všechno na světě, dokázal dostat na svobodu?"

Ruiz rozpačitě pokrčil rameny. „Prodal jsem kousek sebe sama. Kousek Nisy. A celého Flomela." V kapse nového obleku měl váleček dilvermoonské měny, čtrnáct iridiových mincí tenkých jako papír. V rukávu na předloktí měl připevněnou energetickou trubici, která se spouštěla čidly voperovanými do svalů. U opasku měl drátkovou pistoli a v každé ze svých vysokých bot měl zastrčenou jednu graserovou pepřenku. Různě po šatech měl rozmístěné další zbraně: dýky, paralyzační obušky, monofilové škrticí šňůry.

„Kterou část sebe a Nisy jsi prodal?" zajímal se Dolmaero.

„Část, kterou není vidět," odpověděl Ruiz stručně. Nisa mu stiskla ruku.

„Aha." Dolmaero se trochu stáhl, jakoby chápavě. „Ten nový jazyk, který jsme se naučili, je skvělá věc. Zjistil jsem, že mě napadají myšlenky, o jakých se mi dříve ani nesnilo."

„Mě také," přisvědčil Molnech. „Není to právě příjemné, Ruizi Awe - ale předpokládám, že jsi pro to měl nějaký dobrý důvod."

Ruiz se obrátil k Molnechovi. „Kdyby se něco stalo a já jsem pro vás nemohl překládat, jak byste si poradili?"

Molnech si zamnul bradu. „Na něco takového nechci ani pomyslet. My, venkovští balíci, v tomto podivném světě bez ochrany Ruize Awa? Ne, takovou pohromu si vůbec nedovedu představit."

„Ani já ne," řekl Dolmaero.

Ruiz se usmál. „No, je čas se rozloučit," řekl. Sestoupil na palubu člunu. Člun se pod ním zhoupl a na černé vodě laguny se objevily vlny. „Pojďte," zavolal a natáhl ruku, aby Nise pomohl k sobě dolů. „Raději vyrazíme, než si to sdíleči rozmyslí."

Když se Dolmaero s Molnechem usadili na lavici na zádi a Nisa seděla bezpečně vedle Ruize, stiskl tlačítko a ochranná bublina se za nimi zavřela. Řídicí tablet se rozsvítil a motory se s tichým bzučením probudily k životu. Na stisknutí dalšího knoflíku člun vyrazil.

Ruiz se chopil volantu a člun se širokým obloukem odpoutal od přístaviště, zanechávaje za sebou stříbrnou brázdu.

Když vypluli ven z laguny a vydali se spletitými kanály mezi věžemi, Nisa se zachvěla a ohlédla se. „Je to zvláštní pocit, Ruizi. Představa, že naše druhé já zůstanou navždy v Hlubině srdce a budou tam dělat věci, jaké si ani nedovedu představit... Mrzí mě to a zároveň... svým způsobem budeme oba žít věčné."

Ruiz přikývl. V duchu už se obíral dalšími plány a myšlenky, které trápily Nisu, si snažil nepřipouštět. Pořád měl ještě pocit, že je jeho mysl po uvolnění bariér nahá a bezbranná. Připadal si trochu vykolejený, jako by ho vlastní myšlenky tak docela neposlouchaly. Vlastní mozek v něm vzbuzoval pocit cizího, neznámého území. Možná je to i tím, že už neměl akční imperativ, pomyslel si - připadal si bez něj zmatený a nesoustředěný.

Kdykoliv se jeho myšlenky rozprchly, vybavil se mu v hlavě obraz klonů rostoucích v gestačních nádržích a on se silou vůle přinutil soustředit se na něco jiného.

„Je to zvláštní, Ruizi," pokračovala Nisa. „Zajímalo by mě, jestli se to, co teď cítím, podobá pocitu, který měli poddaní mého otce, když museli prodávat svoje vlastní děti otrokářům, aby nezemřely hlady."

Hlas měla tak smutný, že ji objal kolem ramen a přitiskl si ji k sobě. „Byla to těžká volba, ale už je to za námi. Kdo ví -jejich životy nakonec mohou být mnohem šťastnější než ty naše."

Kapitola 10

KDYŽ LENSH A FENSH našli o dva dny Corean, měla už všeho plné zuby: močálu, svých společníků, pachu smrti, který se rozlézal po celých saních, i nakyslého zápachu vlastního nemytého těla.

Vzdušný člun se blížil opatrně, a přestože ji na jedné straně těšilo, že kočičí bratři dbají rozumné obezřetnosti, už se nemohla dočkat, až ukáže močálu záda. Nikdo už je neobtěžoval a kolem panského sídla se nic nehýbalo... ale kdo

mohl vědět, kdy ti, kteří přežili, seberou odvahu a přijdou si to s ní vypořádat? Pokud někdo přežil.

„Hoďte sebou," křičela a mávala na ně z otevřené propusti. Bratři však močál ještě jednou obkroužili, zjevně proto, aby jej prověřili z hlediska možných pastí, a teprve potom přistáli na jeho okraji, v uctivé vzdálenosti od mrtvol, které se povalovaly všude kolem saní.

Corean ani nečekala na Moce a Marma a sama se začala brodit bahnem, které jí dosahovalo až po stehna. K propusti člunu dorazila, právě když Lensh otevřel její dveře a vystrčil hlavu.

Vousky se mu zmateně zachvěly. „Nezdá se, že byste měla štěstí, má paní."

Něco nesrozumitelného zavrčela, protáhla se kolem něj a spěchala k nejbližší hygienické jednotce. S výjimkou smrti Ruize Awa teď víc než po čemkoliv jiném toužila po sprše.

Když zjistila, že bratři ještě nespravili porouchané rozvody vody, její vztek neznal mezí a nikdo na člunu se neodvážil ani špitnout - nevyjímaje oba bratry, kteří se jejími výbuchy hněvu obvykle nenechali rozházet.

„Kam poletíme, má paní?" zeptal se nakonec Fensh. „Domů?"

Nevěřícně na něj vytřeštila oči. „Zbláznil ses? Domů? Ne, do Mořských věží, a co nejrychleji!"

RUIZ ŘÍDIL ČLUN nejméně frekventovanými kanály Mořských věží a po paměti hledal cestu ven. Potkávali čím dál méně lodí. Zatím se dokázali vyhnout všem obvyklým nebezpečím Mořských věží: mladým pirátům, kteří se procvičovali ve svém budoucím povolání, i bláznům, kteří vyhledávali násilí, aby se pobavili.

Ostatní mlčeli, takže Ruizovi nic nebránilo vymýšlet - a zavrhovat - jeden plán za druhým. Obtíží na ně čekalo mnoho. Přistávací ringy v Mořských věžích ovládali pirátští lordi, kteří si potrpěli na důkladná bezpečnostní opatření. Kdyby se Ruiz pokusil koupit si lístek na odlétající raketoplán, musel by odpovědět na spoustu nepříjemných otázek. Kdo jsi? Co jsi dělal na Strašpytlu? Jsi nějakým způsobem ve spojení s Uměleckou ligou nebo jinou nadsoustavovou společností? Jejich výzvědná technika byla bezpochyby dokonalejší než Coreanina a bylo by naivní domnívat se, že ji přelstí. A co když Corean vypsala na jeho dopadení odměnu? Pro otrokáře pátrající po uprchlém majetku to nebyla nijak neobvyklá taktika.

Jediné další přistávací ringy v Mořských věžích vlastnily nejrůznější ambasády, jejichž zaměstnanci byli snad ještě podezíravější než piráti.

Pokud by se jim podařilo dostat z města, mohli by se pokusit o cestu na západ podél pobřeží až do protektorátu Camphoc, kde bylo obchodní středisko s kosmodromem. Ale taková cesta by byla velice nebezpečná; i když jí některé místní firmy používaly, musely neustále čelit loupežným přepadům pirátů, kteří se na nich cvičili, aby nevyšli z praxe.

Také by se mohli pokusit ukrást vzdušný člun, s jehož pomocí by mohli doletět ke kterémukoliv z tisíců neutrálních ringů - ale v Mořských věžích byly loupeže na denním pořádku a všechno, co mělo tak vysokou cenu jako vzdušný člun, bylo dokonale zajištěno. I kdyby se nějakého člunu zmocnili, odletět s ním by bylo problematické.

Nabízelo se i několik pozemních cest, ale všechny byly mimořádně riskantní - a Corean by je mimo bezpečné bludiště Mořských věží snadno objevila.

Ruiz unaveně potřásl hlavou. Potřeboval pomoc tak zoufale, jako se jí bránil kvůli rizikům, které z ní vyplývaly. Věděl jen o jediném místě v Mořských věžích, kde se mohl pokusit požádat o pomoc - ale musel by za ni zaplatit. Doufal, že cena nebude příliš vysoká.

Pokusil se přestat přemýšlet a alespoň chvíli se těšit z nově nabyté svobody. Kdo ví, jak dlouho mu vydrží? Postupně se mu to podařilo.

O hodinu později vpluli pod širokou, nízkou klenbu, na které stálo napsáno písmeny ze surového železa: ‚Ohrada Diamantové Bob.' Uvnitř bylo přístaviště, kde se tísnila nejrůznější plavidla, od pancéřových dělových člunů přes rychlé kluzáky po staré dřevěné džunky.

Ruiz se obrátil k ostatním. „Věříte mi?" zeptal se.

Nisa se usmála. „Samozřejmě."

„Proč bychom neměli?" zeptal se Molnech a pokrčil rameny.

Dolmaero po chvíli váhavě přikývl.

„Dobře," řekl Ruiz. Zakormidloval s člunem k volnému místu u vnitřní zdi přístaviště. U masivní kovové brány, která byla nyní zavřená, stáli na stráži dva mechani. „Chci se pokusit zařídit pro nás cestu ven, a proto vás teď budu muset na nějakou dobu nechat někde, kde budete v bezpečí. Nic lepšího než tohle mě nenapadá."

„Kde to jsme, Ruizi?" zeptala se Nisa.

„Je to ohrada pro otroky, něco jako úschovna," odpověděl jí. „Slouží obchodníkům, kteří tady nechávají svoje živé zboží, než pro ně najdou trvalejší umístění."

V jejich obličejích se objevil zděšený výraz. „Aha," řekla Nisa sotva slyšitelně.

„Ničeho se neboj, prosím tě," řekl Ruiz. „Tady vám nikdo neublíží, a i kdyby vás tu vyslídila Corean, potřebovala by menší armádu, aby vás odsud dostala. Nad ohradami drží ochrannou ruku pirátští lordi, musela by být šílená, aby se jim postavila."

„Ona je šílená, Ruizi," řekla Nisa.

„Takhle šílená zase není," opáčil a v duchu dodal: Doufejme.

Chvíle rozpačitého ticha minulo a ozval se Dolmaero. „Co s námi bude, když se nevrátíš?"

„Pro takovou situaci žádné řešení nemám." Běžná praxe byla držet zboží v ohradě tak dlouho, dokud nebyla vyčerpána předplacená částka - pak bylo po krátké zdvořilostní lhůtě prodáno na veřejném trhu.

„Je možné, že se nevrátíš?" zeptal se Dolmaero váhavě.

„Stát se může cokoliv," připustil Ruiz. „Ale upřímně řečeno, Dolmaero, nevím, co jiného bych mohl udělat. Nemáš ani tušení, jak jsou Mořské věže doopravdy nebezpečné. Bez ochrany byste nepřežili ani den. Jsou tady i hotely, ale

bezpečnost, kterou zaručují, je k smíchu - kdybych vás v některém z nich nechal, Corean by vás bez potíží našla a odvlekla. Složím dostatečnou částku, aby se o vás týden dobře starali. Do té doby se rozhodně vrátím."

„Věřím ti," povzdechl si Dolmaero. „Ale dělá mi to starosti. Nemít žádnou moc nad svým vlastním osudem... to není dobrý pocit. Na druhé straně si myslím, že ani kdyby došlo k nejhoršímu, nebudeme na tom hůř, než když nás unesla Corean."

„Nemohla bych jít s tebou?" zeptala se Nisa.

„Bohužel. Pravděpodobně budu mít potíže a poradím si s nimi mnohem lépe, když si nebudu muset dělat starosti s tvou ochranou."

Dívka sklopila oči. „Chápu," řekla.

Jejich člun dorazil na místo. „Musím vás všechny požádat, abyste se teď chovali jako skuteční otroci. Mluvte jen když vás k tomu vyzvu, dívejte se na zem a tvařte se odevzdaně. Zvládnete to?" Ruiz se postupně podíval na každého z nich; všichni přikývli. Zvlášť dlouze se díval na Nisu, nakonec jí něžně stiskl ruku. Důvěrnější gesto si nedovolil - věděl, že už je ostraha ohrady pozoruje.

„V žádném případě neříkejte nic, co by bylo nevhodné pro otroky. Když svou roli sehrajete dobře, budete tady v naprostém bezpečí."

Člun přirazil a sám se ukotvil. Ruiz vytáhl drátkovou pistoli a předstíral, že své otroky shání do houfu. „Ven!" vykřikl. „Všichni ven ze člunu!"

Faraoňané vystoupili na břeh - shrbení, hlavy svěšené, ve tvářích výrazy pokory a trpného odevzdání. Ruiz je následoval a s pistolí v ruce je odvedl k menším dveřím zasazeným ve zdi u vstupní brány.

Strážní mechani je pozorovali bez zájmu, paralyzační obušky v rutinní pohotovostní poloze. Dveře se otevřely a Ruiz vešel s ostatními dovnitř.

Dlouhý, matně osvětlený koridor s kovovými stěnami se táhl do temnoty. V desetimetrových intervalech do něj ústily vedlejší chodby označené svítícími nápisy. Nápisy oznamovaly kvalitu ubytování, které bylo k dispozici, a počet prázdných míst. V pětimetrových intervalech byly umístěny monitorovací kamery a automatické zbraně pokrývající celý prostor.

„Je to samoobsluha," řekl Ruiz. Vedl svou malou skupinku několik set metrů po hlavní chodbě, dokud se nedostali za cely s minimálním zaopatřením.

Dál bylo osvětlení jasnější a hustěji rozmístěné, podlaha byla pokrytá měkkým kobercem a ze skrytých reproduktorů vyhrávala tichá hudba. Automatické zbraně byly ovšem i tady.

Ruiz zabočil do postranní chodby a našel tři volné sousedící buňky. Vyzval Dolmaera a Molnecha, aby vešli do prvních dvou, přitiskl dlaň na zelenou plochu dotekového čidla a naklonil se ke kameře, která sejmula otisk jeho sítnice. Pak naházel u každých dveří do příslušné štěrbiny půl tuctu dilvermoon-ských iridiových mincí.

Nakonec otevřel dveře Nisiny buňky. Pokorné vešla dovnitř, ale potom se otočila a zůstala stát na místě, s rukama sepjatýma a očima upřenýma na něj. Neusmívala se.

Když za ní Ruiz zavíral dveře, srdce mu pukalo žalem. Nemohl se zbavit strašného pocitu, že ji viděl naposledy. Ne, pomyslel si. Všechno bude v pořádku.

Přes optimismus, do kterého se nutil, pocítil zamrazení.

COREAN DORAZILA k Mořským věžím těsně před západem slunce. Fenshe poslala nahoru do věže eruptoru; Mořské věže byly nebezpečné místo dokonce i pro lidi v dobře vyzbrojeném vzdušném člunu.

Jakmile překročili neviditelnou hranici pobřežní roviny s panskými sídly a plantážemi a vletěli do hustého vzduchu Mořských věží, zastavil je pirátský dělový člun, který se k nim snesl na pozadí zapadajícího slunce. Kapitán jim přikázal přistát.

Corean zuřila kvůli dalšímu zdržování, ale nařídila Lenshovi, aby poslechl.

Dělový člun přistál vedle nich, všechny zbraně namířené na bok jejich člunu. Ozval se zvonek videospojení a Corean zapnula přijímač.

Hleděl na ni starý, zjizvený obličej. „Identifikujte se," vyzval ji pirát stroze.

„Corean Heiclaro a posádka." Tvářila se vzdorovitě - to bylo poprvé, kdy ji při vstupu do pirátského města zdržovali formalitami.

„Přivádí vás sem nějaká obchodní záležitost?"

„Obchodní záležitost," odsekla.

„Aha." Pirát se suše usmál. „No, podle mého datatabletu nejste pro Mořské věže tak docela neznámá osoba - pokud jste ta, za kterou se vydáváte. Každopádně můžete pokračovat."

„To je od vás laskavé."

Pirát se zasmál, jako by Corean byla jen drzé, ale nepříliš chytré dítě. „Musím vás varovat, že až budete Mořské věže opouštět, už k vám tak laskaví nebudeme. Doba je hektická -stručně řečeno, kdo chce opustit toto město, musí se podrobit sondáži mozku. Jste si jistá, že je vaše záležitost tady tak naléhavá, Corean Heiclaro?"

Zavrčela a vypnula příjem.

„Jsi si jistá, Corean?" otázal se Marmo.

Ani se neobtěžovala mu odpovědět.

„Kde se ubytujeme?" zeptal se Lensh z pilotního sedadla.

„Odvez nás k Lebce a hnátům. Nevidím důvod, proč bychom neměli připravovat pomstu v pohodlí."

„Skvělý nápad!" zajásal Lensh a olízl si chlupaté pysky.

Lebka a hnáty byl hotel, který navštěvovali ti nejbohatší piráti a jejich přespolní klienti, což zahrnovalo ty, kteří přišli

vyplatit své unesené blízké, kupce, jež od pirátů kupovali na-loupené zboží a reportéry význačných mediálních konglomerátů. Ti sem přijížděli proto, aby udělali s nejznámějšími zabijáky a lupiči interview. Hosté tady byli poměrně v bezpečí - za předpokladu, že se v tom směru spoléhali na své vlastní zdroje.

Vzdušný člun nechali v uzamčeném a těžce opevněném hangáru. Fensh dostal rozkaz zůstat na palubě - nepotěšilo ho to, ale Corean nemínila nic riskovat.

Jejich apartmá bylo uspokojivé - každý měl svou vlastní ložnici a Moc místnost se zvláštním vchodem, kde jej mohli zamknout, aby nebyl na očích a neobtěžoval ostatní tolik svým pachem.

Když se Corean osprchovala, vrátila se jí sebedůvěra a trochu se uvolnila. Zavinutá v teplém a hebkém županu se uvelebila na pohovce a nechala Lenshe, aby jí odborně rozčesal její dlouhé vlasy.

„Co teď?“ zeptal se Marmo.

„Ráno zajdeme na trh s otroky. Ruiz Aw tam určitě rozprodá ostatní. Potřebuje peníze a Faraoňané ho jen zdržují.“

Marmo skepticky zabručel. „Skutečně si to myslíš? Když se zmocnil člunu, nabyl jsem silného dojmu, že mu na té ženě velice záleží.“ Bezděčně si přejel rukou po krku, jako by na něm zase cítil dotek Ruizova nože.

„Nesmysl. Zbaví se jich - já bych to udělala a my dva se tolik nelišíme.“

RUIZ UJÍŽDĚL S ČLUNEM co nejrychleji na západ, do temného labyrintu centra Mořských věží. Noc ho skrývala a měnila kanály na neproniknutelné kaňony, oživené jen neosvětlenými plavidly, jako bylo to jeho. Několikrát se vyhnul srážce na poslední chvíli. Skoro měl strach, že začíná ztrácet koncentraci. Doufal, že poté, co ukryje Faraoňany na nejbezpečnějším místě, jaké pro ně dokázal najít, se na chvíli zbaví břemene zodpovědnosti, jež ho tížilo od příletu na Strašpytel. Ve skutečnosti si ho teď uvědomoval ještě víc. Nedokázal svou mysl zbavit zlých předtuch, které se mu neustále honily hlavou. V duchu viděl Nisu, jak na něj čeká ve své buňce a čas ubíhá... až jedno dne přijde stráž a odvede ji na trh. Bude ho proklínat, když zemře a nebude se pro ni moci vrátit? Doufal, že ano - bude pro ni snazší, když bude mít na koho zaměřit svou nenávist.

Divoce potřásl hlavou. Podobné úvahy nikam nevedly. Najednou pocítil divoký vztek sám na sebe. Jestliže nedokáže svou energii soustředit na něco užitečnějšího, zaslouží si, aby neuspěl.

Hněv zaplavil jeho mysl a spláchl všechny něžnější emoce, které teď neměly pro Ruize Awa žádný význam - zůstala jen chladná cílevědomost.

NISA SEDĚLA NA TENKÉ matraci a s lítostí vzpomínala na přepychový pokoj, který obývala v Hlubině srdce. Její současné ubytování jí netěšilo. Stěny buňky byly z holé oceli. Jediná osvětlovací deska na stropě vrhala příkré světlo na několik málo kusů nábytku: židli s rovným opěradlem, zařízení na suché mytí v jednom rohu, toaletu za zástěnou v druhém rohu, výdejní automat na jídlo a vodovodní kohoutek vedle malého zrcadla. Do zadní zdi byly zasazeny druhé zamčené dveře. Nad zrcadlem byla plochá obrazovka videa - před několika minutami jí z ní hermafroditní obličej vysvětlil vše potřebné o jejím novém útočišti a oznámil jí, že dvakrát denně bude moci vyjít zadními dveřmi ze své místnosti a nějakou dobu strávit pod dozorem se svými přáteli spoluvězni.

Podívala se na sebe do zrcadla: v té stále krásné, ale poněkud neupravené mladé ženě skoro nepoznala Nisu, oblíbenou dceru krále. Co se změnilo? Oči měla nějak hlubší, jako by viděly víc, než by osoba jejího stavu vůbec kdy měla vydržet. Ústa měla plná a hebká jako dříve, to ano - ale zdálo se, že se z nich něco setřelo a jejich křivka byla dvojznačná: nesmála se ani se nemračila.

Myslela na Ruize Awa, toho podivně skvělého muže. Skutečně mu důvěřovala, jak tvrdila, když se jí na to zeptal? Měl jisté enigma: něco co způsobovalo, že jeho motivy zůstávaly hádankou i pro něj samotného.

„Je jako každý jiný,“ řekla nahlas. „Nic tak pozoruhodného na tom není.“

Ošklivé podezření jí problesklo hlavou už nejednou od chvíle, kdy hleděla do jeho nehybného obličeje bez jakéhokoliv výrazu, zatímco se dveře její cely zavíraly. Pokaždé je potlačila a zastyděla se, ale stále se vracelo. Co když to tak Ruiz zařídil, aby se jí a ostatních zbavil?

„Ne!“ Tomu nevěřila.

Ještě ne.

RUIZ ČLUN ZPOMALIL a zamířil mezi zrezavělé ruiny nějaké prastaré příhradové konstrukce. Zčernalé kovové pahýly se vypínaly z olejovité vody proti noční mlze. Byl v rozkládajícím se srdci Mořských věžích, kde sídlili ti nejzkaženější a nejbezohlednější obyvatelé města. Zdejší věže byly v mizerném stavu, některé napůl zřícené do vody, jiné nahnuté, podepírající se ve své křehké stabilitě navzájem. Nad mořskou hladinou nebylo skoro žádné světlo, zatímco v hlubinách se tu a tam mihl světélkující obrys jakéhosi tajemného tvora.

Ruiz pátral očima po orientačních bodech a pokoušel se spojit si je v hlavě s tím, co viděl při své poslední návštěvě zde.

Tam! Ten pahýl: jeho obrysy trochu připomínaly muže ukřižovaného vzhůru nohama - vzpomínal si na něj. Otočil člun proti rezivějícím nosníkům a spatřil otvor přesně tam, kde si ho pamatoval. Proplul pod nízkým obloukem kostrovitých nosníků a ocitl se v přístavišti obsazeném pouze jediným obrněným dělovým člunem. Jeho lesklý trup byl napůl ponořený a připoutaný k pahýlu.

Pomalu člun obeplul a přitom měl možnost obdivovat nezvykle velké hrby motorů, tři otočné graserové věže na palubě a řadu raketnic ukrývajících řízené střely na bocích. Kdyby měl zařízení potřebné k přelstění zabezpečení tohoto člunu, jeho starosti by skončily. Jenomže je neměl. Pokud ten člun patřil Publiovi, jak předpokládal, určitě byl zabezpečený velice důmyslně.

Povzdechl si a nechal svůj člun doplout setrvačností k provizornímu kotvišti na vnitřní straně přístaviště. Mohl jen

doufat, že věž stále patří Publiovi a že jeho pohůnci Ruizovi dovolí vejít dovnitř. Možná by ho mohli považovat za zákazníka - svým způsobem vlastně zákazník byl.

Člun s tichým kovovým zazvoněním políbil dok a Ruiz vstal. Zvedl pancéřovou bublinu a zapnul bezpečnostní systém. Byl si velice dobře vědom, jak je jeho člun v tomto směru nedostatečně vybavený, ale neměl čas na vylepšování poplachového zařízení a pastí. První trochu zručnější zloděj, který se nachomýtne, mu jeho člun ukrade - mohl jen věřit, že tak nebo tak, už na tom stejně nezáleží.

Připoutal člun k železnému kruhu a zamířil do jeskyňovité tmy za přístavištěm v naději, že tam najde výrobce monster.

PUBLIŮV LABYRINT byl stejně strašidelný jako vždy. Stěny se zařezávaly do prastarého kamene protkaného žilami rezavějící černé oceli a temně karmínového skla. Na nízkém stropu rostly chuchvalce světélkujícího mechu, který vrhal nejisté namodralé světlo na vlhkou zem s kalužemi zahnívající vody a slizké kameny.

Ruiz se pohyboval tak tiše, jak jen dokázal, uši nastražené na sebemenší náznak, že se některé z Publiových monster plíží v blízkých chodbách. Jediné, co však zaslechl, byl zvuk kapající vody a velice tiché vrčení obřích strojů někde v hlubinách. Přesto v jedné ruce svíral drátkovou pistoli a svou energetickou trubici udržoval ve stálé pohotovosti.

Jak pronikal hlouběji do labyrintu, chodby se zužovaly, světlo bylo slabší a v šeru se povalovalo stále víc smetí a odpadků. Doufal, že nezapomněl nejbezpečnější cestu. Už je to dávno, co tady byl naposledy.

Na některých místech světélkující mech uschl a Ruiz postupoval sametovou tmou s maximální obezřetností - s každým krokem se obával, že došlápne na něco, co se mu zakousne do nohy. K uším mu začaly pronikat nepříjemné zvuky: vzdálený řev, dusot těžkých nohou, sípění něčeho, co dýchalo v temnotě. Žádný z těch zvuků nemusel nutně znamenat nic zlověstného: labyrint měl nevyzpytatelnou akustiku a bylo pravděpodobné, že žádné z Publiových monster nablízku nebylo.

Měl pocit, jako by ho tíha věže nad ním drtila, a představoval si, že si vybere právě tuto chvíli, aby se poddala gravitaci. Věděl, že takový strach není ničím opodstatněný: věž tu přece stála už miliony let.

Vzduch byl horký a dusný, prosáklý pachy. Čím hlouběji se dostal, tím častěji nacházel na zemi mršiny a jejich zbytky - neúspěšná monstra, nebo snad ostatky neohlášených návštěvníků. Neustále jej ohrožoval čerstvý trus; Ruiz si nemohl dovolit, aby mu v rozhodujícím okamžiku klouzaly boty.

Brzy si začal přát, aby se už nějaká obluda vynořila, takže se bude moci přestat bát a začít jednat.

Když ale nakonec jedna vyběhla z postranní chodby, okamžitě začal svého přání litovat.

Bylo to vysoké, štíhlé a svalnaté, trup to mělo vzdáleně lidský, ale hlavu ještěra s dlouhými čelistmi. Končetiny to mělo podivně článkovité s příliš mnoha klouby, ale prsty to mělo zakončené dlouhými, ostrými drápy a vrhlo se to na Ruize se zjevným úmyslem roztrhat ho na kusy.

Ruiz bleskově namířil drátkovou pistoli a zasáhl monstrum do prsou. Netvor se zapotácel a začal padat dopředu. Stále se nevzdával původního záměru zatnout do Ruize své drápy, ten ale včas uhnul a vrhl se stranou.

Drátky nejspíš stvůře poškodily páteř, protože už nevstala a jen se vlekla po břiše směrem k němu, drápy zběsile zatínala do země. Pokoušela se něco říct, kletbu nebo modlitbu. Špatně artikulovaným slovům bylo skoro rozumět.

Ruizovi se sevřel žaludek - rychle vypálil druhou ránu přímo mezi žluté oči. Stvůra umírala pomalu, škrábání jejích drápů o kámen slyšel ještě dlouho poté, kdy vyrazil na další cestu.

Ruiz se snažil nemyslet na to, v co by se sám mohl proměnit, pokud by Publia zastihl ve chvíli, kdy má zrovna špatnou náladu - a věděl, že ji mívá často. Nedělal si iluze o Publiově dobré vůli, protože nic takového neexistovalo. Mohl jen doufat, že mu výrobce monster prokáže službu, nebo že mu ji prodá za cenu, kterou si bude moci dovolit.

Nikdy nechápal Publiův zápal pro jeho šílené umění - na pohled Publius vypadal jako člověk, ale Ruiz si nedokázal představit, jak může vypadat to, co žije uvnitř jeho hlavy. Když se s ním setkal naposledy, bavil ho Publius líčením, jak zajímavé tvory by dokázal vyrobit z polotovaru Ruizova těla.

Ruiz se zachvěl. Až do této chvíle si vlastně neuvědomoval, jaký děs a odpor v něm jeho starý kamarád ve zbrani budí.

COREAN NEMOHLA USNOUT, a proto se posadila na své přepychové posteli a poručila Lenshovi, aby jí přinesl láhev teplého mléka s prášky na spaní a talířek máslových keksů. Zatímco čekala, až droga začne účinkovat, probírala se holotankovou nabídkou místní burzy otroků. Začala zbožím, které mělo jít do dražby následujícího dne.

Zpočátku předpokládala, že Ruiz bude tak chytrý, aby své otroky prodal pod falešnými jmény a nacionáliemi a zabránil jí tak vystopovat ho dříve, než s tržbou za ně zmizí. Proto zadala, že hledá otroky z primitivních planet s kejklířskými schopnostmi. Vůbec nepochybovala, že Ruiz neodolá pokušení získat za její kořist dobrou cenu, a kdyby je prodával jako obyčejné primitivy, nedostal by za muže skoro nic - slušné peníze by mohl dostat od nějakého majitele nevěstince jen za tu ženu.

Ale volný trh v Mořských věžích byl příliš velký, takže jí nezbylo než bez úspěchu prohlížet stovky obrazů - skoro to vypadalo, že všichni otrokáři v Mořských věžích byli přezásobeni kejklíři z primitivních světů: přivolávači deště z Puebla, plamennými zpěváky z Pekla II, krotiteli zvěře ze Stříbrného dolaru, herci vášně ze Zlatého oka.

Oči už se jí zavíraly únavou, a to prošla jen zlomek celé nabídky. Těsně předtím, než usnula, se rozhodla vyzkoušet, jestli Ruiz přece jen není hloupější, než si myslí. Tentokrát zadala vyhledávání podle jediného kritéria: zboží pocházející z Faraa. V holotanku se okamžitě objevil Flomelův arogantní obličej, který se pohrdavě upíral do prázdna.

Corean radostně zatleskala a přečetla si doprovodné informace. Když se dostala k majiteli, zamračila se. Flomela nyní vlastnila právnická osoba označená jako obchodní společnost Hlubina srdce - Ruiz Aw byl zase jednou nepochopitelně rychlý. I tak ho ale mohla koupit a pak z něj vymačkat veškeré potřebné informace. Naťukala na svém datatabletu převodní kód a byla odměněna pohledem na to, jak se řádek s majitelem zamlžil, a pak se tam objevilo její

jméno.

To ji povzbudilo k dalšímu hledání, ale ke svému překvapení nenašla o ostatních žádnou zmínku. Měl snad Marmo nakonec přece jen pravdu? Zachoval se Ruiz Aw naprosto nepředvídatelně a dal ostatním svobodu? Nebo je dál chránil -což bylo pokud možno ještě šílenější?

Ne. Rozhodně zavrtěla hlavou. Tak hloupý být nemohl a ona už brzy získá svůj majetek zpět.

A potom najde Ruize Awa.

Kapitola 11

RUIZ UŽ BYL velice blízko středu Publiova labyrintu. Zahnul nejméně stokrát a ušel celé kilometry. Žádné jiné monstrum nepotkal a už to ani nečekal; výrobce monster používal svoje omyly jen jako hlídače vnějších chodeb, kde měly odrazovat nechtěné návštěvníky. Přístup do laboratoří, v nichž se zrodily, měly tyto stvůry ovšem zapovězen, protože se Publius bál, že by děsily platící zákazníky, kteří se přicházeli podívat na jeho divy.

Osvětlení se znatelně zlepšilo: mechu tu a tam vypomohla osvětlovací deska a také podlaha byla sušší a čistší. Ruiz si začal dělat starosti se svým přijetím. Bude se s ním Publius chtít setkat, nebo ho jednoduše vyhodí, případně zabije? Zabral se do svých úvah natolik, že úplně přeslechl zvuk kroků mnoha nohou a skoro vrazil do skupinky kupců, kteří zjevně právě opouštěli i se svými nákupy vnitřní svatyni.

Vklouzl do jedné z temných bočních chodeb jen okamžik předtím, než se zpoza rohu vynořila hlídka. Přitiskl se ke stěně a znehybněl.

Nikdo ho nespatřil. Bdělost strážců na Ruize skutečně neudělala žádný dojem - mohl bez potíží pozabíjet půl tuctu hlídačů a sebrat jim zboží, které neslo osm zpocených otroků ve dvou zakrytých klecích. Tři kupci byli Grasicijci v honosných růžových zvoncovitých oblecích s ozdobnými maskami posázenými klenoty na tvářích. K nosům si tiskli vonné kuličky, které měly přerazit pach v chodbách.

Ruiz by rád věděl, jaké hrůzy asi od Publia koupili.

Když odešli, vrátil se do hlavní chodby a brzy dorazil do kruhové síně s vysokým stropem, která se nacházela uprostřed bludiště. Osvětlení tu bylo nemilosrdně jasné a stáli tam tři dirmští strážci, kteří hlídali Publiův bezpečnostní turniket - stavbu z monobetonu a pancéřování zakrývající výtah, s jehož pomocí by se Ruiz dostal do jeho panství.

Okamžitě na jeho hruď namířili těžké grasery. Ruiz se zastavil, zvedl ruce a ukázal jim, že je má prázdné, pak je složil za hlavou. „Přišel jsem navštívit Publia," zavolal a čekal.

„Jméno?" zeptal se jeden z dirmů.

„Ruiz Aw."

„Účel návštěvy?"

„Obchod."

Při zmínce o obchodu se dirmové částečně uvolnili. Ten, který hovořil s Ruizem, něco řekl do mikrofonu připevněného na klopě.

Po chvíli sklonil zbraň a pokynul Ruizovi, aby přistoupil blíž. Druzí dva na něj nepřestávali mířit.

První dirm zastrčil graser do pochvy a zručně Ruize prohmatal, načež mu ulehčil od většiny jeho arzenálu osobních zbraní. Potom použil pachový detektor a odebral mu i zbytek.

Když se přesvědčil, že je jejich host natolik neškodný, jak je to jen možné, o krok ustoupil a řekl: „Svoje věci dostanete zpátky, až se budete vracet."

Ruiz pevně doufal, že se skutečně vrátí - a ve stejné podobě, jakou měl nyní. Ale nahlas řekl jen: „Děkuji vám."

Strážný jen přikývl a stiskl tlačítko na ovladači připevněném na předloktí. Pancéřové dveře výtahu se odsunuly stranou a pak se zvedla i ozdobná mříž. Ruiz vstoupil dovnitř a mříž za ním zase zapadla. Lesklý palladiový filigrán se náhle přetavil v mozaiku ječících obličejů, skoro lidských obličejů zkřivených do bizarních grimas hrůzy.

Ruiz se zachvěl a zapochyboval, jestli od něj bylo chytré hledat pomoc u Publia.

Už ale bylo pozdě na tom cokoliv změnit, a tak se raději soustředil na vypilování detailů svého příběhu. Výtahová klec s ním klesala do nitra věže. Ruizovi se zdálo, že padá věčně a začal se obávat, jestli jej Publius náhodou nemíní spustit až do neprobádaných úrovní pod svými laboratořemi.

Pak začal výtah brzdit tak prudce, že se Ruizovi podlomila kolena - patrně jeden z Publiových žertíků. Jeho představy o humoru byly poněkud svérázné.

Dveře se odsunuly stranou a odhalily Publia, který stál ve vstupní hale s přátelsky rozevřenou náručí. Přesněji řečeno Ruiz předpokládal, že je to Publius, protože tělo, které měl, mu nebylo povědomé - vysoké štíhlé tělo s povýšeným výrazem v aristokratickém obličeji. Samozřejmě, že to byl Publius; ten šílený lesk v očích byl nezaměnitelný.

„Ruizi," zvolal Publius potěšené. „Je to možné? Můj starý přítel mě konečně přišel navštívit?"

Ruiz opatrně vystoupil z výtahu. „Publius?"

„A kdo jiný?"

Ruiz Publiovi dovolil, aby ho sevřel v náručí, a na oplátku jej také krátce obejmul. Publius si zjevně nevšiml nedostatku jeho nadšení: přidržel si Ruize za ramena a prohlížel si ho, jako by se pohledu na něj nemohl nabažit. Oči mu přitom zvědavé těkaly sem a tam.

„Pořád stejně pohledný, jak vidím," pochválil Ruizův vzhled. „Na gorilu Ligy je tě vážně škoda. Já vím, že už jsem ti to řekl mnohokrát, ale povím ti to znovu: proslav se a pak začni prodávat svoje klony. Než se naděješ, budeš se válet v penězích. Sám bych si od tebe jeden koupil, trošičku bych ho vylepšil a pak prodal nějaké bohaté stařeně jako

domácího mazlíčka.“

Ruiz polkl svůj odpor. „Už nejsem zaměstnancem Ligy, Publie.“

Publius odpověděl vysokým, pisklavým smíchem, který podivně připomínal zvuk vody mizející ve stoce. „Samozřejmě, že ne. Neboj se. Já nikomu neřeknu, že pracuješ pro Ligu. Ale nedivím se ti, že jsi opatrný - koneckonců, tohle jsou Mořské věže.“

„Ne, vážně,“ řekl Ruiz. „Už pro ně nikdy pracovat nebudu.“

„Ano? Překvapuješ mé - člověk jako ty, závislý na adrenalinu a zvyklý na zabíjení, drancování a vysoký plat? Co se to s tebou, k čertu, stalo? Umíráš? Nebo ses zamiloval?“

„Nebuď blázen,“ odsekl Ruiz a ze všech sil se snažil, aby to znělo přesvědčivě.

„Máš pravdu, máš pravdu. Jak mě něco takového mohlo vůbec napadnout?“ Publius se znovu zasmál. „Ty jsi přece ten slavný Ruiz Aw, ideál chladné cílevědomosti, kterého nikdy nepokoušely něžnější aspekty života, bezmezně oddaný svému vlastnímu nekonečně flexibilnímu etickému kodexu.“ V Publiově hlase teď zaznívalo hořký podtón a Ruiz dostal strach, aby nezačal vzpomínat na dobu strávenou na Šňůře, když dezertoval ze skupiny nezávislých emancipátorů, které Publius velel.

„Hmm...“ řekl Ruiz a pokusil se změnit téma. „Jak se ti daří?“

„Že se ptáš,“ zaburácel Publius hromovým hlasem. „Jak je to dlouho, kdy ses sem naposledy připlazil, abys mě svým vydíráním donutil prokázat ti laskavost? Třicet let? Čtyřicet? Od té doby se toho mnoho přihodilo, moje umění se zdokonalilo, moje bohatství vzrostlo a moc se značně zvětšila - i když pořád ne dost, ani zdaleka ne dost.“ Publius odhodil zástěrku dobrého rozmaru a jeho zrůdná podstata volně vyplula na povrch. „Ale co ty? Co ode mě chceš tentokrát, Ruizi Awe? Starý příteli.“

„Nic tak složitého, Publie,“ odpověděl Ruiz. Snažil se nedat najevo strach nebo odpor, i když se ve skutečnosti bál.

„Ne? To mě překvapuje. Tak co je to tvoje ‚nic tak složitého'? A kolik mě to bude stát?“

Ruiz se zhluboka nadechl. „Potřebuji dostat sebe a tři otroky nahoru na plošiny Šardů. Zaplatím.“

Publius jen mávl rukou. „Nic víc nechceš? Úplná maličkost!“ Tvář se mu zkřivila do užaslého výrazu. „Zešílel jsi? Proč si, sakra, myslíš, že pro tebe můžu něco takového udělat? Pirátští lordi se momentálně nacházejí ve stavu masové paranoidní hysterie - to nevíš? Moji klienti tvrdnou v hotelích a nejsou schopni se dostat ven, zatímco jejich zboží se kazí ve skladech, takže se ho jejich zákazníci pokoušejí vrátit. Za poslední dva měsíce jsem byl jenom já sám nucen pozabíjet ďáblův tucet kverulantů - přece si nenechám špinit pověst.“

„To jsem nevěděl,“ odtušil Ruiz.

„Právě jsi sem přišel, co? Jaká pocta, že sis na mě vzpomněl jako na prvního. Tak pojď... podíváš se do mých laboratoří a popovídáme si.“ Publius vykouzlil na tváři groteskně přehnaný lstivý výraz a s mrknutím dodal: „Situace nikdy není tak zlá, jak by mohla být, co?“

Objal Ruize kolem ramen a táhl ho ze vstupní haly do světa bílých kachliček, nerezové oceli a hrůzy.

Publiovy laboratoře byly značně rozlehlé, zabíraly tisíce čtverečních metrů - a vždycky to v nich vřelo horečnou činností. Tvůrčí vášní výrobce monster se vyrovnala jen jeho touha po bohatství a oba tito stimuly se spojily, aby hnaly jeho laboratoře na plný výkon. Ruiz nikdy nedokázal pochopit, jak pangalaktický hlad po monstrech stačí udržet krok s Publiovou mánií je vytvářet - byl to další důkaz nekonečnosti vesmíru a nepostihnutelné rozmanitosti tvorů, kteří ho obývali.

Publius jej vedl kolem ohrazené arény, v níž zápasil tucet medvědovitých bojovníků s dlouhými dýkami - vrčící, nelidsky rychlí, jejich dlouhé bílé tesáky se leskly v tlumeném světle. „Vyřazovací proces,“ prohodil Publius. „Začali jsme se dvěma stovkami pokusných roubů. Zítra nebo pozítří zůstane jen vítěz. Pak to celé ještě dvakrát nebo třikrát zopakujeme, abychom vyloučili možnost šťastné náhody. Ale nějakému bojovnému knížeti z primitivního světa se vyplatí, co říkáš?“ Doslova zářil parodovanou otcovskou pýchou. „Možná budou muset nosit náhubky, ale nic není dokonalé. Na druhé straně... ty jsi taky dobrý s žabikuchem, že, Ruizi? Proti nejslabšímu z nich bys nevydržel ani dvě sekundy.“

U mohutného podpěrného pilíře stála série vertikálních děložních nádrží, jejichž obsah zakrývala zástěna. Publius se na chvíli zastavil, odsunul zástěnu a předvedl Ruizovi tři dospělé lidské bytosti - dva muže a jednu ženu. Všichni tři měli trochu rozbředlé postavy charakteristické pro klony vypěstované v roztoku, ale Ruiz věděl, že to spraví výcvik, a už teď byli velice půvabní. Všichni se určitým způsobem podobali Publiovi a Ruiz najednou věděl, kdo to je.

„Ano,“ přikývl Publius. „Oni jsou já. Pojistka. Kdyby se mi něco stalo, svedou mezi sebou boj. Nejsilnější dostane mou identitu.“

Ruiz se zděsil. Co kdyby se rozhodli spolupracovat? Vydržel by vesmír trojici Publiů?

Kolem pobíhali technici, shrbení, oči upřené k zemi, jako by se svého zaměstnavatele báli stejně jako Ruiz.

Prošli kolem série buněk vybavených jednosměrným sklem. Každá z nich hostila odlišný druh bytosti. Některé už se ani nepodobaly lidem a jejich somatypy byly přetvořeny k nějakému zvířecímu vzoru. Byla tam štíhlá plazí dívka, která si čistila mžurky dlouhým rozeklaným jazykem. Ve vedlejší buňce byl chlapec s obličejem mastifa, svalnatým tělem a nohama do ‚o'. Zastavili se u ženy bez rukou, s lysou, beztvarou hlavou, jejíž měkce bílá pokožka se leskla slizem. Hermafroditní tvor kmital péřovitými tykadly; měl článkovité tělo a hadicovitý chobot mu dosahoval až na prsa.

Ale ostatní Publiovy výtvory byly ještě podivnější. Zdálo se, že jsou inspirovány mimozemšťany, a nenesli podobnost vůbec s ničím pozemským - přestože Ruiz věděl, že jejich základ pochází z lidské DNA. Publius byl svým způsobem purista. Odvrátil pohled od spleti chapadel, tvrdých křemičitých krunýřů a pulzující masy nažloutlé tkáně. Byli tam i hroudovití tvorové pokrytí genšími čidly, lapající po vzduchu ústy se třemi koutky. Jejich trojklanná symetrie byla podpořena třemi obrovskými prsy a třemi vagínami.

Z genšovitých stvoření mu přeběhl mráz po zádech a najednou se ho zmocnil pocit naprosté dezorientace. Cítil, jak

se jeho síť smrti začíná svírat... a pak se stabilizovala. Od svého příchodu do Mořských věží se myšlenkám na genše vyhýbal a zdálo se, že nikoliv neoprávněně. Napadlo ho, kolik takových úniků o vlas ještě vydrží, než se jeho síť rozpadne nebo on ztratí vůli přežít.

„Vzorky. Viděl jsi něco, co by sis rád vyzkoušel?“ Publius ho poplácal po zádech a bujaře se zasmál. „Ne, ne, dělám si z tebe legraci - přece vím, jak jsi prudérní.“

Prošli chirurgickými sály, kde technici v bílých pláštích pracovali s lamarkery a dodávali klonovaným tělům nové tvary. V jiných místnostech byly DNA klávesnice, s jejichž pomocí vytvářeli Publiovi zaměstnanci nové druhy monster pro zákazníky, kteří byli ochotni připlatit si za schopnost reprodukce. Ve výživných roztocích se tu vznášely napůl vyvinuté klony a autogurny jezdily sem a tam, některé obtížené groteskními těly, jiné s uspanými monstry v různém stupni dohotovení.

A tím vším se vznášel zvláštní pach spojený s Publiem a jeho prací, dost silný, aby se Ruiz začal dusit - miazma organických a chemických zápachů, chaotického života a nahodilé smrti, tvoření a strachu.

Nakonec došli do pokojů, které Publius obýval, když dlel ve svých laboratořích a z ovzduší horečné činnosti se přenesli do tiché izolace.

Publius za sebou zavřel bezpečnostní dveře a obrátil se k Ruizovi. V obličeji měl velice spokojený výraz.

„Takže už mi zase vyhrožuješ? Nikdy tě neunaví pronásledovat mě jako zkáza, která hrozí udeřit? Nemůžeš žít věčně, tak proč se nade mnou neslituješ?“

Ruiz převzal jeho ponížený tón. „Nedáváš mi na výběr, Publie. Kdybych se nezabezpečil, okamžitě bys mě zničil. Stejně jako ty lituji, že jsi mi pověděl o svém původu - kdybys to neudělal, nemusel bys mě teď tolik nenávidět a já bych nebyl nucen ti vyhrožovat.“

Kdysi dávno, na Šňůře, prozradil těžce zraněný a blouznící Publius u táborového ohně Ruizovi svoje největší tajemství - že nebyl levobočkem z vznešené jaworldské rodiny, ale narodil se na Dilvermoonu. Ruiz nikdy nepochopil, proč se to Publius snaží tak usilovně utajit, ale jakou to pro něj má důležitost, se přesvědčil, když se ho výrobce monster před mnoha lety pokusil zavraždit. V sebeobraně sepsal posmrtné prohlášení, jež rozeslal do veřejných dataproudů a které se mělo aktivovat, kdyby zemřel nebo se stal nezvěstným.

Později se začal obávat, jestli Publius nežil s možností odhalení už tak dlouho, že si na ni zvykl, a účinnost Ruizovy hrozby nepominula. „Skutečně bych si přál, abych mohl věřit, že už to opatření není nutné.“

Publius zavrčel. Po tlustém koberci došel k likérníku a vytáhl z něj skleničky a karafu. Nalil a nabídl bledě šeříkové víno Ruizovi. „Alespoň se se mnou můžeš napít beze strachu, že bych tě otrávil. Takových na světě moc není, co?“ Ruiz přikývl a usrkl.

„Jsem už takový zlobivý klučina,“ povzdechl si Publius. Usedl na měkkou pohovku a pokynul Ruizovi do nejbližšího křesla. „Takže - únik. Kdepak je tvůj drahocenný kosmický člun? Vigia se jmenoval, že? Pořád mám zázračnou paměť!“

„Schovaný na planetě daleko odsud. Na Strašpytel jsem se dostal jako černý pasažér.“

„To je ti vcelku podobné,“ řekl Publius. Z jeho očí ubylo něco obvyklého lesku, nyní vypadal skoro jako obyčejný muž. „A na čem jsi pracoval, jestli to není tajemství?“

Ruiz pokrčil rameny. „Už ne. Najali mě, abych vyčmuchal pytláky na jedné z primitivních planet vlastněných Ligou.“

„A uspěl jsi? Ne, to ode mne byla hloupá otázka, že? Ty přece uspěješ vždycky, že?“

„Vím, kdo je tím pytlákem,“ odpověděl Ruiz.

„Vidíš, nemýlil jsem se.“ Publius si nabral plná ústa vína a chvíli ho hlučně převaloval v ústech, než ho polkl. „Předpokládejme, že by ses dostal na šardské plošiny - pak by ses nalodil na dopravní kosmickou loď?“

„Ano.“

„Aha. No, jak jsem už říkal, pirátští lordi jsou teď poněkud hysteričtí. Náhodou zakopli o velké tajemství... Nevědí, co si s tím mají počít. Někteří jsou pro zničení, jiní pro využití. Překvapí tě, když ti řeknu, že to tajemství znám i já?“ Ruiz zavrtěl hlavou.

Publius se hlasitě zasmál. „Tebe nepřekvapí nic, že je to tak? Možná právě proto tě nezamáčknu jako obtížný hmyz -pomůžeš mi uskutečnit určitý plán. Mám totiž v úmyslu to tajemství využít, jen se k němu musím dostat. Řekni mi, jak ti to zní: císař Publius, vládce všeho?“

Ruiz nevěděl, co na to má říct. „Co je to za tajemství?“ zeptal se nakonec.

Publius se zahihňal. „Je to tajemství, copak jsi mě neslyšel?“

„Aha.“

V Publiově obličeji se objevil vážný obchodní výraz. „Netvrdím, že není možné dostat se teď z Mořských věží, ale je to velice obtížné. Nákladné. Nebezpečné. Mohu ti pomoci - ale nejprve musíš udělat něco ty pro mě. Ne, nevyhrožuj mi prozrazením mého strašného tajemství. Už mi na něm nezáleží.

Vyrostl jsem ze svého původu natolik, že se stal nepodstatným.“ Publius se zlověstně usmál. „Je to zásah osudu, že jsi sem přišel po všech těch letech právě v okamžiku, kdy potřebuji někoho takového, jako jsi ty.“

Ruiz konečné pochopil a obestřela ho slabost. „Co ode mě chceš?“ zachroptěl.

„Pro zabijáka, jako jsi ty, je to ta nejjednodušší věc na světě,“ odpověděl Publius. „Chci, abys zabil jednoho muže.“

RÁNO VZALA COREAN Lenshe a Marma do největšího dražebního kotle v Mořských věžích - proktor odmítl vpustit Moce dovnitř, a proto ho nechala venku v bezpečnostní buňce.

Flomela drželi v malé soukromé ohradě sousedící s kotlem, a tak zamířili nejdříve tam. Corean se identifikovala jako nový Flomelův vlastník a otevřela dveře jeho cely.

Kouzelník seděl shrbený na úzké palandě. Když se dveře otevřely, vzhlédl a spatřil Corean.

Po obličeji mu přeběhla celá série neočekávaných emocí. Corean čekala, že uvidí zděšení a hrůzu, ale Flomel se místo toho zatvářil upřímně překvapeně a pak potěšeně.

„Vznešená paní!“ zvolal radostně. „Věděl jsem, že pro mne přijdete!“

To Corean poněkud zarazilo. Buďto byl Flomel mnohem chytřejší, než předpokládala, nebo vůbec nepochopil svou situaci. Tak či tak, neměla nic proti tomu hrát chvíli jeho hru. „Opravdu?“

„Ano. Věděl jsem, že mě neopustíte. Ostatní se nechali obelstít tím podvodným prodavačem hadích olejů, ale já nikdy. Prokoukl jsem Ruize Awa a vím, že je to bezohledný zabiják, zloděj a buřič. Věděl jsem, že moje víra bude odměněna... a teď jste tady.“

Corean se usmála. Přirozeně mínila Flomela potrestat - když už ne za podíl na uloupení člunu, tak za to, že byl při tom. Ale to nebyl důvod, aby odmítala jeho spolupráci. Trest se dal, koneckonců, odložit. Posadila se vedle Flomela a popleskala ho po stehně. „Vyprávěj mi o tom,“ řekla.

COREAN MUSELA POUŽÍT všechnu svou trpělivost, aby Flomela dokázala vyslechnout. Kouzelník neustále odbočoval k líčení nejrůznějších způsobů, kterými byla snižována jeho důstojnost. Corean ho několikrát musela přerušit, aby úplně neztratil nit svého vyprávění. Zdálo se, že není vůbec s to pochopit, že ji jeho osobní pocity ani v nejmenším nezajímají, a tak musela zmobilizovat všechny svoje síly a usmívat se, tu a tam chápavě přikývnout a nechat ho mluvit.

Když jí Flomel líčil soud v Hlubině srdce, její zájem se náhle probudil.

„Neuspěl a svalil se v křečích na podlahu, kde se nechutně zmítal a slintal,“ řekl Flomel. „Tím se znovu potvrdil jeho nízký původ. Možná už je po smrti: když ho odnášeli, nehýbal se a jeho obličej měl namodralý odstín.“

„Počkej,“ skočila mu do řeči. „Snaž se rozpomenout - snažili se ho vynést co nejrychleji, nebo jednali, jako by měli dost času?“

Flomel se zamračil. „Jaký je v tom rozdíl?“

Tehdy jí trpělivost došla. Bleskurychle ho popadla za krk a bolestivě mu ho sevřela posílenými svaly svých štíhlých prstů. Flomel se pokusil něco namítnout, ale dokázal jen sípat. Napůl pozvedl ruce, jako by se chtěl bránit, ale ona zesílila stisk, až mu oči vylezly z důlků. „Jsi můj majetek,“ zavrčela. „Nepřísluší ti ptát se mě na důvody. Rozuměl jsi?“

Vyděšeně přikývl. Trochu uvolnila stisk na jeho hrdle a vyzvala ho: „Tak mluv.“

„Rychle,“ zachrčel. „Vynesli ho ven rychle.“

Pustila ho a vstala. „Takže je nejspíš stále naživu. Cítila bych to, kdyby zemřel - naše osudy jsou teď spojené. Možná je to moje touha po satisfakci... Co bylo dál, Flomele?“

Opatrně se pohladil po krku a zakašlal. „Už toho mnoho nezbývá, paní. Odvedli mne do mého pokoje a ráno mě prodali sem. Co je s ostatními nevím, a ty jsi první, koho jsem od té doby spatřil.“

Corean se otočila a řekla Marmovi: „Zajímalo by mě... je ještě v Hlubině srdce? Co jsi o nich zjistil, Marmo?“

„Celou minulou noc jsem byl připojený na dataproud, ale k užitečným informacím člověk nepřijde snadno. Je to obchodní společnost zapsaná na Dilvermoonu, ale sídlí tady v Mořských věžích. Pěstují kult sexuální diverzity...“

„Jejich filozofie mě nezajímá, Marmo. Co teď potřebuji vědět, je, jak dobře je jejich věž opevněná? Jak těžké je proniknout dovnitř?“

Marmo chvíli neodpovídal. „Opakuji, co jsem řekl o užitečných informacích. Ale se slušnou pravděpodobností se dá usuzovat, že opevnění jsou dobře. Neexistuje žádný záznam, že by za skoro dva tisíce standardních let, po které jejich věž existuje, někdo násilím pronikl do Hlubiny srdce. Je to skutečně překvapivé, protože se jedná o velice bohatou obchodní společnost - dalo by se čekat, že přilákají pozornost pirátských lordů.“

„To nezní příliš povzbudivě,“ opáčila Corean a zamyslela se. Odmítala byť jen připustit, že Ruiz Aw našel úkryt, kam za ním nemůže. „Ale musíme udělat, co musíme, že, Marmo. Poletíme navštívit starého přítele.“

Obrátila se k Lenshovi a řekla: „Dej mágovi obojek a umísti ho do vhodné ohrady - Diamantová Bob má dobrou pověst. Sejdeme se v hotelu.“

RUIZ SE ZAKLONIL a opatrně postavil pohár na stůl. „Nejsem nájemný vrah,“ řekl.

„Ano?“ zapitvořil se Publius překvapeně. „A od kdy?“

„Nikdy jsem nebyl nájemný vrah.“

„Ale samozřejmě, že ne, samozřejmě, že ne. Nikdy ti ovšem nevadilo někoho zabít, pokud to vyžadovala tvoje práce. Pověz mi, kolik mrtvol si za sebou zanechal na této cestě?“

Ruiz neodpověděl.

Publius se vesele zasmál. „Vidíš? Jedna mrtvola navíc, jaký je v tom rozdíl? Co? A ujišťuji tě, že je to skutečný zlosyn - je skoro tak zlý jako já a skoro tak jako já si zasluhuje zemřít. Pomoz mi s tím, a já tě dostanu z této planety bez ohledu na to, kolik mě to bude stát peněz, času nebo krve. Když odmítneš, nasekám tě na kusy a vyrobím z nich hračky. Už mě unavuje nechat se od tebe vydírat. Člověk jako ty pravděpodobně stejně zemře, spíš dříve než později, tak proč to nemít za sebou? Za takových sto let po tom nikdo ani nevzdechne. Já určitě ne.“

Ruizovy svaly se napjaly; připravil se skočit po Publiovi. Výrobce monster kdysi býval strašlivý, ale možná, že zpohodlněl, možná ho Ruiz dokáže přemoci a podržet si ho jako rukojmí, dokud se nedostane z jeho laboratoří.

Publius pozvedl ruku a mávl jí zvláštním způsobem; ze stěny za jeho zády vyjely hlavně neuropalů a zamířily na Ruize. „Nebuď naivní, starý brachu - a nenuť mě, prosím, abych si myslel, že mě považuješ za takového pitomce, abych se spolehl jen na tvou příslovečnou dobromyslnost a trošku se proti tobě nepojistil. Musím ti říct, že kdybych si myslel, že tě něco takového napadlo, hrozně by mě to urazilo. A víš, jak se dokážu rozzuřit.“

Ruiz se uvolnil. Zaplavil ho pocit marnosti - co vůbec čekal? Že přijde za Publiem a ten mu pomůže z čiré neexistující

lásky svého monstrózního srdce? Pošetilé, velice pošetilé.

„O koho jde?“ zeptal se Ruiz.

Publius vstal a pokynul mu. „Pojď. Ukážu ti ho.“

RUIZ STÁL SPOLU s Publiem u pozorovací buňky a díval se dovnitř. Viděl muže střední velikosti a postavy, oblečeného do poměrně slušných unišatů. Na jeho rysech nebylo nic výjimečného; nebyl ani hubený, ani obtloustlý. Jeho vlasy měly neurčitou barvu - ani hnědou, ani blond - a jeho účes byl naprosto obyčejný. Seděl v pohodlném křesle a tvář měl skoro bez výrazu, jeho rysy byly snad jen trochu napjaté. Ruize napadlo, že se asi jedná o špeha, pro tuto roli byl prakticky dokonalý.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Jmenuje se Alonzo Yubere.“

Ruiz byl poněkud zmatený. „Ale k čemu potřebuješ mou pomoc? Tamhle sedí - proč ho prostě nezabiješ sám?“

Publius se usmál a ve tváři se mu objevil škodolibý výraz. „Ale to není tenhle Alonzo Yubere, kterého máš zabít. Ne, ne.

Myslím jiného Alonza Yubera, toho, který střeží tajemství. Však víš, to tajemství, kvůli kterému jsou pirátští lordi tak hysteričtí.“

Ruiz se zatvářil naprosto nechápavě.

„Víš, tenhle Yubere je ve skutečnosti můj starý sluha, kterého jsem předělal do této podoby. Běda, ubohý Hedrin - dobře mi sloužil, ale potřeboval jsem jeho tělo víc než on. Už dávno jsem ho mimochodem nechal zgenšovat. Každý potřebuje alespoň jednoho sluhu, na kterého se může stoprocentně spolehnout. Takže jeho loajalita je i v této nové podobě neomezená.“

„Aha,“ poznamenal Ruiz.

„Už tomu začínáš rozumět? Nápad je to, samozřejmě, starý - nahradit klíčovou osobu duplikátem, který tě poslouchá. Ale sám víš, jak přísné identifikační procedury se dnes používají, takže se o to pokusí jen málokdo, a ještě méně často to vede k úspěchu. Yubere je velice opatrný muž; dostat se k jeho identifikačním datům nebylo vůbec snadné. Ale,“ prohlásil Publius a teatrálně pozvedl prst, „moje mistrovské umění s masem a duchem bylo pro tento účel více než dostatečné a Hedrin se stal v každém ohledu Yuberem - samozřejmě až na to, že je mi bezvýhradně oddán.“

„Chápu. Ale proč si prostě neopatříš nájemného vraha na trhu?“

Publius mu poplácal po rameni. „Přesně to jsem měl v úmyslu předtím, než ses jakoby kouzlem objevil u mých dveří. Kdo jsem já, abych pohrdal dary Štěstěny? Kromě toho v tebe mám velkou důvěru. Jestli je vůbec možné dostat se Yuberovi na kobylku, ty to určitě dokážeš.“

Kapitola 12

COREAN ZUŘILA. Jako by nestačilo, že ji Alonzo Yubere nechal čekat, navíc se s ní odmítl setkat osobně. Byla to pro ni urážka... a zároveň jí to působilo starosti.

Jeho nepopsatelný obličej na ni klidně hleděl z holotanku. „Doba je neklidná, Corean. Pirátští lordi se nějak dozvěděli naše tajemství - nebo alespoň tuší dost, aby začali být podezíraví. Vyhrožovali mi a dokonce i moji genšové jsou neklidní. Víš, oni nejsou hloupí. Jsou jenom povznesení nad tento svět.“

Corean ztuhla. „Ale ne.“

„Ale ano. Nevíš náhodou, jak se to dozvěděli, že ne?“

„Nebuď absurdní,“ odsekla. „Máš tucet jiných klientů, od kterých ta informace mohla uniknout.“ Ale ve skutečnosti znervózněla. Mohl Ruiz Aw nějak uhodnout, že jeho i ostatní posílá na operaci do Mořských věží? Možná. Ale to nebyla hlavní část tajemství, které sdílela s Yuberem a ostatními otrokáři v jejich organizaci. „Vědí lordi o stroji?“

Yuberovy rty se zkřivily. „O takových věcech raději nemluv ani tady,“ napomenul ji. „Ne, myslím, že ne. Vědí jenom, že se v poslední době objevilo na trhu mimořádné množství zgenšovaných otroků, a předpokládají, že někde v podzemí Věží se ukrývá neregistrovaná skupina genšů. To úplně stačí, aby začali šílet hrabivostí. Bohužel si to všechno nějak spojili se mnou. Možná budu nucen uprchnout, měla bys to připravit.“

Corean se zhluboka nadechla. „Ještě jsem tady neskončila. Je to i tvůj podnik, takže bys mi s tím měl pomoct. Vzpomínáš si na tu skupinu faraoských kouzelníků, kterou jsem k tobě odeslala? Utekli a jeden z nich ví, že cílem jejich cesty měli být genšové. Ten chlap není Faraoňan, ale pangalaktický občan, nezávislý donucovač... a velice schopný k tomu. Čím déle zůstane naživu, tím větší hrozí nebezpečí, že odhalí naše tajemství.“

Yubere se naklonil dopředu a v obličeji měl najednou ostražitý výraz. „Co přesně ví?“

„Nic moc - jen co se mělo stát s ním a s ostatními. Uprchlí dříve, než vzdušný člun dorazil k Mořským věžím, takže nejspíš neví ani to, že genšové jsou tady. Ale je chytrý a nerada bych mu dávala dost času na to, aby si všechno pořádně promyslel.“

„A co chceš ode mě?“

„Potřebuju zabijáka. Velice dobrého zabijáka, někoho, kdo se specializuje na obtížné infiltrace. Nejlepší by bylo, kdyby byl zgenšovaný, takže by nehrozilo, že nás zradí.“

Yubere se zaklonil a obraz v holotanku se rozostřil, takže se jeho obličej na okamžik změnil v pouhou změť základních barev. Chvíli neřekl nic a Corean začala ztrácet trpělivost.

„Tak co? Pomůžeš mi?“

Jeho tvář se znovu vrátila do ohniska; očí mu plály a Corean skoro viděla soukolí, která se mu otáčela v mozku, ukrytá za obličejem. „Ano, samozřejmě. Mám přesně takového muže, jakého potřebuješ. Svého kyborga a Moce nech tam a jdi za mechanem, kterého ti pošlu. Můžeš si toho zabijáka prohlédnout, a jestli budeš chtít, můžeš ho mít hned."

MECHAN COREAN ODVEDL skrze složité bezpečnostní dveře zasazené do prastaré přepážky. Jakmile se ocitla uvnitř, byla důkladně prozkoumána skenery a musela se vzdát všech svých vnějších zbraní. Nakonec jí mechan upevnil na zápěstí neutralizátor: kdyby se pokusila použít sonický nůž vestavěný do ukazováčku, přišla by o ruku.

Na druhé straně dveří na ni čekal Alonzo Yubere. Vypadal naprosto uvolněně, ruce složené na břiše. „Pojď," řekl a vykročil chodbou.

Corean uvnitř jeho pevnosti ještě nebyla a zvědavě se rozhlížela kolem. Stěny chodby byly z leštěné nerezové slitiny, hladké, lesklé a nezdobené. Strop tvořila série osvětlovacích panelů a podlaha byla vydlážděná šedým houbovitým kamenem. Namlouvala si, že cítí hnilobný pach genšů, kteří žili někde v podzemí, ale pokud tam nějaký byl, musel být velice jemný.

Dorazili k řadě předváděcích místností. Každá z nich měla jednu stěnu z jednosměrného skla, a jak šli kolem, snažila se zapamatovat si, co všechno její kolega a konkurent otrokář vlastní. Některé kousky vzbudily její závist a touhu, ale Yubere šel rychle, takže neměla čas pořádně se pokochat pohledem.

Jeden z otroků ji zaujal obzvlášť. Kolem jeho okna prošli tak rychle, že si nemohla být absolutně jistá identitou vězně, ale byla přesvědčená, že zahlédla Ivanta Tildoreamora, jednoho z nejmocnějších pirátských lordů, proslaveného svým nelítostným, krutým smyslem pro humor. Navenek na sobě nedala nic znát, ale její mozek pracoval na plné obrátky. Genšoval Yubere i pirátské lordy? To by byl velice nebezpečný podnik, ale výsledek by rozhodně stál za to.

Na konci chodby byl výtah, k němuž ji Yubere vedl. Dveře se odsunuly a klec se snesla na jejich úroveň. Na okamžik se Corean dotkl mrazivý prst strachu. Po očku se podívala na Yubera. Vede ji ke genšům, aby ji konečně učinil bezmocnou? Ne, ne - ta operace vyžadovala několik dní příprav, a kdyby se dlouho nevracela, její podřízení by se určité začali zajímat, kde je. Samozřejmě by ji nemohli vysvobodit z Yuberovy pevnosti, ale rozhlásili by to mezi ostatními otrokáři Yuberovy organizace a ti by ho určitě zničili dříve, než by měl příležitost zkusit stejný podraz na ně. Tohle všechno musel Yubere vědět... takže byla v bezpečí.

Napadlo ji, jak je možné, že na tohle nepomyslela dříve, předtím, než se vydala do jeho pevnosti. Byla snad její touha po pomstě tak silná, že potlačila její obranné instinkty? Možná, ale existoval i jiný důvod - velice praktický důvod - proč musel Ruiz Aw co nejdříve zemřít.

Výtah se s trhnutím zastavil a vyšli do dalšího temného světa. Tady byly stěny z nějaké šedé slitiny, hrubé, s jizvami po strusce, jako by je poškodil nějaký dávný požár. Po kovu stékaly potůčky špinavé vody; tu a tam krystalitovaly jakési třpytivě bílé minerály. Celý úsek chodby až k zákrutu osvětlovala jediná slabá zářivka.

„Jsme v enklávě genšů?" zeptala se Corean. Puch byl tady mnohem silnější.

Yubere zavrtěl hlavou. „Ne - ta je mnohem hlouběji, Corean."

„Jak hluboko tahle věž zasahuje?"

„To nikdo neví. No, možná to vědí genšové, ale ti to neřeknou."

Jeho věcný způsob vyjadřování ji znervózňoval. Něco takového nikdy nepředpokládala - vždycky si tak nějak myslela, že Yubere drží genše v klecích, připravené splnit každý jeho rozmar. Ze zjištění, že je tak docela neovládá, jí přeběhl po zádech mráz. Napadlo ji, co ještě neví.

„Kolik jich tam vlastně je?" otázala se.

„To taky nevím, Corean."

„Jak je to možné?"

Náhle se zastavil. „Ty nemáš ani tušení, jak na tom s nimi vlastně jsme, že?"

Začala mít vztek. „Začínám mít pocit, že ne."

Popadl ji za ruku a silně ji sevřel. „Začínáš mít pocit, že ne? Nerozkazuju jim; jsem jenom prostředník. Dokonce se ani nestarám o jejich bezpečnost... věděla jsi, že tam s nimi dole je stovka bytostí, které žijí v enklávě už kdovíkolik století? Už to nejsou lidé - jak by mohli?" Když hovořil, tvářil se tak vzrušeně, že se její vztek pomalu proměnil v podivný neklid. „Ne, nejsou to lidé, ale dokázali by pirátským lordům zabránit v dobytí enklávy bez ohledu na to, kolik vojáků by tam poslali. Nejsou to lidské bytosti - to je i důvod, proč genšové používají jako prostředníka pro jednání s lidskými osídlenci Mořských věží mne. Nedůvěřují svým schopnostem jednat s městem, ale mně věří."

V tom okamžiku, s obličejem těsně u jejího, se směsicí pýchy a zoufalství v očích, vypadal Yubere podivně cize.

„Chápu," řekla.

Pustil ji a znovu vykročil, ještě rychleji než předtím. „Ne, nechápeš. Ale dělají, co po nich chci, platí mi tím, že mě nechávají používat ten svůj báječný stroj k výrobě našich loutek, takže si nikdo nestěžuje."

Corean zrychlila, aby ho dohonila. „Já si nestěžuji," řekla tiše. „Ale... co tam dole vlastně dělají?"

Jeho hlas zněl náhle podivně lehce. „Říkají, že se Stávají. Ale čím se Stávají, to nemám ponětí. Možná bohy, nebo démony."

KONEČNĚ POCHOPILA, že jsou v Yuberově žaláři. Míjeli dveře s mřížemi a ochrannými poli. Z některých z těch temných kobek se ozývalo řinčení řetězů, sténání a kletby. Yuberovi nepřátelé?

Když dorazili ke svému cíli, byla unavená a deprimovaná zastaralostí věznice. Cítila nesmírnou hmotu věže nad jejich hlavami jako fyzickou tíhu, která ji tiskla dolů k enklávě genšů a jejím nepříjemným tajemstvím. Její zvědavost už se také vyčerpala; chtěla už jen dostat slíbeného zabijáka a odejít.

Yubere se dotkl vypínače a celu zalilo světlo.

Tam, ve svalovém stimulátoru, ležel člověk, oči zavřené a jeho tělo sebou trhalo, jak jej stroj cvičil. Kůži měl na mohutných svalech napnutou, ani gram tuku nezakrýval jeho šlachovitou tkáň. Jeho obličej nevypadal nijak mimořádně - možná byl na tak velké tělo příliš malý - ale pocit, který v Corean vzbuzoval, byl silně zneklidňující. Pořád si ještě nedokázala uvědomit proč, když Yubere promluvil. „Můj bratr Remint."

Nyní si všimla vzájemné podobnosti a podivila se, jak je možné, že si to neuvědomila hned.

„Kdysi byl můj nejspolehlivější a nejlepší poručík," řekl Yubere skoro zasněně. „Bývali jsme skvělá dvojka - můj mozek a jeho smrtící síla. Pak se ale zapomněl a podlehl planému fantazírování. Stal se z něj zrádce. Když jsem s ním skončil, nechal jsem si ho na speciální práce. Jeho prvním úkolem bylo pozabíjet svoje přátele a komplice, což udělal s pozoruhodnou zdatností. Přikázal jsem mu, aby se dál cvičil a byl připraven k použití. Držím ho tady, samozřejmě ne proto, abych ho věznil - jaký by to mělo význam - ale abych ho chránil před jeho nepřáteli. Má jich opravdu hodně a jsou velice neodbytní."

„Jak je dobrý?"

Yubere se na ni podíval; připadalo jí, že poněkud dotčeně. „Ještě se nenarodil zabiják, který by se Remintovi vyrovnal.

Jen šťastnou náhodou jsem střet s ním přežil a mohl jsem se mu takto pomstít."

„Takže nemá štěstí?" Vzpomněla si, co říkal Marmo o štěstí Ruize Awa.

„Stalo se mu to jen jedenkrát," odpověděl Yubere. „A po pravdě řečeno, věděl jsem, co chystá." Na chvíli se rozzářil, skoro se usmál - byl to první úsměv, který kdy na jeho obličeji zahlédla.

Dotkl se senzoru a mříže se odsunuly, silové pole potemnělo a zhaslo. „Reminte," řekl Yubere. „Potřebuji tě."

Remint vypnul stroj a odepnul si pásy. Pak vstal a zamířil k nim. Pohyboval se s úspornou elegancí, která jí trochu připomínala Ruize Awa. V obličeji měl odosobnělý výraz, rysy měl ztěžklé silou a napjaté potlačovaným násilím - náhle byla Corean ochotna přiznat, že ho jeho bratr nijak nepřeceňuje.

Remint se zastavil kousek před svým bratrem a tvář mu zhyzdila nenávist.

„Ano," řekl Yubere Corean. „Pořád mě nenávidí - ale musí mi sloužit. Jistě, ta nenávist je stejně umělá jako všechny ostatní jeho emoce, ale z jeho hlediska proto není o nic méně palčivá. A umělé ponížení, které zakouší, když mi musí sloužit... je to nejlepší genšská práce a já jsem vcelku spokojený."

Yubere se na svého bratra zadíval s až laskavou pýchou. „Je to dokonalý ničící stroj, Corean. Víš, že jednou zabil holýma rukama Moce? Jistě, ten Moc už byl starý a trpěl na degeneraci chitinu - ale i tak to nebyl jen tak nějaký zápas. Nyní je ještě silnější: má posílené kosti a ztrojená svalová vlákna. V kůži má vestavěnou monosíť. A má ještě další vylepšení. Myslím, že teď by se vyrovnal i tvému Mocovi... Kdo ví? Reminte, poslouchej tuto ženu stejně jako mě - pokud ti neporučí udělat něco, co se neslučuje s mými zájmy. Ale to už přece víš, bratříčku - až na věky?"

Corean potlačila zachvění. Vždycky Alonza Yubera považovala za neemotivního, vypočítavého muže - ošklivě se mýlila.

Teprve když spolu s Remintem odcházela, napadlo ji, jaký Yuberův plán nebo čin jeho bratra přiměl, aby se mu postavil.

SVÉ NOVÉ UBYTOVÁNÍ neshledal Flomel o nic uspokojivějším, než předchozí - zase to vlastně byla pouhá cela.

Když se otevřely zadní dveře a žena na obrazovce mu řekla, aby si zašel popovídat s ostatními otroky, poslechl ji docela rád.

Vyšel ven a zjistil, že se nachází v obrovské síni s vysokým stropem. Kolem postávaly hovořící skupinky lidí. Jiní souložili ve vyčalouněných výklencích ve zdech nebo seděli u stolů a hráli deskové hry. Flomel znechuceně ohrnul ret. Ti pangalakťané neměli ani ponětí o slušnosti - nebo ho možná neměli jejich otroci. Na Farau byli otroci také dost nevázaní. Nejspíš to v širém vesmíru bylo podobné.

Procházel se mezi ostatními vězni, pečlivě se vyhýbal očnímu kontaktu a ostentativně přehlížel lascivní aktivity lidí v čalouněných výklencích.

Náhle strnul - nevěřil svým očím. Dolmaero, Nisa a Molnech seděli u malého stolku, pili něco z vysokých pohárů a se zájmem si prohlíželi okolní otroky.

Jeho první impulz byl rozběhnout se k nim a šťastně se s nimi přivítat jako s dávno ztracenými přáteli, ale pak si vzpomněl, jak spolupracovali při všech těch pohanách, kterým ho nečistý zabiják vystavoval. Probudil se v něm dlouho potlačovaný hněv. Zaťal ruce v pěst a musel se násilím ovládnout, aby nepodlehl jinému nutkání - vrhnout se na ně a pustit se do nich holýma rukama. Ruize Awa nikde neviděl - byli bez ochrany. Pak se však rozhodl jinak. Corean se pro něj brzy vrátí a pak jí bude moci být užitečný tím, co zjistil. Corean už je potrestá, o tom nepochyboval. Uklidnil se, nasadil radostný úsměv a s veselým křikem se rozběhl k nim.

KDYŽ HO NISA UVIDĚLA, zvedla hlavu. Flomel měl v obličeji vepsanou zradu tak průhledně, až jí po zádech přeběhl mráz.

„Dolmaero! Molnechu! To jsem rád, že vás zase vidím." Koutky jeho úst se roztáhly do obscénního úsměvu. „A tebe samozřejmě taky, Niso. Kdepak je ten tvůj galantní prodavač olejíčků?"

Nedokázala se přinutit k odpovědi. Flomelovo nečekané objevení ji připadalo jako neklamně zlé znamení.

Ale Dolmaero odpověděl za ni, vcelku zdvořilým způsobem. „To nevíme, mistře Flomele. Nechal nás tady, aby pro nás našel kupce - tak to alespoň řekl. To je ale nečekaná náhoda, že jsi tu i ty!"

„Ano, skutečně žasnu," řekl Flomel. Aniž počkal na pozvání, přitáhl si židli a posadil se. „Takže vás zanechal svému osudu," konstatoval a v obličeji se mu objevil triumfální úsměv, který však vzápětí nahradil skoro nefalšovaný výraz pochopení a soucitu.

„Bojím se, že ano," odpověděl Dolmaero zachmuřeně. Nisa nedokázala potlačit údiv nad jeho hereckým uměním. Možná se cechmistr měl sám stát kouzelníkem - každopádně svou roli hrál lépe než Flomel. Na druhé straně, Flomelova nenávist k Ruizi Awovi byla možná příliš velká, než aby ji dokázal úspěšně skrýt. Dolmaero jednal z chladnokrevnějších, mnohem vypočítavějších pohnutek.

„No, já jsem v jeho velkorysost nevěřil nikdy - a vzpomínáte si, jak mne za mou opatrnost odměnil? To on je ten špatný a těší mě, že už jste to pochopili i vy - i když je mi přirozeně líto, že jste na to museli takto doplatit," řekl Flomel a hlas mu překypoval neupřímností.

Nisa ovládla nutkání Ruize se zastat; pevně stiskla rty a vzdorovitě pohodila hlavou.

Flomel jí konejšivě položil ruku na rameno a ona se násilím ovládla, aby neucukla. „Pro tebe, má drahá, to musí být zvlášť silné zklamání," řekl a spokojeně se usmál.

Dolmaero zřejmě vytušil, co Nisa cítí, a rychle začal mluvit, aby Flomelovi zabránil ji dál týrat. „A co ty, mistře Flomele? Jak ty ses sem dostal?"

Flomelovi se na tváři mihl zmatený výraz, ale rychle se vzpamatoval. Rozmýšlí se, jakou lež nám říct, pomyslela si Nisa.

„Je to poněkud složité, cechmistře - nemohu tvrdit, že bych tomu docela rozuměl. Ti, kdo nás věznili, mě odvedli do jiné, méně pohodlné cely, odkud mne zjevně vykoupil nějaký zdejší boháč. Ten si pro mě poslal... tvora: podivného tvora s tělem člověka, ale obličejem domácí kočky. Velice podivné. Co teď se mnou bude? Nemám ponětí." Flomel se tvářil způsobem odpovídajícím tajemným okolnostem a na příslušném místě svého vyprávění se okázale zachvěl. „Jsme daleko od Faraa. Všechno je tady jiné, že, Molnechu?" Dobrácky dloubl svého kolegu mága loktem do žeber.

Úsměv, kterým mu Molnech odpověděl, byl poněkud pokřivený, ale Flomel si toho nevšiml. Pokračoval ve svých hlasitých úvahách: „Vypadá to, že se budeme muset přizpůsobit. Takže vy myslíte, že vás Ruiz Aw prodal? Možná, že ne, možná se pro vás později vrátí a dodrží slib, který vám dal - když potřeboval vaši pomoc. Nemyslíte?" V očích se mu zableskla lstivost a Nisa pochopila, že je Flomel zkouší, že chce zjistit, jestli přece jen Ruizovi stále ještě nevěří.

Dolmaero smutně zavrtěl hlavou. „Bojím se, že ne. Vypadá to, že jsme se v něm zmýlili. Teď to vypadá, že byl jen přesvědčivý lhář." Podíval se na Nisu; dívka pochopila, že ji žádá o pomoc při Flomelově přesvědčování.

Přinutila se souhlasně přikývnout. Možná bude Flomel její mlčení považovat za projev nezvladatelného hněvu a nebude pátrat, na koho je zaměřený.

Flomel se rozesmál krutým uspokojením. Nisa náhle nabyla dojmu, že před nimi skrývá něco, z čeho má obrovskou radost, a začala uvažovat, jaké nepříjemné důsledky to asi bude mít pro ně.

„POVĚZ MI," ŘEKL Ruiz Aw, „jaké těžkosti očekáváš při pronikání k Yuberovi?"

Vrátili se z cely a falešný Alonzo Yubere je pokorně následoval. Nyní seděli v Publiových komnatách a popíjeli světle šeříkový nápoj. Přítomnost dvojníka Ruize znervózňovala, ale v duchu si říkal, že je to, jako by s nimi byl v místnosti semiautonomní mechan. Jenomže mechani nepopíjejí sladké víno a labužnicky při každém doušku nemlaskají. Mechani neupírají na lidi bezelstné oči a netváří se, že udělají všechno, aby jim vyhověli. Mechani nedýchají, v jejich kovových hrudích nebuší srdce a jejich mozky jsou jen chladné krystaly, ne živá, pulzující tkáň. Ruiz ještě nikdy nebyl tak blízko člověka, který se podrobil genšování - alespoň o tom nevěděl - a dvojníkova přítomnost jako by rušila sám tok reality. Co ta naoko lidská bytost cítila? Lišilo se to tolik od toho, co cítili všichni ostatní? Pokud ne, co to vypovídá o platnosti nebo dokonce prokazatelnosti Ruizovy existence?

Publius ukázal na falešného Yubera bradou. „Alonzo ti o tom může říct skoro všechno - naneštěstí si v důležitých podrobnostech není tak docela jistý. Nejhorší na tom je, že to platí i o způsobu obrany Yuberovy pevnosti. Skoro určitě je dokonalejší, než se domníváme."

Ruiz se otřásl a vymanil se ze zajetí neplodných úvah. „Nejprve bych rád probral jiné důležité věci. Nerad bych působil nedůvěřivě... ale je to tak. Jak můžu vědět, že až nahradím Yubera tvou loutkou, dodržíš svou část úmluvy?"

Publius potřásl hlavou a s předstíraným smutkem narušujícím úsměv, jenž mu dosud nezmizel z úst, řekl: „Ruizi, Ruizi. Ty mé překvapuješ. Vždyť se známe tak dlouho a jsme tak dobří kamarádi. Jak mě vůbec můžeš podezírat ze lži?"

Ta otázka byla natolik řečnická, že Ruiz nedokázal vymyslet nic, co by na to mohl říct.

Publius se zasmál. „No dobře. Takže... jakou záruku bys chtěl?"

„V tuto chvíli mě nic nenapadá," odpověděl Ruiz suše. „Rozveď svůj návrh do větších podrobností, a možná mě něco napadne."

„To zní slušně," přikývl Publius, stále v dobrém rozmaru. „Můj plán je takový: Pronikneš do Yuberovy pevnosti a mého Yubera vezmeš s sebou. Jakmile budeš uvnitř, najdeš a zlikviduješ pravého Yubera, dohlédneš, aby na jeho místo nastoupil můj člověk, a zmizíš. Co by mohlo být jednoduššího a zároveň účinnějšího?"

„Promiň mi mou podezíravost, ale... co ti zabrání, abys odstranil i skutečného Ruize Awa, jakmile svou práci skončí?"

Publius pozvedl obočí. „Loajalita? Vděk?"

„To nestačí," namítl Ruiz. „Ale... vraťme se k tvému plánu. Jak čekáš, že se do té pevnosti dostanu?"

„Aha! většinu tvé práce už jsem vlastně udělal. Moji lidé odhalili částečně uzavřený přístup jen několik set metrů pod hladinou vody. Podle naší analýzy - použili jsme k ní staré mapy, jednoho z Yuberových bývalých vězňů a rozbor odpadu vypouštěného nejbližšími tlakovými výpustěmi - se jedná o cestu do nejnižších podlaží Yuberovy věže, ale stoprocentně to vědět nemůžeme. Budeš to tam muset trochu prozkoumat, ale moje důvěra v tebe je velká."

Ruiz už si tak jistý nebyl. „Předpokládejme, že se dovnitř nějak dostanu. Co pak?"

Publius kývl na falešného Yubera, který okamžitě odložil číši a vyčkávavě se naklonil dopředu. V dříve lhostejném obličeji se mu objevil dychtivý výraz, když spustil: „Jak bys nejspíš očekával, soustřeďuji většinu svých ozbrojených sil v horní, a tedy i nejpřístupnější části věže. Pokud je mi známo, skládají se z přepadové jednotky vycvičené

SeedCorpem o síle poloviny čety, tuctu mechanozabijáků vyrobených nedávno společností Violencia-Muramasa a semiinteligentní zabezpečovací sítě instalované před čtyřmi lety Clearlight Robotics. Bezpečnostní opatření v horním patře jsou běžného typu - holosimulovaní vrátní, zámky nesériového typu a falešné výtahové šachty s kolmými prostupy. Bez použití těžkých zbraní prakticky neproniknutelné - a jejich použití samozřejmě znamená okamžitou odvetu ze strany Šardů."

„Kéž by moje obrana byla tak dokonalá," povzdechl si Publius. „Ale pokračuj."

Loutka přikývla. „Na druhém podlaží jsou kasárna mých lidských jednotek a mechanů. Pak jsou obytné postory - i ty jsou těžce opevněné, i když ne tolik jako vyšší podlaží. Pak následují laboratoře a cely, kde pracuji."

„A co tam ukrýváš?" zeptal se Ruiz. Než mohl falešný Yubere odpovědět, promluvil Publius. „To není třeba rozvádět, Alonzo."

Přes obličej loutky se mihla sotva znatelná křeč, kterou okamžitě nahradila lhostejnost. Ruiz pocítil směsici strachu a morbidní zvědavosti. Bylo to, jako by byla loutka na okamžik odpojena od přediva okamžiku a přechodně existovala v jiné realitě.

Nesmím se nechat rozptylovat, pomyslel si Ruiz. „Ne. Potřebuji vědět víc, než mi říkáš. Stejně zjistím, co tam má, až se tam dostanu. Tvůj postoj mi dělá starosti, Publie. Skoro to vypadá, jako bys nepočítal s tím, že přežiju."

Publius se na Ruize vztekle zamračil. Nakonec zabručel: „No tak dobře, jak myslíš. Pověz mu to, Alonzo."

Loutka se dobromyslné zasmála. „Vyrábím spolehlivé lidi. Nebo abych byl přesnější, upravuji lidi, aby byli spolehliví."

Uplynul nekonečně dlouhý okamžik, než Ruizův mozek zpracoval tu informaci. To ne, zasténal Ruiz v duchu. Tak to je tedy to místo, kde jsou ti genšové a kam nás Corean posílala. Místo, kde Liga chtěla, abych umřel. Síť smrti se v hloubi jeho mysli vzepjala - ale tentokrát Ruiz cítil, jak se její struktura trhá a rozpadá. Na okamžik strnul mezi životem a smrtí a jen jakoby z dálky slyšel, jak loutka klábosí a Publius jej překvapené pozoruje, stěží si uvědomoval židli, na které seděl, a to, že nemůže dýchat - jeho vlastní já se vytrácelo do prázdna. Pak nějaký vnitřní hlas zaječel varování; oční bulvy se mu protočily, takže viděl jen rudou temnotu a hvězdy myšlenek míhající se na jejím pozadí.

V příští chvíli to bylo pryč a on zjistil, že ho Publius tlačí do židle, v pěstěné ruce injektor.

„Ne!" vykřikl Ruiz. Odstrčil Publia a výrobce monster, který to nečekal, pozpátku odvrávoral. „Jsem v pořádku."

Publius stále nespouštěl ruku s injektorem. „Vyděsil jsi mě - už jsem si myslel, že ke mně Yubere poslal dvojníka, aby mě rozsekal na kusy." Stále se ještě tvářil nerozhodně. „Vypadá to, že jsi... připadá mi to jako práce genše."

„Byla to práce genše," přisvědčil Ruiz. „Síť smrti." Setřel si pot, který mu vyrazil na čele. Soustředil se na vlastní nitro a očekával, že síť znovu zaútočí, ale už byla pryč.

A on pořád žil.

Publius se na něj díval, jako by řekl nějaký špatný vtip. „No jisté," zašklebil se. „Tak jak je možné, že ještě žiješ?"

Ruiz se zasmál a znělo to vesele, i když stále ještě trochu otřeseně. „Myslím, že už se opotřebovala. Ale o to teď nejde - co je pod Yuberovými laboratořemi?"

Loutka odpověděla, jako by se vůbec nic nestalo: „Moje žaláře."

„A pod nimi?"

„Neznámo," skočil mu do řeči Publius dříve, než stačil odpovědět. Ruiz měl dojem, že by loutka řekla něco jiného, ale naléhat nemělo význam. V okamžiku, kdy promluvil její pán, realita loutky se změnila - nyní dvojník věřil tomu, co Publius prohlásil. „Každopádně přístup, který použiješ, podle nás ústí do úrovně žalářů... takže to, co je níž, nemá pro splnění tvého úkolu žádný význam."

„To tvrdíš ty."

„Ano, tvrdím," odsekl Publius.

„Tak si to vyjasněme. Čekáš, že se ponořím... do jaké vlastně hloubky?"

„Šest set třicet šest," odpověděla loutka ochotně a Publius po ní rozzlobeně blýskl očima.

„Potopím se do hloubky šesti set třiceti šesti metrů, nějak se vypořádám s margary a mozkovrty, otevřu zabezpečený průchod, vloupám se do Yuberových žalářů, probojuji si cestu jeho laboratořemi - a obytnými patry - přitom s sebou pořád potáhnu tu tvou loutku, pak zabiju Yubera, dohlédnu, aby ho nahradil dvojník, a vrátím se. Pochopil jsem to správně?"

„Dokonale, Ruizi Awe, starý příteli."

„Skvělé."

Publius si odfrkl. „Díváš se na to z té nejhorší stránky - divím se, že jsi v branži vůbec tak dlouho přežil. Vraždění a drancování není vhodné povolání pro realisty. Ale spoustu věcí už jsem zařídil dopředu. Mám ponorku, která je neviditelná pro sonar, a v tuto chvíli kotví v mém přístavišti, takže se ani nenamočíš. V rozumné míře můžeš čerpat z mých prostředků a najmout si žoldnéře - ale do ponorky se vejde jen osm lidí. Ze zbraní si vyber, co chceš, vybavený jsem docela dobře. Co víc by sis ještě mohl přát?"

„Vymyslet, jak ti zabránit vrazit mi dýku do zad, pokud bych nějakou nepravděpodobnou náhodou přežil."

Publius si povzdechl. „Čekám na tvoje návrhy, Ruizi."

Ruiz si usrkl šeříkového vína. „Tohle si musím pořádně promyslet. Pusť mě ven, a já se ti ozvu."

Publius se zasmál a zavrtěl hlavou. „Nebuď hloupý, Ruizi. Teď tě odsud pustit nemůžu - jsi doslova nabitý nebezpečnými informacemi. Mám pro tebe připravený pokoj a tam můžeš hloubat, jak dlouho chceš, nebo alespoň do zítřejšího rána." Náhle zvážněl a jeho nálada se okamžitě přenesla na loutku. „Pirátští lordi jsou stále nervóznější, kdo ví, jak dlouho ještě budou odkládat útok na Yubera. Nevědí sice přesně, jak je spojený s tajemstvím, a samozřejmě je pro ně nesnadné domluvit se mezi sebou... ale už na tom pracují."

Něco v jeho posledních slovech vzbudilo Ruizovu ostražitost. „Proč si myslíš, že si tvůj Yubere povede proti

ostatním lordům lépe, než ten pravý?“

„Dobrá otázka, Ruizi,“ odpověděl Publius poněkud rozmrzele. „Nevím, proč se tě vůbec snažím ošálit. Můžu ti jen říct, že mám prostředky, které skutečný Yubere nemá - a neptej se mě na podrobnosti.“

Ruiz se cítil podivně oslabený, nesoustředěný a zmatený - jen stěží dokázal vnímat to, co se skrývalo pod Publiovými slovy. Čím víc o tom uvažoval, tím méně se mu to líbilo. Podíval se na výrobce monster a jen s největším vypětím sil nedal najevo odpor, který se v něm hromadil.

„Dobře,“ řekl nakonec. Vynasnažil se, aby to znělo vesele, a na tváři vyloudil úsměv. „Doufám, že mě ubytuješ na úrovni, císaři Publie. My, kdo jdeme na smrt, bychom se rádi pořádně vyspali.“

Kapitola 13

COREAN SI ODVEDLA svého zabijáka zpátky k Lebce a hnátům v naprostém tichu. Marmo, který na ni čekal v Yuberově vyjednávací předsíni, s ní hovořil jen jednoslabičně, a kdyby si nebyla jistá, že o takové lidské emoce už dávno přišel, myslela by si, že se starý pirát Reminta bojí.

Když se vrátili do svých pokojů, dal Lensh odpor k zabijákově přítomnosti jasně najevo; jeho kočičí rysy neustále oscilovaly mezi zděšením a vztekem.

I Corean připadala přítomnost Yuberova bratra víc než jen trochu znepokojivá, takže se reakcím ostatních ani příliš nedivila.

Remintovi přidělila pohovku v rohu, kde seděl mlčky a upíral pohled do prázdna; stroj, který čeká, až ho někdo spustí.

Ze všeho nejvíce se teď Corean potřebovala osprchovat. Možná si to jen představovala, ale pořád měla pocit, že cítí pach genšů, který tak neomylně rozeznala v Yuberově pevnosti - jako by se jí molekuly cizí látky nějakým nepřirozeným způsobem nalepily na tělo.

Pak lenošila v horké koupeli a nechala svou mysl volně poletovat. Po chvíli se jí zmocnil dojem, jako by její dokonalá pokožka začala trochu vysychat a že by potřebovala manikúru. Zamyšleně si třela namydlenou houbou prsa a pomalu se v ní začalo probouzet vzrušení. Koneckonců, už několik dní se nepobavila s žádnou ze svých sexuálních hraček: bylo jen přirozené, že začínala být trochu neklidná. Možná by si později mohla pro někoho poslat - Lebka a hnáty udržovala kontakty s několika vyhlášenýma firmami erotického průmyslu. Krátce zvážila možnost zavolat Lenshe, aby ji obsloužil okamžitě, ale jako milenec byl nezajímavý. Jako většina lidí s kočičí DNA byl zvyklý pářit se rychlým, brutálním a citově chladným způsobem a to Corean v tuto chvíli vůbec nelákalo.

Na okamžik pomyslela na zabijáka - jaké by to asi bylo ležet v těch nelidsky silných pažích? Zachvěla se a rychle tu možnost zavrhla. Jakkoliv to pro ni nebylo typické, dnes večer neměla na podobné dobrodružství náladu.

Vzpomněla si na Ruize Awa a pocítila další příval vzrušení. Zmocnila se jí zvrhlá nálada, a tak se pohodlně uvelebila v koupeli s vonným olejem a vzpomínala, jak ještě nedávno toužila po Ruizově nádherném těle.

Vzala svá drobná ňadra do dlaní a palci si jemně dráždila bradavky kluzké mýdlem. Když Moc Ruize málem zabil, nechala ho odnést do pokojů, ve kterých věznila faraoskou ženu. Pokoje byly samozřejmě vybavené standardními sledovacími kamerami a Corean si s úsměvem vzpomněla, jak ty dva pozorovala při milování na posteli pokryté hedvábím.

Coreanina ruka sklouzla po břiše dolů a její prsty se začaly pohybovat v lenivém rytmu. Pozorovat Ruize Awa bylo zajímavé a tu ženu také - těšila se, že z nich bude mít dvě nové hračky... dokud ta žena skoro nezabila jejího cenného otroka, dokud Ruiz Aw neukradl její vzdušný člun a náklad. Silně po obou toužila. Oddalovala okamžik, kdy se s nimi potěší, aby tak vystupňovala svou rozkoš. Naneštěstí čekala příliš dlouho.

Ale byli tak sladcí, Ruiz a ta jeho Faraoňanka - dvě propletená těla ukájející se navzájem všemi způsoby možnými mezi mužem a ženou.

V mysli se jí vybavil obraz jejich něžného milování a její prsty se začaly pohybovat rychleji.

Přes všechen vztek ho stále chtěla. Kdyby teď nějakým zázrakem Remint přinesl Ruize do její koupelny, donutila by ho, aby ji uspokojil - a pak znovu a znovu. Prohnula se, až se její klín vynořil z vody. Pak zvrátila hlavu a tělo jí roztřásla křeč blížícího se vyvrcholení.

Pomyslela si: a pak, až by Ruize Awa opustila všechna síla, nechala bych ho zemřít.

Při té nádherné představě rychle dospěla k orgasmu.

POZDĚJI, KDYŽ SE trochu vzpamatovala a touhu u ní vystřídalo chladné odhodlání, šla Corean udělit instrukce svému zabijákovi.

„Poslouchej dobře, Reminte,“ řekla. „Jde o člověka, který se jmenuje Ruiz Aw a je můj nepřítel. Je to nebezpečný muž a nebezpečí představuje i to, co ví. Myslím, že je pořád ještě v Mořských věžích. Tvým úkolem je nalézt ho a zneškodnit. Budeš se řídit těmito prioritami: v ideálním případě mi ho přivedeš živého. Když se ti to nepovede, zabij ho a přines mi jeho hlavu nebo nějaký jiný nezvratný důkaz o jeho smrti. Pochopil jsi?“

Remint krátce přikývl. Naslouchal tak pozorně, až to bylo skoro nepříjemné, pomyslela si Corean. „Tvůj úkol má ještě jiné, už ne tak důležité body. Ruiz Aw ukradl tři otroky, kteří patří mně. Chci je zpátky, pokud by to neohrozilo tvůj hlavní úkol: zajmout nebo zabít Ruize Awa.“

Chvíli vyčkávala, než si uvědomila, že bez vyzvání jí žádnou otázku nepoloží.

„Potřebuješ pro splnění svého úkolu vědět ještě něco?“ zeptala se.

Bylo to, jako by se někde vzadu za jeho kamennýma očima rozběhl mocný stroj: okamžitě se mu v nich zablesklo

cílevědomostí a k jejímu překvapení i něčím hodně blízkým inteligenci. „Za prvé," řekl, „povězte mi všechno, co víte nebo se domýšlíte o tom muži."

RUIZ POMALU PŘECHÁZEL sem a tam po tlustém koberci pokoje, který mu Publius přidělil. „Zařídil jsem si ho pro zvlášť bohaté kupce," řekl Publius s gestem, které obsáhlo celé luxusní apartmá. „Kdybys něco potřeboval, zavolej." Chvíli čekal na odpověď, pak pokrčil rameny a odešel.

Ruiz si toho stěží všiml: snažil se vymyslet nějaký způsob, jak si pojistit svou další existenci. Jak by se mohl vyhnout tomu, aby za Publia dělal špinavou práci? Měl v úmyslu projít všechny alternativy, ale brzy zjistil, že žádné nemá, a to ho zdrtilo. Cítil, že Publius neblufoval, když tvrdil, že už mu nezáleží na tom, jestli Ruiz vyzradí informaci, kterou proti němu měl. Že by se mu povedlo uniknout z jeho pevnosti, bylo prakticky vyloučeno. Publius si dobře uvědomoval Ruizovy schopnosti, nepodceňoval je a velice pravděpodobně podnikl veškerá nutná opatření.

Zdálo se, že Ruizova situace je bezvýchodná. Publius pro něj zjevně neplánoval dlouhý život - tohle jediné se dalo považovat za jisté. Ale neexistovalo přece jen něco, nějaká páka, kterou by proti Publiovi mohl použít?

Začal probírat možné způsoby obecně.

Čestné lidi bylo možno zavázat slibem: Publius by mu klidně slíbil cokoliv, ale neznamenalo by to vůbec nic.

Nebyl v pozici, aby mohl vyhrožovat: Publius by se všem jeho hrozbám vysmál - a oprávněně.

Mohl by nějak použít smítka informací, které mu Publius poskytl? Jako nápad to nebylo špatné, ale bylo prakticky jisté, že ho Publius nenechá k žádnému terminálu dataproudu ani přiblížit - ten, který byl původně v tomto pokoji, dva technici spěšně odmontovali. A i kdyby se mu podařilo poslat informaci ven, u koho by byla v bezpečí pro případ, že by se Ruiz nevrátil? Jeho jediní přátelé na Strašpytlu byli zamčeni v úschovně otroků. Ruiz si pomyslel, že pro ně přece jen mohl najít lepší úkryt. Jenomže tehdy si byl jist, že má v patách Corean, takže si nemůže dovolit otálet.

Nejlepší šanci skýtala chamtivost. Ale jak využít Publiovy slabosti a přesměrovat ji tak, aby posloužila Ruizově záměru?

Potřásl hlavou, jako by se tím chtěl zbavit pavučin, které mu zastíraly myšlenky. Posadil se a protáhl si ztuhlé svaly. Pokud byl někdy vhodný čas důkladně se zamyslet, pak to bylo nyní. Zhluboka se nadechl a soustředil se.

Za prvé, čeho si Publius cenil nejvíce? Jeho pověst a reputace už pro něj zjevně neměly takovou hodnotu, jako kdysi. Určitě svých laboratoří, ale Ruiz nevěděl, jak by mohl tak rozlehlé prostory obsadit bez cizí pomoci. Svých monster, zaměstnanců? Ne... Publius velice často prohlašoval, že nikdo v celém vesmíru není nenahraditelný - samozřejmé s výjimkou Publia.

Tak čeho potom? Dalo se z Publiova vlastnictví extrahovat to nejdůležitější, s čím by si Ruiz poradil sám?

Uvažoval: měl Publius vlastního genše? Čím víc o tom přemýšlel, tím mu to připadalo pravděpodobnější. Loutka, kterou připravil, aby nahradila Alonza Yubera, se genšování určité podrobila - došlo k tomu v Publiově laboratoři? Patrně. Jestli ano, stojí Publius o Ruizovu pomoc natolik, že by riskoval genše jako rukojmího? Předpokládejme, pomyslel si Ruiz, že to záleží na tom, do jaké míry je Publius hráč a kolik sází na to, že budu mít úspěch. Dále předpokládejme, že Publius doufá, že pokud se mu podaří nahradit Yubera svou loutkou, dostane se k většímu počtu genšů - ale pokud Ruiz neuspěje, nebude mít žádného. Možná ale už teď vlastní dva genše - bohatý na to je dost.

Pokud ano, možná by byl ochoten jednoho z nich riskovat.

Nezdálo se, že by to bylo dost. Co jiného by mohl žádat -zvlášť v případě, že by Publius genše odmítl vydat, a to bylo velice pravděpodobné.

Nic ho nenapadalo. Zoufale se udeřil pěstí do čela. Co má dělat? Něco se přece muselo dát dělat: odmítal uvěřit, že je pouhý nástroj, který může Publius použít a pak odhodit. Kromě toho na něm a na jeho důvtipu záviseli jiní.

Jakkoliv se snažil soustředit na problém, jak si poradit s Publiem, do mozku se mu začaly vkrádat rušivé myšlenky.

Všechny se týkaly Nisy.

Nakonec zhasl světlo, ulehl do postele a přinutil se uvolnit. Možná byl příliš unavený na to, aby byl chytrý, pomyslel si a rozhodl se, že se raději vyspí.

REMINT VYSLÝCHAL COREAN až do vyčerpání a jediné, co přitom spolehlivě zjistil, bylo, jak málo o Ruizovi doopravdy ví. Corean to unavovalo, ale Remint byl neústupný a ona mu nemohla přikázat, aby jí dal pokoj - snížila by tím jeho šanci na úspěch.

Co konkrétního o Ruizi Awovi vlastně věděla? Věděla, jak vypadá, jak se pohybuje, jak mluví. Věděla o něm, že je zkušený zabiják, neúprosný a rozhodný. Do jisté míry chápala, z čeho pramenilo jeho až patologické sebevědomí - nebo to, co jako sebevědomí vypadalo. Věděla, že umí být okouzlující. Byl skvělý lhář a pomalu začínala věřit, že jí lhal i při mozkové sondáži a že je něco víc než obyčejný nezávislý pytlák zajímající se o cenné otroky. Jak bylo možné, že někdo tak efektivní jako Ruiz Aw nebyl notoricky známý?

Kdo byl doopravdy... a proč se zaměřil právě na ni? Remintovy otázky se stále více soustřeďovaly na Ruizův původ. Dlouho se jí vyptával na podrobnosti ohledně jeho prvního pokusu o útěk přes marinárium Coreanina souseda, lorda Prealla.

Nakonec Corean došla trpělivost a zeptala se: „Myslíš, že mu někdo pomáhá? Že je součástí nějaké nepřátelské organizace?"

Remint jen seděl a neodpovídal. „No?" pobídla ho.

„Nikdo mu nepomáhá - takový je alespoň můj názor založený na nedostatečných údajích, které mám. Je prostě velice dobrý a má štěstí."

Corean se na zabijáka zvědavě podívala. „Ty věříš ve štěstí? Zvláštní. Jak je to možné?"

Remint pokrčil rameny. „Jak jinak byste vysvětlila fungování vesmíru? Osud, který zachránil mého bratra a mě

zničil?“ Neznělo to nijak emocionálně - použil to jen jako ilustrační příklad - a Corean přeběhl mráz po zádech. „Ale abych odpověděl na vaši druhou otázku: Věřím, že ho vyslala nějaká organizace, ovšem nikoliv nutně zaměřená přímo proti vám. Může to být agent Ligy - jim koneckonců patří planeta, na které jste pytlačila.“

Corean se zděsila. „Ale vždyť nemá síť smrti! Jak by mohl být agentem Ligy?“

Remintův hlas získal didaktický tón. „Za prvé, ne všichni agenti Umělecké ligy mají síť smrti - to je jen úmyslně podporovaný mýtus šířený Ligou k zastrašení jejích nepřátel. Za druhé - síť je možné ochromit. Ne odstranit, ale zpomalit. Z vašeho popisu událostí na přistávacím ringu soudím, že tam Ruiz Aw utrpěl následky částečného spuštění sítě smrti.

Ale na tom teď nezáleží. Podle mého názoru Ruiz Aw v současné době pracuje bez pomoci zvenčí.

A teď mi povězte víc o otrocích, kteří uprchlí s ním,“ vyzval ji Remint.

Corean poslechla. Remint jí nedovolil, aby cokoliv zatajila, donutil ji říct mu všechno, včetně jejích plánů s Ruizem a tou faraoskou ženou, Nisou. Když mu popisovala, jak se její touha po pomstě mísí s chtíčem, Remint nedal ani mrknutím oka najevo, že by mu to působilo rozpaky, což ještě více podtrhlo jeho nelidskost.

Potom se jí zeptal na Flomela a co jí mág pověděl o Ruizových aktivitách po útěku. Vyslechl Marma ohledně Hlubiny srdce a Marmo mu předal dataštítek obsahující výsledky jeho soukromého pátrání na toto téma.

O několik hodin později se konečně přestal vyptávat. Opřel se a zdálo se, jako by jeho obličej zahalil závoj - Corean měla pocit, že opustil své vlastní tělo a byl někde jinde.

Trpělivě čekala, co bude dál, ale uplynula celá hodina, než Remint opět promluvil.

Řekl jen: „Aha.“

To už bylo na Corean příliš. „Tak co, mocný Reminte? K jakému závěru jsi dospěl?“

Podíval se na ni naprosto bez výrazu. „Nedospěl jsem k žádnému závěru,“ řekl.

„Ne? Tak co plánuješ? Zorganizuješ útok na Hlubinu srdce?“

„To by bylo předčasné,“ opáčil Remint. „Nejprve musím vyslechnout vašeho otroka Flomela.“

„Proč? Řekla jsem ti všechno, co o Ruizovi ví.“

„Ne, nemohla jste mi říct všechno, co ví. Není pravděpodobné, že by vaše vědomosti byly naprosto identické.“

„Tak dobře,“ povzdechla si. Pak vstala a zamířila do ložnice. „Lensh tě odvede za Flomelem.“

RUIZŮV SPÁNEK BYL jako skoro vždy bezesný, ale jeho mysl se nejspíš dál zaobírala problémem ovládnutí Publia, protože když se probudil, měl alespoň náznak řešení.

Zaklepal prstem na plochu komunikační jednotky: obrazovka se okamžitě rozsvítila. Objevilo se jedno z méně odpudivých

Publiových monster, žena s podivně prodlouženým tělem. Její oči měly velké fialové panenky a rudé bělmo. Ruiz se domníval, že všechny Publiovy stvůry jsou stejně bizarní; tahle určitě ukrývala větší část své nezvyklosti v sobě.

„Ano?“ zeptala se.

„Rád bych si promluvil s Publiem,“ řekl Ruiz.

„Pošlu vám průvodce. Publius zanechal vzkaz, abyste k němu byl okamžitě přiveden, ať si to přejete, nebo ne.“

Průvodcem byla žena s tělem víly v těsných šedých šatech a obličejem dravé ryby. Žábra měla zakrytá plastovou bublinou a mluvila pomocí vokalizátoru. „Pojďte se mnou,“ vyzvala ho. Dál už neřekla ani slovo.

PUBLIUS PRACOVAL ve své osobní laboratoři, shrbený nad mikrochirurgickou jednotkou. Před ním leželo dítě v narkóze, z poloviny obličeje mělo staženou kůži. Publius pomocí laserových paprsků upravoval jeho obličejové svaly.

Ruiz potlačil odpor a čekal, dokud Publius neskončil a nezakryl operační zařízení poklopem.

„Čas od času si rád zapracuju rukama,“ řekl Publius. „Pomáhá mi to nebýt příliš závislý na technice a udržet si obratné prsty.“

„Promluvme si raději o práci, kterou pro tebe mám udělat já,“ opáčil Ruiz.

„Jistě. Už jsi vymyslel, jak si pojistit můj slib?“ Říkal to pobaveně, jako by si byl jist, že Ruize dokáže přechytračit bez ohledu na to, s čím přijde.

„Není to dokonalé. Ale nejprve mi řekni, jak mě vlastně míníš dostat pryč z této planety.“

Publius pokrčil rameny. „To ještě přesně nevím, Ruizi. Znáš mě, rozhoduju se na poslední chvíli. Udělám to tak, jak to bude v dané situaci nejvýhodnější.“

Ruiz zavrtěl hlavou. „To nestačí. Musím tě požádat, abys byl konkrétnější, Publie.“

Publius rozmrzele zabubnoval prsty na břicho dítěte. „No dobře, dobře, když už musíš být tak zatracené podezíravý, řeknu ti, jak to udělám - ale musím ti říct, že tvůj postoj není ani trochu vstřícný.“

Ruiz se nevesele zasmál. Co na tohle mohl říct?

„Až se vrátíš ověnčený úspěchem, Ruizi, nabídnu peníze jednomu pirátskému lordovi, který je mi zavázaný. Ten tě dopraví na plošinu Šardů a odtamtud se můžeš vrátit na Dilvermoon běžnou dopravní kosmickou lodí.“

Ruiz se zamračil. „Takže budu muset věřit nejen tobě, ale ještě nějakému kosmopirátovi? Zatím jsi mě moc nepřesvědčil.“

Publius si povzdechl. „Mám pocit, že tou svou nekonečnou podezíravostí zkoušíš moji trpělivost. Když mi tedy nevěříš, uděláme to takhle: vezmu si transobojek a poletím s tebou na plošinu, až do oblasti šardské jurisdikce.“

Ruiz nečekal, že by Publius byl ochoten zajít až tak daleko. Transobojek byl velice účinný prostředek, jak vynutit dodržení smlouvy. Dvě osoby, které okolnosti donutily, aby si po krátký čas navzájem důvěřovaly, si nasadily explozivní obojky, aktivovatelné pomocí ručních ovladačů. Každá z osob měla ovladač od obojku svého partnera, nicméně pokud by jedna z osob přišla o hlavu nebo zahynula jiným způsobem, explodoval by okamžitě obojek druhé

osoby. Zařízení bylo samozřejmě vybaveno filtry, aby nemohlo být spuštěno proti uživatelově vůli. | Jakmile byly obojky nasazeny, daly se sejmout jen po vzájemné dohodě. Jejich omezením bylo, že účinkovaly pouze na krátkou vzdálenost; jejich účinek dokázal odstínit i dostatečně hmotný objekt.

„A nasadil by sis jej se mnou už teď?“ zeptal se Ruiz.

„Nenech se vysmát. Mám v tvoje schopnosti velkou důvěru - to přece víš - ale koneckonců úkol, který tě čeká, je skutečné velice nebezpečný.“

„Hm,“ řekl Ruiz. „Takže problém zůstává - jak ti mám věřit potom, když úkol dokončím?“

Publius pokrčil rameny. „To je tvůj problém, Ruizi. Copak jsi za celou noc nedokázal vymyslet žádný plán?“

„Možná ano. Pověz mi, máš nějaké genše?“

Publius se zaškaredil jako by kousl do shnilého ovoce. „Ano. A co má být?“

„Víc než jednoho?“

„Ano, ano. Vlastně mám tři, i když jeden z nich je na smrt nemocný a jeden ještě není zaučený.“

„Aha. Výborně,“ řekl Ruiz, kterému vzplálo zrnko naděje. „Tohle je moje nabídka: Dovol mi, abych s sebou vzal jednoho z tvých genšů. Spojím se s ním transobojkem. Na tvou chamtivost se můžu spolehnout - ani ty nejsi tak bohatý, aby ses zbavil genše. Až se vrátíme, spojíme se obojky spolu, genše propustím a všichni budeme v bezpečí a spokojení.“

„To je absurdní!“ vyštěkl Publius. „Proč bych měl riskovat podstatnou část svého bohatství?“ Jeho obličej se zkřivil divokým vztekem, ale přesné jak Ruiz doufal, v očích se mu zablesklo zchytralostí.

„Protože máš tak velkou důvěru v moje schopnosti.“

Publius zuřil a hádal se ještě asi patnáct minut, ale nakonec svolil poslat s Ruizem svého nejmladšího a nejméně cenného genše.

A Ruiz byl rád, že Publius díky své nesmírné aroganci podcenil jeho důmysl.

KDYŽ SE LENSH s Remintem vrátili od Flomela, zdálo se, že pilot už se přes svůj počáteční strach přenesl.

„Dobré zprávy,“ volal, když se objevil ve dveřích apartmá. „Hádejte, kdo se našel?“

Remint se jediným pohybem dostal před Lenshe, uchopil ho za rameno a zatřásl jím, až se ozvalo cvakání jeho zubů. „Zmlkni, zvíře,“ řekl. „Já podám hlášení; patří to k plnění mého úkolu.“ V jeho slovech nebyla žádná emoce, jen chladná rozhodnost.

„Našli jsme ostatní otroky,“ pokračoval Remint. „Zjistil jsem, že Ruiz Aw už není v Hlubině srdce; to, co řekl tvůj otrok Flomel, můj závěr podporuje.“

Corean se nedokázala ubránit úsměvu. „To jsou skutečné dobré zprávy. A co Flomel řekl?“

„Oznámil mi, že se ostatní domnívají, že je Ruiz určil k prodeji na trhu. Podle mého je to pravděpodobné.“

„Měla jsem pravdu,“ řekla Corean Marmovi. „Vidíš, hodně se mi podobá... jenomže já jsem mnohem chytřejší. Jak budeme pokračovat?“

Remint na ni hleděl bez hnutí oka. „Podle mého názoru se pro peníze za otroky nevrátí; určitě si dohodl, že jejich hodnotu inkasuje převodem. Pokud nebudu mít možnost dostat se k ostatním otrokům - a nebudu jim moci sloupnout mozek - nebo pokud se nám nepodaří přemluvit ke spolupráci majitelku ohrady, končí veškeré stopy tam.“

Corean seděla na pohovce a dívala se na Reminta. „Nemyslím, že přimějeme majitelku ohrady, aby nám pomohla - zda se udrží v branži, závisí na její neúplatnosti. Takže budeme muset získat ty otroky. Kup je, i když se mi příčí vydávat peníze za něco, co mi už právem patří.“

Remint jen zavrtěl hlavou. „Nemožné. Ruiz Aw zaplatil za jejich týdenní pobyt - smlouvu jsem osobně prověřil.“

Marmo sebou zavrtěl. „Možná se pro ně přece jenom chce vrátit.“

„Nepravděpodobné,“ řekl Remint. „Spíš doufá, že nás zdrží, dokud jeho stopa nevychladne.“

„Ano, v tom to bude,“ přikývla Corean. „Takže je odtamtud musíme dostat násilím.“

Marmo okamžitě začal protestovat. „Corean! Poštveš proti nám pirátské lordy. Tvoje posedlost pomstou se ti začíná vymykat z rukou. Prosím, buď rozumná!“

Corean se k němu otočila a řekla mrazivě: „Marmo, ty nechápeš, o co tu jde. Tohle už dávno není osobní pomsta, v sázce je naše přežití. Reminte, postarej se o to.“

Zabiják přikývl a obrátil se k odchodu. „Pojď, Lenshi,“ řekl. „Půjdeme koupit ohňostroj; musíme nějak odpoutat pozornost.“

Lensh upřel na Corean prosebný pohled, ale ta mu jen pokynula rukou. Pilot sklonil hlavu a odešel.

O ŠEST HODIN POZDĚJI se Remint vrátil a přivedl s sebou čtyři omámené Faraoňany svázané dohromady. Flomel vzhlédl, uviděl Corean a zvolal: „Má paní. Jsem tak šťastný, že vás vidím. Zbav mě těch řetězů. Vás otrok se mnou zacházel krajně neuctivě.“

Remint Flomela udeřil hřbetem ruky. Zvuk políčku byl překvapivě silný. Flomel se pozpátku skácel na zem, z úst mu tekla krev a oči měl vypoulené strachy.

Remint předal vodítko Corean. „Mám sehnat někoho, kdo jim sloupne mozek?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývla. „A sežeň skutečného odborníka - nechci je poškodit. Kde je Lensh?“

„Nechal bezpečnostní jednotku ohrady, aby ho dopadla. Zabil jsem ho dříve, než ho s sebou mohli odvést.“

KDYŽ REMINT SE specialistou skončili s vyšetřováním, byli otroci odvedeni do klece, umístěné v jedné z ložnic pro hosty. Remint přišel za Corean a podal jí hlášení.

„Zdá se, že jsme se oba mýlili,“ řekl. „Ruiz Aw měl v úmyslu vrátit se pro ně. Řekl jim, že v útulku budou v bezpečí,

dokud nenajde způsob, jak je všechny dostat z této planety. Nejsou úplně přesvědčení, že se pro ně vrátí - dokonce ani ta žena si jím není stoprocentně jistá - ale já o tom nepochybuji. Vrátí se.“ Remint se na chvíli odmlčel a pak pokračoval. „Jednání Ruize Awa začaly ovlivňovat emoce. Zničí ho, stejně jako zničily mne.“

Corean pozorovala jeho nehybný obličej, s úžasem a odporem zároveň. V tom, co Remint řekl, nebyla hořkost ani sebelítost; jeho bratr mu zjevně neponechal žádné city, jen nenávist k němu samotnému.

„Co doporučuješ?“ zeptala se.

„Zanechal jsem v ohradě falešnou stopu; zavede naše pronásledovatele na jedno vzdálené místo. Budu je mít pod stálým dohledem.“ Remint si vyhrnul rukáv a ukázal jí malou plochou obrazovku připevněnou na zápěstí. „Když dorazí pirátští lordi, nechám je, aby pokračovali po falešné stopě. Jestliže nás vystopuje Ruiz Aw, pokusím se ho zajmout, nebo ho zabiju.“

Corean přikývla, Remintův plán na ni udělal dojem. „Chytré. Jak dlouho musíme čekat?“

„Zaplatil za ně na jeden týden. Umístil je tam včera, takže to nebude trvat déle než šest dní. Mohl by si pro ně přijít prakticky kdykoliv, ale podle mého názoru to ještě několik dní nehrozí. V současné době pro něj nebude snadné najít způsob, jak opustit Mořské věže.“

Corean se vesele zasmála. „Dobře, dobře. Alespoň budu mít čas nechat je u Yubera zgenšovat dříve, než si pro ně přijde. Hned teď je odveď k Yuberovi a pak pokračuj ve svém plánu.“

Kapitola 14

„CO TEĎ?“ ZEPTAL se Publius.

„Žoldnéře,“ řekl Ruiz.

Publius souhlasně přikývl. „Můžeš si vybrat v kasárnách mých stráží.“

Ruiz si odfrkl. „To jisté. Ne, budeš mě muset nechat, abych si vybral vlastní lidi. Mezi tvými pohůnky bych se necítil dobře a to by snižovalo mou výkonnost. Zajdeme spolu do Spindinny. Vezmi si s sebou hodně peněz.“

Publius se pokusil přít, ale bylo vidět, že do toho nevkládá srdce. Nakonec si zavolal pro otrocký obojek, který Ruizovi uzamkl kolem krku. „Nedovolím si riskovat, že mi uklouzneš dříve, než tě zamknu do ponorky. Mohl bys využít příležitosti, až se budeme potloukat městem. Je mi líto, že musím být tak podezíravý... ale ty jsi s tím začal, Ruizi.“

Ruiz si upravil obojek tak pohodlné, jak jen to šlo. Připadal mu o hodně těžší než obvykle. „Dej mi alespoň košili ke krku. Lidi, které chci najmout, by nikdy nepracovali pro otroka. Otroci se mnohem častěji než svobodní lidé posílají do bezvýchodných situací.“

„Jak si přeješ.“

KDYŽ VYŠLI Z LABYRINTU, Ruiz zjistil, že jeho člun už někdo skutečně ukradl. Víceméně to čekal, a jak to vypadalo, už ho stejné nebude potřebovat. Přesto ho to z nějakého důvodu rozčílilo.

Publius vzal s sebou dva dirmské osobní strážce a nyní všichni zamířili k pancéřovanému vzdušnému člunu, který Ruiz obdivoval teprve včera - nyní měl pocit, jako by od jeho příchodu k výrobci monster uplynula mnohem delší doba.

Publius byl nervózní a nebylo mu příliš do řeči. Ruiz si domyslel, že se mimo bezpečí svého doupěte cítí neustále ohrožen. Publiovy obavy se pro něj staly zdrojem drobného potěšení, i když si dával dobrý pozor, aby to nedal najevo.

Dirmové za sebou zavřeli průlez člunu, pak jeden z nich usedl do pilotního křesla a vyplul z kotviště. V několika minutách už uháněli směrem k přístavišti Spindinny.

„Pošlu s tebou tady Hueye,“ řekl Publius a ukázal na jednoho z dirmů. „Huey, budeš se chovat, jako bys Ruizovi patřil. Pokud by se ale pokusil uprchnout, aktivuješ obojek. Pochopil jsi?“

Dirm vážně přikývl.

Publius zvedl ovladač Ruizova obojku. „A ty si zapamatuj, Ruizi - pokud jenom trochu znervózním, nebudu váhat ustřelit ti hlavu. Tak se postarej, abych nervózní nemusel být.“ Ruiz se zhluboka nadechl. „Pojďme, Huey,“ řekl. Na druhé straně průlezu vrátil Huey Ruizovi zbraně: žádný svobodný člověk by nevstoupil do Spindinny neozbrojen. Pak otevřel vnější dveře a vyšli do zchátralého přístaviště Spindinny.

Spindinny bylo zábavní centrum navštěvované žoldnéři bez práce a fungovalo současně jako neoficiální zprostředkovatelská agentura. Ruiz a Huey vešli dovnitř, aniž by na sebe připoutali pozornost dvou mechanozabijáků, kteří stáli u dveří - zjevně vypadali dost nebezpečně, aby mezi zdejší osazenstvo zapadli.

Uvnitř Ruize zachvátila nostalgie. Atmosféra mu tady připadala tak důvěrně známá, prosycená pachy jeho povolání: potem, alkoholem, kouřem, olejem na čištění zbraní a ozónem. Zpoza plent ve vstupní hale se ozývaly drsné hlasy. Slyšel náhlý výbuch ošklivého smíchu, kletby, falešný zpěv, cinkot skleniček, bubláni vodních dýmek, vzdechy a sténání.

Potřásl hlavou. Teď už mu připadalo neuvěřitelné, že takhle kdysi také žil... a přitom to nebylo tak dávno.

„Pojďme dolů do informačního centra,“ řekl a Huey ho poslušně následoval.

Informační centrum byl ostrov hygienicky technologického klidu v parných hlubinách Spindinny, samý chrom, sklo a tichý šum strojů. Ruiz se posadil u datatabletu a zadal svoje požadavky a cenové relace. Když skončil, pronajal si místnost k pohovorům a přesunul se tam, aby počkal, až se objeví první zájemci. O čtyři hodiny později měl pět žoldnéřů, které si vybral ze skoro stovky zájemců. Publius mu jich povolil šest, ale po pátém už toho měl plné zuby. Kromě toho byl vyčerpaný: každé použití ověřovače - zařízení na omezené sloupnutí mozku, které používal k zhodnocení schopností žadatelů - ho stálo část sil. Holomnemonické oceány žoldnérů, kteří přicházeli do Spindinny,

byly skutečně temné a nebezpečné vody.

Jeho malá armáda prozatím sestávala z příšerně zjizveného gladiátora z arén v dolních úrovních, kyborganického klonu známého emancipátora Nomuna, dvou zachmuřených žen z Ja-worldu, které byly zkušenými střelkyněmi, a muže závislého na personalizační cívce, jenž dával přednost vlčí osobnosti. Animoid byl možná omyl, pomyslel si Ruiz - vybral ho z čiré únavy a zoufalství z nekvalitního materiálu, který měl k dispozici. Nebylo pochyb, že byl divoký a zběhlý v zabíjení - ale mohl se spolehnout, že ovládne svoje zabijácké alter ego v situacích, kdy bude záviset spíš na zdrženlivosti než na zuřivosti? Tím si Ruiz nebyl jistý.

Zatímco Ruiz čekal, až najde posledního adepta, tři muži hráli v rohu karty. Ženy se držely za ruce a pozorovaly ho svýma zlatýma očima.

Právě když se rozhodl, že celou záležitost ukončí a spokojí se s tím, co už má, vešla do místnosti povědomá postava: muž se stříbrnými vlasy svázanými do koňského ohonu. Jeho bezvýrazný obličej zdobilo modrozelené tetování a na sobě měl obnošené unišaty s nášivkami nejrůznějších dilvermoonských turistických atrakcí.

„Nejdu doufám příliš pozdě?“ zeptal se Albany Eufrates a trochu se přitom kymácel. Podíval se na Ruize Awa a vrávoravě vykročil vpřed. „Ruiz? Ruiz Aw? Co, sakra, děláš v tomhle pekelném hnízdě?“

„Hledám tě,“ odpověděl Ruiz, vůbec ne z legrace. Ani neskrýval svou radost. Albany nebyl o nic svatější než kdokoliv jiný, kdo bojoval a zabíjel pro peníze - a pro zvrhlou rozkoš z násilí. Ale Ruiz už s ním při dvou příležitostech pracoval a věděl, že mu není cizí oddanost zaměstnavateli ani soucit s nepřítelem. U nezávislých zabijáků to byly velice vzácné vlastnosti. Ruiz si s Albanym vypěstoval jakési opatrné přátelství, přestože při tom nešťastném tažení na Šňůře skončili na opačných stranách. Albanyho hlavní slabostí byla nezvladatelná záliba pro nejrůznější chemické reakce; právě teď se zdál být dočista opilý.

„Hledáš mě,“ zopakoval Albany ponuře. „To je zvláštní. Nu což - našel jsi mě. O jakou práci jde?“

„Přikrást se a udeřit,“ odpověděl Ruiz.

Albany pochybovačně zavrtěl hlavou. „No, nevím, Ruizi. Chladnokrevnost nikdy nebyla mojí silnou stránkou.“

„Já vím. Ale tahle práce za to stojí. Ten, po kom půjdeme, si zaslouží zabít - a hodně na tom záleží.“ Tohle není lež, pomyslel si Ruiz.

Albany si povzdechl. „No, když to říkáš ty. Nemyslím, že bys mě namočil do nějaké levárny - na to jsi byl vždycky háklivý.“

„Dobře,“ přikývnul Ruiz. „Vystřízlivěj, a potom půjdeme. Ta práce dost spěchá.“

VŠICHNI SEDĚLI v nákladovém prostoru Publiova obrněného vzdušného člunu, až na samotného Publia, který dal na Ruizovu radu a raději se neukazoval. „Někdo z nich by tě mohl poznat a mít vůči tobě morální výhrady,“ řekl Ruiz.

Albany už byl střízlivý, ale pořád ještě trochu nejistý. Palubní medicinální jednotka mu pumpovala do žil stimulanty. „Tak,“ řekl Albany. „Jaký je plán?“

Byli na cestě k doku, kde měl Publius ponorku, a Ruiz měl jen několik minut, aby je zasvětil do plánu, který vymyslel po dlouhé rozmluvě s falešným Yuberem. Vysvětlil jim, jak a kudy se dostanou do Yuberovy pevnosti. Probral s nimi překážky, na které mohou cestou narazit, ale do detailů příliš nezacházel. Všichni se v tomto způsobu boje vyznali a byli dobře vycvičení ve všem, co bylo pro podobný útok potřeba - i když Ruiz doufal, že se jim podaří vniknout dovnitř natolik opatrně, aby se přímému boji vyhnuli.

Tu a tam se některý ze žoldnéřů zeptal na identitu cíle nebo polohu pevnosti, ale Ruiz se vždycky odpovědi obratně vyhnul. Cítil za svou malou armádu jistou zodpovědnost, zvlášť od chvíle, kdy se k nim přidal Albany. Věděl, že kdyby se někdo z nich dozvěděl, o co vlastně jde, Publius by ho nenechal naživu dost dlouho na to, aby měl příležitost někomu to prozradit.

Když skončil, zeptal se, jestli má někdo nějaký dotaz. „Nikdo?“ otázal se a rozhlédl se po nehybných obličejích žoldnéřů. „Dobře. Půjdeme do zbrojnice a tam si každý vybere takové osobní zbraně, jaké mu nejvíce vyhovují. Albany, ty se postaráš o pasti; vždycky jsi na ně měl nos.“ Kývl hlavou ke kyborganickému klonu. „Huxley se postará o maskování, je to jeho specializace.“

Animoid, který se jmenoval Durban, se zeptal chraptivě: „A co já?“

„Půjdeš vepředu.“ Ruiz se otočil na exgladiátora, který mu žádné jméno neřekl. „Ty budeš krýt Durbana. A vy dvě budete jistit boky,“ řekl ženám, jež se nazývaly Moh a Cou.

„A co ty?“ otázal se Albany. „Mám pocit, že jsi nám už rozdělil všechny úkoly.“

„Kéž by,“ odpověděl Ruiz. „Já se budu starat o pasažéry.“

V nehybných tvářích žoldáků se objevil kyselý výraz. „Kdo to bude?“ zeptal se animoid Durban.

„Genš a nebojující loutka,“ odpověděl Ruiz váhavě.

Nyní se v obličejích ostatních zračil vzdor. „Co je to za blbost?“ zeptal se Albany.

„To je důvod, proč dostanete tak štědře zaplaceno. Co jiného byste ode mě chtěli slyšet?“

„Co takhle: Jestli někdo změnil názor, může si vystoupit na první zastávce?',, zeptala se jedna z jaworlďanek.

„Je mi líto,“ odpověděl Ruiz a zavrtěl hlavou. „Mám na smlouvě vaše otisky. Porušení by pro vás znamenalo prodej v Kotli.“

„Jsi větší tvrďák, než si tě pamatuju,“ opáčil Albany a smutně zavrtěl hlavou.

„Mám ve smlouvě přísnější podmínky než ty,“ řekl Ruiz, který si vzpomněl na Publiův nůž.

NEŽ NASTOUPILI DO ponorky, poslal Publius Hueye, aby mu přivedl Ruize. Když Ruiz přišel na velitelský můstek, uviděl ho, jak stojí před oknem z tlustého pancéřového skla a pozoruje přístaviště a blikotavá světélka Mořských věží venku. Kabina byla osvětlena jen červeným nouzovým světlem, zjevně kvůli malému gensovi, který čekal v rohu. Na

pohovce v zadní části místnosti seděl falešný Yubere a usmíval se svým neemocionálním způsobem. Po kabině byli rozmístění čtyři dirmové, kteří Ruize ostražitě sledovali, prsty na spouštích zbraní.

Publius se otočil a zvedl ruku na přivítanou. „Tak, Ruizi! Jsi připraven zapsat se do historie?“

„Asi ano,“ zabručel Ruiz, aniž o tom byl sám přesvědčený.

Publius se zamračil. „Ruizi, ty vůbec nechápeš velikost tohoto okamžiku. To je špatné - přál bych si, abys cítil důležitost toho, co podnikneš. Jestliže uspěješ, vesmír se navždy změní.“

Ruize už začalo Publiovo velikášství unavovat, ale rozhodl se, že tu hru bude hrát s ním. „Těší mě, že máš ve mne takovou důvěru, císaři Publie.“

To stačilo, aby se Publius opět rozveselil. „Mám, to tedy mám. Ale teď, k věci.“ Couvl o několik kroků a nedospělý genš se pomalu přišoural k nim. „Nyní ti sundám otrocký obojek,“ oznámil Ruizovi Publius.

Ruiz se sklonil a Publius přiložil k zámku jeho obojku molekulární klíč. „Není to takhle mnohem lepší?“ zeptal se Ruize. „Víš určitě, že si chceš hned zase nasadit jiný obojek?“

Ruiz se ani neobtěžoval odpovědět.

„No tak dobře.“ Publius vytáhl ze zásuvky kovovou skříňku, otevřel ji a vyjmul z ni dva transobojky. „Předpokládám, že si je chceš zkontrolovat.“

Ruiz je od něj vzal a odnesl si je na světlo. Všiml si, že to jsou výrobky SeedCorpu a měly jeho osvědčení spolehlivosti. Přesvědčil se, že jejich zámky nejsou nijak poškozené. Pak spustil na obou ovladačích diagnostický program. Publius ho pozoroval s rostoucí netrpělivostí.

„Zdají se být v pořádku,“ řekl Ruiz nepříliš přesvědčeně.

„Samozřejmě, že jsou v pořádku. Co si o mně myslíš?“

„Že nejsi žádný hlupák,“ odsekl Ruiz.

„No, v tom se určitě nemýlíš,“ řekl Publius a trochu roztál. „Tak si je nasaďte.“

Ruiz se obrátil ke genšovi. „Vysvětlil ti Publius, oč se jedná?“

Jedna z genšových ústních štěrbin se zachvěla, pak se otevřela. Ozval se tichý, hvízdavý hlas: „Budu rukojmí.“

„Ano,“ přisvědčil Ruiz. „Víš, jak fungují transobojky?“

„Ano.“

„Prosím, potvrď to celou větou,“ řekl Ruiz.

„Jestliže zemřu, zemřeš i ty. Jestliže zemřeš, zemřu i já.“

„Přesně tak. Jakmile si obojky jednou nasadíme, dají se sundat jen po vzájemné dohodě nás obou.“

„Vím o tom,“ přisvědčil genš.

„Dobře. Tak si je nasadíme.“ Ruiz si připnul obojek na krk a přesvědčil se, že Publius nasadil druhý obojek genšovi, když ho předtím ošetřil anestetickými pásky. Ruiz si vzal svůj ovladač a genš otevřel jiná ústa, ze kterých se vysunulo chapadlo pro druhý ovladač.

Oba stiskli aktivační tlačítko a Ruiz pocítil, jak se jeho obojek probudil s vrčením k životu. Hlavou se mu okamžitě začaly honit zlé předtuchy; přinutil se je potlačit. Nyní bude potřebovat všechnu svou zručnost, každičký kousek soustředění, aby splnil úkol, který mu dal Publius - a pak přežil jeho vděčnost.

„Pojďme,“ řekl.

PONORKA POMALU klesala do černých hlubin Mořských věží, prohmatávajíc temnotu pod sebou sonarem. Ruiz několikrát zaslechl zuřivé zacvakání ohlašující proplouvajícího margara a sonar neustále zaznamenával pohyb menších objektů: živočichů, jiných, méně skrytých ponorek a průjezdy lodí na hladině. Sonar okamžitě analyzoval přijaté signály a vykresloval na zelené obrazovce duchovité obrysy podmořských zdí věží, které se současně přenášely do holotanku. Vlastní polohu označoval červenou tečkou - vypadalo to, jako by se plazila dolů po nesmírné kolmé stěně; rychlost jejich pohybu byla takřka neznatelná. Ruiz chvíli obraz sledoval, aby se ujistil, že autopilot funguje správně, pak prošel nákladovým prostorem, kde čekali zabijáci se svou výstrojí, na příď. Přitom pokynul Albanymu, ten vstal a následoval ho do kajuty, kde už čekal genš a falešný Yubere.

„Ty máš na starosti pasti, Albany,“ řekl Ruiz. „Podívej se na ty transobojky a řekni mi, jestli jsou v pořádku.“

„Pokusím se,“ zabručel Albany. Bez jediného dalšího slova začal na stole rozkládat svoje nástroje, sondy a analyzátory.

O půl hodiny později se zvedl od genšova obojku. „Tenhle je upravený,“ prohlásil. „Na vstupním rozhraní je nanesená monomolární vrstvička, která má za úkol odfiltrovat destruktivní signál. Jestli tě tvůj šéf zabije, genš nezemře.“

Ruiz zavrtěl hlavou. Publiova chamtivost byla monumentální: aby se zbavil Ruize, nebyl ochoten obětovat ani nedospělého genše. Pociťoval to tak trochu jako urážku. Sáhl nad sebe a aktivoval videokom. „Tohle zaznamenat,“ řekl. „Později by se to mohlo hodit. Můžeš filtr odstranit?“

„Samozřejmě.“ Albany aplikoval na obojek atomický erodér a nastavil časování.

Ruiz se obrátil ke genšovi, který přijímal Albanyho pozornost naprosto netečně. „Věděl jsi o té lsti?“

„Ne. Ale jsem cenný majetek, připadá mi logické, že se mě můj majitel snaží ochránit. Chcete mu oznámit, že jste jeho trik prohlédl?“

Ruiz jen něco neurčitého zabručel. Když mu Albany oznámil, že obojek už je zase funkční, řekl: „Prokaž mi laskavost, Albany. Vezmi s sebou dvojníka a jděte na chvíli vedle. Zabav ho, jak chceš, ale moc mu neubližuj.“

Albany vzal falešného Yubera za ruku. Dvojník se na něj usmál a následoval ho bez námitek. Ruiz za nimi zavřel tlakové dveře a zatočil kolem zámku. Pak vypnul kameru.

„Musíme si spolu pohovořit,“ řekl genšovi.

NISA SEDĚLA VZPŘÍMENĚ, připoutaná k holé železné lavici Remintových saní. Vedle ní Flomel tiše drmolil kletby; nadával jí, Ruizovi Awovi a nelaskavému osudu, který jej dovedl k tomuto nešťastnému konci.

„Zmlkni," štěkla na něj nakonec, protože jí jeho nekonečné mumlání začalo unavovat. „Musíš se chovat tak opovrženíhodně?"

Flomel po ní blýskl pohledem. „Děvko... to ty bys měla být zticha. Je to všechno tvoje chyba. V Bidderumu jsi svedla toho nečistého zabijáka - tím, že se vrhl na jeviště, byl náš osud zpečetěn. Nebýt jeho, pořádali bychom teď svá představení před knížaty pangalaktického světa."

Dolmaero, který seděl zády k Nise, si odfrkl: „To těžko, mistře Flomele. Kdyby Ruiz Aw nezasáhl, naše mysli už by nám nyní nepatřily."

„A jak dlouho nám budou patřit teď?" odsekl Flomel. „Kromě toho, kdybych o tom nevěděl dopředu, proč by mi to mělo vadit? Vlastně mi to tak hrozné nepřipadá."

„Tomu věřím," poznamenal Molnech.

„Jak to myslíš?" zeptal se ho Flomel rozčileně.

„Vždycky jsi byl víc oddaný věcem, jak se jevily na povrchu, než jejich skutečné podstatě. Dokud jsi byl kouzelník, bylo to celkem v pořádku - koneckonců to byla povaha našeho umění. Ale teď jsme otroci." Molnech byl zachmuřenější, než ho Nisa kdy v minulosti pamatovala. Nešťastně si uvědomila, kolik útěchy z jeho neselhávajícího optimismu v minulosti čerpala.

Flomel začal svolávat na hlavu Ruize Awa ještě promyšlenější kletby, až už se Nisa nedokázala ovládat.

„Měl by ses stydět," řekla mu. „Ruiz tě nechal naživu v okamžiku, kdy bychom tě my ostatní zabili. Kdyby nebyl tak milosrdný, nemohl bys Corean prozradit, kde jsme. Byli bychom teď v bezpečí a Ruiz by pro nás přišel, aby nás vysvobodil z tohoto hrozného světa."

V tu chvíli se obří muž, který saně řídil, obrátil a řekl: „Mýlíš se."

„Jak to myslíš?" zeptala se ho Nisa. Remint ji děsil; připadal jí jako ztělesnění zkázy, ne jako lidská bytost. Viděla, jak v úschovně chladnokrevně zabil tucet strážců: na jeho obličeji přitom nezahlédla sebemenší emoci, jen dokonalé soustředění.

„Flomel vás nezradil," pokračoval Remint. „Jak myslíš, že jsme našli Flomela?"

„Jak?" zeptala se Nisa, která náhle pocítila zamrazení.

„Ruiz Aw nám řekl, kde jste. Doufal, že vymění svůj život za vaše, chtěl s námi smlouvat. Ale k ničemu mu to nebylo. Stejné ho najdeme, takže vás zradil zbytečně."

„Tomu nevěřím," prohlásila Nisa. Šlehla po Remintovi pohledem. „Nejspíš nás považuješ za hlupáky. Kdybys nás od Ruize Awa koupil, nemuseli byste napadnout útulek a odvést nás násilím."

„Ale on vás neprodal nám; už vás prodal jinam. Vaši noví majitelé za vás chtěli nehoráznou cenu, takže jsme museli postupovat takto." Remint pokrčil rameny a vrátil se k řízení.

Nisa hleděla na jeho záda mlhou slz. Nyní už si nebyla absolutně jistá, že lže - a tam, kde kdysi mívala srdce, teď cítila jen prázdnou bolest.

RUIZ ZAMYŠLENĚ POZOROVAL genše. Stejně jako všichni zástupci jeho druhu, byl i on podle lidských kritérií odporné stvoření. Jeho pytlovité tělo s volnou, vrásčitou kůží bylo pokryto chomáči senzorových vláken. Tři oční skvrny měl náhodně rozmístěné na hlavě bez krku a vydával odpudivý pach.

Ruiz měl pocit, že na něj soustřeďuje větší pozornost, než kdy který genš věnoval člověku - pokud se mu zrovna nesnažil ublížit.

„Dobře mě poslouchej," řekl. „Tvůj vlastník té zamýšlí zabít, aby zabil i mě."

„Oznámíš mu, že jsi opravil transobojky?"

„Ano, ale tím se nic nezmění. Potřebuje mě zabít, a proto tě obětuje."

Genšovy ústní štěrbiny se zachvěly v mimickém vyjádření pochyb. „Jsem pro něj příliš cenný majetek."

„Máš pravdu, skutečně jsi cenný. Ale pokud úspěšně splním svůj úkol, tvoje cena rapidně klesne."

„Jak to myslíš?"

„Protože náš cíl, muž, kterého máme nahradit dvojníkem, vlastní velké množství genšů - tolik, že tvoje smrt nebude pro Publia znamenat nic než zanedbatelnou ztrátu."

Genš strnul. Ruiz trpělivě čekal, až jeho informaci stráví.

O pět minut později se zeptal: „Je to pravda?"

Ruiz přikývl. „Zjistíš to sám, jakmile vstoupíme do pevnosti: feromony tolika genšů určitě neuniknou tvým smyslům."

Uplynulo dalších pět minut. „Co musím udělat, abych přežil?" zeptal se genš konečně.

Ruiz se pohodlně opřel. Jeho nálada se citelně zlepšila. „Tak poslyš. Mám sice návrh, ale není to řešení, jen jeho začátek. Sundáme si obojky."

Genš se zachvěl způsobem, kterým dával najevo zápor. „Publius by mě přísně potrestal, kdybych to udělal - řekl mi to. Nedovedeš si představit, jak hroznými věcmi mi vyhrožoval."

„Myslím, že dovedu," odpověděl Ruiz. „Ale zřejmě ti unikla podstata situace. Když si obojky nesundáme, zabije tě Publius tím, že zabije mě. Když si je sundáme, zabije mě sice taky, ale tebe možná ušetří. Ale abych k tobě byl upřímný - míním si tě podržet jako rukojmí, ať už mi to k něčemu bude, nebo ne."

„Chápu."

„Nic proti tobě osobně nemám a nechci ti ublížit. Ale chtěl bych přežít."

„To je pochopitelné.“ Genš vypadal klidně, ale Ruiz se vůči němu snažil vyvarovat antropomorfizujícího postoje.

Vytáhl z kapsy ovladač transobojku. „Musíme stisknout uvolňující tlačítko současně.“

Genš se chvíli nehýbal, pak se z jeho druhých úst vysunulo štíhlé chapadlo a obtočilo se kolem ovladače. „Ano,“ řekl.

Oba stiskli tlačítka, v jejich obojcích se ozvalo tlumené cvaknutí a pak odpadly.

Ruiz se zhluboka nadechl a pohladil si krk v místech, kde ho obojek odřel. Rád by si vychutnal ten okamžik svobody, ale čas rychle utíkal. „Jak jsi zběhlý v práci s lidskou myslí?“

„Zatím toho ještě mnoho neumím. Ale brzy se všechno naučím.“

„Tolik času teď nemáme,“ odpověděl Ruiz drsně. „Co víš o potápění do mysli dekonstruované osoby?“

Genš se otřásl. „Nerad na to myslím... holomnemonický oceán takové osoby je studený, plný číhajícího nepřátelství.“

„Jaké změny je možné s takovou osobou provést?“

„Aniž by se stará osobnost strhla a úplně přebudovala? Jen málo.“ Neklidně se zachvěl. „Na to moje schopnosti nestačí.“

„Jak jinak bychom mohli Publiovi zabránit, aby svou loutku použil bez našeho souhlasu?“

Genš opět znehybněl. Ruiz cítil, že ho trpělivost začíná opouštět, ale potlačil nutkání genše nakopnout. Kdyby začal být hysterický, znamenalo by to pro něj konec.

Po chvíli, která Ruizovi připadala nekonečně dlouhá, genš váhavě promluvil. „Není pro mě snadné o tom přemýšlet. Moje zkušenost se zradou je prakticky nulová - možná k ní nemám ten správný postoj.“

„Nesmysl,“ odsekl Ruiz. „Jsi inteligentní bytost a žádný tvor nemůže být inteligentní a přitom neznat koncept zrady. Řeknu ti to jinak, když chceš: Jak můžeme dosáhnout toho, že pro Publia bude důležité, abychom přežili? Mám návrh - můžeme jeho loutku nějak zablokovat, aby nereagovala na Publiovy příkazy? Můžeme blok podmínit nějakým stimulem, třeba heslem, které budeme znát pouze my?“

Genšovy oči se na chvíli přestaly pohybovat, jako by celou svou mysl soustředil na řešení problému, který mu Ruiz předložil.

Nakonec, když už měl Ruiz skoro pocit, že se genš zacyklovat uvnitř vlastního mozku, řekl: „Je to přinejmenším možné.“

Ruiz se zamyslel. Už neměl obojek, takže se klidně mohl obrátit a uprchnout do nějakého nenápadného koutu Mořských věží, kde by se mohl ukrýt před Publiovým hněvem. Ale tím by se jeho situace ohledně odletu ze Strašpytlu nijak nezlepšila. Ne, pořád platilo, že Publius byl jeho největší nadějí.

Ruiz vstal. „Pojďme to zkusit,“ řekl a vyšel ven, aby přivedl loutku.

Kapitola 15

PONORKA UŽ SE BLÍŽILA k mezní hloubce a její obšívka hlasitě praskala pod tlakem černé vody, když konečně dorazili ke staré výpusti. Ruiz upřené pozoroval sonarový obraz v holotanku a naváděl plavidlo centimetr po centimetru blíž k svislé stěně věže. Přístupový otvor se jevil jako kruhovitá prohlubenina dva metry v průměru, zakrytá mříží, která teď byla úplné obalená rzí.

Stěny se dotkli tak zlehka, jak jen to Ruiz dokázal, ale ponorka při tom i tak zaduněla jako zvon. Ostatní napjatě sledovali, jak vysouvá opravářskou komoru, utěsňuje ji proti nerovnostem stěny a pak aktivuje molekulární kotvy.

K životu se probudila čerpadla; jejich zvuk se zdál být nepřirozeně hlasitý. „Za několik minut vstoupíme do komory a začneme řezat,“ řekl Ruiz.

Všichni se podívali dolů v synchronizovaném gestu, které Ruize přimělo k úvaze, jestli slyšeli stejné historky, jako on - pověsti o obrovských dravých obludách, které proplouvají tajemnými hlubinami Mořských věží a nikdy se nevynořují na povrch. Zasmál se a ostatní se na něj udiveně podívali.

Když byla údržbářská komora vysušena, pokynul Albanymu: „Ty to umíš s autogenem, Albany, takže máš příležitost; já si vezmu ten druhý.“

Oba si nasadili respirátory a ochranné masky, vmáčkli se do komory a začali odřezávat zrezivělý kov kolem přístupového otvoru. Komoru brzy naplnil hustý dým a Ruizův svět se zúžil na zář řezacího paprsku a sálání kovu, který vytékal z řezu, aby byl okamžitě nasáván aspirátory jejich autogenů. Snažil se nemyslet na akci, kterou měli před sebou, a nízkou pravděpodobnost úspěchu. Podařilo se mu ty myšlenky zaplašit - ale nemohl tak docela zapomenout na Nisu, která na něj čeká ve své cele, a pokud tady neuspěje, nejspíš se nikdy nedozví, jak zemřel.

Po deseti minutách se syčení Albanyho autogenu změnilo: kolísavý zvuk indikoval průnik do otevřeného prostoru. „Dost,“ řekl Ruiz, ale Albany už svůj řezací paprsek vypnul.

Ruiz prostrčil otvorem tenkou drátkovou sondu a vyladil zesilovač. „Teď nedýchej,“ vyzval Albanyho.

Nic. Ruiz bedlivě naslouchal plných třicet sekund. Jediné, co slyšel, bylo naprosté ticho. Chyběly tu i obvyklé zvuky -šumění ventilátorů klimatizace, vibrace generátorů, jemné zvuky života, který zpravidla pronikl i do nejodlehlejších zákoutí věží. „Možná měl náš zaměstnavatel pravdu,“ řekl a sondu zase smotal. „Možná o téhle chodbě nikdo neví.“

Zdálo se, že to Albanyho potěšilo. „To znamená, že bychom to mohli přežít?“

„Moc na to nespoléhej,“ odpověděl Ruiz - ale usmál se a poplácal Albanyho po rameni. „Budeme pokračovat v řezání,“ řekl pak.

O hodinu později uvolnili metr silnou zátku, která uzavírala průnik. Pak do mezery natlačili tixotropní lubrikační gel,

na okraj navařili půl tuctu automatických nůžkových zvedáků a spustili je.

Zátka začala pomalu klouzat dovnitř. Ruiz si připravil zbraně.

„Dohlédni, aby se ostatní připravili - ať si nasadí brnění a přesvědčí se, že mají výstroj připravenou," řekl Albanymu, který kývl a vrátil se do ponorky.

Ruiz horečně přemýšlel, co ještě by mohlo zvýšit jejich šanci na přežití, ale nic ho nenapadlo. Zdálo se, že teď všechno záviselo na kvalitě Publiovy výzvědné služby - a na tom, kolik Ruizovi zbylo štěstí. Vzpomněl si na Dolmaerovy chmurné předpovědi a mimoděk se usmál. Zjistil, že se mu po cech-mistrovi stýská.

Zátka vyklouzla z otvoru a zvedáky ji vysunuly ještě asi půl metru dovnitř, tolik, aby se kolem ní mohl protáhnout člověk. Do opravářské komory vnikl se zasyčením vnější vzduch.

Albany jej analyzoval a pak řekl: „Dost čistý." Sundal si dýchací přístroj a zašklebil se. Ruiz si také sundal masku. Okamžitě ucítil slabý zápach genšů. Nakrčil nos, pak si nasadil helmu a sklopil hledí.

Zbytek jeho skupiny stál za ním a čekal na rozkazy. Ruiz pokynul animoidovi Dunbarovi. „Jdi," řekl.

Dunbar se dychtivě protáhl kolem něj. Personalizační cívka, kterou měl na temeni lebky, mu dodávala instinktivní krutost a rozhodnost vlka. Upřel na Ruize planoucí pohled a usmál se. Z lidských očí Durbana teď svítily vlčí pudy, které nyní ovládaly jeho mozek. Byl šťastný, že může jít tam, kde bude moci ukojit svůj vražedný instinkt.

Jediným plavným skokem zmizel v otvoru a Ruiz se podvědomě přikrčil, očekávaje zvuky přepadu nebo automatických zbraní. Nic se však neozvalo a po chvíli na ně Durban zavolal: „Pojďte!"

„Huxley," řekl Ruiz kyborgovi s maskovacím zařízením, „běž a spusť to."

Pak Ruiz vyslal zjizveného gladiátora a jednu z žen, která měla krýt bok, nakonec pokynul loutce. Falešný Yubere se usmál svým prázdným úsměvem a vyšel ven.

Ruiz se vrátil do ponorky, přesvědčil se, že její řízení bylo zajištěno proti cizímu zásahu, a zapnul bezpečnostní samodestrukční systém, který měl zabránit tomu, aby někdo vnikl dovnitř dříve, než se Ruiz s ostatními vrátí.

Genš se krčil v nejtemnějším koutku a Ruiz ztlumil světla na minimum. „Vrátíme se, jak jen to bude možné," řekl a genš souhlasně zasyčel.

„Pokud se s tebou Publius pokusí spojit, bude pro tebe mnohem bezpečnější, když mu neodpovíš," dodal.

„Zapamatuji si to," odpověděl genš. „V tuto chvíli věřím víc tobě než jemu. Až doposud jsem se v tobě nezklamal: skutečně cítím pachové podpisy mnoha členů Skutečné rasy."

Ruizovi přeběhl mráz po zádech. „Kolik jich je?"

„Víc, než dokážu rozlišit - víc, než jsem tušil, že jich ještě vůbec zůstalo. Jsem velice mladý a moje znalosti jsou omezené, ale... velice mnoho. Možná, že až se vrátíš, dovolíš mi, abych se k nim připojil."

„Pokud to okolnosti umožní," odpověděl Ruiz.

„Chápu."

CHODBA BYLA TŘI metry vysoká. Ve světlech jejich přilbových reflektorů se zdálo, že se drsné kovové stěny lehce stáčejí doleva. Ruiz se o tom zmínil Albanymu a ten se poradil s miniaturní radarovou obrazovkou, kterou měl na zápěstí. „Co vidíš?" zeptal se Ruiz.

„V mém rozsahu žádná aktivita," odpověděl Albany, na čele vrásky soustředění. „Každých třiatřicet metrů mám signál - musí to být nějaké východy bez dveří."

Ruizova skupina se znovu dala do pohybu - animoid v čele, obě ženy se přesouvaly na bocích ve střídavém rytmu dopředu a dozadu, bezejmenný gladiátor jim hlídal záda. Ruiz držel vodítko falešného Yubera a před ním šel Huxley, kyborg s maskovacím zařízením. Vedle Ruize se pod tíhou nejrůznějších detektorů hrbil Albany.

„Omezte se na mikrofony v přilbách, minimální rozsah," řekl Ruiz. „Kryjte se, jak nejlépe umíte."

Ve tmě se zableskло sedm párů očí; každý - s výjimkou jednoho - vyzařoval rozporuplná poselství: nedočkavost, zvědavost, strach.

Pohled loutky byl naprosto lhostejný.

Ruiz se podíval na Albanyho: „Ty jsi navigátor," řekl.

„Tak pokračujte stejným směrem," opáčil Albany. „Až se ztratíme, řeknu vám."

UŠLI PRÁZDNOU CHODBOU několik kilometrů a Albany potvrdil Ruizův pocit, že jim podlaha pod nohama lehce stoupá. „Jdeme správnou cestou, šéfe," řekl. „Co?"

„Myslím, že ano," odpověděl Ruiz. Sledovali navigační majáček, který jim dodal Publius; jeho zelené světélko blikalo na Albanyho datatabletu.

V pravidelných intervalech procházeli kolem dveřních otvorů lemovaných ovály z nějaké stříbřité slitiny. U prvního z nich se Durban na okamžik zastavil, pak se vrhl na zem a opatrně nahlédl přes práh. „Prázdné skladiště," řekl, zvedl se a šel dál. Až doposud se všechny ostatní dveřní otvory ukázaly být stejně nevinné.

Po třech a půl kilometrech se Albany zastavil uprostřed kroku. „Aktivita," zašeptal a zbytek skupiny okamžitě strnul. „Zachytil jsem slabé elektromagnetické... možná nějaký radar."

Huxley poklepal na svůj datatablet. „Je to moc slabé," řekl kyborg. „Potřebuji se dostat blíž."

Ruiz se na chvíli zamyslel a pak zavolal jednu ze střelkyň. „Čou, ty a Durban doprovodíte Huxleye a Albanyho tak daleko dopředu, až budou schopni určit, co se děje. Nemluvte - a vysílačky v přilbách si omezte na padesátimetrový dosah."

Žena přikývla a všichni čtyři se ponořili do temnoty. Za malý okamžik zmizeli za ohybem chodby. Po několik úderů srdce mohl ještě Ruiz sledovat odlesky jejich reflektorů, ale pak před nimi nebylo nic, než temnota.

RUIZ VYČKÁVAL, vodítko loutky v jedné ruce a vrhač plazmy v druhé. Zbývající střelkyně se krčila u stěny chodby patnáct metrů před ním, gladiátor čekal ve stejné vzdálenosti za ním, ve dveřním otvoru jednoho z prázdných skladů.

„Teď máme chvilku jen pro sebe," ozval se falešný Yubere. „Mohl bys mi povědět, co se mnou ten genš udělal? Publius mi o tom nic neříkal."

„Vypadá to, že ti Publius neříká všechno."

„Ne, to samozřejmě ne. Ale stejné mi to připadá divné. Určitě to nebyl tvůj nápad?"

„Kdyby ano, řekl bych ti to?"

Obličej loutky se na okamžik zkřivil. „Ohledně takových věcí bys mě neměl dráždit," řekl hlasem, který byl náhle temný a divoký, jako by z jeho těla promluvil někdo úplně jiný.

Ruiz si loutku pátravě prohlédl. Co to mělo znamenat? Že by tento dvojník - a tedy i pravý Yubere - nebyl tak neškodný, jak mu Publius namluvil?

„Promiň," omluvil se. „Samozřejmě, že jsem jednal podle Publiových instrukcí. Copak bych se odvážil vzdorovat tak mocnému pánovi? Kdo by byl tak statečný - nebo tak hloupý?"

Tvář loutky se pozvolna uklidnila. „To je pravda. Ale ještě je tu jedna věc. Proč mě vlastně vedeš na vodítku? Přece víš, že bych se Publiovým instrukcím nikdy nevzepřel."

„Cítím se tak lépe," opáčil Ruiz. „Kromě toho už jsi přece pochopil, že mi dal jiné rozkazy než tobě."

O PŮL HODINY POZDĚJI uslyšel Ruiz ve sluchátku Albanyho zašeptání: „Pojďte za námi."

Když ho po několika minutách ostré chůze dohnali, byl Albany sám. „Ostatní jsem nechal, aby dohlédli na vývoj situace," řekl. V jeho hlase bylo možno vytušit skryté ostří. „Musíme to udělat, šéfe?" zeptal se.

Ruiz přikývl. „Co jste objevili?"

„Podivné věci. Podivné. Co to vlastně máš s těmi genši? Vypadá to, že se na tebe lepí, kam se hneš."

Ruiz už si všiml, že pach genšů postupně sílí. „Na tom nezáleží, Albany," odsekl. „Co jste našli?"

Albany si povzdechl. „No tak si mě klidně nevšímej; že se vůbec starám. Našli jsme obrovskou díru skrz celou věž. Tahle chodba končí přímo v ní, jako by ji tam něco vyžralo. Má asi sto padesát metrů v průměru, je zhruba válcová se spoustou bočních chodeb nad a pod touhle. Kolem stěny se spirálovitě táhnou koleje nějaké dráhy a vyhýbají se chodbám. Vypadá to, že tam nejsou dlouho. Podle mého radaru zasahuje díra nahoru skoro půl kilometru, ale dolů spadá ještě hlouběji - asi tři kilometry. A něco ti řeknu: smrdí, jako by na jejím dně žila celá kolonie genšů."

„Co to bylo za aktivitu, kterou jsi zachytil?"

Albany potřásl hlavou. „Nevím - když jsme se přiblížili, zmizelo to. Podle mého odhadu to byl vozík, který odjel po té dráze nahoru nebo dolů."

„Vyhledávací aktivita?"

„Huxley nic nezjistil. Stojí za něco?"

Ruiz dotaz ignoroval. Ta jáma do Publiova líčení pevnosti nezapadala: pomalu mu začalo být jasné, že jeho údaje mají k dokonalosti daleko. Jenom doufal, že jim k něčemu bude alespoň jeho navigační majáček. Obrátil se k loutce. „Co je to?"

Loutka přátelsky zavrtěla hlavou. „Musel jsem to zapomenout. Zvláštní, přehlédnout tak význačný rys svého vlastního domu." Vypadal upřímně zmatený, i když jen na okamžik.

„Můžeme se dostat na kolejovou dráhu?" zeptal se Ruiz.

„Probíhá dvacet metrů pod naší chodbou, stáčí se kolem stěny jámy vzhůru a nad protějším tunelem už vede ve výšce šedesáti metrů," odpověděl Albany. „Ale můžeš se na to podívat sám; už jsme skoro tam. Jáma je dostatečně osvětlená, takže můžeš klidně vypnout reflektor."

Jakmile Ruiz vypnul světlo na své přilbě, zahlédl na konci chodby lehký načervenalý přísvit. Žaludek se mu sevřel a na čele mu vyrazily kapičky potu. „A jéje," poznamenal Albany.

Rudý přísvit preferovali genšové, kteří Ruizovi nainstalovali do mozku síť smrti a akční imperativ. Ucítil přízračný pohyb ve své hlavě, jako by někde v něm stále existovali duchové oněch myšlenkových konstrukcí. Jeho mozkem proběhl nepříjemný záchvěv, ale byl tak slabý, že ho Ruiz bez větších potíží potlačil.

Došli k okraji jámy, kde vleže na břichu čekali ostatní. Kyborg spustil do jámy několik sond: vypadalo to, jako by rybařil na neviditelném vlasci. Střelkyně Čou ležela pořádný kus od okraje, obličej přitisknutý k zemi. Durban vypadal jako stlačená pružina zkázy, která jen čeká, až ji někdo uvolní. Když se k němu Ruiz připlížil, nevraživě se po něm ohlédl.

„Vypni si svou personalizační cívku," nařídil mu Ruiz. Durban na něj zavrčel a probodl ho pohledem, který vůbec nebyl lidský... ale pak si sáhl dozadu na šíji a cívku vypnul.

Ještě se ukáže, že je na animoida spolehnutí, pomyslel si Ruiz těsně předtím, než se podíval dolů do jámy.

Zneklidňující krvavé světlo vycházelo přímo z jejích stěn a Ruiz si pomyslel, jaký rozmar přiměl Alonza Yubera osvětlit tak obrovskou jámu. Pokud by toho muže soudil podle jeho dvojníka, nikdy by ho nepovažoval za schopného tak dramatických efektů.

Dráhu tvořila jediná kolej uložená na kovové příhradové konstrukci; podle jejího lesku se dalo soudit, že je pravidelně používána. Spirálovitě klesala dolů do jámy, až se její lesk konečně ztratil v rudém přísvitu.

Ruiz se posunul blíž k okraji, aby se mohl podívat pod sebe. Hlubinu zakrývala jemná mlha, na níž se odráželo a koncentrovalo světlo, takže vypadala jako obrovské rudé oko, které se na Ruize upírá ze samotného dna světa.

„Něco rychle padá," ohlásil kyborg a spěšně stáhl své sondy.

Ruiz vzhlédl. Tečka se postupně proměnila v mrňavou lidskou postavičku, která se řítila k nim dolů. V příštím

okamžiku už Ruiz rozeznal, že se jedná o ženu. Tvář měla zakrytou dlouhými černými vlasy vlajícími ve větru jejího pádu.

Pak proletěla kolem, blíž k opačné straně jámy než k Ruizovi, takže neměl příležitost prohlédnout si ji podrobněji. Bez jediného zvuku zmizela v rudé hlubině.

Ruiz se zachvěl. Naprosto nelogicky se ho zmocnilo přesvědčení, že právě viděl, jak kolem něj prolétá vstříc neodvratné smrti Nisa. Ne, ne... ona je v bezpečí, v ohradě. V duchu se proklel za svou pošetilost. Vesmír byl plný štíhlých černovlasých žen; bylo by nesmírnou arogancí věřit, že tahle měla s Ruizem cokoliv společného.

„Krmí genše," řekl Albany.

„Vypadá to tak," odpověděl Ruiz trochu roztřeseně. Genšové byli mrchožrouti schopní vstřebat produkty rozkladu téměř jakékoliv formy uhlíkového života. Nechtěl ani pomyslet, jak to musí na dně jámy vypadat. Tohle je jako ze strašidelného příběhu, Niso, řekl si v duchu a pak se mu nějak podařilo zapudit strach i obavy ze své mysli. Hrdina vždycky princeznu nakonec zachrání, pomyslel si.

Kyborg vysunul sondu a spustil ji až ke koleji. Chvíli studoval údaje, pak podal Albanymu přípojku a ten si je přetáhl do svého datatabletu.

„Hej," zašeptal Albany. „Myslím, že se někdo pohybuje dolů tím pomalejším způsobem."

Huxley znovu stáhl sondu a ostatní se rozptýlili v chodbě, aby neposkytovali příliš výrazný infračervený obraz.

Ruiz podal vodítko loutky jedné ze střelkyň. Nyní byli on, Huxley a Albany jediní, kdo zůstal na okraji jámy.

K jeho uším se donesl tichý zpěv. Vzhlédl a uviděl vysoko nad sebou vozík, který rychle sjížděl po spirálovité koleji dolů - zpěvavý zvuk vyluzoval při tom, jak brzdil.

Když se vozík dostal na protější stěně přímo nad ně, zadíval se na něj malým dalekohledem s fotonásobičem, který mu podal Albany. Uviděl holou nosníkovou konstrukci zavěšenou na koleji pomocí kluzných segmentů. Na konstrukci leželo šest paland a na nich bylo připoutáno půl tuctu osob. Hlavy cestujících poskakovaly na každém spoji; očividně byli uspáni. Na každé straně vozíku seděl jeden dirm obřích rozměrů; každý hleděl opačným směrem, grasery v pohotovosti. Před jedním z nich byl řídicí panel s četnými pákami a přepínači. Na nelidských lebkách dirmů bylo vidět zjizvení, jehož vzor Ruiz dobře znal.

Albany zabručel. „Nejvyšší kasta dirmů," řekl. „Ten tvůj chlápek je pěkně zazobaný, co?"

Ruiz pokrčil rameny. „K odstranění žebráka by si nenajali nás, drahé hrdlořezy."

„To je fakt. No, můžeme je sestřelit přímo ze sedadel. To hlavní přijde až potom - naskočit dříve, než vozík ujede. Pohybuje se hezky rychle."

„Počkáme, až se budou vracet," opáčil Ruiz.

„No jistě." Albany se zatvářil trochu uražené. „Vypadám snad jako turista, který umírá touhou spatřit genší říši divů?"

Ruiz se usmál. „Ne. Jak myslíš, že bychom to měli udělat?"

Albany si zamyšleně zamnul bradu. „Máme malý problém. Ty jaworldské sestry trpí akrofobií - myslím, že když jsi je testoval, netušil jsi, že na tom bude záležet. Nevím, jestli nám tady vůbec k něčemu budou."

Ruiz se zamyslel. „Jestli nám dal náš chlebodárce přesné údaje - kromě té díry, o které zřejmě vůbec nevěděl – mohli bychom se tam přikrást tajně, a pak bychom nepotřebovali vůbec nikoho. Necháme sestry tady v chodbě, aby pro nás jistily ústupovou cestu."

„To je spousta jestli, Ruizi," namítl Albany.

Vozík svištěl k jejich straně jámy. Ruiz se obrátil k Huxleymu. „Použij všechno, co máš, a pokus se zjistit, jestli je tam nějaká páka mrtvého muže, autorizační ochrana, obrana proti naložení - však víš, o co mi jde. Nevím, jak dlouho mu trvá jedna cesta, ale až se budou vracet, chtěl bych na ně být připravený."

Mlčky čekali, zatímco Huxley se zabýval svými sondami. Vozík projel pod nimi a Ruiz napůl věřil, že dirmové zvednou hlavy a uvidí ho - ale oni dál hleděli přímo před sebe.

Když zmizeli i se svým nákladem spících obětí, Ruiz se obrátil k Huxleymu. „Zjistil jsi něco?"

„Nejsem si jistý, jestli mi něco neušlo, ale... jsou tam páky mrtvého muže, zařízení, která induktivně monitorují životní projevy prvního dirma. Žádný problém, pokud Moh a Čou dokážou za dané situace střílet. Vypadá to, že páky nejsou dost obrněné - hlavní spínač je sice uložený v nerozbitném bloku monomolového pancíře, ale řízení ne."

„Co ještě?"

„Myslím, že je tam stochastický identifikátor. Pokud funguje, jak předpokládám, někdo shora občas zavolá a jeden z těch dvou musí odpovědět. Vloží nějakou část své anatomie do topologického skeneru. Co k tomu dirmové obvykle používají?"

„Loketní rýhy," odpověděl Ruiz.

„Aha. No tak to by neměl být problém - stačí, když budeme mít jeden jejich loket po ruce, a budeme doufat, že poznáme, až zavolají. Pak je tam silové obranné pole - spustí tichý poplach, jestliže se mezi jednotlivými zastávkami pokusí nasednout neautorizovaná osoba. Naštěstí náš zaměstnavatel neskrblil na vybavení, takže myslím, že bychom si mohli vyladit brnění tak, aby bylo pro pole neviditelné - jeho struktura není nijak zvlášť komplikovaná."

Albany se tiše zasmál. „Jo, skvělé, Huxley, to jsem si oddechl. Jinak bychom se rovnou mohli vrátit zpátky do ponorky. Byla by to velká tragédie?"

Huxley věnoval Albanymu mrazivý pohled, ale s odpovědí se neobtěžoval. „Potom," pokračoval, „je tam několik čistě mechanických zařízení: blízkostní dejektory, protipřístupová podlážka, břitvové zábradlí. To spadá spíše do tvého oboru, Albany, ale zdá se, že jsou elektronicky spřažená s ústředním monitorováním pohybu - další úkol pro naše střelce.

Taky je tam nějaké zpětnovazební zařízení, které automaticky hlásí všechny náhlé změny rychlosti. Zřejmě je

napojené na snímač setrvačnosti.“

„A co ta jáma?“ zeptal se Ruiz.

„Nic, pokud můžu říct,“ odpověděl kyborg a pokrčil svými kovovými rameny. „Kdybychom měl tak týden a správné vybavení, mohli bychom slézt její stěnu - za předpokladu, že by nás přitom nikdo nevyrušil. Kolej je ale doslova nacpaná detekčními vlákny, takže po konstrukci to nepůjde.“

„Zkusím to shrnout,“ řekl Albany. „Jestli se naše sestřičky vzpamatují natolik, aby odstřelily páky mrtvého muže, můžeme zlikvidovat dirmy - ale nesmíme přitom přijít o jejich lokty - pak naskočíme na tu věc, aniž ji zpomalíme, a to přesto, že se pohybuje tak rychle, že si přitom můžeme klidně přelámat nohy. Taky se musíme vyhnout dejektorům a břitvovému zábradlí a nešlápnout na podlážky. Až se s tím vozíkem dostaneme nahoru, patrně tam na nás bude čekat uvítací výbor, protože něco určitě opomeneme, nebo strčíme do skeneru špatný loket. Opravte mě, jestli se pletu.“

„Raději si půjdu promluvit s Moh a Čou,“ řekl Ruiz. „Mezitím vymyslete, jak se dostat na vozík.“

Ruiz se vrátil kousek chodbou, až k místu, kde se v koutě mezi podlahou a stěnou choulily dvě jaworl'anky. Každá svírala svůj paprskomet, jako by ze známé kombinace skla a kovu čerpaly útěchu.

„Je mi líto, že to na vás tak působí,“ řekl, „ale až se vozík bude vracet, budeme vás potřebovat.“

„Příliš hluboko,“ řekla Moh třesoucím se hlasem. „Cesta je příliš hluboko. Říkal jsi, že budeme pracovat v podzemních chodbách.“ V jejím hlase zazněl jen lehce obviňující tón, zdálo se, že všechny ostatní její emoce překryl strach.

„Myslel jsem si to,“ odpověděl Ruiz. „Jenomže to tak není a to je zlé. Potřebuju vás dvě u ústí jámy, musíte tam odpálit nějaké zařízení. Dokážete to?“

Čou se posadila a vyprostila se ze sevření své sestry. „Půjdeme tam a odstřelíme, co nám řekneš. Ale jestli si myslíš, že se spustíme do té díry, pak se pleteš.“

„Ne, ne. To po vás nechci. K čemu byste mi tam byly? Nechám vás tady - budete hlídat ústupovou cestu. Počkáte na nás.“

Čouin plochý obličej se rozjasnil. „Utábořím se v hloubi chodby, kde neuvidíme světla a neucítíme hloubku.“

Ruiz přikývl a vrátil se k okraji.

„Domluv se sestrami, na co mají střílet, a prioritu zásahů,“ řekl kyborgovi.

UPLYNULA VÍCE NEŽ hodina, když Ruiz znovu uslyšel, že se kolej rozezpívala.

Ten čas použili k vymyšlení a doladění plánu. Jeho úspěch byl až příliš závislý na naprosté přesnosti provedení, pomyslel si Ruiz, ale nic lepšího neměli. Vůbec nevěřil, že kdyby si počkali na další vozík, stačili by vymyslet nějaký lepší plán a navíc nevěděli, kdy by k tomu mohlo dojít - Yuberovo spojení s genši nemuselo být nijak časté. Ruiz měl pocit, že vždycky míval větší štěstí při rychlých improvizacích.

Gladiátora, loutku a Durbana poslal rozšiřující se trhlinou ve stěně o nějakých padesát metrů výš, až do místa vzdáleného asi pět metrů od koleje. Tam se mohli skrýt a naskočit na jedoucí vozík trochu snáz. Vodítko loutky připevnil gladiátorovi k zápěstí a vysvětlil bezejmennému muži, že dostat loutku bezpečně na vozík je z jejich úkolu ta nejdůležitější část.

Ruiz, Albany, Huxley a sestry leželi na břiše na okraji jámy a připravovali se každý na svou roli v nadcházejícím přepadu. Sestry měly odstřelit páky mrtvého muže tak, aby mechanismus zůstal v zapnuté poloze. Albany se měl pokusit zlikvidovat tolik obranných mechanismů vozíku, kolik stačí. Huxley, který neměl se zbraněmi dalekého dosahu příliš velké zkušenosti,

měl za úkol dostat na palubu vozíku svoji a Albanyho výstroj bez úhony.

Pro sebe si Ruiz nechal jeden z nejtěžších úkolů - zabít oba dirmy. Dirmové měli jako dědictví po svých přerostlých sauroidních předcích mozek rozložený na několika místech těla. Tvorové tak byli obdařeni jistou formou roztroušené inteligence a bylo prakticky nemožné je vyřídit okamžitě. Ruiz musel spálit dostatečnou část obou bojovníků tak rychle, aby nestačili o útoku informovat svého pána.

Potom, za předpokladu, že se všechno povede a Huxley nezaznamená ve vedení v koleji poplachový signál, se vrhnou do prostoru, připoutaní na programovatelných monoelastických slaňovadlech - speciálních lanech, která jsou schopná plně absorbovat náraz na konci skoku, a přitom se nesmrští. Pokud byly Albanyho propočty správné, budou ve chvíli průjezdu vozíku viset dva metry nad kolejí.

Pak budou muset seskočit, vyhnout se všem pastím, které Albany přehlédl, nezranit se o ty, o nichž věděl, a hlavně nespadnout. Vzápětí pomohou při naskakování loutce a zbylým dvěma zabijákům.

Teprve potom si mohou začít dělat starosti s tím, co je čeká nahoře u výjezdu z jámy.

„Procházka růžovým sadem,“ ušklíbl se Albany.

Ruize to nepobavilo. Celý svůj život se vrhal do nejistých situací s přesvědčením, že z nich vyvázne živý, a zatím se mu to pokaždé podařilo. Nyní ale nedokázal čelit nebezpečí s neosobní, monomaniakální zarputilostí, která mu tak dlouho dobře sloužila, a netušil, co se změnilo. Možná, že mu už jeho vlastní smrt nebyla lhostejná, pomyslel si - nyní chtěl žít, tak vroucně, jako ještě nikdy.

Napadlo ho, jak vlastně mohl po celé ty roky existovat ve stavu, kdy mu nezáleželo na tom, jestli další den přežije, nebo ne.

„Probuď se, Ruizi,“ zašeptal Albany a dloubl ho do žeber. Z hlubin jámy se k nim blížil vozík. Jel trochu pomaleji, než když předtím sestupoval - to bylo dobré. Vezl šest cestujících, kteří už nebyli pod vlivem narkotik. Leželi nehybně na lehátkách a upírali vzhůru prázdné pohledy. Ruizovi přeběhl mráz po zádech - nedalo se pochybovat o tom, že to byly dekonstruované osobnosti, které se vracely od genšů.

Ruiz se podíval přes zaměřovač ostřelovací pušky s dlouhou hlavní, kterou si s sebou vzal právě pro tuto příležitost.

Zaostřil na šupinatý obličej prvního dirma. Světle modré oči plazího bojovníka hleděly tupě před sebe, jako by si roztroušená inteligence vybrala daň na celkové bystrosti.

Ruiz umístil záměrný kříž na dirmovo levé rameno; levou rukou tvor ovládal rychlost vozíku.

„Teď," řekl a stiskl spoušť.

Jeho zbraň vystřelila nadzvukovou jehlu zmrazeného plynu, která dirma zasáhla a explozivně sublimovala.

Než se mohl Ruiz přesvědčit o napáchaných škodách, střílel znovu, tentokrát na mozek v pravém rameni, pak na břišní mozek, mozek v levém boku a v levém lýtku. Rychle přenesl palbu na druhého dirma, který už zareagoval na zabití svého druha, a jeho pravá ruka se zvedala k tlačítku poplašného zařízení. Ruiz mu ustřelil mozek v pravém rameni, pak v levém a potom zasáhl i všechna ostatní centra.

Přitom si sotva všiml oslnivě bílých jisker z ovládacích pák zničených dvěma jaworldskými střelkyněmi nebo temnějšího záblesku Albanyho graseru, který odpaloval jedno mechanické zabezpečení vozíku na jejich straně za druhým.

Během dvou sekund bylo po střílení.

„Čistý," vyštěkl Huxley. Všichni tři zastrčili zbraně a převalili se přes okraj jámy do prázdna.

Pád trval po nekonečně dlouhý okamžik, pak Ruiz ucítil slabé trhnutí a zastavil se. Počkal, dokud nebyl vozík skoro pod ním, potom uvolnil karabinu a dopadl zbývající dva metry. Přistál na jednom z pasažérů a ten náraz ztlumil: bylo to, jako by dopadl do vlhkého písku. Rychle získal ztracenou rovnováhu a vrhl se k jednomu z dirmů, které předtím zastřelil a který sebou pořád ještě slabě trhal. Ledové střely roztříštily kloubový obal kolem jeho mozkoven a umírající tvor už nevykazoval žádné znaky vědomé aktivity.

Ruiz vytáhl malý sonický nůž a odřízl levou ruku hlídače, těsně pod zasaženým kloubem. Trhnutím ji oddělil, rozepnul mrtvole bezpečnostní pásy a kopnutím ji srazil do hlubiny.

Když se zase narovnal, uviděl, že Albany zápasí s druhým dirmem, na kterém očividně neodvedl tak dobrou práci. V jedné jeho paži zůstalo dost síly, aby se nenechal vyhodit ze sedadla: syčel a oháněl se jí kolem sebe jako kyjem.

Ruiz přeběhl na druhou stranu vozíku a oddělil paži jediným seknutím sonického nože. Tento dirm si zachoval poslední zbytky vědomí a nyní překvapeně zíral na pahýl své ruky. Ruiz s Albanym toho využili a svrhli ho dolů do jámy.

Pasažéři konečně zareagovali na přepad a začali se zvedat ze svých lehátek. V jejich bezvýrazných obličejích se najednou zračilo přesvědčení, že ať už se děje cokoliv, jejich majiteli by se to určitě nelíbilo.

Veškerý pokus o obranu však byl v zárodku zmařen Huxleyem, který bez zaváhání použil drátkovou pistoli. Otroci se skáceli zpátky na lehátka mrtví nebo umírající a z četných ran se jim valila krev.

„Pořád čistý," řekl Huxley, když zkontroloval miniaturní datatablet na svém zápěstí.

V příštím okamžiku přistál na mrtvolách otroků Durban, převalil se a zmáčel si tak brnění čerstvou krví. Potom dopadli gladiátor a loutka... a všechno se začalo kazit.

Gladiátor, statný muž, očividně už ne tak mrštný, jak musel být v době svých zápasů v aréně, zavrávoral a ztěžka dopadl na břitvové zábradlí lemující opačnou stranu vozíku. Vyjekl a složil se přes zábradlí, které se s tichým bzučením probudilo k životu. V jediném okamžiku pronikla vibrující ostří jeho krunýřem a zařízla se mu hluboko do břicha. Gladiátor se pokusil uniknout smrtícím čepelím, ale nohy se pod ním podlomily. Břity zábradlí se musely dostat skoro až k jeho páteři - muž se naposledy křečovitě zazmítal a svezl se do hlubiny.

Ruiz bleskurychle přiskočil k loutce, která byla s umírajícím mužem stále spojená vodítkem. Gladiátorovo tělo ji při svém pádu strhlo, a nebýt Albanyho, který si všiml, co se děje, a loutku včas chytil, skončila by na smrtícím zábradlí i ona.

„Udělej něco," zachroptěl Albany s jednou nohou zakleslou pod nosník, na němž byla připevněna lehátka. „Dlouho je neudržím."

Ruiz přiskočil k zábradlí a zastavil se těsně před jeho zkrvavenými břity. Gladiátor visel na vodítku a druhou rukou si pokoušel nacpat vyhřezlé vnitřnosti zpátky do břicha.

Náhle vzhlédl a podíval se na Ruize. Oči měl zakalené šokem, ale vydechl: „Uklouzl jsem, Ruizi."

Byl ještě natolik při vědomí, aby zareagoval, když Ruiz začal sonickým nožem přeřezávat vodítko. „Ne, ne, ne, ne," zasténal. „Nechci se stát žrádlem pro genše. Ne, ne, ne."

Houževnatý materiál vodítka váhavě povoloval. Gladiátor stále prosil. Ruiz křečovitě upíral zrak na čepel nože.

Dolů se nepodíval, ani když vodítko konečně povolilo a muž se s ječením zřítil do jámy.

Kapitola 16

„POŘÁD ČISTÝ," prohlásil Huxley, který seděl mezi mrtvolami, svoje detektory rozložené kolem. Krve, která mu stříkala na brnění, si nevšímal. „Bál jsem se, že tu budou váhová čidla nebo nějaké jiné nestandardní zajišťovací opatření."

Loutka se mezitím postavila; blízké setkání s břitvovým zábradlím jí zjevné nijak neotřáslo. „V mnoha ohledech jsem konvencionalista," prohlásila chladně.

„Koho to zajímá?" odsekl Albany. „Tebe ano, Ruizi?" „Ne. Vem si svoje nádobíčko a odstraň zbytek pastí." Ruiz vzal konec vodítka, z kapsy vytáhl kotvičku a upevnil ho k hlavnímu nosníku. „Durbane, pomoz mi vyházet ty mrtvoly."

Animoid vzhlédl. Jeho oči zářily nadšením. Z rukavice si slízl krvavou šmouhu a vydal ze sebe zvláštní zvuk podobný zapředení.

„A vypni si tu zatracenou cívku," dodal Ruiz. Durban zavrčel a Ruiz si na okamžik myslel, že ho napadne. Pocítil vzedmutí vzteku a naklonil se k animoidovi s nožem připraveným. Mysl měl dokonale čistou, byl soustředěnější, než kdy jindy v posledních několika dnech. Štěrbiny v Durbanově brnění na něj působily jako magnet a Ruiz už skoro cítil, jak skrz ně čepel jeho nože proniká a trhá maso za nimi. Durban se začal zvedat, rty ohrnuté, aby ukázal zuby. Rudý přísvit, který zaléval jámu, se zbarvil utajeným násilím do kar-mínova a Ruiz cítil, jak se jeho vztek mění v určitý druh pochmurné radosti.

Animoid se náhle zarazil. Zdálo se, jako by na jeho tváři sváděly boj o místo strach a krvežíznivost. Pak se otřásl a sklopil oči. V příštím okamžiku si sáhl dozadu a dotkl se cívky na temeni. Ačkoliv stále nevzhlédl, Ruiz cítil, že se Durbanovi vrátil zdravý rozum.

„Správně ses rozhodl," pochválil ho Albany a zastrčil drátkovou pistoli, kterou předtím mířil na Durbana. „Začínat si něco s Ruizem není dobrý nápad - i když může na první pohled působit dojmem dobrosrdečného chlápka."

Ruiz cítil, jak ho jeho vlastní hněv opouští a nahrazuje ho lítost. Ale vypnul nůž a zastrčil si ho zpátky do pochvy na zápěstí. „Jestli zapneš tu svou cívku ještě jednou na maximum, vyrvu ti ji vlastníma rukama," prohodil neutrálním hlasem.

Spolu s Durbanem pak začal vyhazovat mrtvoly z vozíku. Animoid pracoval s plným nasazením, ale stále se ještě Ruizovi nepodíval do očí. Ruize už vztek opustil docela: celou svou myslí se soustředil na to, co by je mohlo čekat na konci koleje.

Dojeli na protější stranu jámy a Ruiz zahlédl Čou, která mu krátce zamávala a pak zmizela ve tmě.

Albany se mlčky pohyboval po vozíku, odpaloval zbývající dejektory, drobné pasti, které vystřelovaly dávku anestetického plynu, když se jejich snímané oblasti dotkla jakákoliv protoplazma. Albany je aktivoval jednou z paží, které odřízli dirmům, a pak spálil jejich mechanismus jehlovým paprskem.

Pak pozvedl uřezanou paži do vzduchu. „Až s tím tady skončíme, hodím to genšům. Možná, že se přežerou tak, že se jim udělá špatně."

Ruize napadlo, jestli dole žijí nějací lidé nebo genšové, kteří si všímají svého okolí natolik, aby někomu ohlásili náhlý déšť jídla snášející se shora. Nebylo ale nic, co by s tím mohl udělat. Kdyby nechali mrtvoly ve vozíku, určitě by se náhlou změnou váhy nákladu zastavil. Pokusil se představit si, jaké to je žít na dně jámy, a kdo by dokázal vydržet mezi tolika genši. On určitě ne - jestli tam byl nějaký člověk, musel být stejně divný jako tvorové, se kterými sdílel životní prostor.

Posadil se vedle Huxleye, který se ustarané mračil. „Co se děje?" zeptal se ho.

„Nejsem si jistý," odpověděl kyborg, poklepal na svůj datatablet a zkontroloval jeho připojení na čidla sond. „Nedostávám takové údaje, jaké bych čekal. Předpokládal jsem, že na konečné dráhy, jako je tahle, bude víc bezpečnostních opatření, ale nic takového jsem nezachytil. Vlastně jsem nezachytil vůbec žádná. Buďto proti sobě máme někoho velice sebevědomého, kdo z tohoto směru nečeká žádné potíže, nebo má maskovací zařízení, které je pro mě příliš složité."

Ruiz se podíval na loutku. „Co z toho je pravda?" zeptal se.

Falešný Yubere pokrčil rameny. „Jako všichni lidé, i já mám svoje nálady a slabosti."

„Ať už to znamená cokoliv," dodal Albany, který právě skončil s odstraňováním pastí.

Loutka se na něj zadívala bez výrazu. „Metafora a narážka - to jsou nástroje bystré mysli."

„Ať už to znamená cokoliv," zopakoval Albany. „Teď jsme docela v bezpečí, Ruizi. Nerad bych si hrál s protipřístupovými podlážkami - spálit je by mě stálo většinu zbylé palebné energie. Takže pokud by vám to nevadilo, byl bych raději, kdybyste si na ně prostě dávali pozor."

Protipřístupové podlážky byly umístěny za břitvovým zábradlím. Pokud se jich někdo neopatrně dotkl nohou, podlážka mu do ní chodidlem vstřelila ostnaté dráty. Nechránilo před ní ani brnění: některé dráty by se určitě dostaly skrz, takže by člověk přinejlepším nedokázal zvednout nohu. Ruizovi se to jednou podařilo a dodnes si pamatoval tu bolest, když se osvobozoval - dráty mu pronikly kůží a potrhaly mu svalstvo i šlachy. „Dáme si pozor," řekl.

Vozík ujížděl rovnoměrnou rychlostí po koleji a Ruiz se sklonil nad řízením, připravený přitisknout dirmův loket do kolébky skeneru, pokud by ho k tomu někdo vyzval interkomem zabudovaným do panelu. Ale kontrolka interkomu se nerozsvítila a jejich jízdu nerušilo ani nic jiného.

Po chvíli se Ruiz uvolnil natolik, že se začal rozhlížet po stěně jámy. V této výšce byla proděravěná tunely a chodbami ještě více než dole. Z ústí některých se ozývaly příznaky života uvnitř - tichý hluk, občas i nějaký pohyb a pach přípravy nelidské potravy. Ruiz si pomyslel, jací tvorové asi žijí v hloubce pod obydlenými patry věže. Podle údajů, které mu Publius dal, byli stále ještě značně hluboko pod úrovní Yuberových vězeňských kobek.

Když na Strašpytel přiletěli lidé, byla planeta obydlená množstvím různých druhů. Některé, z nichž dnes zůstaly už jen vymírající zbytky, tady žily odedávna, jiné se sem dostaly až v pozdějších dobách.

Později lidé Strašpytel ovládli a některé z těch cizích ras se přestěhovaly do hlubin Mořských věží.

Tak či tak, žádný z obyvatel chodeb si jich nevšímal. Ruiz se domyslel, že si dirmové zřejmě krátili dlouhou chvíli střelbou po místních obyvatelích. Jeho teorii podpořily poměrně čerstvé šrámy od energetických zbraní na stěnách jámy kolem ústí některých chodeb.

Temný strop jámy se pomalu přibližoval, až Ruiz rozeznával, že to je hrubá kopule sestavená z kovových nosníků a nehlazeného tavného kamene. Zdálo se, že v nějaké dávno zapomenuté válce prorazila jakási titánská zbraň do věže díru - a pak někdo škodu narychlo opravil. Jak dávno se to stalo?

Nyní už viděli konečnou stanici dráhy - částečně ji zakrývala monomolární zeď, vybíhající od základů kopule. Zeď stejně jako dráha sama zářila novotou a ostře kontrastovala s okolní šedí.

„Připravte se," řekl Ruiz. „Já se posadím na jednu sedačku, Huxley na druhou. Albany, Durbane: vy si lehněte a

Yubera vezměte mezi sebe. Nevím, co nás tam nahoře čeká, ale ať už to bude cokoliv, dostaňte se z vozíku, jak nejrychleji dokážete, a ukryjte se za něco pevného. Zkontrolujte si brnění i zbraně a uvolněte si svaly."

„Ano, maminko," řekl Albany.

Ruiz ho ignoroval. „Chceme vzbudit co nejméně pozornosti. Huxley, hlídej si ty svoje čidla, kdykoliv na to budeš mít trochu času. Jakmile se náš cíl dozví, že jsou lasičky v kurníku, musíme to vědět."

„Už jsem něco zachytil," odpověděl Huxley. „Za moc to nestojí - připadá mi to jako rozptýlená radiace graseru třídy Konda. Pokud je to tak, někdo tady nosí skutečně velkou flintu."

Albany se podíval na Ruize a předvedl, jak se třese hrůzou. „Páni," zašeptal. „Teď to začíná být zajímavé, šéfe. Kdo by mohl používat Kondu?"

Ruiz zavrtěl hlavou, ale najednou se mu vybavila vzpomínka na Coreanina Moce, který po něm střílel ze zmrazovací pušky a přitom se pohyboval stejně rychle a mrštně, jako by nic nenesl. „Už si někdo z vás zatančil s Mocrassarem?" zeptal se.

Albany teatrálně vypoulil oči. Pak si zkusmo zabušil na hruď. „Ne... ne. Vypadá to, že jsem ještě živý, takže nejspíš ne."

Huxley se zatvářil zamyšleně. „To by mohlo být ono, ale moc tomu nevěřím. Moc s velkým, dobře stíněným graserem - pokud by si to náš nepřítel mohl dovolit, něco takového se prakticky nedá porazit. Doufejme, že je to jenom mechanozabiják s tak dobrým maskováním, že ho nedokážu zaměřit."

„Čtyři dobře vyzbrojení lidé by mohli dokázat Moce zabít," řekl Ruiz. „Pravděpodobně bychom měli velké ztráty, ale naděje tady je."

„Díky za ta povzbudivá slova, Ruizi Awe," odpověděl Albany, který se stále usmíval, ale jeho obličej za hledím přilby očividně zbledl.

Zeď konečné stanice se rychle přibližovala a Ruiz si naposledy zkontroloval zbraně. Vozík zpomalil, pak vjel dovnitř a těžké protiexplozivní dveře se za ním se zaduněním zavřely.

Vozík zastavil u plošiny. Až na dodávku, která zjevně čekala na Yuberovy pacienty, byla prázdná. Uplynul dlouhý okamžik naprostého klidu a posádka vozíku pomalu začala vstávat ze svých míst. Stále se nic nedělo. Ruiz se začal kojit nadějí, že se jim nějakým zázrakem podaří proniknout do Yuberovy pevnosti bez dalšího konfliktu.

Potom se v ústí temné chodby na druhé straně nástupiště objevil Moc.

V JEDINÉM OKAMŽIKU mezi tím, kdy Moc pochopil, že proti sobě má nepřítele, a než zabijáci stačili na jeho přítomnost zareagovat, zaznamenaly Ruizovy oči spoustu bezvýznamných maličkostí.

Moc byl poněkud menší než Coreanin a barva, kterou byl zdobený, tvořila méně komplikované vzory, což vypovídalo o jeho podřadném postavení. Neměl žádný oděv a jeho šestinohé tělo se lesklo čerstvým chitinem. Ruiz neviděl žádné kyborganické zbraně, jako byly energetické trubice vestavěné do středních končetin Coreanina Moce - ale Yuberův Moc nic takového nepotřeboval. V obou spárech svíral obrovský graser a kontrolka jeho připravenosti svítila zeleně.

Pak scéna explodovala divokým pohybem. Moc uskočil stranou a přejel graserem vzhůru.

Ruiz byl na Mocův úhybný skok připravený a podle toho, jak držel zbraň, odhadl správně i směr... a proto přežil. Naklonil se ze sedátka, aby mohl lépe vypálit z drátkové pistole, a zpětný ráz jej strhl na zem. Přesto se mu podařilo udržet pistoli namířenou správným směrem a náboj zasáhl hmyzí hlavu mocras-sarského válečníka. Většina drátků se sice neškodně odrazila od chitinu, ale Mocovy velké oči se proměnily v nažloutlé důlky plné slizu.

Hmyzí bojovník otevřel ústa vybavená kusadly a zaječel; vysoký, táhlý výkřik bolesti přehlušil i palbu zbraní. Ruiz vyskočil na plošinu nástupiště a přitom si uvědomil, že mu něco prasklo v rameni. Ignoroval bolest a pokračoval v palbě: doufal, že se mu podaří střelit Moce do úst a vyřadit tak další z jeho smyslů - i teď, když byl oslepený, byl tvrdým soupeřem, protože se dokázal velmi dobře řídit sluchem a čichem. Ruiz se převalil stranou, pro případ, že by Moc vystřelil po zvuku nárazu jeho dopadu, a vzápětí se místo, kde stál, proměnilo v louži roztavené slitiny.

To všechno trvalo méně než jedinou sekundu. Pak Albanyho graser zasáhl Mocovu hlavu a čistě ji upálil. Moc zavrávoral a začal kolem sebe slepě pálit z obrovského graseru, který stále pevně svíral v prostředních končetinách. Horními končetinami si přitom ohmatával díru na krku, jako by nedokázal pochopit, kam se poděla jeho hlava.

„Do kolen!" zařval Ruiz a soustředil palbu na Mocovy dolní končetiny.

Po třech nebo čtyřech dalších sekundách, které Ruizovi připadaly jako celá věčnost, se Moc skácel do louže nažloutlé tekutiny. Jeho tělo se pořád ještě třáslo, i když měl většinu končetin zpřelámaných a hlavohruď na několika místech proděravělou.

Ruiz se namáhavě zvedl na nohy. Rameno jej pekelně bolelo; zdálo se, že brzy bude mít problém s ním vůbec pohnout. Pokusně zakýval rukou. Bylo to, jako by mu někdo vrazil pod lopatku hřebík. Přikázal medicinální jednotce vestavěné v brnění, aby mu provedla místní umrtvení a ošetřila poraněný kloub protizánětlivým přípravkem. Ucítil slabé píchnutí a po chvíli už se cítil mnohem lépe.

Albany už stál u dveří a nahlížel do temné chodby. „Pořád žádná reakce," řekl.

Huxley stál na okraji nástupiště. Zjevně mu nic nechybělo a právě zkoumal svoje detektory. „Tady taky nic," oznámil.

Ruiz se podíval do vozíku, kde na lehátku pořád ještě ležel falešný Yubere. Nezdálo se, že by byl zraněný, a Ruiz si ulehčené oddechl.

Animoid Durban naneštěstí zakopl, když vyskakoval z vozíku, nebo na něj zase pozpátku spadl v pokusu vyhnout se Mocovu graserovému paprsku. Nyní ležel na protipřístupové podlážce, oči vytřeštěné a tělo probodané ostnatými dráty. Albany se podíval na Ruize. „Co teď?" Ruiz překročil Dubrana a nastoupil do vozíku. Animoid se na něj

podíval a bylo zřejmé, že umírá jako vlk - to málo člověčího, co mu ještě zůstalo, se stáhlo do jeho zadního mozku.

Durban začal zvedat drátkovou pistoli, kterou pořád ještě držel v ruce, ale Ruiz mu ji vykopl. Durban zavrčel a pokusil se vyprostit. Protipřístupová podlážka jej však držela pevně a jediné, čeho dosáhl, bylo, že mu vystřelila další ostnaté dráty do hlavy. Animoid bolestí zaječel, ale to už se k němu Ruiz sklonil a zasadil mu ránu z milosti přímo doprostřed čela.

Pak Ruiz pomohl vystoupit loutce. „Pojď," řekl, když odvázal vodítko od nosníku. „Pozor na podlážku."

Loutka mrštně doskočila na nástupiště.

„Kde jsme?" zeptal se Ruiz.

Loutka pokrčila rameny. „Myslím, že na konečné dráhy. Tobě to tak nepřipadá?"

„Asi ano. Pověz mi, proč tady máš tak málo lidí: dva dirmové a Moc? Nepřipadá mi, že by to stačilo na ochranu tak cenného tajemství."

„Tajemství je to klíčové slovo. Čím méně jich o něm ví, tím lépe - a ještě lépe, když to jsou cizinci, pro které nemá žádný praktický význam."

Ruiz se nad falešným Yuberem zamyslel. Zdálo se mu to, nebo zněl hlas loutky teď, když se blížili ke svému cíli, jaksi záludněji? Vcelku by to dávalo smysl, protože ve chvíli, kdy nastoupí na místo skutečného Yubera, bude mu Ruiz vydán na pospas. Dalo se čekat, že mu Publius pro tento okamžik zadal naprosto přesné instrukce.

Odvedl loutku na druhou stranu nástupiště a podal vodítko Albanymu. „Pohlídej mi ho chvíli," řekl.

Albany přikývl a omotal si vodítko kolem ruky. Ani na okamžik přitom nespustil z očí chodbu vedoucí od nástupiště.

Ruiz se vrátil k Huxleymu, který přecházel po peronu a kontroloval přitom svoje detektory. „Nic," prohlásil udiveně. „Nedokážu zachytit ani stopu nějakého hlídacího systému. To je zázrak." Huxleyův obličej skutečně vyzařoval posvátnou úctu.

„Nenechej se tím příliš unést," odpověděl Ruiz. „Nezapomínej na zabezpečovací síť od Clearlightu - víme, že ji má Yubere nainstalovanou po celé pevnosti."

„Tak proč jsme na ni ještě nenarazili?"

To byla dobrá otázka a Ruiz se rozhodl, že se nad ní zamyslí. Ale nejprve ztišil hlas a požádal Huxleye: „Mohl bys prověřit loutku na vestavěné zbraně a komunikační zařízení - tak, aby si toho nevšimla?"

„Nevěříš svému chlebodárci?" zeptal se Huxley.

„To je hloupá otázka," opáčil Ruiz rozmrzele. „Ty mi snad věříš?"

„No... vlastně ano." Zdálo se, že Huxleye dotaz zarazil. „Albany se o tobě vyjadřoval docela dobře - a obvykle mám na takové věci čich. Nečekáme, že za nás obětuješ život nebo něco tak melodramatického, ale podle mě jsi tak čestný, jak si někdo v naší branži vůbec může dovolit být."

Ruiz si povzdechl.

O minutu později se k němu Huxley vrátil. „V pravém ukazováčku má jednorázový paprskomet a v břiše malou bombu."

„Malou?"

Huyley pokrčil rameny. „Relativně malou... ale až bouchne, nerad bych se nacházel blíž než sto metrů od něj."

Ruiz se zamyslel. Pak se vrátil do vozíku, sundal si vak, který měl na zádech. Připoutal ho k hlavnímu nosníku rámu a nastavil časovač na jeho přední straně. Potom vstal, odložil všechny hmotnější zbraně - ostřelovací pušku na náboje ze zmrzlého plynu, středně těžký graser a jeho zdroj. Zůstaly mu jen nože, drátková pistole a několik lehkých šokových granátů.

Albany pozvedl obočí a tázavě se na Ruize podíval.

„Musíme být rychlí," vysvětlil mu Ruiz. „Máme tu jednoho kluzkého ďáblíka."

VYDALI SE CHODBOU, Albany padesát kroků vpředu, za ním Huxley s vodítkem loutky připnutým k brnění. Ruiz průvod s odstupem sta kroků uzavíral.

Ruiz se snažil soustředit svou pozornost na současnost, na matně osvětlený kov tvořící stěny chodby, ale po chvíli, když se nic nedělo a Huxley stále nezachytil žádnou stopu zabezpečovacího zařízení, začaly se jeho myšlenky toulat. Najednou měl pocit, že strávil velkou část svého života procházením temných chodeb, zapletený do událostí, které prakticky nemohl ovlivňovat.

Začínal sám sebe litovat, což ho postupně přivedlo k filozofickému hloubání toho nejméně užitečného druhu. Viděl sebe a svoje lidi jako červy prolézající zkamenělými cévami nějakého mrtvého kovového kolosa, zoufale pátrající po nějaké zapomenuté mršině, kterou by se nasytili.

O něco později se svým nabubřelým, egocentrickým fantaziím hlasitě zasmál. Huxley se tázavě otočil, jako by nechápal, co může Ruizovi na jejich situaci připadat zábavné. Ruiz se na něj usmál, čímž se kyborgovy rozpaky nijak nezmenšily.

„Jak to vypadá, Huxley?" zeptal se Ruiz tiše prostřednictvím vysílačky v helmě.

„Po zabezpečovací síti pořád ani stopa. Víš, napadla mě taková teorie. Chceš si ji poslechnout?"

„Jistě."

„Takže... náš cíl tady provádí něco tajného - tak tajného, že to skrývá i před bezpečnostními silami z vnějšku. Myslím přepadové jednotky SeedCorpu, o kterých jsi mluvil. Nebo jestli jsou zgenšované, tak před svým technickým a obslužným personálem. Samozřejmě ani zgenšovaní vojáci nejsou chytřejší než byli před operací a vždycky by se mohli podřeknout a neúmyslně tajemství vyzradit. Navíc se obává jen útoku shora, takže je docela možné, že se takhle dostaneme až do jeho obytných pater."

„Doufám, že máš pravdu," odpověděl Ruiz nikterak přesvědčeně.

Chvíli spolu ještě rozmlouvali a Ruizova ostražitost znovu začala polevovat. Přistihl se, že myslí na Nisu - na její obličej osvětlený sluncem, měkkým přísvitem říčního člunu. Když si uvědomil, co dělá, vyděsil se. Každým okamžikem jim mohlo cestu zkřížit něco smrtelně nebezpečného, a pokud by v tom okamžiku zrovna snil o ženě, už nikdy by ji znovu nespatřil.

Potřásl hlavou a ze všech sil se soustředil na svou smrtelnost a pravděpodobnost okamžité smrti.

„Stop," zašeptal Albany. „Pojď sem, Ruizi."

Ruiz se rychle rozběhl kupředu.

Albany klečel u paty rampy, která přerušovala chodbu. Vypadalo to, jako by se věž kdysi zlomila a jedna část chodby poklesla pod úroveň druhé.

Na druhé straně zlomu se otevírala hala s vysokým stropem osvětlená zářivě bílým světlem.

„Myslím, že jsme na místě," řekl Albany.

„Vypadá to, že máš pravdu," přisvědčil Ruiz. „Pusť dopředu Huxleye - ať to tu trochu proslídí."

Huxley si opatrně prohlédl rampu, pak se vyhoupl nahoru a opatrně se začal plížit k hale. Před sebou držel na dlouhé monomolární tyči sondu. Ruiz s Albanym se schovali za zlom a loutka si přisedla k nim. Stále se tvářila, jako by ji nic z toho, co se kolem ní dělo, nezajímalo.

Uplynulo pět minut.

Huxley se vrátil, obličej za hledím přilby zpocený a bledý. „Zabezpečovací síť Clearlight začíná těsně za křižovatkou chodeb. Myslím, že si s ní poradím, ale na moc dlouho asi ne."

Vytáhl svitek datakabelu a zapojil ho do zásuvky na Ruizově brnění. Něco vyťukal na datatabletu, zamračil se a poopravil několik hodnot. „V pořádku," řekl. „Nemůžu ovšem zaručit, na jak dlouho tahle identifikační sekvence systém oklame." Postupně přistupoval k ostatním členům skupiny a převáděl do jejich brnění stejná data. „Měli bychom sebou hodit, než změní kód a uvidí nás."

„Co ještě jsi našel?" zeptal se Ruiz.

„Eruptory nad bezpečnostními dveřmi - a ty vypadají hezky nedobytně. Doufám, že je Albany dobrý s výbušninami, pokud nás dovnitř nedostane loutka. Do haly vede několik dalších chodeb, ale podle navigačního majáčku musíme projít bezpečnostními dveřmi, abychom se dostali k cíli."

Ruiz se zhluboka nadechl a protáhl si poraněné rameno, aby se ujistil, že mu funguje. Pak sundal falešnému Yuberovi vodítko. „Teď je řada na tobě," řekl. „Dostaň nás dovnitř."

V okamžiku, kdy loutku zbavil vodítka, jako by se změnila, vyrostla mu přímo před očima. „Samozřejmě," prohlásila přezíravě. Falešný Yubere přešel po rampě, jako by mu už patřila, a ostatní ho v trojúhelníkové formaci následovali: Huxley a Albany hned za ním, Ruiz vzadu.

Ve světle, které sem pronikalo z haly, se Ruiz cítil nesmírně zranitelný. Snažil se pořád se nedívat na otočnou věžičku eruptoru, která vyčnívala ze zdi nade dveřmi, i když je její dvojitá hlaveň neustále sledovala.

Loutka eruptor ignorovala a zastavila se až u dveří. Bez nejmenšího zaváhání přiložila oko ke skeneru a přitiskla dlaň na snímací plochu.

K Ruizově nekonečné úlevě se pancéřové dveře odsunuly stranou. Když vešli dovnitř, dveře se za nimi opět zavřely a otevřely se jiné, na protější straně.

„Pojďte," řekla loutka.

Vedla je do Yuberových obytných prostor.

TĚSNĚ ZA DVEŘMI narazili na dirmského osobního strážce. Ještě se po nich ani nestačil otočit, když mu Ruizův nůž projel hrdlem. Zemřel, aniž vydal jiný zvuk než tiché zabublání, a Albany pak Ruizovi pomohl spustit těžké tělo nehlučně na zem.

Ruiz se tázavě podíval na Huxleye. Kyborg se sklonil nad svým detektorem, pak zavrtěl hlavou a usmál se.

Prošli rozlehlou síní vyzdobenou v poněkud strohém stylu, s holými bílými zdmi a kobercem, zařízenou jen několika pohovkami vyřezávanými z lesklého černého dřeva. Výsledný efekt byl podivuhodně nereálný, jako by vstoupili do nějaké prastaré černobílé fotografie.

Chodbou zdobenou bizarními malbami se dostali do soukromých obytných komnat. Ruiz kráčel co nejrychleji, ale i to, co zahlédl koutkem oka, bylo zneklidňující - neladící barvy a pokřivené tvary - vize šílence.

Na konci chodby vyšla ze skladu prádla pokojská, ohlédla se a uviděla, jak se na ni ženou. Vyjekla, upustila ručníky, které nesla, a pak se otočila, jako by se chtěla dát na útěk. Potom si však uvědomila, že jeden z mužů v brněních, kteří se k ní blíží, je Yubere, a v obličeji se jí objevil zmatený výraz.

Ruiz ji uchopil za rameno a udeřil ji pěstí do spánku. Dívka se bezvládně skácela na zem.

„Sentimentalisto," zašeptal Albany. „Pravděpodobně je zgenšovaná. Vzpamatuje se z toho, a až se budeme vracet, podřízne ti krk."

Albany má pravděpodobně pravdu, pomyslel si Ruiz zamračeně. Předsevzal si, že s dalším sluhou naloží konečnějším způsobem, ale cestou ke svému cíli už nikoho nepotkali.

Kapitola 17

YUBERA ZASTIHLI ve vaně. Jeho bíle vykachlíkovaná koupelna působila nevtíravě - nebyla velká a zlatostříbrná vana nepatřila k těm, v nichž by se najednou mohly koupat tři tucty dobrých přátel. Ale byla docela hezká. Její pohodlně zkosená zadní část byla vyložená drahými kameny - černými opálovými motýly, kteří poletovali mezi jadeitovými bambusovými stvoly.

Když vtrhli dovnitř, cíl byl sám a mydlil si záda kartáčem s dlouhou rukojetí.

Zdálo se, že ho jejich náhlé objevení ani příliš nepřekvapilo. Přenesl pohled z hlavní, které na něj mířily, k tvářím nad nimi a usmál se.

„Vy jste od Publia, že?“ řekl. Podíval se na loutku, jako by obdivoval Publiovo dílo. „Šikovné monstrum,“ poznamenal a pak si povzdechl. „Nikdy bych se nenechal dohnat chamtivostí, abych se spojil s někým, jako je Publius.“

Podíval se na Ruize a po tváři mu přeletěl výraz hořkosladkého úžasu. Ruiz měl najednou naprosto iracionální pocit, že ho Yubere poznal. Ne, ne, to je přece nemožné, přesvědčoval sám sebe.

„Okamžitě ho zabij,“ řekla loutka.

„Co jsi našel?“ zeptal se Ruiz Huxleye.

Kyborg pokrčil rameny. „Nic. Divné. Žádné poplašné zařízení, žádná čidla, žádný monitoring.“

Loutka se usmála. „Jsme fatalisté, ehm, Alonzo. Co by nás mohlo ochránit před chamtivostí malých?“

„Přesně tak,“ přisvědčil pravý Yubere. Zvědavě se podíval na Ruize. „Co ti, k čertu, mohl Publius slíbit, aby tě k tomuhle přesvědčil? Zgenšovaný nejsi - tolik ještě poznám.“

Ruiz ho ignoroval; byl to mrtvý muž.

Ale Yubere se odbýt nenechal. „Možná, že bych měl čerpat jistou útěchu v tom, že mě nepřežiješ.“ Znovu si začal třít kartáčem záda. Přitom zavřel oči a po tváři se mu rozlil výraz nadpozemského klidu.

Ruiz mu ustřelil vršek hlavy. Rudá krev se symetricky rozstřílela po motýlech a bambusu. Pak zastrčil zbraň do pouzdra a otočil se.

„Rozřežte ho a naházejte do recyklátoru,“ řekl Albanymu. Snažil se jednat věcně a tvrdohlavě odmítal myslet na to, co právě udělal. Uslyšel bublání Albanyho nože a pak nezaměnitelný zvuk doprovázející rozřezávání lidského těla na kousky dost malé, aby prošly koupelnovým recyklátorem.

V očích loutky se zablesklo a otočila se k Ruizovi, jako by mu chtěla poblahopřát. Když začala napřahovat ruku, Ruiz jí ji srazil na okraj vany a jediným pohybem jí sonickým nožem uťal ukazováček s mechanismem jednorázového paprskometu.

Falešný Yubere vyjekl a otřásl se, pak se pokusil Ruizovi ruku vyškubnout. Brzy však poznal marnost svého počínání a znehybněl, dokud jej Ruiz sám nepustil.

Z pancéřové rukavice loutky stříkala krev a stékala na kachličky. Falešný Yubere si stiskl zranění druhou rukou a nevzrušeně se podíval na Ruize. „Publius říkal, že budeš ostražitý.“ Povzdechl si, sundal rukavici a prohlédl si pahýl prstu. Pak přistoupil ke skříňce se zrcadlem, našel samočinný obvaz, přiložil si ho na ránu a aktivoval ho.

„Tak,“ řekl Yubere. „Rád bych se zbavil toho brnění.“ Otevřel vysokou černou skříň, která stála v rohu, a vybral si elegantní unioblek z hedvábí barvy holubičí šedi. „Bude to přiměřené?“

Albany vzhlédl od své krvavé práce a zachechtal se. „Ať už to znamená cokoliv.“

„Hoď sebou,“ pobídl ho Ruiz.

„Teď máme tolik času, kolik si můžeme přát,“ odpověděl Yubere vesele. Sundal si brnění, utřel si pot navoněným ručníkem a rychle se oblékl.

„Nechcete se raději také převléknout?“ zeptal se. „Nevadí vám, že by se někdo mohl zajímat, proč po pevnosti chodí lidé v těžkém brnění?“

Albany se znovu zasmál. „Je mazanější, než jsi byl ty, Yubere.“ Hodil poslední kus původního Yubera do recyklátoru a začal čistit vanu.

Ruiz dloubl Yubera do boku hlavní drátkové pistole. „Najdi interkom a ujisti se, že tě personál považuje za tvůj originál. Huxley, přines si nádobíčko. Albany, běž na průzkum, ale pokud to nebude absolutně nutné, nestřílej. A pokud jde o tebe, Yubere, už na mě nezkoušej žádné triky, jinak vyjde Publiova investice naprázdno.“

„Dám si pozor,“ odpověděla loutka. „A ty si ho dej taky.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Ruiz. „Huxley, napíchni tu jeho bombu - pro případ, že bychom ho museli zabít.“

NOVÝ YUBERE JE VEDL do spojovacího centra. Pohyboval se s přesvědčivou sebejistotou. Ruiz si netroufal mířit na něho pistolí z obavy, že by to Yuberovi lidé mohli zahlédnout a zareagovat agresivně. Cítil, že ztrácí vládu nad situací, ale potřeboval potvrdit Yuberovu autoritu.

„Až se tam dostaneme, nejprve zařídíš náš odchod,“ řekl. „Dáš nám doprovod zpátky k vozíku.“

Yubere se na něj podíval s překvapeným výrazem v obličeji. „Nechcete jít raději normální cestou? Teď tady tomu vládneme.“

Ruiz mu neodpověděl a Yubere pokrčil rameny. „Jak si přeješ.“

Huxley vrhl po Ruizovi nervózní pohled. Ruiz z nějakého důvodu cítil, že by mu to měl vysvětlit. „Náš zaměstnavatel čeká, že mu ulehčíme, aby se nás mohl zbavit. Nahoře má určitě svoje lidi - ale možná nemá druhou ponorku. A v ponorce máme genše, kterého můžeme použít při vyjednávání.“

Huxley se zatvářil ještě ustaraněji. „Proč jsi vůbec uzavíral smlouvu s někým takovým, Ruizi?“

„Z nutnosti.“

Albany si odfrkl. „Nenech se jím vodit za nos, Huxley. Jemu se to líbí - pokud jde o Ruize Awa, čím víc na hraně, tím lépe. Vždycky měl divné nápady.“

Ruiz to chtěl popřít, vysvětlit, že se změnil, ale Albany by se mu jen vysmál.

Ve spojovacím centru byli technici v černých overalech a dva dirmští hlídači - na rozdíl od těch na vozíku nebyli cejchovaní a nenosili brnění. Zatímco vcházeli do místnosti, Ruiz si propočítával úhly a priority. Dirm vpravo vypadal bděleji než jeho kolega a technici si jich nevšímali vůbec.

Yubere přistoupil k hlavnímu datatabletu a položil ruku na černou kontaktní plochu. Nepřítomně na ni něco naťukal, pak se obrátil k bližšímu dirmovi a řekl: „Zabij je."

Dirm teprve začal zvedat graser, když ho Ruizův výstřel zasáhl do trupu a odmrštil ho ke zdi. Ruiz se otočil, střelil po druhém dirmovi a minul; pak zasyčel Albany ho graser a přeťal hlídače v půli.

Když se Ruiz obrátil, uviděl, že Huxley leží na zemi, jeho nohy sebou slabě škubají a z otvoru na prsou mu stoupá kouř. Pak zahlédl Albanyho, který mířil na Yubera a v obličeji měl výraz vražedného vzteku.

„Ne!" vyštěkl Ruiz. „Ještě ho nemůžeme zabít."

Na okamžik si myslel, že to Albany udělá stejně, a věděl, že by nedokázal Albanyho zastřelit dříve, než to Yubere koupí - pořád ještě mířil zbraní na prvního dirma, který ještě nebyl docela mrtvý.

Ale Albany si odfrkl, odklonil graser a odpařil jím hlavu jednomu z techniků, kteří se konečně vzpamatovali a začali vstávat ze židlí.

Ruiz si oddechl. Yubere se opřel o panel. „Za pokus to stálo," řekl vesele.

RUIZ SE SNAŽIL zachovat si chladnou mysl, přestože cítil takřka neodolatelnou touhu loutku na místě zabít.

„Jak ti to mám vysvětlit ještě jasněji?" zeptal se Yubera. „Jestli si s námi nepřestaneš zahrávat, plán tvého pána skončí fiaskem. Viděl jsi, co jsem udělal na vozíku? Můj vak je plný toroidní trhaviny." Ruiz se podíval na hodinky vestavěné v lokti brnění. „Jestliže se nevrátíme do dvaceti osmi minut, nálož se odpálí a zborcená klenba zasype jámu."

Yubere strnul. Jeho výraz se v jediném okamžiku změnil ze shovívavého pobavení v chladný hněv. „Za tohle strašlivé zaplatíš, až tě Publius chytí," procedil mezi zuby. Jeho oči krátce zaplály skoro lidskou zlobou, ale pak se ovládl. „Tak jako tak už jsi mrtvý, takže bych ti asi neměl vyčítat, že kolem sebe v poslední křeči kopeš."

„To je od tebe hezké," řekl Ruiz. „A teď zařiď, co je třeba."

Yubere se zhluboka nadechl, pak do interkomu vychrlil příval povelů. Když skončil, podíval se opět na Ruize. „Spokojen?"

„Uvidíme, jak to půjde," odpověděl Ruiz.

Albany poklekl vedle Huxleye, který ležel bez hnutí. „Mrtvý," oznámil Albany zachmuřeně. Ruiz pocítil krátký příval smutku. Huxley byl podle všeho na nájemného zabijáka docela správný chlap a nyní byl mrtvý tak spolehlivě, jako by nikdy neexistoval. Jeho důvěra se ukázala lichá.

Potřásl hlavou - už zase podléhal nesmyslným emocím. Každá z bytostí, která při jejich noční akci zemřela, byla stejně mrtvá jako Huxley a ve svých vlastních očích neměly o nic menší cenu.

A podle toho, co říkala loutka, není na tom zase o tolik lépe.

Ruiz pomohl Albanymu sebrat ty z Huxleyových detektorů, které nebyly poškozené, a většinu si navěšel na vlastní brnění. „Vypadá to, že budu muset na chvíli převzít Huxleyovu práci," řekl.

Albany se unaveně postavil. „Jo. Tvoje armáda se nějak zmenšuje, Ruizi."

Uplynula minuta, pak druhá a ve dveřích se objevili další dva dirmové. Když uviděli mrtvoly, začali sahat po graserech, které nosili v pouzdrech na svých šupinatých prsou, ale Yubere je zadržel. „Počkat," zvolal a zvedl ruku. „Tohle jsou přátelé - zachránili mě před zrádci. Doprovodíte je k dolním bezpečnostním dveřím, pak se sem vrátíte a uklidíte ten svinčík. A postarejte se, aby místo nich nastoupili jiní. Moje přátele braňte vlastními životy, vděčíme jim za mnohé. Brzy jim to oplatíme." Yuberovi se v očích na okamžik zlomyslně zablesklo.

„Díky," odpověděl Ruiz, aby zachoval vnější dojem. „Pomohli jsme rádi. Mimochodem, víš, že život je rapírová réva, která vykvétá jen jedenkrát?"

Když dořekl heslo, které genš zakódoval do mozku loutky, Yubere lehce poklesl v kolenou a lesk z jeho očí se vytratil. Dokud Ruiz nevysloví spouštěcí heslo, nebude schopen sebebezvýznamnějšího rozhodnutí. Nedokáže se ani odhodlat plnit Publiovy rozkazy. Kdyby Ruiz z nějakého důvodu heslo neřekl, Yubere by ve spojovací místnosti zahynul hladem - pokud by ho jeho lidé nenapojili na medicinální jednotku, která by jej vyživovala nitrožilně.

„Tak," řekl Ruiz. „Na shledanou a hodně štěstí."

DIRM DOPROVODIL RUIZE a Albanyho k bezpečnostním dveřím a bylo vidět, že přitom potlačuje paniku. Yuberovu identitu přijali všichni bez výhrad - ale dirmové byli velice důvěřivý druh, což byl další z důvodů, proč byli tak oblíbení jako hlídači.

Když se vnitřní dveře zavřely, Albany řekl: „Prozatím to jde. Co jsi to udělal s loutkou?"

„Přestřihl jsem jí provázky, dokud se nedostaneme do bezpečí. Poskytne nám to argument při vyřizování s naším chlebodárcem."

„Kéž bys to udělal dříve."

„Je mi to vážně líto, ale dá se to udělat jen jednou."

Albany pokrčil rameny. „Nu, je to drsné řemeslo a vím, že je ti to skutečně líto. Co teď?"

„Poběžíme," odpověděl Ruiz a rozběhl se temnou chodbou zpátky.

KDYŽ O DESET MINUT později doběhli na nástupiště, kusy rozčtvrceného Moce sebou stále ještě škubaly. Obličej Durbanovy mrtvoly získal mastně bílou barvu; jeho mrtvé a strnulé oči stále plály. Při pomyšlení, že dolů pojedou s mrtvolou, Ruiz pocítil nezvyklý záchvat nevolnosti, ale prakticky neexistoval způsob, jak ji sundat z protipřístupové

podlážky.

Nejprve zastavil časovač nálože a potom nastoupil spolu s Albanym do vozíku. Posadil se na místo řidiče. Odblokovat ovládání mu trvalo pouhý okamžik a vozík se s nimi rozjel dolů.

Aby zabil čas, hrál si s Huxleyovými detektory. Koneckonců, nebylo tak docela vyloučeno, že by se některý z obyvatel podzemních chodeb mohl pokusit o pomstu a nebo - nepříjemné pomyšlení - na ně Publius nachystal nějakou nečekanou past. Teprve nyní si uvědomil, že nevaroval jaworldské sestry, aby hlídaly z obou stran. Nebylo to příjemné zjištění. Dělal si starosti, že kdyby přišlo překvapení zezadu, Čou a Moh budou tak ochromeny strachem z jámy, že nebudou věnovat příliš pozornosti tomu, co se děje v chodbě.

Nejspíš už začínám být paranoidní, pomyslel si. Na druhé straně, Publius byl přes svůj mimořádný talent dělat si nepřátele po všech těch letech pořád ještě naživu - což svědčilo o jeho důkladnosti a ďábelské prozíravosti.

Hrozilo nebezpečí, že Ruize zabije dříve, než bude mít šanci povědět mu, co udělal s jeho loutkou. V opačném případě doufal, že jeho chamtivost zvítězí nad vztekem a pomstychtivostí.

„Co se děje?“ zeptal se Albany.

„Nejspíš nic,“ odpověděl Ruiz.

„Nelíbí se mi, jak to říkáš,“ namítl Albany.

Ruiz se na něj usmál. „Ani se ti nedivím. Je mi líto, že jsem tě dostal do téhle kaše, Albany.“

„Ne, to není,“ odsekl Albany, ale úsměv mu oplatil.

CESTA PROBĚHLA BEZ příhod, přestože Ruiz zahlédl v ústích některých chodeb kradmé pohyby, jako by se jejich obyvatelé zajímali o zvláštní události na dráze. Nikdo se ale neobjevil a Ruiz ovládl pokušení použít dalekohled - nechtěl, aby to vypadalo, že se zajímá o něco, co mu nepřísluší.

Když byli jen několik metrů nad svou cílovou chodbou, Ruiz konečně vytáhl dalekohled a prohlédl si její ústí. Uviděl Čou, která stála na samém okraji jámy a vzrušeně jim mávala, hledí bezstarostně zvednuté. Vinou malého rozlišení a zvětšení dalekohledu ale nerozeznal výraz v jejím obličeji, a proto nevěděl, co je příčinou jejího vzrušení.

Složil dalekohled a pověsil si ho na brnění. „Sakra!“ zaklel.

„Co se děje?“

„Myslím, že sestry jsou mrtvé - a to znamená, že na nás čeká Publius. Alespoň nás nezabil okamžitě. Rád se chvástá - je to jeho největší slabost a podle mě na to jednou dojede.“ Ruiz se kousl do rtu a pak přepnul vysílačku ve své přilbě na daleký dosah. „Publie? Posloucháš mě? Když mě teď zabiješ, prohrál jsi. Na tvůj trik ti neskočím: Čou i její sestra trpěly nepřekonatelnou akrofobií.“

Uplynulo několik okamžiků: pak Čou o krok couvla a složila se jako loutka. „Jak to myslíš, že jsem prohrál?“ zasyčel Publius zlomyslně. „Teď jsi můj, Ruizi. Odsud se nedostaneš. Když se pokusíš vrátit, zavolám svému novému Yuberovi a řeknu mu, aby tě zadržel. Nebo za tebou prostě vystřelím pátrače a skoncuju to - i když bych si nerad zničil vozík.“

Ruiz si povzdechl. Doufal, že nejhorší už mají za sebou, ale s Publiem to takhle prostě nefungovalo - pokud šlo o lstivost, výrobce monster se mu vyrovnal a možná ho i předčil. Zhluboka se nadechl a vytáhl z boty pepřenku, která vystřelovala explozivní pelety schopné prorazit i brnění. Přiložil si ji k hlavě tak, aby mu v případě výstřelu rozsekala mozek na kaši, ze které už se nedá extrahovat jediná myšlenka.

V jeho helmě se ozval Publiův hlas. „Ty jsi ale hlupák. Myslíš si, že mi tolik záleží na tvých roubech? Nebo že můj malý genš vybuchne, když se oddělás? Teď mám na pánvi větší ryby; vezmu si z tebe jen pár buněk pro pozdější zábavu.“

„To bude fajn,“ opáčil Ruiz suše. „Jenomže jsi vůbec nic nepochopil. Už ses zkoušel spojit se svým Yuberem?“

„Ne,“ odpověděl Publius a hlas mu jen maličko zakolísal nejistotou. „Proč? Nedokázal jsi to? O důvod víc, abych tě zabil. A mimochodem, kde je můj genš?“

Ruiz s uspokojením zaznamenal, že se Publiovi nepodařilo dostat se do ponorky. „Nechal jsem ho v ponorce.“

„Ano? Nebylo to od tebe trochu neopatrné?“

„Vlastně ani ne. Za prvé, jak sis o mně mohl myslet, že jsem takový hlupák, abych nepochopil, že je ti ten genš víceméně lhostejný? Za druhé, už nemám transobojek. Za třetí, genše jsem potřeboval k tomu, abych trochu vylepšil tvou loutku. Zabij mě a nebude ti k ničemu, i když v tuto chvíli sedí ve spojovací místnosti a má na povel celou pevnost.“

Zavládlo zlověstné ticho přerušované jen zvukem zrychleného dechu.

Nakonec Publius promluvil a jeho hlas překypoval pečlivé ovládaným vztekem, který Ruize vyděsil víc než předchozí hrozby. „Proč bych ti měl věřit?“

„Zavolej Yuberovi.“

„A co když se ti to prostě nepodařilo? Skutečný Yubere se dozví, kdo za tím vším stál, a ani já se mu netoužím postavit v otevřené válce.“

„Takže máš problém, že?“ Ruiz měl co dělat, aby udržel neutrální tón.

Mlčení pokračovalo, zatímco vozík se blížil k ústí chodby. „Co mám dělat?“ zeptal se Albany.

Ruiz přerušil spojení s dalekým dosahem, takže mohl hovořit s Albanym, aniž ho Publius slyšel. „Nic. Buďto chce to, co jsme pro něj získali, víc než nás - nebo jsme mrtví. Případně něco ještě horšího. Raději skoč dolů nebo si ustřel hlavu graserem, než by ses dostal Publiovi do rukou v použitelném stavu.“

„To je tak zlý?“

„Horší.“

Blížili se k listí chodby a Ruiz přibrzdil vozík, pepřenku stále přiloženou k hlavě. Zastavili přesně pod tunelem a

čekali. Náhle se shora ozval příšerný zvuk. Neznělo to jako nic, co by se dalo slyšet od lidské bytosti - spíš jako nějaká velká šelma, možná lev nebo monstrózní medvěd. Ruiz zprvu nechápal, oč jde, ale pak si uvědomil, že se Publius přesvědčil, že mluví pravdu, a nyní řve vzteky.

Přestalo to stejně rychle, jako to začalo. Na okraji jámy se objevil obrovský mechanozabiják a spustil dolů lano s magnetickými příchytkami. Ruiz jednu z nich uchopil a přiložil si ji na prsní plát brnění.

Albany se na něj díval, v obličeji bledý napětím. „Je to dobrý nápad, Ruizi?“ Hlas se mu třásl; zdálo se, že tváří v tvář Publiovu hněvu poněkud ztratil lesk.

„Jakou jinou možnost máme, Albany? Dole jsou genšové, nahoře Yuberovi lidé, kteří už se nejspíš začínají divit, co se s jejich pánem stalo. Budou nervózní a touží po odpovědích, které jim nemůžeme dát.“

„Nejspíš máš pravdu,“ povzdechl si Albany.

„To nevím, ale každopádně teď mám páku na Publia, který na tenhle plán vsadil všechno. Nemyslím si, že nás zabije - alespoň dokud bude doufat, že ještě může zvítězit.“

Albany se podíval na mechanozabijáka. „Jenom doufám, že to bude stát za to.“ Připevnil si lano k brnění a mechanozabiják je začal pomalu vytahovat.

Kapitola 18

ČOU LEŽELA ZHROUCENÁ na zemi a hrubě zaplátované díry v jejím brnění teď byly zřetelné viditelné. Zařízení z kovu a černého plastu, jež měla přilepené na zádech, byl animátor, který Publius použil, aby dodal jejímu tělu zdání života a obelstil tak Ruize.

Mechanozabiják je odvedl hlouběji do chodby, kde narazili na mrtvolu Moh, stále skrčenou mezi stěnou a podlahou, jako by se jámy bála i po smrti.

Publius si tady založil malý tábor, dostatečné vzdálený od jámy a puchu genšů. Nyní seděl u rozkládacího stolíku, pojídal svačinu a studoval plochou obrazovku videokomu. „Co jsi to provedl, Ruizi, chlapče?“ zeptal se konverzačním tónem. Ruiz mu nahlédl přes rameno a uviděl, že nový Yubere pořád ještě stojí tam, kde ho zanechal. Tvářil se klidně, ale Ruizovi se zdálo, že v jeho očích zahlédl první příznaky úzkosti.

„Neboj se, není to nutně trvalé. Stačí, když mu řekneš tu správnou větu, a bude zase v pořádku.“ Zraněné rameno Ruize už zase bolelo a naneštěstí udělal tu hloupost, že držel pepřenku pravou rukou. Už si ji chtěl přendat do levé, ale pak si uvědomil, že Publius bezpochyby mechanozabijákovi nařídil, aby se ho při první příležitosti zmocnil.

„Ano? No tak to je alespoň dobrá zpráva. A co musím udělat, abych si vysloužil tvou spolupráci?“

„Splnit svou část dohody.“

Publius si pohrdavě odfrkl. „Už mě s tím začínáš otravovat.“ Ruiz neřekl nic; Publiův postoj ho nijak nepřekvapil. Výrobce monster si povzdechl. „No dobře. Poznám, kdy jsem prohrál.“ V očích se mu zablesklo a zatvářil se tak zrádně, jak jen to u lidské bytosti bylo možné. „Co uděláme teď?“

„Počkáš tady půl hodiny a pak můžeš jít za námi. Budeme u ponorky a tam si nasadíme transobojky.“ Ruiz měl pocit, že mu rameno každou chvíli upadne, ale bál se, aby si Publius jeho slabosti nevšiml.

Publius se na něj zkoumavě zadíval. „Ty bys neplánoval nějaký podraz, že ne, Ruizi?“

„Kdyby ano, dostal bys jen to, co si zasloužíš,“ odsekl Ruiz suše. „Ale ne, neplánuji. Potřebuji tvou pomoc. Dodrž slovo, doprav mne i s mými otroky pryč ze Strašpytlu, a pak si tady dělej, co chceš.“

Publius zabubnoval prsty o stůl a tvářil se přitom velice zamyšleně. Konečně se mu na tváři objevil široký úsměv. „Přesvědčil jsi mě. Udělám, co říkáš. Připojil jsem svou ponorku na tvou opravářskou komoru. Hlídají ji moji lidé. Zavolám jim a dám jim rozkaz, aby tě neobtěžovali.“ Mávl rukou a znovu se sklonil nad jídlem.

Ruiz chvíli stál bez hnutí. Ani se mu nechtělo věřit, že by všechno proběhlo tak hladce. Pak vykročil k ponorce a Albany ho následoval.

Albany se nepřestával ohlížet přes rameno, dokud nebyli dostatečně daleko za ohybem tunelu a světla Publiova tábora se jim ztratila z očí. „Poslyš, ty máš ale kamarády,“ řekl.

Ruiz se rozhodl, že teď už může ruku spustit. Bolest, která mu okamžitě projela celým tělem, způsobila, že klopýtl. Albany ho stačil zachytit dříve, než upadl. „Ty jsi zraněný, Ruizi?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Ruiz. „Myslím, že jsem si natrhl ramenní šlachu, když jsme bojovali s Mocem. Umrtvení přestalo působit.“ Nařídil medicinální jednotce ve svém brnění, aby mu dala další dávku a vzápětí znovu ucítil příjemné mravenčení doprovázející odliv bolesti.

„To jsem si oddechl.“ Albany byl za hledím přilby bledý. „Ty jsi mě do toho namočil a spoléhám se, že mě z toho taky vytáhneš. Co jsi to říkal o odletu ze Strašpytlu? Vezmi mě s sebou. Vzrušení jsem si užil dost na celé příští století.“

„Nemůžu ti zaplatit, dokud se nevrátíme na Dilvermoon.“

„To je v pořádku. Jestli se tam ještě někdy dostanu, nechám se tam přivařit. Už nikdy odtamtud neodletím.“

Ruiz se usmál. „Tohle už jsem od tebe slyšel.“

„Tentokrát to myslím vážně,“ odsekl Albany. Ruizovi se z nějakého důvodu začala zvedat nálada - a nebylo to jen působením drogy.

Svižně vykročil chodbou k uzávěru.

KDYŽ SE PŘIBLÍŽILI k bezpečnostním dveřím, Ruiz znovu pozvedl pepřenku.

Albany se na něj podíval. „Počkej,“ řekl. „Nainstaluji ti do přilby nálož odpalovanou zuby. To bude pohodlnější.“

Ruiz se zastavil a pomyslel si, jak je možné, že ho to nenapadlo samotného. Albanyho výstroj obsahovala jak vhodnou nálož, tak dálkovou roznětku a přilba brnění zabrání Publiovu mecha-nozabijákovi, aby využil Ruizovy chvilkové nepozornosti.

Albanymu netrvalo dlouho vytvarovat z plastické výbušniny tenkou destičku, připojit ji a vsunout Ruizovi do helmy. „Chceš tu roznětku zapojit doopravdy? Funkční?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Ruiz. „Ať se stane cokoliv, nechci, aby mě Publius dostal živého.“

„Jak myslíš,“ řekl Albany a napojil dráty do příslušných svorek. Pak vypínač podal Ruizovi, který ho skousl a vyzkoušel, jestli se okruh uzavře.

„Pojďme,“ procedil Ruiz sevřenými zuby. Pepřenku vrátil do boty a vyrazil k východu.

Když byli asi sto metrů od konce chodby, Ruiz se zastavil. „Jdi první,“ řekl. „Pověz jim, že mám v přilbě bombu - pro případ, že by jim Publius zavolal, aby po mně při první příležitosti skočili.“

Albany se usmál. „Že by udělal něco takového?“ Ale svižně vykročil ke dveřím - noční námaha se ho zjevně vůbec nedotkla.

Ruiz čekal sám u dveří, graser připravený, až se Albany vrátí. „Nějaký problém?“ zeptal se.

„Ne. Bylo tam plno podezřelých týpků, ale řekl jsem jim, aby se stáhli do svého člunu, a oni bez námitek poslechli.“

Ruiz prošel opravářskou komorou a uviděl, kde se Publiovi lidé prořezali půlkulovou skořápkou. Z díry na ně hledělo několik monstrózních obličejů, ale nikdo se o nic nepokusil.

Ruiz přitiskl dlaň k identifikačnímu zámku ponorky a nabídl kameře svou sítnici. Po chvíli se dveře odsunuly stranou.

Když byli oba uvnitř přidržel spínač roznětky jazykem a vyjmul si nálož z přilby. Čelist už ho bolela, ale nad bolestí převažoval pocit úlevy.

Genš na ně čekal v řídicí místnosti, skrčený v koutě, senzorová vlákna naježená. Když poznal Ruize, trochu se uvolnil a zahoukal. „Ty jsi přežil. Žasnu.“

„Já taky,“ přiznal se Ruiz. „Udělal jsi dobře, že jsi nepustil Publia dovnitř.“

„Doufám, že se s ním už nikdy nesetkám,“ odpověděl genš.

„Kéž by to tak bylo,“ povzdechl si Ruiz. „Jenomže ho musíme pozvat na palubu a doufat, že ho nějak přelstíme.“

Genš se vtiskl hlouběji do svého úkrytu a znehybněl.

„Ani já z toho nejsem zrovna odvázaný,“ řekl Albany. „Proč prostě nezdrhneme, dokud k tomu máme příležitost?“

„A ty víš, jak se dostat z Mořských věží?“ zeptal se Ruiz.

Albany se zatvářil nešťastně. „Ne. Pirátská knížátka úplně šílí. V současnosti nenechávají opustit planetu ani jeden druhého. Už sestřelili tucet raketoplánů.“

To je špatná zpráva, pomyslel si Ruiz. A velice zvláštní; vypadalo to, že je v tom víc než obyčejná chamtivost. Copak by piráti zašli tak daleko a ničili obchod, který je živil, kdyby šlo jen o to dostat několik bezprizorních genšů - bez ohledu na to, jako hodnotu měli? Odsunul tu myšlenku stranou s tím, že se jí bude věnovat později: akutnějším problémem byl Publius. „Publius tvrdí, že zná způsob.“

„A ty mu věříš?“

Ruiz pokrčil rameny. „Je to kluzký had, o tom nepochybuj. Ale pomoct nám může jako kdokoliv jiný, kdo má moc, a máme něco, oč stojí, což o ostatních pirátských lordech neplatí.“

„Asi ano,“ přisvědčil Albany, ale neznělo to příliš nadšeně.

Ruiz se na něj podíval a pocítil náhlý příliv iracionálních sympatií. Přes všechny chyby byl v tuto chvíli Albany nejbližší osobou, kterou měl, prakticky přítel, který mu prokázal svou oddanost a důvěru. Bez Albanyho by už Ruiz nežil. „Opravdu je mi líto, že jsem tě do toho namočil.“

„Hmmm... ne, není,“ odpověděl Albany. Ale usmál se a poplácal Ruize po zdravém rameni. „Poslyš, když jsem tak pozoroval toho parchanta, jak se cpe, napadlo mě, že jsme od včerejška nejedli. Hlady se bojovat nedá, že? Snad bychom si mohli vyšetřit chvilku času, než to zase začne. Koukneme se, co tady máme.“

Ruiz přikývl.

Vydali se do předělaného nákladového prostoru ponorky, kde před krátkou dobou čekalo Ruizovo komando. Teď, když byla prázdná, se místnost zdála mnohem větší. Ruiz měl pocit, jako by byla plná duchů, kteří na něj upírali obviňující pohledy. Zachvěl se a pak pokrčil rameny - kdyby ho měli strašit všichni, jejichž smrt měl na svědomí, sotva by pro ně stačil stadion.

V soukromé kajutě na přídi byl jednoduchý model autokuchaře, se kterým si Albany hrál tak dlouho, až z něj dostal sendviče s kořeněným masem a plátky okurky. Jeden podal Ruizovi a znovu se sklonil nad tlačítky. Autokuchař po chvíli vyprodukoval plastové pohárky plné kouřícího vývaru.

„Není to špatné,“ poznamenal Albany, když se usadil s pohárkem v jedné ruce a sendvičem v druhé. Nyní vypadal mnohem uvolněněji. Ruiz to zčásti přičítal tomu, že Publia neznal tak dobře jako on, a také skutečnosti, že se Albany dokázal mnohem lépe soustředit na současný okamžik než on. Ruiz se nemohl ubránit myšlenkám na nejistou budoucnost - a stejně tak na omyly, kterých se dopustil v minulosti.

Poprvé po mnoha hodinách zase myslel na Nisu. Byla v pořádku? Dělá si už starosti, jestli se pro ni vrátí? Uplynuly teprve dva dny, ale jemu připadaly jako týdny.

„Tak,“ řekl Albany. „Kdo jsou ti otroci, které chceš vzít s sebou? Jsou cenní?“

„Svým způsobem,“ odpověděl Ruiz.

„Ano?“ Zdálo se, že Albany čeká na podrobnější vysvětlení.

Ruizovi se do toho vůbec nechtělo. Zavládlo ticho, které se protáhlo na celé minuty, dokud Albany nedojedl sendvič a nedopil vývar.

„Řekni mi, proč se chceš tahat se ‚svým způsobem' cennými otroky,“ zeptal se, „když budeš potřebovat veškeré

svoje štěstí, aby ses sám dostal ze Strašpytlu - a to víš stejně dobře jako já. To je pro mě záhada, Ruizi.“

Ruiz pokrčil rameny.

„No tak, Ruizi. Pověz mi o nich něco, když už tu takhle čekáme.“

„Dobře,“ řekl Ruiz. „Jsou z Faraa. Kouzelník, obyčejný vesničan a princezna.“

„Faraoský kouzelník? Ten má svoji cenu, dokonce i bez souboru. Ale proč obyčejný vesničan?“

„Je to cechmistr slavného souboru, který je teď rozptýlený bůh ví kde.“

„Aha. A princezna? Jakou ta má cenu?“

Ruiz se nervózně zavrtěl a Albanyho pátravý pohled mu pronikl až na dno duše. „Je docela hezká,“ řekl nakonec.

Albany se pohodlně opřel a odfrkl si. „Hezká? Co z toho? Pangalaktický svět je plný krásy - každý může být hezký, pokud chce. Hezká? Na Dilvermoonu je ošklivost nebo jen obyčejnost tak vzácná, že děvka, která se může pochlubit nějakou zajímavou vadou, vydělá celé jmění.“ Albany zavrtěl hlavou a pak se mu v očích škodolibě zablesklo. „Ale ne. Nechceš snad říct, že jsi do ní udělaný? Tomu tedy říkám bizarní posedlost. Doufám, že to neznamená, že všichni ti lidi natáhli bačkory - a my dva nejspíš brzy taky - jen proto, že se Ruiz Aw - Tvrďák Ruiz Aw, Ruiz Aw Nelítostný, Ruiz Aw Smrťák - nakonec přece jen zamiloval? To ne.“ Z jeho výrazu bylo vidět, že své překvapení nehraje.

Ruiz Aw ho zpražil pohledem. Co měl říct? Pokud přežijí dost dlouho na to, aby se s Nisou a ostatními setkali, stejně to bude očividné, tak proč lhát? „V podstatě je to tak,“ odpověděl chraptivě.

Albany vytřeštil oči, jako by podobné přiznání nečekal ani v tom nejodvážnějším snu. Výraz v obličeji měl pořád neutrální - nepřirozeně neutrální. Vypadal tak divně, že Ruiz začal vážně uvažovat, jestli ho Albany napadne, a nenápadně se připravil na obranu.

Ale Albany se místo toho hlasitě rozchechtal: „No a proč ne? Myslel jsem, že jsem viděl v životě tolik zvláštností, že už mě nic nemůže překvapit - ale spletl jsem se. Není to zase tak špatný pocit, co? Pokud se nepletu, je to pro tebe větší překvapení než pro mě.“

Ruiz o tom chvíli uvažoval, ale nakonec dospěl k názoru, že ani ne. Co to o něm vypovídalo? Jak dlouho nosil v srdci semínko toho citu, než konečně vyklíčilo? Velice zvláštní, pomyslel si. Vůbec se mu nechtělo dělit se o to poznání s Albanym, který by se mu buď vysmál, nebo by znervózněl - nezapadlo by do jeho představy Ruize Awa jako efektivního zabijáka.

Ale než se mlčení mohlo stát nepohodlným, zazněl zvonek, který ohlašoval Publiův příchod.

Ruiz se podíval na Albanyho. „Ani na okamžik nezapomínej, že Publius je dokonalý parchant. Nic z toho, co řekne, nemusí být pravda. Pod vším, co navrhne, se může skrývat několik vrstev zrady. Musíme své výhody využít rychle, než vymyslí způsob, jak nás obejít. Buď ostražitý - tohle bude nebezpečnější než naše výprava do pevnosti.“

Albany vážně přikývl a pak se oba vydali k vzduchové propusti.

RUIZ ALBANYMU DOVOLIL otevřít dveře a přitom sám zůstal mimo zorné pole pro případ, že by se Publius o něco pokusil. Ale když výrobce monster vešel dovnitř, držel ruce s ebenově černým a stříbrným kufříkem nad hlavou. Soptil nad Albanyho nezdvořilým přístupem vzteky, ale nemohl nic dělat. Otočil se, uviděl Ruize a začal ruce spouštět dolů.

„Ne,“ vyštěkl Ruiz. „Nech je nad hlavou a otoč se ke mně zády.“ Namířil na Publia drátkovou pistoli.

Publius zrudl a v obličeji se mu objevil výraz vzteklého vzdoru. Na Ruize zapůsobil dojmem obrovské moci; jen s vypětím všech sil potlačil nutkání ho zabít a skoncovat s ním jednou provždy - a s jeho proradností. Mohl by si najít jiný způsob, jak se dostat ze Strašpytlu, takový, při kterém by nebyl vydán na pospas Publiově zlobě. Měli ponorku, měli zbraně i nějaké peníze, měli genše, kterého mohli prodat na trhu v Mořských věžích. Prst se mu na spoušti pistole mimovolně napnul.

Publius mu to zjevně vyčetl z obličeje. Zbledl a rychle se otočil. Ruizův prst se trochu uvolnil.

Albany zavřel dveře vzduchové propusti a zamkl je, potom vzal Publiovi kufřík. Prozkoumal ho detektory a pak ho opatrně otevřel. Byl v něm pár transobojků, nádherných předmětů vykládaných zlatem a rubíny velkými jako holubí vejce.

„Dej od nich pryč ty svoje špinavé pracky,“ zavrčel Publius.

Albany kufřík odložil a dloubl Publia graserem do ledvin. „Co kdybychom ho trochu připekli, Ruizi?“

„Možná na to dojde,“ odpověděl Ruiz vážně. Publius mu připadal jako avatar chaotické krutosti vesmíru, jako by symbolizoval ošklivou realitu bytí - všechny ty lidské omyly a chyby, které se věčně stavěly do cesty štěstí a bezpečí. Jeho nenávist k výrobci monster se znovu rozhořela plnou silou. Uchopil Publia za límec a tvrdě jím smýkl proti stěně, pak mu vrazil hlaveň drátkové pistole pod ucho. „Prohledej ho,“ řekl Albanymu.

Albany přejel Publia sondou, pomalu a pečlivě. Z rukávu mu vytáhl neurobič, paralyzační obušek z boty a pneumatickou jehlovou pistoli z pouzdra na šíji. Potom prověřil Publia sondou ještě jednou, tentokrát v náhodném sledu. Konečně svoje přístroje vypnul a kývl na Ruize.

„V pravém ukazováčku má sonický nůž a další v levém lokti. V hrudní kosti má vestavěný malý paprskomet. V pravém mastoidním výběžku lebky má vysílačku s videovýstupem za levým okem. V pravé hýždi má velkou sebevražednou bombu. Víc jsem toho nenašel.“

„Zneškodni ho,“ nařídil Ruiz.

Albany tázavě pozvedl obočí. „I to oko?“

„Ano,“ řekl Ruiz. „Je to jen obyčejné maso - alespoň Publius si s takovými věcmi starosti nikdy nedělal. Vždycky si může udělat další.“

„Co si myslíš, že děláš?“ vyprskl Publius. „Ty přece pracuješ pro mě, Ruizi Awe. Takhle si prémii nevysloužíš.“

Ruiz se nevěřícně zasmál. „Dej se do toho,“ řekl Albanymu.

Albany pokrčil rameny. „Když to říkáš ty.“ Vytáhl chirurgický laser a začal ho přikládat na různá místa Publiova těla: přeřezával vodiče, ničil čidla. Když skončil, o několik kroků ustoupil a namířil na výrobce monster velký graser. „Teď je tvůj, Ruizi.“

Ruiz Publia otočil a vrazil mu pistoli pod bradu tak, že zespodu mířila na jeho mozek. „Vlastně bych tě měl zabít,“ řekl hlasem, ze kterého bylo zřejmé, jak moc se musí ovládat, aby to neudělal.

Publius se mezitím stačil vzpamatovat a nyní se vítězoslavně usmál. „Ale no tak. Neudělal jsem nic, co bys na mém místě neudělal taky.“

To byla nakonec pravda - ale jen proto, že Publius byl Publius - nebo to tak Ruizovi alespoň připadalo. Ano, chopil se příležitosti, aby Publia přelstil - protože věděl, že Publius udělá totéž. Váhavě přikývl.

„Copak to tak není vždycky?“ zeptal se Publius.

Ruiz zuřivě potřásl hlavou. Filozofování teď potřeboval ze všeho nejméně. Vesmír byl takový, jaký byl, a on v něm musí žít.

„Sedni si,“ řekl a dostrkal Publia ke křeslu.

Výrobce monster se opatrně posadil a přitom si dával pozor na ty části své anatomie, kterými se před chvílí zabýval Albany. „Co teď, Ruizi? Přiznávám, že jsi mě porazil - musím se spolehnout na tvůj smysl pro fair play a touhu zmizet co nejdříve ze Strašpytlu. To ti pořád ještě můžu zařídit.“

„Jak si můžu být jistý?“

Publius pokrčil rameny. „Kdo jiný by ti mohl pomoct? A jsem ochoten vzít si s tebou obojky. Pokud tohle pro tebe není dostatečná záruka, pořád ještě máš mou loutku. V tuto chvíli má pro mne tvůj život jen o něco menší cenu než můj vlastní.“

Ruiz si prohlédl obojky, které ležely v otevřeném kufříku. „Tvoje učenlivost na mě udělala dojem,“ opáčil ironicky.

„V tuto chvíli jsi nade mnou bezesporu vyhrál.“ Publius to řekl velice klidně, skoro lhostejně.

Ruiz se podíval na Albanyho. „Dones ty staré obojky,“ řekl.

Albany přikývl, spiklenecky se usmál a odešel na příď.

Po Publiově pokojném obličeji přeběhla lehká vlna zděšení, což Ruiz kvitoval s potěšením. Nijak však nedal svou škodolibou radost najevo.

Albany se vrátil a měl s sebou transobojky, které nosili Ruiz s genšem.

Ruiz si vzal ten, který měl na krku genš. „Máš pravdu,“ řekl

Publiovi. „Musíme se na čas stát spojenci. Abych ti dokázal, že to myslím vážně, vezmu si obojek, který měl genš - tvůj delikátní čich nebude obtěžovat jeho zápach.“

Zděšení v Publiově obličeji už bylo jasně patrné. „To ne,“ namítl. „O tom nechci ani slyšet. Přinesl jsem s sebou vzácnější soupravu, mnohem přiměřenější pro gentlemany, jako jsme my dva.“

„Nasaď mu ho,“ řekl Ruiz.

Publius se přikrčil a zabořil se do křesla, jak nejhlouběji to šlo. „To mi nevěříš ani v takových maličkostech?“

„Ne.“

Výrobce monster zničeně zasténal. „Jsi tvrdý, Ruizi.“ Albany mu zapnul obojek kolem krku a Ruiz se mohl kochat pohledem, jak Publia opouští další díl jeho sebevědomí. Zahřálo ho to u srdce. Nasadil si genšův obojek a nakrčil nos před pachem, který ulpěl na kovu a plastu.

Albany podal Publiovi ovladač a ten ho sevřel třesoucími prsty. Ruize napadlo, jestli nebyl jeho bývalý obojek vybaven ještě nějakou dodatečnou pastí, které se teď Publius obával. Možná ho ale rozrušil pouze nepředpokládaný vývoj okolností, který mu zmařil plánovanou zradu.

„Zapni ho, císaři Publie,“ řekl Ruiz a pozvedl vlastní ovladač.

„Ruizi...“ začal Publius tichým, vemlouvavým hlasem.

„Udělej to okamžitě,“ řekl Ruiz. „Jinak tě zabiju a skoncuji to jednou provždy.“

Publius otevřel ústa, pak je zase zavřel a přikývl. Oba stiskli tlačítko na ovladačích a obojky se uzavřely.

Ruiz si připnul ovladač k oku na obojku a zastrčil drátkovou pistoli do pouzdra. „Tak,“ řekl. „Necítíš se mnohem líp?“ Bylo mu, jako by shodil nějaké velké břemeno; začínal mít pocit, že výrobce monster nakonec přece jen nějak zvládne.

„Jistě,“ odpověděl Publius ponuře. „Jistě.“

V šeru se pohnul mladý genš a upoutal tak Publiovu pozornost. „Jak jsi ho přesvědčil, aby si sundal obojek?“ zeptal se Publius s pohledem upřeným na genše.

„Snadno,“ opáčil Ruiz. „Vyprávěl jsem mu o tobě.“

Publius se nevesele usmál. „Začínáš být sžíravý, Ruizi. Mohl bys se mnou alespoň jednat důstojně.“

„V pořádku. Jdi k videokomu a řekni své ponorce, aby odplula. Prosím.“

Publius se ztěžka zvedl a odešel ke spojovacímu panelu. Začal vydávat rozkazy svým lidem; Ruiz nic podezřelého nezaslechl, ale to vůbec nic neznamenalo. „Co teď?“

Ruize poněkud zarazilo, že se Publius nebouří - působilo to tak nepřirozeně, jako by ráno slunce vyšlo na západě. „Teď pojedeme vyzvednout moje otroky.“

Mladý genš se přikolébal k nim. „Pustíš mě na svobodu? Říkal jsi, že to uděláš, pokud to bude možné.“

Ruiz smutně zavrtěl hlavou. „Je mi to líto. Ještě budu tvé služby potřebovat.“ Zamyšleně se zadíval na Publia.

Publius zbledl. „Ten tvor není vycvičený - možná, že už napáchal nenapravitelné škody na mém Yuberovi. A...“ Publius zvedl ruku k obojku a zbledl ještě víc. „Oba nás zabiju, pokud se pokusíš zasáhnout do mého mozku.“

Ruiz si povzdechl. Nevěřil, že by mladý genš dokázal změnit Publiovu mysl jiným než destruktivním způsobem - vytvořit v jeho mozku něco jako akční imperativ, který by ho plné podřídil Ruizově vůli, vysoce převyšovalo jeho

možnosti. Rád by sice Publia ještě chvíli dráždil, ale pokud výrobce monster věřil, že Ruizův obojek je poškozený, mohl by udělat něco zoufalého a nečekaného. „Uklidni se," řekl. „Našli jsme monomolární vrstvu na genšově obojku a odstranili jsme ji. Jak jinak bychom ho přesvědčili, že sundat obojky je ve společném zájmu nás obou?"

Publius vzhlédl rychlým, dravčím pohybem. „A to ti mám věřit?"

„Dej mu tohle, Albany." Ruiz vyndal záznamovou kostku, kterou pořídil při svém rozhovoru s mladým genšem, a hodil ji Albanymu.

Publius s kostkou zacházel velice zručně; za okamžik se rozsvítila její malá obrazovka a on se do ní vpil pohledem. Ruiz naslouchal zvuku svého vlastního hlasu. Nakonec Publius uznal, že Ruiz nelže, a kostku zase vypnul.

Usmál se; jeho sebevědomí se mu zase vrátilo. „Přesvědčil jsi mě, Ruizi."

Ruiz v Publiových slovech zaznamenal podtón opovržení. „Dobře. Jde mi jen o to dostat se ze Strašpytlu. Hraj se mnou fér, a dostaneš svou loutku zpátky. Pokus se mě ještě jednou obelstít, a skoncuju to s tebou. Nezapomínej, že ani jeden z nás není zvyklý říkat všechno, co ví, tak se zapři a pro jednou dodrž svůj slib."

„Samozřejmě, Ruizi." Publius se vrátil do křesla, naprosto klidný a spokojený.

Genš přišel blíž. „Proč mě nemůžeš pustit? Výrobce monster je poražen a spolupracuje."

Publius se zasmál. „Protože Ruiz Aw není o nic lepší než já. Sliby pro něj nic neznamenají, není o nic milosrdnější, o nic spravedlivější. Pokud jsi mu věřil, budeš zklamaný, mladý genši."

„Až doposud prokázal, že mu mohu věřit," namítl genš. „A neslíbil mi svobodu; řekl jen, že udělá, co bude moci. Bylo by pro něj snadné mi lhát, jako jsi to dělal ty."

Ozval se bublavý zvuk Publiovy ponorky, která se začala vzdalovat. Ruiz měl najednou podivný pocit, který nechtěl pominout - naopak stále sílil. Zdálo se mu, že pokud bude jednat tak, jak Publius předpokládá, opustí ho štěstí. A toho bude ještě pořád pořádný kus potřebovat.

Pak ho napadlo ještě něco. Mladý genš byl jediný, kdo mohl opravit mozek falešného Yubera bez něj. Kdyby se Publiovi nějak podařilo se ho zmocnit, už by Ruizovo heslo nepotřeboval.

„Dobře," řekl genšovi. „Můžeš jít. Nejspíš bys neměl zkoušet používat vozík - to zařízení, které najdeš na konci chodby - jsou na něm nebezpečné pasti. Ale genšové umí dobře šplhat, že?"

„Ano," odpověděl genš bezbarvým šepotem. Pak zvedl nohu a ukázal Ruizovi přísavné plochy na chodidle.

„Potom musíš slézt po stěně jámy, vyhýbat se koleji vozíku a jiným chodbám, které obývají nepřátelští tvorové. Dokážeš to? Dolů, kde bydlí tví příbuzní, je to velice daleko."

„Dokážu to," odpověděl genš. „Umíme odpočívat, nebo i spát na kolmé stěně - jsme na to zvyklí."

Ruiz pokynul Albanymu, který odvedl genše ke vzduchové propusti a otevřel mu.

Publius to vše pozoroval mlčky, ale v koutcích úst mu pocukával úsměv. Ruiz věděl, co si myslí: že mu genš zůstane, protože odchází do enklávy ovládané Yuberem. Ruizovi to bylo jedno. Kupodivu měl z toho, co udělal, docela dobrý pocit. A vzduch v ponorce byl už teď o poznání čistší.

Ruiz odešel k řídicímu panelu, zapnul sonar a chvíli pozoroval zelený bod Publiovy ponorky, která se vzdalovala podél stěny. Pak uslyšel zazvonění uzávěru vzduchové propusti a Albany se vrátil do místnosti.

Jejich ponorka vyplula. Bublinu opravárenské komory nechali na místě, aby chránila tunel před zaplavením „Kurz?" zeptal se Albany.

Ruiz mu dal souřadnice Ohrady Diamantové Bob a Albany je naťukal do autopilota. Ponorka se otřásla a začala pomalu vystupovat na povrch.

„A teď," prohlásil Ruiz, „si pohovoříme o tvém pirátském příteli."

PUBLIUS ZVEDL RUCE v zamítavém gestu. „Copak ze mě chceš vytáhnout všechna moje tajemství?"

Ruiz měl najednou pocit, že je velice unavený. Nespal už několik dní a připadal si zranitelný a pomalý. Napadlo ho, jestli má pořád dost síly, aby si poradil s Publiem. „Nezačínej s tím zase," řekl. „Chci vědět všechno. Pokud sis ještě nepromyslel plán na náš únik ze Strašpytlu, je čas, aby ses do toho pustil." Kromě toho, pomyslel si Ruiz, čas a energii, kterou tomu věnuje, nebude moci využít na vymýšlení podrazů na něj.

Publiu si zamnul bradu. „Takže ty chceš vážně pryč ze Strašpytlu?"

„Ano, chci. Copak jsem ti to neříkal dost často, abys to konečně pochopil?"

„Mohl bych ti nabídnout lákavou alternativu," odpověděl Publius lehkým tónem. „Bohatství, jaké si ani nedovedeš představit, bezpečnou pevnost v Mořských věžích, nové tělo. Mnoho jiných příjemných věcí. Později, až krize mezi pirátskými lordy pomine, můžeš odletět, kam chceš - tedy pokud vůbec ještě budeš chtít."

„Prosím, nepokoušej mou trpělivost, Publie. V současném stavu mé mysli by to mohlo být osudné pro nás pro oba. Řekni mi všechno o svém plánu, nebo nějaký společně vymysleme."

Publius pochybovačně zavrtěl hlavou. „Opravdu na tom trváš?"

„Trvám."

„Dobře. Dobře. Znáš Ivanta Tildoreamorse?"

„Znám jeho pověst." Tildoreamors byl jeden z nejkrvavějších pirátských lordů, hlava velice staré korzárské rodiny, jejíž členové působili pangalaktickému světu starosti po celá staletí. Vyznačoval se chamtivostí nezvyklou i na poměry Mořských věží, kde každý, kdo přežil a prosperoval, musel být svým způsobem netvor.

„Ano? Takže Ivant mi dluží službu a podařilo se mi vyzvědět jedno z jeho největších tajemství, o které se teď s tebou podělím. Má přistávací ring sto kilometrů východně podél pobřeží a v současné době je na něm připravený raketoplán."

Ruiz to přijal skepticky. „Na východě jsou Ohnivé pláně. Břity Nantu nedovolí žádnému bezvěrci, aby je překročil."

„To je obecně vzato pravda. Ale Ivant dodává Britům materiál pro oběti."

„Aha. A jak se tam dostaneme?“

„Říčním člunem, přirozeně.“

„Ale no tak, Publie. Na východ nejezdí žádné říční čluny.“

Publius vypadal velice spokojeně sám se sebou: možná ho těšilo dát Ruizovi najevo, že skutečně vymyslel, jak opustit Strašpytel - ukázkový případ nevyzpytatelnosti, když zjevně vůbec nepočítal s tím, že by Ruiz přežil útok na Yuberovu pevnost. „Mýlíš se, Ruizi - tentokrát. Jeden člun na východ přece jen pluje. Dvakrát za rok. Slunovrat se blíží.“

Ruiz konečně pochopil. „Promyšlené.“

„Aha, už ti to začíná docházet. Obětníci už se připravují na svou cestu. Stačí, když si oblékneme vhodné hábity, vytrháme si vlasy, zašpiníme obličeje, trochu se procvičíme v kvílení a bědování, a dokonale mezi ně zapadneme. Myslím, že piráty ani nenapadne kontrolovat obětníky - koneckonců, jedou na smrt, buďto na jatka Břitů, nebo do žhavé výhně Plání.“

„A jak se podle tebe tomuhle konci vyhneme my?“

„Jednoduše! Pod rouchy obětníků budeme mít Tildoreamorsovy uniformy. Až se dostaneme do Plání, zahodíme hávy a prohlásíme se za Ivantovy emisary. Vezmeme si s sebou pár kil ganže jako záruku naší identity a doručíme tu trávu mulláhům. Britové nás doprovodí k raketoplánu a můžeme odletět!“

Ruiz se zamyslel. Pokud Publius mluvil pravdu, bylo to sice nepohodlné, ale proveditelné. Vyhlídka několikasetkilometrové plavby na děravých neckách - spolu se stovkou sebevražedných fanatiků - ho sice nijak nelákala - ale ve srovnání s tím, co už prožil, se to nezdálo být tak strašné. Příliš dlouho jsem vedl excentrický život, pomyslel si.

Na chvíli si dovolil pomyslet na Nisu a jejich brzké shledání. Mimovolně se přitom usmál.

I Publius se usmál: zjevně si Ruizův úsměv mylně vyložil jako souhlas s jeho plánem. „Líbí se ti to, co? Myslel jsem si to.“

Ruiz se zamračil. V jakém světě to Publius vlastně žije? Podle všeho to vypadalo, že si výrobce monster vůbec neuvědomuje, jak nevěrohodně jeho líčená úpřímnost musí působit. Skutečně čekal, že mu Ruiz po všech podrazech a zradách uvěří a bude ho považovat za spojence? Možná doufal, že silou své pozoruhodné osobnosti docílí toho, že Ruiz zapomene na opatrnost - v takovém případě ale bude hořce zklamán. Ruiz ani na okamžik nepřestal počítat s Publiovou zvrácenou chytrostí.

„Přinejmenším se to zdá být uskutečnitelné,“ odpověděl Ruiz poněkud dvojznačně. „Hodně záleží na tom, jestli mluvíš pravdu - a oba víme, nakolik je to nepravděpodobné.“

Publius nasadil ukřivděný výraz, který způsobil, že Ruiz vyprskl takřka hysterickým smíchem. Ihned ale zase zvážněl: nevyplácelo se ukazovat slabost před výrobcem monster. Měl nad ním jednu obrovskou výhodu: byl mnohem ochotnější zemřít než Publius. Jakmile se však Publius dozví o jeho vztahu k Nise, poměr sil se opět vyrovná.

Přesto se Ruiz na setkání s ní těšil jako na nic jiného.

Kapitola 19

COREAN PŘECHÁZELA po svém pokoji jako čerstvě ulovená šelma, která si ještě nezvykla na pohodlí pravidelné stravy a bezpečí klece. Marmo se vznášel v temném koutě a hrál jednu ze svých nekonečných her proti vlastnímu koprocesoru. Na jeho napůl kovovém obličeji tančilo světlo videoobrazovky. Jediné zvuky, které se v místnosti ozývaly, byly Coreaniny kroky a ťukání Marmových prstů na datatabletu.

Její Moc čekal nehybně u vchodu.

Jinak byl pokoj prázdný. Když Remint odvedl otroky do Yuberovy pevnosti, šel najmout další zabijáky, s jejichž pomocí by přichystal na Ruize past; Corean už od něj nedostala několik hodin žádnou zprávu.

Když se konečně rozezněl zvonek komunikátoru, vyskočila a šťavnatě zaklela. Marmo zamířil ke spojovacímu panelu, ale Corean byla rychlejší a už tiskla tlačítko příjmu.

Na obrazovce se objevil Remintův bezvýrazný obličej. „Mám důležitou zprávu,“ oznámil monotónním hlasem.

„Jakou?“

„Ruiz Aw navštívil Spindinny. Minulý večer tam nakoupil půl tuctu smluv a pak odjel v těžce pancéřovaném dělovém člunu. Utratil spoustu peněz a dostal to nejlepší, co se na trhu nabízelo. Skoro nic o svých záměrech neprozradil, ale výslechem odmítnutých adeptů jsem dospěl k názoru, že chystá nějakou vražednou akci.“

Corean mlčky vstřebávala přijatou informaci. „Na koho?“ zeptala se konečně.

Remint pokrčil rameny. „Žádné přesvědčivé informace nemám, ale nevěřím, že by se jednalo o vás - úroveň zabijáků, které si najal, svědčí o mnohem důležitějším a lépe chráněném cíli.“

„Aha.“ Remintova poznámka ji znechutila; jak ji mohl Ruiz Aw jen tak odsunout na vedlejší kolej a zabývat se něčím jiným? Za tohle podcenění její důležitosti a schopností tvrdě zaplatí. O to se postará. „Odkud měl peníze? A dělový člun?“

„Je vysoce pravděpodobné, že pracuje pro někoho, jehož možnosti značně převyšují vaše. Pokud svůj úkol přežije, mohlo by to zkomplikovat jeho dopadení.“ Nezdálo se, že by to Remintovi dělalo nejmenší starosti: zmiňoval to jen jako eventualitu bez vlastního postoje a názoru.

Naproti tomu Corean představa, že by Ruiz mohl zahynout dříve, než bude mít příležitost smazat utrpěná příkoří jeho bolestí, doslova rozběsnila. „Co budeme dělat?“

„V tuto chvíli se toho mnoho dělat nedá. Najal jsem zabijáky a poslal jsem je na místo nastražené pasti. Poblíž ohrad

jsem rozmístil síť výstražných zařízení. Máte nějaké další instrukce?“

„Ne,“ řekla. „Co Faraoňané? Doručil jsi je na místo určení? Byly s nimi nějaké potíže?“

„Žádné potíže. Zvláštní je, že jsem se tentokrát nesetkal se svým bratrem. Obvykle si nenechá ujít příležitost ke chvástání.“ Lhostejná tvář se zkřivila nenávistí, která ji proměnila v masku démona. Výraz rychle zmizel, jako by Remint nedokázal tak prudkou emoci snášet dlouho, a znovu se proměnil v lhostejný stroj na zabíjení.

„Má teď jiné starosti,“ řekla Corean.

NEŽ SE PONORKA PŘIBLÍŽILA k hladině, zdálo se, že Publius získal zpět všechno své původní sebevědomí. „Teď se musíme spojit s mým dělovým člunem,“ prohlásil. „Převezmu velení.“

„Ne,“ odpověděl Ruiz. „Ještě ne a možná nikdy. Na tohle plavidlo už jsem si zvykl. Na palubě dělového člunu, mezi tvou posádkou, bych se nedokázal uvolnit. Takže ještě chvíli zůstaneme tady.“

Zdálo se, že se Publius chce přít, ale pak si vzpomněl na svou důstojnost a nadále setrval v mlčení.

Ruiz zůstal s ponorkou deset metrů pod hladinou a zamířil co nejrychleji do spleti kanálů vedoucí k Ohradám Diamantové Bob.

KDYŽ DORAZILI NA místo, museli se vynořit, aby mohli proplout do laguny. Ruiz otevřel okenice a díval se na temnou vodu, šplouchající za pancéřovými okny. Okamžitě pochopil, že se něco stalo. Laguna byla skoro prázdná, jen na jejím vzdálenějším konci leželo na boku několik spálených plavidel. Většina reflektorů nesvítila, ale některé byly nahrazeny modrými policejními hledáčky osvětlujícími řadu mechanozabijáků stojících u vchodu. Kovové dveře byly vytrženy výbuchem a místo nich zela ve zdi zubatá díra.

Ruizovi se sevřely útroby a srdce měl náhle až v krku. Něco strašného se stalo. Zatímco se ponorka pomalu blížila k přístavišti, rychle si oblékal brnění. Než se stačila ukotvit, měl otevřený horní poklop.

„Pořádně ho hlídej,“ řekl Albanymu. „Pokud udělá něco, co ti bude připadat podezřelé, okamžitě ho zabij. O mě se nestarej - budu mimo dosah. Navíc jsem stejně nejspíš právě ztratil důvod, proč bych měl zůstat naživu. Pokud v rozhodujícím okamžiku zaváháš, nejspíš zahyneme oba dva, takže raději jednej rychle.“

Vylezl ven. Zatímco slézal po žebříku na přístavní molo, slyšel, jak Publius začíná něco říkat tichým, vemlouvavým hlasem. Doufal, že Albany bude dost chytrý, aby mu ucpal hubu.

Sestoupil na molo a zvedl prázdné ruce, aby dal najevo své mírumilovné úmysly. Nejbližší mechanozabiják byl mžikem u něj a sevřel mu zápěstí kovovými spáry. „Co tady pohledáváte?“ zeptal se monotónním mechanickým hlasem. Pak vysunul sondu a zaznamenal všechny zbraně, které měl Ruiz u sebe.

„Mám tady svůj majetek,“ odpověděl Ruiz. Všiml si, že mechanozabiják měl barvy jednoho z největších pirátských domů. Když se rozhlédl, zjistil, že mechany na ochranu ohrad poslala většina lordů. Co se tady mohlo stát?

„Došlo k nepředvídatelné události,“ odpověděl mechanozabiják. „Váš majetek mohl být poškozen nebo zničen.“

Ruiz cítil, jak se pod ním podlamují kolena; svaly se mu měnily ve vodu. „K jaké nepředvídatelné události?“

„Nejsme zmocněni o tom mluvit. Pokud je váš majetek v pořádku, vydáme vám ho. Pokud ne, musíte si promluvit s ředitelkou.“

Uvolnil stisk na Ruizových zápěstích a ustoupil stranou. Ruiz mlčky přikývl a vešel dovnitř. Bylo mu, jako by kráčel zlým snem.

V ohradě zjevně došlo k menší válce. Mrtvoly obránců už byly odstraněny, ale tu a tam ještě zůstaly skvrny zaschlé krve a ve vzduchu se vznášel pach masakru: rozklad, fekálie, moč a štiplavý zápach výbojů energetických zbraní. Ruiz šel stále rychleji, a než se dostal k celám, kde nechal Nisu a ostatní, běžel.

Dveře byly otevřené do tmy, zkroucené stejnou ničivou silou, která vyrvala vstupní bránu. Zvláštní bylo, že tyhle byly očividně vytržené zevnitř.

Ruiz se zastavil a lapal po dechu, přestože ho tak krátký běh nemohl unavit. Chvíli trvalo, než se přinutil vstoupit dovnitř.

Z cely, kde nechal Dolmaera, vyšel android. Na sobě měl modrou uniformu Ohrad Diamantové Bob. „Tihle byli vaši?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Ruiz lehce roztřeseným hlasem.

Android na okamžik strnul; jednalo se o primitivní model, který měl problémy s plynulým střídáním funkcí. Pak se usmál groteskně syntetickým způsobem. „Pojďte,“ řekl. „Diamantová Bob by s vámi chtěla mluvit.“ Zamířil chodbou dál do nitra ohrad.

„Počkej,“ řekl Ruiz. „Kde je můj majetek?“

„Pryč. Je mi líto. Diamantová Bob by to s vámi ráda prohovořila osobně.“

Ruiz se protlačil kolem androida do Nisiny cely. Android se mu v tom pokusil zabránit, ale jen se odrazil od Ruizova brnění. „Prosím,“ řekl. „Diamantová Bob by s vámi chtěla hned mluvit.“

Ruiz ho ignoroval. Horečně přebíhal z jednoho kouta místnosti do druhého a snažil se najít nějakou stopu Nisina osudu.

Dveře do společné místnosti byly také vyražené, ale opatrně, jako by ten, kdo zacházel s graserem, nechtěl zranit obyvatele místnosti. Bylo zřejmé, že útočníci přišli ze společné místnosti, probourali se celou a uprchlí ven. Vzali Nisu a ostatní s sebou? Uvnitř její cely nebyly žádné krvavé skvrny ani jiné známky použití zbraně - Ruiz si malinko oddechl. Připadalo mu, že přes zápach krveprolití pořád ještě cítí Nisinu vůni. Zvedl její polštář a přitiskl si ho k pancéřované hrudi. „Kdy se to stalo?“ zeptal se androida, který stál ve dveřích a v mechanické obdobě nedočkavosti si mnul ruce.

„Diamantová Bob vám všechno velice ráda vysvětlí," řekl. „Spokojenost našich zákazníků je pro nás velice důležitá. Diamantová Bob se pokusí odškodnit vás za utrpěné ztráty - i když musíte pochopit, že sama byla útokem citelně poškozena."

Ruiz něco zavrčel. Diamantová Bob nemohla ztratit nic tak cenného jako Ruiz. Alespoň že nic nenasvědčovalo tomu, že je Nisa mrtvá. Někdo ji unesl. První jméno, které se mu vybavilo, bylo Corean. Byla skutečně tak šílená, aby se probojovala do ohrad? A jak Faraoňany vůbec našla? V Mořských věžích bylo mnoho podobných ohrad. Ve všech byla identita zákazníků střežena velice přísně, ale u Diamantové Bob nejpřísněji. Ruiz zavrtěl hlavou. Možná, že se od Diamantové Bob dozví více.

Vyšel na chodbu a zjistil, že mu v cestě stojí čtyři mechano-zabijáci. Nijak ho neohrožovali, ale bylo zřejmé, že mu nezbývá žádná jiná cesta, než ta, která vede k Diamantové Bob.

„Tak pojďme," řekl androidovi.

DIAMANTOVÁ BOB nevypadala, jak Ruiz očekával: byla to drobná, pohledná žena středního věku. Její úzký obličej nenesl ani stopy po líčidle, nos měla dlouhý, rty úzké a bezbarvé. Šedé vlasy měla sčesané do drdolu tak pevné staženého, že jí musel působit bolest.

Její kancelář byla jako z nějakého historického holodramatu zasazeného do prostředí Staré Země. Osvětlení bylo matné a nahnědlé. Na malých kulatých stolcích stály nádoby se světle zelenými kapradinami a stěny byly pokryté vzory vybledlých modrých růží. Jediné, co vůbec nezapadalo do tohoto prostředí, byl lesklý nový mechanozabiják, který stál v nejtemnějším koutě - i když měl na hlavě háčkovanou dečku a ve spárech nádobu s nažloutlou aspidistrou.

Diamantová Bob Ruizovi pokynula k nepohodlně vyhlížející pohovce a posadila se vedle něj. Ruiz si sundal přilbu a rukavice: teprve nyní si všiml šrámů a krvavých skvrn na svém brnění.

Nezdálo se, že by jeho hostitelka viděla na jeho vzhledu něco nepatřičného. „Oba jsme utrpěli ztrátu," řekla bez jakéhokoliv úvodu. Podala mu skleněnou číši s nějakým zeleným nápojem. Usmála se a sama se napila. „Uvedl jste, že se jmenujete Ruiz Aw? Není to jméno slavného dilvermoonského donucovače? Chcete říct, že to jste vy?"

„Ne," odpověděl. „Mluvme o mém majetku. Kdo mi ho vzal?" Číši odložil, aniž se dotkl obsahu.

„Dal byste si raději čaj?" zeptala se.

„Ne. Povězte mi, co víte o tom útoku na vaše ohrady."

Znovu delikátně upila zeleného likéru. „Doufala jsem, že mi v tom pomůžete."

„Ale já o tom přece nic nevím!" Ruiz se snažil vypadat překvapeně.

Diamantová Bob na něj upřela své jiskrné oči. „Mám důvod se domnívat, že účelem útoku bylo získat právě váš majetek."

„Proč si to myslíte?"

„Z několika důvodů - a také mi to říká můj instinkt, který se mýlí jen zřídka. Za prvé, přede dvěma dny se někdo pokusil získat poněkud nešikovné z naší databáze vaše jméno. Samozřejmé se mu to nepovedlo. Krátce poté nás navštívil notorický zabiják, muž jménem Remint. Vyslechl jiného faraoského otroka jménem Flomel, který pocházel ze stejné lokality jako váš majetek. Vaši otroci byli z Faraa, že?"

„Ano." Takže zase Flomel. Ruiz se znovu proklel za svou nerozhodnost a předsevzal si, že už nikdy neudělá takovou hloupost, aby nechal svého nepřítele naživu. Pokud ještě bude mít někdy příležitost napravit svou chybu. Taková příšerná smůla... musel ten, kdo Flomela koupil z Hlubiny srdce, umístit svůj nový majetek právě sem?

Když Diamantová Bob spatřila hněv zračící se v Ruizově obličeji, mimovolně se stáhla. „Abych pokračovala," řekla. „Útočníci měli přirozeně brnění, ale z analýzy pohybů a rozměrů vyplývá, že je vedl Remint. Zvláštní, že se nepokusil skrýt svou identitu spolehlivějším způsobem, že? Ani se neobtěžoval zlikvidovat záznamové kamery. Skoro to vypadá, jako by chtěl, abychom ho poznali. Nejspíš se zbláznil, protože lordi, kteří garantují bezpečí mých ohrad, teď baží po jeho krvi. Možná že se doopravdy zbláznil - podle toho, co říkali mojí lidé, se při své první návštěvě choval velice podivně."

„Co mi můžete říct o tom Remintovi?" zeptal se Ruiz.

„Počkejte - nechte mě, abych vám to nejdříve dopověděla."

„Pokračujte." Ruiz měl náhle dojem, že když nechá Diamantovou Bob mluvit, dozví se něco, co mu může být užitečné - proto se rozhodl ji už nepřerušovat.

„Děkuji," řekla suše. „Za třetí, útočníci odsud odvedli váš majetek živý a o žádný jiný nejevili zájem, i když cestou přibrali ještě několik jiných otroků. Pravděpodobně se tím jen snažili zamést stopy: otroky brali náhodně, zatímco vaši byli všichni z Faraa."

„Chápu."

„Později jsme objevili mrtvoly dvou z otroků, které takto unesli. Je zřejmé, že je odvedli jen na malou vzdálenost od mé ohrady, pak jim ustřelili hlavy a pohodili je. Naštěstí nebyli nijak zvlášť cenní a byli pojištěni." Dopila zelený likér a dolila si číši. „Takže jistě chápete, proč se tolik zajímám právě o vás... a vaše nepřátele." Usmála se na Ruize velice abstraktním a neosobním způsobem.

Ruiz si náhle uvědomil, že se možná dostal do velice vážných potíží. Natolik se soustředil na Publia, že úplně zapomněl, že Mořské věže jsou plné i jiných nebezpečných lidí. „Kdo ještě se o mě zajímá?" zeptal se.

Její úsměv se rozšířil. „Teď právě nikdo. Některé informace jsem před svým lordem zatajila, ale dala jsem mu přirozeně všechny údaje, které se týkají Reminta. V Mořských věžích už po něm bylo vyhlášeno pátrání. Pokud se skrývá na některém z obvyklých míst, brzy ho dopadneme."

„Kdy jim řeknete o mně?"

„Možná nikdy," odpověděla. „Mám za to, že mohu získat jistou výhodu, když tohle vyřeším bez jejich pomoci. Moje

pověst byla zle poškozena: bude mě to stát mnohem víc než náhradu za několik zabitých hlídačů a zničených mechanozabijáků. Bojím se, že pokud nepošlu lordům vhodný dárek, bude ztráta mé pověsti osudová. Tím dárkem myslím Remintovu hlavu na talíři."

„V tomto směru máme společné zájmy," řekl Ruiz opatrně.

„Možná. Povězte mi, kdo by mohl mít zájem unést vaše otroky - a přitom byl tak hloupý, že je odvedl ode mne."

Ruiz se zamyslel. Situace se stala tak spletitou, že už nemohl dost dobře doufat, že ji rozmotá sám. Byl vyčerpaný a zmatený; nejenže už nevěděl, co by měl udělat, ale začal ztrácet přehled o nebezpečích, která mu hrozí. Usilovně se snažil uspořádat si myšlenky. Diamantová Bob byla obchodnice. Její touha dopadnout lupiče byla pochopitelná a oprávněná. Proč by se s ní nemohl dohodnout?

„Když vám povím o svých podezřeních, řeknete mi, co víte o Remintovi?"

Přikývla.

„No dobře. Pokud vím, je mým jediným nepřítelem tady - nebo řekněme jediný, kdo ví, že jsem v Mořských věžích -otrokářka jménem Corean Heiclaro. Znáte ji?" O Publiovi se zmínit nemohl; pořád ho ještě potřeboval. Pokud by výrobce monster vystavil podezření, připravil by ho úplně o možnost pomoci mu ze Strašpytlu.

„To jméno mi nic neříká," odpověděla Diamantová Bob. Přesunula se k psacímu stolu z růžového dřeva a něco naťukala na datatabletovém vstupu. „Ne, nemám tu o ní žádnou zmínku. Popis?"

Ruiz popsal Corean tak nestranně, jak jen to dokázal - její manýry, její štíhlou postavu a bezchybnou tvář. Měl za to, že se mu podařilo utajit nenávist, kterou k ní cítil, ale Diamantová Bob jej pozorovala s chápavým výrazem a lehkým úsměvem.

Když domluvil, potřásla hlavou. „Ne. Nejspíš využívá služby jiné ohrady, když vyřizuje svoje záležitosti v Mořských věžích - nebo možná vlastní soukromé zařízení podobného druhu. Také je možné, že se mnou jedná zásadně přes prostředníka. Faraoňana Flomela k nám přivedl felinoid, který se nazýval Lensh - to by mohlo být další možné spojení na Reminta. Jeden z útočníků byl kočičák. Skoro se nám ho podařilo dopadnout, ale Remint mu ustřelil hlavu graserem. Na neštěstí z něj nezůstalo dost, abychom ho dokázali identifikovat, ale podle mého to byla stejná osoba jako ta, která přivedla Flomela.

Teď by mě zajímalo, proč si myslíte, že by Corean mohla mít něco společného s tím útokem. Proč vlastně tolik chce ty Faraoňany?"

Ruiz uvažoval, jestli se má zmínit o genších, ale pak si řekl, že s tak ošidnou informací by měl zacházet opatrněji, přestože zatím neměl důvod Diamantovou Bob podezírat ze zrady.

„Kdysi jí patřili. Než jsem jí je ukradl."

„Aha."

„Co se stalo s Flomelem?"

Usmála se. „Vzali ho s sebou. Jeho tělo jsme zatím nenašli."

Ruiz se zamyslel. Zdálo se, že za přepadením ohrady je skutečně Corean. Pokud ano, měla teď kromě mrtvého Kroela zpátky celý faraoský divadelní soubor. Ale stálo jí to za to, aby proti sobě poštvala pirátské lordy? Logická odpověď by zněla ne. Uvažovala ale Corean logicky?

Potřeboval více informací. „Řeknete mi, co všechno víte o Remintovi?"

Diamantová Bob pokrčila rameny. „Před několika lety to byl nejobávanější zabiják v Mořských věžích, což znamená hodně. Je inteligentní, fyzicky obdařený a nelítostný. Kolem jeho schopností zabijáka už se začaly tvořit legendy. Pak se na nějaký čas ztratil. Nikdo nemohl prokázat, že by získal jeho hlavu, takže jsem se domnívala, že odešel na odpočinek. To se někdy stává. Tu a tam probleskla zpráva, že ho viděli na Dilvermoonu nebo nějakém jiném vzdáleném světě, ale příliš jsem tomu nevěřila. Slavným lidem se často stává, že je vídají i tam, kde nikdy nebyli, že? Když jsem se dozvěděla, že sem přišel vyslechnout Flomela, udivilo mě to - pokud vím, objevil se na veřejnosti poprvé po mnoha letech."

„Byl na volné noze?"

„Ne, tehdy ne. Pracoval pro svého bratra, muže, který se jmenuje Alonzo Yubere. Možná jste o něm slyšel: má celou stáj genšů a dělá modifikace osobností, většinou pro ostatní lordy. Říká se, že těsně předtím, než Remint zmizel, se ti dva rozešli. Připadá mi to docela věrohodné. Alonzo je mimořádně opatrný muž, nikdy neútočí, pokud sám není v ohrožení života, a nedovedu si představit, proč by pro něj měli vaši otroci takovou cenu. Buďto Remint jednal na vlastní pěst, nebo pracoval pro někoho jiného - takový je alespoň můj názor."

Ruiz cítil, že se mu točí hlava. Alonzo Yubere. Už si vytvořil teorii, jejímž základem byla Coreanina pomstychtivost, a najednou se zdálo, že skutečnost je mnohem složitější. V celé té záležitosti bylo příliš mnoho náhod.

„Jste v pořádku?" zeptala se Diamantová Bob. „Vy Yubera znáte?"

„Já... setkal jsem se s ním." Vzpomněl si na tmavovlasou ženu, která padala do hlubin jámy. Žrádlo pro genše. „Povězte mi prosím, kdy přesně došlo k přepadu?"

„Minulou noc, asi ve tři jedna nula nula. Celé to trvalo asi patnáct minut - musím uznat, že to byla ve všech ohledech velice profesionální práce."

Ruiz se opřel, srdce mu divoce bušilo. Ta žena mohla být Nisa; Remint měl spoustu času, aby ji k Yuberovi doručil dříve, než se Ruiz dostal do jeho pevnosti.

Diamantová Bob ho pozorovala a oči jí plály zvědavostí. „Zjevně jsem vás něčím rozrušila. Čím?"

Ruiz měl pocit, jako by se měl pod tlakem jejích informací každou chvíli zhroutit. Už byl více než jen vyčerpaný: jeho myšlenky plynuly příliš pomalu, než aby byly souvislé, rozplývaly se do beztvaré mlhy dříve, než je stačil dokončit. „Corean Faraoňany dopravovala právě k Yuberovi, když jsem jí je ukradl. Alespoň myslím."

„Kdyby se jí podařilo je tam dopravit, bylo by to pro váš záměr osudové?"

„Pravděpodobně ano.“ Snažil se nemyslet na to, že je Nisa mrtvá, že hnije v rozkládající se kaši na dně jámy. A i kdyby její tělo ještě žilo, proměnila už se ve stvoření bez vlastní vůle? Co teď mohl dělat? Potřeboval čas na přemýšlení, analýzu eventualit. Navíc si nemohl být docela jist, že Remint unesl Faraoňany na Coreanin rozkaz. Bylo přinejmenším možné, že za tím vším byl Publius - i on měl spojení s Yuberem a důvod mít něco, co by na Ruize platilo. V obou případech Remint ještě nemusel vězně dopravit k Yuberovi. Ruiz se pokoušel vybavit si každičký okamžik, který strávil s Yuberem předtím, než ho zabil. Nestalo se něco, co by mu napovědělo? Náhle si vzpomněl na záblesk poznání, který zahlédl v jeho obličeji a jehož si tehdy nevšímal. Jak by ho Yubere mohl poznat, kdyby mu o něm neřekla Corean nebo Publius?

Potřeboval čas, aby si všechno mohl promyslet, ale měl vůbec čas? Pokud Nisu dopravili dolů, aby dekonstruovali její mysl, proces už mohl začít. Zhluboka se nadechl a pokusil se vyčistit si mozek. Jestli ji odvezli dolů, bylo na všechno příliš pozdě. Ale pokud ještě byla v Yuberově vězení, zřejmě tam zatím zůstane, protože falešný Yubere nebyl ve stavu udělit jakýkoliv rozkaz. Ruiz musí jednat na základě předpokladu, že správná je druhá možnost: ze všeho nejdříve by se měl pokusit dopadnout Reminta v naději, že ještě nedoručil Nisu k Yuberovi. Pokud by to bylo jen trochu možné, rád by se vyhnul návratu do Yuberovy pevnosti, protože pak by byl patrně nucen loutku uvolnit a ztratil by tak nejsilnější páku proti Publiovi.

Přejel si rukama po obličeji a přál si, aby nebyl tak strašně unavený. „Dobře,“ řekl. „Vy potřebujete vědět, kdo se k vám vloupal a proč - a já chci dostat zpět svůj majetek. Můžete mi dát všechny informace, které máte o Remintovi: jeho životopis, popis zvyků, seznam míst, kde se obvykle zdržuje, lidí, se kterými se stýká?“

„Mohu, a mohu vám k tomu přidat i posudky prognostiků, které jsem dostala od lordů - byla to sice velice čistá operace, ale možná v nich přece jen naleznete něco užitečného,“ řekla Diamantová Bob. „Ale dám vám to všechno, jedině když mi slíbíte, že se se mnou podělíte o výsledky pátrání. Zaplatím vám slušnou odměnu za jakékoliv nové informace plus tržní cenu otroků, o které jste přišel - a velice slušnou prémii za Remintovu hlavu.“

„Ujednáno,“ řekl Ruiz chraptivě.

„Dobře,“ přikývla. Vstala, vzala ze svého psacího stolu dataštítek a podala mu ho. „Ale varuji vás, nebuďte chamtivý. Zjistěte, co se dá, předejte mi informace, zinkasujte odměnu, a přežijete. Z toho, co jste mi pověděl, usuzuji, že Remint je stále ještě nějakým způsobem ve spojení se svým bratrem. Nepokoušejte se zahrávat si s Alonzem Yuberem - hraje mnohem vyšší ligu než my obyčejní smrtelníci. Nepokoušejte se získat Remintovu hlavu, pokud nebudete mít všechny trumfy v ruce. Jak jsem už říkala, je to legenda - démon v lidské podobě.“

„Řekl bych, že je to velmi dobrá rada.“

Ušklíbla se překvapivě dravčím způsobem. „Je - za předpokladu, že nějakou náhodou nejste skutečný Ruiz Aw.“

K VÝCHODU RUIZE doprovodila eskorta mechanozabijáků.

Když se vrátil na palubu ponorky, zjistil ke své radosti, že Albany pořád ještě míří graserem na Publia. Napůl očekával, že se situace za jeho nepřítomnosti zkomplikuje ještě víc, než už byla.

Ze skříně vytáhl vodítko a hodil ho Albanymu. „Odveď ho do nákladového prostoru a připoutej ho k lavici.“

Publius vyskočil a obličej mu okamžitě zrudl. „To už přestává všechno, Ruizi. Nejsem tvůj vězeň: jsme spojenci.“ Zvedl bradu, aby mu předvedl svůj transobojek. „Jednej se mnou s náležitou úctou, nebo to s námi oběma skoncuju okamžitě. Mám svoje klony - co mi záleží na starém těle?“ Zvedl ovladač a namířil chvějící se ukazováček na tlačítko.

Ruiz byl příliš unavený, než aby se s ním přel. „Tak to udělej,“ zavrčel.

Uplynul nekonečně dlouhý okamžik, během nějž Ruiz uvažoval, jestli to Publius přece jen nemyslí vážně. Stále se ale nedokázal přinutit být na odpověď nějak zvlášť zvědavý.

Konečně Publius ruku spustil a odvrátil se. Nenávist, která v něm vřela, byla skoro hmatatelná - Ruiz měl pocit, že se kolem něj vznáší ve vzduchu jako černý mrak. „Ne. Ne, nenechám ho, aby mě zničil,“ zamumlal. „Musím myslet na mnohem důležitější věci - dokonce i důstojnost musí jít na čas stranou, když je to nutné. Když je to třeba, musí se to udělat...“

Nechal se Albanym odvést do nákladového prostoru a po chvíli Ruiz uslyšel cvaknutí připevňovaného vodítka.

Pak se Albany vrátil a odložil graser, ale nevypadal, že by se mu ulevilo. „Co teď, Ruizi? Vidím, že ti přibyly další starosti. Kde máš svou milovanou?“

„Ukradli ji. Vysvětlím ti to později.“ Pokusil se Albanyho zpražit pohledem, ale i na to byl příliš unavený. Odpoutal ponorku od mola a vyplul s ní z laguny. Jakmile se ocitli venku, ponořili se. Nastavil autopilota, aby s nimi klesl do maximální možné hloubky, tam vypnul stroje a nechal ponorku unášet proudy Mořských věží. U jejich základů budou poměrně v bezpečí.

„Potřebuji si pár hodin odpočinout,“ řekl Ruiz. Musel si vybrat menší zlo: věděl, že pokud si nepospíší, může o Nisu přijít navždy, ale také mu bylo jasné, že by se ve svém nynějším stavu určitě dopustil nějaké osudové chyby. „Já vím, že ty taky, ale budeme se muset vystřídat. Publiovi nevěřím, ani když je s transobojkem a na vodítku. Je lstivý.“

„O tom nepochybuju,“ řekl Albany. „Když jsi byl pryč, vyprávěl mi, jak se stane vládcem všeho. Skoro mě tím dostal, a to mi ani pořádně nevysvětlil, jak to chce udělat. Pak jsem si ale uvědomil, že patrně nepatří k těm, kteří zapomínají a odpouštějí - a že jsem na něj mířil graserem.“

„Tvoje logika nemá chybu,“ souhlasil Ruiz. „Poslyš, jestli si okamžitě nepůjdu zdřímnout, usnu v pilotním křesle. Vzbuď mě za dvě hodiny a pak přijde řada na tebe.“

Připravil si injektor se směsí sedativa a vitalizátoru, pak si svlékl brnění. Položil se na lehátko a vbodl si injekci. V příštím okamžiku spal.

Když se začal propadat do snů, pocítil vděčnost za to, že až se probudí, nebude si ze svého snění nic pamatovat. Sny, které se mu zdávaly, nebývaly nikdy příjemné... bez ohledu na to, jak slibně začaly.

Byl s Nisou, u říčního přístaviště, díval se, jak se koupe ve fontáně. Vzduch se tetelil zlatým přísvitem a všechno kolem se vyznačovalo tou nepravděpodobnou ostrostí, která je příznačná pro události viděné s velkým odstupem. Už to bylo špatně, pomyslel si Ruiz - vždyť se to nemohlo přihodit před více než několika lety.

Ruiz dívku pozoroval s toužebným potěšením. Drhla se černým pískem sesbíraným ze dna bazénku a její bledá pokožka pomalu dostávala růžový nádech. Usmála se a v jejích tmavých očích se jantarově zablesklo.

Nisa byla stejně nádherná jako bronzové stvoření, které balancovalo uprostřed bazénu. Byla to nějaká šestinohá šelma druhu, který Ruiz neznal. Její půvabně hrozivá hlava slepé hleděla do dálky; z otevřené tlamy trčely dlouhé tesáky zelené patinou mnoha uplynulých let. Tmavá voda jí stékala po bocích zpátky do bazénku, ze kterého se kouřilo, jako by byl vzduch mrazivý a voda horká. Na neustále se obměňujících vzorech, jež voda vytvářela, bylo něco fascinujícího. Skoro hypnotického.

Po určité nezměřitelné době se šelma najednou už nezdála tak půvabná. Její končetiny byly tlustější a méně detailně propracované, hlava byla uzel divoké zloby. Ruiz odtrhl od odporné stvůry oči a znovu se podíval na Nisu.

Hrůzou bezděčně vyjekl. Zatímco si všímal sochy, Nisa pokračovala v drhnutí své pokožky s děsivými následky. Její kůže, ta dokonalá, nádherná kůže byla pryč, sedřená až na krvavé maso. Stále se na něj usmívala, ale už neměla rty, takže její úsměv byl spíše děsivým šklebem kostlivce. Ruiz si uvědomil, že písek, který používá, jsou vlastně střepy kobaltově modrého skla.

Cosi mu bránilo se zvednout a dojít k fontáně, nedokázal ze sebe vydat jediného slůvka, bylo to, jako by na místě zkameněl. Chtěl Nisu zastavit, zabránit jí, aby se takto ničila: určitě ještě nebylo pozdě. Pořád žila a pohybovala se a jednou už se mu podařilo přivést ji zpět ze smrti. Proč ne znovu? Jenomže se nedokázal pohnout, mohl se jen dívat, jak se mění čím dál příšernějším způsobem.

Její tělo hnilo a místo skla teď měla plnou hrst červů, kteří se jí zavrtávali do těla, až se jí maso chvělo skrytým pohybem. Byla mrtvá, dávno mrtvá, a přitom se pořád hýbala.

Její maso začalo tmavnout, rozpouštět se a odkapávat do bazénku, který se teď zdál být plný jakési strašné tekutiny, jež divoce vřela.

Bál se, že každou chvíli uvidí její bílé kosti, ale stalo se něco nekonečně horšího. Když z ní všechno maso odpadalo, zjistil, že se pod ním skrývá lesklá konstrukce mechanozabijáka. Pak se ta věc - už ji nemohl nazývat Nisou - s hmyzí mrštností vrhla ke středu bazénu a zaťala tesáky do šíje bronzového zvířete.

Se zasténáním, které Ruizovi připomnělo otevírání dlouho zamčených dveří někde v hlubině pod světem, se zvíře vzepjalo a skácelo se do vody. Potom oba, zvíře i mechanozabiják, pomalu upřeli oči na Ruize. Měli je rudé a žhnuly jim neukojitelným hladem.

Společně se k němu vrhli a mechanozabiják rozpřáhl paže v parodii objetí.

Ruiz se s křikem probudil, aniž si pamatoval, co ho tak vyděsilo.

Kapitola 20

RUIZ SE VZPAMATOVAL. Byl zbrocený studeným potem a necítil se o nic lépe, než když usínal. Otřel si hřbetem ruky obličej, promnul si oči a počkal, až se rozplyne poslední stopa snu. Jeho obsah už zapomněl, ale věděl, že se nějak týkal Nisy, a při pomyšlení na ni měl smutný pocit ztráty. Někdy si přál, aby si svoje sny zapamatoval, i když byly tak nepříjemné jako tento.

Albany vykročil směrem k Ruizovi, ale pak si to evidentně rozmyslel a teď před ním stál bez hnutí, jednu ruku pozvedlou v konejšivém gestu. „Zatraceně, Ruizi," řekl. „Ty jsi mě ale vylekal. Jsi v pořádku?"

„Jasně, je mi fajn." Ruiz se posadil do pilotního křesla a zjistil, že spal skoro celé dvě hodiny, které si stanovil. Protáhl si poraněné rameno a přesvědčil se, že se hojí docela dobře - stimulátory i lékařské klíště odváděly dobrou práci.

Albany potřásl hlavou. „A mám po chuti k jídlu," řekl. Obličej měl za hledím přilby bledý a neusmíval se.

„Promiň," zamumlal Ruiz. „Co kdyby sis šel raději schrupnout? Musím si prohlédnout jeden dataštítek a vymyslet plán." Začal se znovu soukat do brnění - puch, který stoupal z jeho monomolárních částí, ho skoro porazil.

Albany v první chvíli nijak nezareagoval, pak jako by se něco z jeho napjatosti, které si Ruiz nevšiml, dokud nevykročil, ztratilo. „Jo, jasně. Určitě." Začal si svlékat brnění a Ruiz si všiml, že se mu třesou ruce.

„Co se stalo?" zeptal se Albanyho.

Albany pokrčil rameny a posadil se do křesla. „Nic zvláštního. Vznášíme se v západním proudu a plujeme rychlostí půl uzlu. Sotva jsi usnul, něco se začalo dít na hladině – spousta sonarové aktivity, pak hlubinné detektory. Vypadá to, že někdo něco hledá. My to asi nebudeme, že ne?"

„Možná ne," odpověděl Ruiz. „Ještě něco?"

Albany něco zabručel. „Náš bývalý chlebodárce... pěkný parchant, co? Vyprávěl mi o svém umění a snažil se mě vystrašit. Klidně se přiznám, že se mu to povedlo. Už chápu, proč bys byl raději mrtvý než jeho." Povzdechl si a unaveně se podíval na Ruize. „Já taky. Doufám, že ho dokážeš zvládnout, Ruizi."

„Myslím, že dokážu," odpověděl Ruiz a vynasnažil se, aby to znělo co nejsebevědoměji. „Pokud to vůbec jde."

„Jistě." Albany si povzdechl a zavřel oči. V příštím okamžiku začal zhluboka oddychovat a pak i chrápat.

Ruiz se protáhl, potom došel ke komunikačnímu panelu a zasunul do něj dataštítek Diamantové Bob.

REMINT ZAVOLAL ZNOVU ráno za úsvitu a probudil Corean z neklidného spánku. Zdálo se jí o boji a zkáze a jejími sny se prolínaly pochmurné obrazy z divokých chodeb Dobravitu - průsaky z jejích zablokovaných vzpomínek na

dětství.

Hovor přijal Marmo, ale Remint trval na tom, že chce mluvit jen s Corean. Tou dobou už otrokářka stála ve dveřích a škrábala se ve spánkem rozcuchaných vlasech. Když uviděla, čí obličej plní obrazovku, posadila se ke komunikačnímu panelu.

„Co se děje?“

„Viděli ho znovu.“

„Kde?“ Corean byla rázem úplně probuzená a všechny vzpomínky na zlé sny se rozpustily v nenávisti.

„U ohrad. Připlul tam v malé ponorce, několik minut se zdržel uvnitř, pak znovu nastoupil do ponorky a odplul.“ Z výrazu Remintova obličeje se nedalo vyčíst vůbec nic.

„Máš ho?“ zeptala se nadšeně.

„Ne. Čekali jsme, že připluje v obyčejné lodi - v dělovém člunu - a podle toho jsme se zařídili. V laguně ohrad jsme na něj zaútočit nemohli, už poslat tam špionážní mušku bylo dost těžké. Pirátští lordi běsní vzteky. Kolem ohrad se to jen hemží mechanozabijáky a pátrají po mně všude. Bojím se, že svému bratrovi už příliš užitečný nebudu.“ Při těch slovech se zabijákovi přece jen lehce zablýsklo v očích.

„Ale sledoval jsi ho, že?“

„Ne. Jakmile vyplul z laguny, okamžitě se potopil, takže jsme na ponorku nestačili připevnit majáček. Na to, abychom ho našli sonary, byl příliš hluboko. Zřejmě vypnul motory, protože ho nezachytil žádný z našich detektorů.“

„Ty idiote!“ Její nadšení se okamžitě změnilo ve vztek. „Měla bych ti uříznout hlavu a nakrmit tebou margary.“

Její výbuch se Reminta nijak nedotkl. Sáhl za sebe, pak před obrazovkou pozvedl ruku se sonickým nožem. Zapnul ho a čepelí vířícího vzduchu se jemně dotkl krku. „Je to váš rozkaz?“ Když promluvil a jeho krk se mírně pohnul, ostří se zakouslo do masa a na kameru stříkly rudé kapky krve.

„Ne! Ne, ty pitomče!“ Dívala se, jak nůž zase vypnul a schoval ho; potůčku krve, která mu stékala po krku, si vůbec nevšímal. Corean už prošlo rukama mnoho zgenšovaných otroků, ale i mezi nimi byl Remint naprostou výjimkou. Ještě nepoznala nikoho, kdo by jednal s tak chladnou rozhodností: před dekonstrukcí to musel být pozoruhodný muž.

Díval se na ni, oči dokonale prosté všech emocí. „Mám pokračovat?“

„Ano.“

„Takže: Ruiz Aw přemýšlí o tom, co se dozvěděl v ohradách. Podle mě mne půjde hledat na místo, kam jsem dříve často chodil: do fabulária nedaleko pevnosti mého bratra. To místo se jmenuje Celadonský vítr a pirátští lordi už tam byli; jejich agenti zamořili každou místnost a chodbu. Tohle všechno ví, ale pokud ho odhaduji správně, bude se domnívat, že by mohl objevit něco, co lordům v jejich omezenosti uniklo. Je stejný egomaniak, jako jsem kdysi býval já. V mnoha ohledech toho máme mnoho společného.“ Odstup, s nímž to říkal, se zdál být neuvěřitelný i na lidský stroj, který se z něj stal.

Corean se zamyslela. „Čekáš na něj tam?“

„Jsem spolu s několika jinými zabijáky ukrytý v blízkém zábavním centru.“

Rozhodla se. „Pošli mi průvodce. Jdu za tebou.“

Jeho pohled byl naprosto chladný. „Vaše zlost může zmařit úspěch celé akce.“

Corean zavrčela a řekla: „Prostě to udělej.“ Pak přerušila spojení.

Seděla v křesle a přemýšlela o Ruizi Awovi a jeho nevysvětlitelném štěstí. Z hloubi jejího nevědomí vyplula vzpomínka, aby ji mučila. Vybavila si, jak hlasitě uvažovala, jestli Ruizova sebedůvěra pramení z jeho hloupého podcenění situace, nebezpečí okolností, nebo prostě ze síly tak nesmírné, že se jí skutečně nemusí obávat.

Po zádech jí přeběhl mráz a mimovolně se otřásla. Ne, ne, to bylo směšné. Několikrát už měla jeho život v hrsti, několikrát jej mohla bez nejmenšího úsilí rozdrtit a on by proti tomu nic neudělal.

Ale stejně, šeptal jí tenký hlásek z hloubi srdce, Ruiz Aw stále žije a kříží ti plány. A jako by už to samo o sobě nebylo dost zlé, ignoruje tě a zabývá se vlastními záležitostmi.

NA OBRAZOVCE SE objevilo několik popisových pruhů a Ruiz se dotkl prvního, který byl nadepsaný ‚Záznam hlídacích kamer'. Pruh se rozpadl do jednotlivých okének a on si vybral to, které obsahovalo záznamy útoku na ohrady.

Obrazovka na okamžik pohasla a pak se na ní objevil lehce zrnitý obraz ze špatně osvětlených prostor. Byla na něm velká postava v mohutném černém zrcadlovém brnění, která rychle prošla vstupní bránou ohrad. Za ní šly dvě menší postavy v podobných brněních. Popiska v pravém dolním rohu obrazu oznamovala: REMINT YUBERE A DVA NEZNÁMÍ.

Ruiz si svého nového nepřítele pozorně prohlédl. Cítil, jak se mu svírá žaludek. S Remintem se nikdy nesetkal, ale znal ho podle pověsti získané v nesčetných krvavých střetech, které z něj udělaly to, co teď byl.

Ruizovi bylo okamžitě jasné, že Remint patří k tomu nejnebezpečnějšímu, nejobávanějšímu a nejefektivnějšímu druhu zabijáků: je to muž, který žije jen pro přítomnost a nezatěžuje se úvahami o budoucnu ani lítostí. Pohyboval se s lehkostí čerstvého přistěhovalce ze světa s vysokou přitažlivostí – vzbuzoval dojem nadlidské, jen volně spoutané síly. Oči za hledím mu neustále těkaly, všechno viděly a posuzovaly výhradně z hlediska jeho záměrů. Zničil by cokoliv, co by mu při jejich naplňování stálo v cestě, okamžitě a s instinktivní efektivitou.

Ruiz se dotkl obrazovky a v dolním levém kvadrantu se objevil Remintův obličej zachycený při jeho první návštěvě ohrad. Dalo se v něm rozeznat něco z podoby Alonza Yubera, ale většinou to překrývaly klonované svaly a posílené kosti. Oči bez výrazu se leskly ve štěrbinách nelidsky pevného masa. Bez brnění vypadal zabiják ještě děsivěji - byl to dokonalý stroj na zabíjení.

Byl zkrátka stejný, jako Ruiz, který měl najednou pocit, jako by se podíval do zamlženého zrcadla a uviděl šklebící se

lebku. Otřásl se. Může někoho takového vůbec porazit? Když ještě býval takový on sám, nikdy to za možné nepovažoval.

Obraz se rozdělil a objevily se jiné postavy v brněních. Byly čtyři a poznámka dole říkala: SPOJENCI REMINTA YUBERE, TOTOŽNOST NEZNÁMÁ.

Ruiz se dotkl šipky zrychleného posuvu vpřed na obrazovce a přeskočil úvodní sekvenci. Obě skupiny se mezitím sešly u zamčených vstupních dveří do společenské místnosti. Ruiz uviděl Flomela, kterému Remint při své předchozí návštěvě evidentně předal keramickou výbušnou tužku. Nyní ji Flomel vložil do zámku a stiskl tlačítko. Zablesklo se a energie ukrytá v tužce roztavila zámek, takže Remintovi lidé mohli vniknout do společenské místnosti.

Na obrazovce bylo vidět střelbu, mrtvá, roztrhaná těla, křik a prchající otroky. Útočníci se pohybovali hysterickou vřavou s úspornou efektivitou a smetli každého, kdo se jim připletl do cesty.

Ruiz viděl, jak připevnili nálože k vnitřním dveřím cel Faraoňanů, odpálili je a vtrhli dovnitř. Na poslední chvíli ještě popadli několik nejbližších otroků a vzali je s sebou.

Ruiz zastavil záznam. Zamračil se. Pořád byl velice unavený, ale v tom, co viděl, ho něco zarazilo. Proč byl pokus zakrýt jejich skutečné úmysly tak průhledný? Ve všech ostatních aspektech operace jednal Remint s chladnou rozhodností a celý útok vedl až nelidsky dokonale.

Z hlubin jeho paranoie pomalu vyplula na povrch myšlenka a Ruiz se nedokázal ubránit úvahám: nebyl tohle všechno jen pečlivě připravený chyták, divadlo, které mělo vylákat Ruize Awa z úkrytu?

Potřásl hlavou. I kdyby se jednalo o vyloženou past, pro něj se nic neměnilo. Odsunul svá podezření stranou, aby se jimi zabýval později, a znovu pustil záznam.

Ochranka ohrad konečně zareagovala na útok a pomocí monomolárních zátarasů a těžkých vibračních zbraní se pokusila zabránit lupičům v útěku.

Zdálo se, jako by se Remint dočasně nacházel v jiné vztažné soustavě: jeho pohyby byly tak rychlé, že jej kamera nedokázala zachytit ostře bez ohledu na to, jak Ruiz záznam zpomaloval.

Remint vyrazil vpřed v čele své malé armády a prosmýkl se mezi zátarasy dříve, než se ochranka zmohla na jediný výstřel.

Ruiz sledoval jatka, která se pak rozpoutala, fascinován a zděšen zároveň. V zabijákových pohybech byl jistý příšerný půvab; v tom, jak se otáčel od jednoho hlídače k druhému, podřezával je sonickým nožem a zabíjel paprskometem připevněným k druhé ruce. V jediném okamžiku se šest hlídačů svíjelo ve smrtelných křečích na zemi.

Jeden z nich přežil dost dlouho, aby se pokusil o jakousi odvetu. Proud hypersonických částic proletěl dvěma Remintovými pomocníky a horní poloviny jejich těl se okamžitě proměnily v chuchvalce krvavého masa a kusů brnění. Zůstaly jen jejich nohy podpírané servomechanismy brnění, z jejichž stehenních tepen stříkaly gejzíry krve.

Když se ozvaly výstřely, Ruizovo srdce se sevřelo strachem o Nisu. Ale ona stejně jako ostatní zajatci byli uprostřed sevřené formace útočníků, kterou hlídač o pořádný kus minul.

Jeden z útočníků měl neurobič, kterým zajatce popohánět. Ruiz viděl, jak se jím dotkl Nisy - dívka zavrávorala a obrátila pohled ke skryté kameře, v očích zděšení a bolest.

Ruiz zastavil záznam a zvětšil obraz tak, že její obličej zabíral celou obrazovku. Těkal pohledem po jejích hladkých tvářích, tmavých, jiskrných očích a svůdně plných rtech. Dokonce i ve strachu její obličej vyzařoval obdivuhodnou sílu sebeovládání. Ruiz měl skoro pocit, že z něj dokázal vyčíst její myšlenky. Uvažovala o útěku, nebo - pokud by to nebylo možné - o přežití. A pak si Ruiz s veškerou hořkostí toho poznání uvědomil, že si také myslí: Kde je Ruiz Aw?

Dotkl se obrazovky a záznam se zase rozběhl. Pozorně sledoval útočníky, jak probíhají chodbou a ženou se ven na molo, kde na ně čekal těžce vyzbrojený dělový člun.

Útočníci sehnali vězně do hloučku a nastoupili do člunu. Silné motory zařvaly a člun vyrazil pryč, zanechávaje za sebou jen brázdu zpěněné vody. Z jeho zbraní ještě stačily vyšlehnout oslnivé paprsky energie, které zničily ostatní plavidla v laguně - zjevně aby znemožnili pronásledování.

Obraz z kamery zablikal a pak se zase obnovil; kamera teď pronásledovala člun skrytý ve vodní tříšti. Po chvíli se zbraně na palubě člunu opět ozvaly, obrazovka oslnivě zaplála a zhasla. V její spodní části se objevil nápis: SLEDOVACÍ ZAŘÍZENÍ ZNIČENO.

Ruiz se zamračil. Přál by si, aby neměl ze zabijáka Reminta takovou hrůzu; strach svazuje nohy a zpomaluje myšlenky.

V hloubi jeho mysli se ozval šepot něčeho mrazivého a nelítostného - slova, která se zprvu snažil neslyšet. Šepot ale stále sílil, až už jej nedokázal dál ignorovat. Zapomeň na ni; pravděpodobně už je stejně mrtvá, říkal. On tě zabije, copak se o tom vůbec dá pochybovat?

„Nejspíš ne," zamumlal. Ale před očima měl stále Nisin obličej, jako by jej sledoval ze záznamu: půvabný, něžný, upřímný. Nemohl ji opustit, bez ohledu na to, jak rozumné by to bylo. Příliš pevně zakořenila v jeho srdci; pokud by ji okolnosti od něj odtrhly, nejspíš by mu z něj nezůstalo dost, aby dokázal dál žít.

Přinutil se soustředit pozornost na to, co teď bylo aktuální, a postupně prošel všechny zbývající materiály Diamantové Bob.

Když skončil, nebál se Reminta y'Yubere o nic méně, ale teď alespoň věděl, kde ho má hledat.

ALBANY SEDĚL V KŘESLE druhého pilota a díval se, jak Ruiz manévruje s ponorkou ke hladině jedné z lagun v centru Mořských věží.

„Určitě víš, co děláš?" Albany byl stále bledý a napjatý.

„Ne," odpověděl Ruiz tak vesele, jak jen to dokázal. „Ale ten chlap kdysi nechal spoustu peněz a času v Celadonském větru; možná, že tam na něj někde narazím."

„Proč si myslíš, že jsi lepší než lordi? Ti mají dobré slídiče, a pokud vím, slídění není tvoje specializace," řekl Albany pochybovačně.

Ruiz pokrčil rameny. Pověděl Albanymu, co věděl o kořisti, kterou pronásledovali, ovšem nejděsivější podrobnosti přitom raději vynechal. „Jsme si hodně podobní," řekl. „Rozumím mu lépe než všichni ti slídilové."

„Na to bych nesázel," zabručel Albany.

Také Ruiz by na to raději nesázel, ale co jiného mu zbývalo?

LAGUNA BYLA ČERNÁ prázdnota pod vysokou kopulí zrezivělého kovu, umělá jeskyně o kilometrovém průměru.

Ruiz stál na roštu vnější paluby ponorky a rozhlížel se. Po kopuli klouzali fosforeskující červi vytvářející nejrůznější křivky a tvary ve studených barvách; prastaré umělecké dílo bioartu zjevně poněkud zdivočelo.

Po nehybné hladině byla roztroušena navigační světla ostatních plavidel. Ruiz je neviděl dost zřetelně, aby rozeznal, jestli je mezi nimi i Publiův dělový člun. Předpokládal, že člun, který použil při přepadu Remint, tady nebude; piráti by ho určitě objevili a Remint nemohl být tak hloupý, aby se ho nezbavil.

Vybrali si automatickou kotevní bóji. Když ponorku pevně připoutali, zavolali jeden z robotických přepravních člunů, které neustále křižovaly lagunu.

Jakmile připlul, Ruiz sestoupil po úzkých schůdcích zasazených do boku ponorky. Albany se opíral o věž a zachmuřeně se díval na Ruize. „Pořád si myslím, že bychom se měli někam uklidit, než se to trochu přežene. Znám místa, kde bychom byli jako v bavlnce." Říkal to zvláštním, nezúčastněným tónem.

Ruiz měl najednou pocit, jako by se v Albanym zlomilo něco životně důležitého. Pomyslel si, co to asi může být a jak k tomu došlo - a proč se to ještě nestalo jemu.

„Nejspíš máš pravdu," odpověděl. „Jenomže já nejspíš nemám na výběr. Jestli chceš, vysadím tě tady. Neměl bych ti to za zlé."

Albany si povzdechl. „Ne. Zůstanu. Pořád se tě ještě drží štěstí, Ruizi Awe. Taky bych nějaké potřeboval - možná je nakažlivé. Kromě toho, kdo by hlídal našeho dobrého chlebodárce?"

Ruiz nevěděl, co na to má říct. Přepravní člun šťouchl do boku ponorky a netrpělivě zapípal. „Díky," řekl nakonec a nastoupil do člunu. Zatímco s ním couval dál od boku ponorky, Ruiz se otočil a díval se na Albanyho.

Ten mu zamával a řekl tichým hlasem, který se nesl po vodní hladině: „Hodně štěstí, Ruizi Awe. Ať najdeš, co hledáš."

Přepravní člun znovu zapípal, tentokrát tázavě. „Přístaviště Celadonského větru," řekl Ruiz a člun vyrazil na cestu.

RUIZ SE PŘIPOJIL k průvodu podivných lidí, kteří kráčeli vzhůru po rampě vedoucí k bráně Celadonského větru. Po jeho pravici šel párek starých pirátů, zjizvených a v typických oblecích z ohnivzdorného hedvábí; drželi se za ruce a něco si navzájem šeptali. Po levici, nepohodlně blízko, měl barbara z nějaké pouštní planety. Byl zachumlaný do černého hávu a zvonil ukrytými zbraněmi. Ruiz se lehce odtáhl a zpomalil, takže mu muž brzy zmizel v oblaku pachu potu a hašiše. O kousek dál zahlédl skupinku animoidů, půl tuctu mužů a žen s tlustou, strupovitou kůží, znetvořenými obličeji a dlouhými bílými tesáky. Neustále odbíhali jako děti na školním výletě.

Přímo před Ruizem kráčela vysoká štíhlá žena. Až na střevíčky z kovových šupin a rubínovou čelenku, která spínala její mohutnou hřívu světlých vlasů, byla nahá. Za jiných okolností by příjemný rytmus jejích pohybů Ruize vzrušil.

Nyní však nedokázal myslet na nic jiného než na příšernou efektivitu, se kterou Remint likvidoval své nepřátele. Bylo hloupé bát se, že by se s nim mohl střetnout ve fabuláriu: nikdo nemohl být tak hloupý nebo arogantní. Ale tady možná začínala stopa, která k němu vedla, a Ruiz se bál zabijáka čím dál víc. Cítil, jak mu srdce bije jako o závod, a čelo se mu lesklo potem, přestože rampa byla klimatizovaná mohutnými ventilátory. V duchu se proklel za svou slabost, která mohla vést nejen k jeho smrti, ale i k Nisině - pokud vůbec ještě žila.

Než se dostal na vrchol rampy, podařilo se mu paniku z větší části ovládnout, přestože stále cítil, jak číhá na okraji jeho mysli. Potřásl hlavou a pokusil se trochu uvolnit.

Brána byla obrovská, vyrobená z napodobeniny kamene a byla zasazená přímo do kovových zdí fabulária. Její basreliéfní struktura zobrazovala výjevy ze stovek nejrůznějších mýtů - většina lidských bytostí, které sem přicházely, tady našla něco ze své tradice. Bohové ze Staré Země tu soupeřili s jaworldskými dybbuky a androsijskými čikerneji. Avataři Hadího mysteria se obtáčeli kolem zpodobnění Chlorofylického oka. Nilské sukkuby se lascivně tiskly k svatým Mrtvého boha. Výsledným efektem byl naprostý chaos.

Uprostřed oblouku byl nápis v nějakém zapomenutém jazyce Staré Země, který Ruiz nedokázal přečíst.

Vedle brány stál vysoký mocrassarský válečník v pláštěnce zdobené šperky - strážce. Díky strategicky umístěným bodovým reflektorkům se zdálo, jako by Mocovy oči zpod pláštěnky zářily, a Ruizovi neuniklo, že oděv je navržený tak, aby bojovníka neomezoval v pohybu. Moc v obřadném gestu pozvedl vokalizátor a spustil záznam. „Můžeš si ponechat své zbraně," ozval se nasládlý, androgynní hlas. „Leč pamatuj! Uvnitř podléháš zákonům Celadonského větru. Pokus se pozvednout ruku v násilí... a zakusíš násilí. Pokud se zabít... a zemřeš. Vlastníme nejnovější semiinteligentní bezpečnostní systém, proto nepokoušej naši bdělost."

„Nebudu," odpověděl Ruiz s nadějí a pak vešel do Celadonského větru.

Kapitola 21

COREAN DORAZILA do zábavního centra ve chvíli, kdy Ruiz kráčel po rampě k bráně fabulária. Centrum byl upadající podnik se špinavými chodbami, nuzný a v současné době zcela prostý zákazníků. Za matným pancéřovým

sklem vrátnice seděla osoba neurčitelného druhu a četla si v prastaré tištěné knize. Corean i jejího průvodce, kteří zamířili přímo k výtahům, ignorovala.

Na konci dlouhé, spoře osvětlené chodby zaťukal průvodce na jedny ocelové dveře a ty se po chvíli pootevřely. Muž v brnění si ji krátce prohlédl a pak ji pozval dál.

Okamžitě vycítila Remintovu rostoucí sílu. Stál v nejtemnějším koutě ošuntělého pokoje a pozoroval obrazovku špionážního zařízení. V první chvíli nedal nijak najevo, že si všiml jejího příchodu, pak se pomalu napřímil a podíval se na ni. Žádný pokus přivítat ji však neučinil.

Na špinavé, plastem pokryté posteli se k sobě tulili dva efébové, úzkostně se navzájem objímali a z namalovaných oči jim vyzařovala čirá hrůza. S nadějí se podívali na Corean, jako by doufali, že je buďto vysvobodí, nebo použije pro ně obvyklým způsobem. Corean uvažovala, proč je Remint jednoduše nezabil a nenacpal jejich těla do skříně. Možná ale předvídal dlouhé čekání a nechtěl, aby se z místnosti začal šířit zápach. Pak ji napadlo, že se chlapci pravděpodobně domnívají, že v této hře hrají nějakou roli a že jejím příchodem dojde ke zvratu událostí. Z důvodů, které se neobtěžovala zkoumat, ji to znervóznilo.

„Je tady," řekl Remint bezbarvým hlasem.

Corean rychle přeběhla pokoj a pokusila se ho odstrčit od obrazovky. Bylo to, jako by se snažila pohnout s horou. Pak Remint ustoupil stranou a ona zahlédla Ruize Awa kráčejícího po šikmé rampě za půvabnou nahou ženou. Ve tváři neměl nic než klidnou ostražitost; pokusila se uhodnout, na co myslí, ale nepodařilo se jí to.

„Na co ještě čekáš?" zeptala se.

„Tady nebo ve Větru na něj nemůžu. Tamní personál patří k nejnebezpečnějším tvorům v Mořských věžích - jsou schopni všeho. Kdyby byl Ruiz Aw dost chytrý a ukryl svoje otroky ve Větru, nikdy bych je odtamtud nedostal... ovšem kdyby je tam nechal příliš dlouho, nejspíš by zešíleli z vypravěčů mytů."

„Tak jak ho chceš dopadnout?"

„Myslím, že vím, kde mě bude hledat."

„A kde?" zeptala se Corean ostře. Remintovy tajnůstkářské poznámky ji stále více rozčilovaly.

Remint nějaký čas neodpověděl. „V mém starém snu. Tam jsem nastražil háček."

V POROVNÁNÍ S JINÝMI fabulárii, která Ruiz navštívil, byl Celadonský vítr impozantní podnik. Vstupní halu tvořil dlouhý úzký amfiteátr. Zákazníci kráčeli po bíle dlážděné podlaze a ze sedadel zvedajících se v mnoha řadách ke stropu je mlčky pozorovaly poloprůsvitné holografické postavy bohů a démonů. Na opačném konci byla bílá kolonáda, kterou se zákazníci dostali ke zvolenému fabuláriu. Světlo tu bylo tlumené a načervenalé, vzduch byl hustý feromonovými modéry; Ruiz cítil, že má stále pochmurnější náladu a nedaří se mu udržet myšlenky.

Těsně před kolonádou se otřásl, jako by ze sebe chtěl shodit všechny ty nebezpečné vlastnosti, které v sobě nedávno objevil: milosrdenství, soucit, věrnost... lásku. Remint nic z toho nezná a jestliže chce vystopovat jeho cestu fabuláriem, musí se mu podobat co nejvíce.

Ruiz se přinutil ochladnout; snažil se vrátit čas a stát se stejným smrtícím strojem, jakým býval dříve.

Do jisté míry se mu to podařilo.

Na sedmi obloucích kolonády bylo sedm oživených hologramů spojených s mýty, které se daly v dané sekci fabulária nalézt.

Ruiz se zastavil a začal si výjevy prohlížet.

Po chvíli shledal, že jeho pozornost ze všeho nejvíce přitahuje brána znázorňující bohyni podobnou Kálí. Ve svých čtyřech rukou držela nůž, škrtící strunu, graser a pulzní pistoli. Její paže se pohybovaly a vlnily způsobem, který mu brzy začal připadat úžasně svůdný, a na temné tváři bohyně byl úsměv, jenž v sobě spojoval rozkoš se zuřivostí. Její rysy byly výrazné, skoro hrubé a oči jí plály stěží ovládanou mánií. Šest tmavých prsů měla obnažených a nádherně formovaných. Jak se pohybovala, svůdně se jí pohupovaly, jako by byly z nějaké substance lehčí než vzduch a mnohem jemnější, než je obyčejné lidské maso.

Vešel do brány a z výklenku vpravo se objevil mechanický průvodce. Ten mu na podnosu nabídl výběr nejrůznějších drog, halucinogenů a měničů nálady. Když je Ruiz odmítl, vyzval ho, aby jej následoval. Pomalou, klidnou chůzí se vydali chodbou.

„UCÍTIL NÁVNADU," řekl Remint. „Vybral si stejně, jak bych si vybral já."

Corean pozorovala Ruize Awa, který kráčel za mechanickým průvodcem. Obličej měl stále nezaujatý, ale pomalu se v něm začal objevovat výraz, který svou tajemnou povědomostí Corean zneklidňoval. Vypadal teď mnohem nebezpečněji, než když ho viděla naposledy.

V čem byl ten rozdíl? Podívala se na Reminta, jehož obličej osvětlovala svou nazelenalou září obrazovka, a zjistila, že má naprosto stejný výraz.

MECHANICKÝ PRŮVODCE zavedl Ruize do velkého kruhového sálu, kde bylo světlo ještě tlumenější než na chodbách. Uprostřed sálu bylo umělé jezírko, v němž se pod třešňově rudými lekníny proháněli světélkující noční úhoři a zanechávali v černé vodě luminiscenční stopy. Z jezírka dýchal pach rozkladu a horečného života. Vysoko nad sebou Ruiz cítil přítomnost automatických zbraní, které sledovaly každý pohyb zákazníků.

„Tohle je Síň bolesti a znovuzrození," řekl mechanický průvodce a odešel.

Po obvodu sálu byla více než stovka různoběžníkových výklenků a všechny hostily vypravěče mýtů. Některé výklenky zakrýval závěs, který signalizoval, že se vypravěč zabývá zákazníkem, nebo je z nějakého důvodu nedosažitelný. Ale většina zaměstnanců Celadonského větru seděla na schůdcích před svým výklenkem a očekávala

zákazníky. Ti se procházeli kolem, včetně vysoké ženy, kterou Ruiz potkal cestou sem.

První vypravěč, ke kterému došel, byl stařec se zjizveným obličejem, tetováním retrantského donucovače na ramenou a tenkým bílým cůpkem. Tázavě se na Ruize podíval. Ruiz mu pohled oplatil a čekal na záblesk poznání, který čekal od Remintova osobního tvůrce mýtů. Kromě lehkého odporu však nepocítil nic.

Pomalu vykročil po obvodu a zkoumal každého vypravěče, kolem kterého procházel. Chladná cílevědomost, která se ho zmocnila u vchodu do fabulária, jej ještě neopustila. Někteří čelili jeho pohledu dravčím výrazem, jiní odvrátili tvář nebo rozpačitě sklopili oči. Prošel kolem ženy od Buvolích kvílečů s naježenými vlasy, modrošupinatého vyhnance z Dalmatria a obojživelného chlapce s prastarým pohledem, který se vznášel v nádrži zelené tekutiny - a tucty jiných, ještě podivnějších tvorů. Žádný z nich ho neoslovil; vedení zjevně v Celadonském větru veškeré lákání zákazníků a vychvalování vlastního zboží zakazovalo.

Přesto Ruiz cítil, že ho kolem místnosti následuje vlna zájmu, která ho pomalu začínala předhánět. Dosud zatažené závěsy se rozhrnovaly a vypravěči zvědavě vystrkovali hlavy, aby se na něj podívali.

Tato nečekaná pozornost ho povzbudila k vyšší ostražitosti: cítil se ještě více soustředěný, ještě více sám sebou.

Kráčel pořád dál. Většina výrobců mýtů vystavovala na odiv svou pečlivě zvolenou výstřednost s velkou dávkou důstojnosti, jako by kvalita jejich příběhů přímo vyplývala z toho, jak neobvykle vypadají. V módě byla dekadence, pomyslel si Ruiz - znechuceně. Někteří vypravěči na něj mrkli a významně se ušklíbli, mlčenlivým gestem ho zvali k návštěvě. Žádný ale nebyl ve stylu, který by přitahoval muže, jako je Remint. Ruiz zahájil druhý okruh.

REMINT PŘEPNUL špionážní obrazovku na jiný úhel. Corean uviděla drobného muže s protetickým obličejem z tepaného stříbra, který hleděl do prázdna a mlčel.

„Je tady," řekl Remint.

„Jak ho poznám?" zeptal se muž kovovými rty.

„Jak jsi poznal mě?"

Muž si povzdechl a přikývl. Na okamžik sklonil hlavu, takže ho Corean neviděla. Když ji zvedl, měl na obličeji hrubou masku z umělé kůže s rysy Reminta y'Yubere.

Remint vypnul obrazovku. „Teď počkáme."

RUIZ BYL ASI VE čtvrtině své druhé obchůzky, když se odsunul závěs o dvoje dveře před ním - jeden z těch, které dosud zůstávaly zavřené.

Když došel k výklenku a uviděl vypravěče mýtů, který seděl uvnitř na vysoké dřevěné stoličce, zažil nepříjemný šok a mimovolně uskočil. Automatické zbraně nad ním se okamžitě natočily jeho směrem, probuzené příliš náhlým pohybem.

Pak pochopil, že to není jeho nepřítel - byl to jen drobný, špatně udržovaný kyborg s koženou maskou. Kyborg si ho nevšímal a nehnutě hleděl na jezírko.

Ruiz ucítil, jak ostatní vypravěči a zákazníci zpozorněli, a to ho trochu znervóznilo. Přistoupil blíž a prohlédl si vypravěče, který si ho dál ostentativně nevšímal. Jak znělo to správné heslo, kterým si mohl zajistit jeho služby? Ruiz si zprvu nedokázal vzpomenout; nikdy nechápal fascinaci umělými mýty, které byly k mání ve fabuláriích na Dilvermoonu, a navštěvoval je proto jen zřídka.

Pak si vzpomněl. „Ke komu hovoříš, vypravěči?"

Tvář vypravěče se k němu lehce natočila. Ruiz si uvědomil, že kyborg je slepý - byla to poněkud excentrická úchylka, protože každý pangalaktický občan mohl vidět, pokud si to přál.

Pak vypravěč promluvil s nenucenou výmluvností. „Hovořím k těm, kteří vládnou čepelemi, k vojákům noci, správcům majetku, pravým pustošitelům živých. K těm, kteří drží vraždu bezpečně v nitru svého srdce."

Ruiz zaváhal. Probudila se v něm podezíravost. Bylo možné, aby tady potkal muže maskovaného za Reminta y'Yubere, a přitom se nejednalo o past nastraženou přímo na něj? Na druhé straně, mohli být jeho nepřátelé tak hloupí, aby se spoléhali na to, že důvěřivě vstoupí do vypravěčova doupěte? Tomu se těžko dalo uvěřit - naneštěstí nikdy nepatřil k těm, kdo přitahují hloupé nepřátele.

A co více, jak jeho nepřátelé mohli vědět, že přijde právě sem, aby na něj mohli nastražit tak komplikovanou past? Přes veškeré své přesvědčení, že má Reminta přečteného, nedokázal uvěřit, že by sám byl pro zabijáka tak průhledný. Proč ne ? zeptal se slabý buřičský hlásek, ale Ruiz ho umlčel a s kreditní destičkou v ruce vykročil vpřed.

„Jsem jeden z nich," řekl.

Kožená maska nebyla oživená, takže v ní Ruiz nerozpoznal žádný výraz, ale měl neodbytný pocit, že se vypravěč mýtů za mrtvým plastem usmál. „Já vím," řekl muž tichým hlasem a natáhl ruku pro kredit.

Pak se svezl ze stolku a vešel do nitra výklenku; trochu se přitom kolébal a servomotory v jeho nohou kvílely. Zastavil se s rukou na závěsu, a když Ruiz překročil práh, zatáhl ho za ním.

Výrobce mýtů Ruizovi pokynul k dřevěné židli s rovným opěradlem a sám se posadil na čalouněnou lavici. Malá místnůstka byla velice temná a tapisérie pokrývající její stěny byly natolik šedé, že Ruiz nedokázal říct, co znázorňují, přestože se ve světle malé žluté lampičky na stole tu a tam zablýskla zlatá nitka.

Úzké dveře vedly do vypravěčova příbytku a Ruiz několika dlouhými kroky vstoupil dovnitř. Na okamžik se zaposlouchal, ale nic neslyšel ani necítil.

„Není tam," řekl vypravěč.

„Kdo?" zeptal se Ruiz a chloupky vzadu na krku se mu naježily.

Vypravěč se suše zasmál. „Kdo jiný? Remint y'Yubere, po jehož krvi paseš."

Ruiz se přitiskl zády ke stěně a snažil se ovládnout paniku, mísící se s podivně vzdorovitým hněvem. „Jak to můžeš

vědět?“

Vypravěč se opět zasmál, tentokrát divočeji. „Chceš ho nalézt tak silně, až to v tobě vře a šíří se to kolem tebe jako čpavý pach násilí - každý to vidí. Tvůj stín je plný jeho stínu, což dokážu vycítit jenom já. Kromě toho mi řekl, že sem přijdeš, a zjevně se nemýlil.“

Ruiz vytáhl z boty jehlový nůž. „Co ještě ti řekl?“

Vypravěč zavrtěl svou maskovanou hlavou; jednou, dvakrát - tak divoce, až se mu kožená škraboška svezla stranou a odhalila kov. „Nařídil mi, abych tě tady držel a okouzlil tě svými příběhy, dokud nezorganizuje způsob, jak tě dostat. Co jiného? A já bych to udělat mohl - o tom není pochyb! Vyprávěl bych ti o Trnové bohyni Niam a o tom, jak našla svoje srdce - úplně prohnilé. Nebo proč ve stopách cronwerkských démonů vyrůstají pestré květiny a proč tyto prokleté květy skrývají šílenství a smrt - a proč je to dobře. Nebo jak si Thubastable Užvaněný zasloužil svoje nelichotivé jméno. To všechny jsou oblíbené příběhy Reminta y'Yubere.“ Vypravěč zvedl svůj slepý obličej. „A ty bys poslouchal, když už ne kvůli mému slavnému a skvělému hlasu, tak v naději, že se dozvíš něco o něm, nějakou informaci, kterou ze mě lordi ještě nedostali.“

Ruizovi přeběhl po zádech mráz. Měl pocit, že šlape vodu temného moře klamu - ve kterém plavou neúprosní dravci. Zaplavil ho pocit bezmoci a najednou se cítil slabý a osamělý, jako by mu nezbývalo než kopat kolem sebe a čekat, až ho sevřou strašlivé čelisti.

Ne. „A co se od tebe lordi dozvěděli?“ zeptal se.

Vypravěč pokrčil rameny. „Nic důležitého. Poslyš! Jdi k závěsu a podívej se ven. Vidíš ji, ženu s ocelovou nohou?“

Ruiz si vzpomněl na vysokou nahou ženu. Přistoupil k východu a škvírou v látkovém závěsu vyhlédl ven.

Byla na opačné straně kruhové místnosti. Stála nehybně a dívala se přes jezírko přímo na něj.

„Vidíš ji? Je to loutka lordů. Na noze nosí ocel a páchne sexem, krví a nějakým nasládlým práškem - víc o ní říct nedokážu. Jak vypadá? Je půvabná? Myslím, že musí být... byla s nimi, když mě vyslýchali, a cítil jsem, že jí to působí rozkoš.“

Ruiz sebou trhl a znovu se vrátil ke dveřím do bytu. Začal je pomalu otevírat.

„Ne!“ zvolal vypravěč rychle. „Jeden špionážní maják má uvnitř a druhý v kruhové místnosti. Chtěl jeden umístit i tady, ale zákony Větru striktně zakazují jakékoliv porušování soukromí zákazníků.“

„Proč mi to všechno říkáš?“ zeptal se Ruiz.

„Protože ho nenávidím celou hořkou prázdnotou svého srdce,“ odpověděl vypravěč dramaticky vášnivým hlasem. „To on zamořil můj život snětí - jakkoliv byl mizerný už předtím, než jsem se s ním setkal. To on mi dal neurofága, který mě navždy připravil o optický nerv a zůstal schoulený v mé lebce, takže už nikdy nebudu vidět - a to všechno jen pro jeho hloupý vrtoch. Říkal, že slepota dodává mým příběhům ‚větší mystickou váhu'. Jako by si ti všichni velcí vypravěči mýtů, kteří vyprávěli příběhy v dávné minulosti, okamžitě nekoupili nové j oči - pokud by mohli.“ Odplivl si a jen o vlas minul Ruizovu nohu.

„Ty se ho nebojíš?“ Ruiz skoro šeptal.

Vypravěč se lehce přihrbil, jako by ho náhle přemohla pravda. „Samozřejmě, samozřejmě. Proto jsem nepomohl lordům i přesto, že jsem tehdy ještě nevěděl, kde je. Pak ale za mnou přišel, mluvil o tobě a o tom, že tě dostane. Nemohu říct, jak jsem přišel na to, že je mrtvý, ale věděl jsem to a už jsem se nebál. Už ne...“

„Mrtvý?“

„Mrtvý! Proměnil se ve stroj, něčí nemyslící nástroj. Genšové na něm vykonali svoje dílo a on už není. Možná bys ho mohl zničit, teď, když je mrtvý. Mohl?“ Kyborg trhl obličejem k Ruizovi a i když jeho oči byly stále slepé, nyní plály. „Musím se o to pokusit,“ odpověděl Ruiz.

Informace, že Remint prodělal dekonstrukci, ho vlastně ani nepřekvapila. Události a okolnosti jeho přítomnosti na Strašpytlu jako by získávaly zatím ještě nepochopitelnou symetrii; cítil se jako herec v nějaké horečnaté frašce plné obskurního symbolismu a záměrné ironie. „Kde je?“

Vypravěč se na dlouhou minutu odmlčel a Ruiz začal uvažovat, jak z něj tu informaci dostat, aniž by připoutal pozornost bezpečnostních zařízení Celadonského větru. Nakonec však muž promluvil tichým, křehkým hlasem, naprosto nepodobným deklamačnímu tónu, který používal dosud. „Když ti to řeknu a tobě se ho nepodaří zabít, potrestá mne způsobem, jaký si ani nechci představovat.“

„Podaří se mi to,“ odpověděl Ruiz co nejpřesvědčivějším tónem.

Muž přikývl. „Možná. Hodně se podobáš Remintovi, jaký byl, než ho zabili.“ Vypadalo to, že se rozhodl: narovnal se a oznámil mnohem hlasitěji: „Řekl, abych mu zavolal do zábavního centra Sladký třpyt, ve stejné věži, dvě úrovně pod Celadonským větrem. Samozřejmě ti nemůžu zaručit, že tam ještě je, ale... hledej ho v pokoji B 448.“

„Děkuji ti,“ řekl Ruiz a odešel.

„SKVĚLÉ PŘEDSTAVENÍ,“ řekl Remint kyborgovi. Pak přepnul na vnější špionážní mušku a sledoval Ruize při jeho rychlé chůzi Síní bolesti a znovuzrození.

Corean udiveně potřásla hlavou. „Copak ti vůbec nevadí, že tě vypravěč mýtů nenávidí? Jeho emoce byly nepochybně pravé. Je bezpečné nechávat ho naživu?“ Remint se na ni podíval prázdným pohledem a neodpověděl.

Kapitola 22

POKUD MOHL RUIZ říct, žena jej nesledovala, přestože když ji míjel, ucítil záblesk jejího zájmu.

Šel tak rychle, jak jen to šlo, aniž by připoutal nežádoucí pozornost. Musel přitom myslet na špionážní maják, o

kterém mu vypravěč mýtů řekl. Určitě jej pořád sledoval - jak jen se ho zbavit, než dojde do zábavního střediska?

Z Celadonského větru odešel zadním vchodem určeným pro ty, kteří si přáli své záliby utajit. Jakmile se ocitl venku, otočil se a znovu vešel do fabulária.

Druhý vchod byl, přesně jak doufal, vybaven zařízením na odstraňování sledovacích mechanismů, které bylo za úplatu k dispozici zákazníkům. V jeho kabince mu z vlasů vyčesali tři špionážní mušky. Mechanismus je sebral, deaktivoval a předal mu je v plastovém sáčku.

Překvapeně je prozkoumal. Tři? Kdo ještě sleduje jeho pohyb? Jedna z mušek patřila skoro jistě Publiovi. Druhou na něj nejspíš nasadila Diamantová Bob. Pokrčil rameny, odhodil sáček do otvoru na odpadky a znovu vyšel z fabulária.

O dvě podlaží níž našel v síni s nízkým stropem tržiště. Všude tu byly stánky, prodejní stoly a kiosky, ve kterých se prodávalo jídlo, módní oblečení, zbraně a nejrůznější formy primitivní zábavy: drogy, herní moduly a personalizační implantáty.

Ruiz se chvíli jen tak potloukal kolem, dokud nenarazil na informační buňku, kde si koupil aktuální plán věže.

Na druhé straně síně byla kavárna. Pod baldachýnem rostlin ze Staré Země, genově upravených, aby přežily v umělém namodralém světle, stálo několik stolků. Posadil se zády ke kovové obvodové zdi - odsud mohl pohodlně pozorovat zákazníky a přitom si nedělat starosti, jestli se mu někdo neplíží za zády.

Číšnice byla stará žena s okleštěným mozkem. Podala mu jídelní lístek a mlčky přijala objednávku, pak se vrátila do stanu, ve kterém se ukrývalo výrobní zařízení. Prakticky okamžitě se zase objevila s jídlem: skládalo se z talíře našedlých bílkovin a hydroponicky vypěstovaných hub v různých odstínech fluorescenční hnědi. Houby byly nakrájené na kousky a zalité hustou modrou omáčkou. Chutnalo to o něco lépe, než to vypadalo, a Ruiz si při jídle prohlížel mapu.

Mapa, nainstalovaná do primitivního jednoúčelového datatabletu, mu dovolovala prohlížet si jedno podlaží po druhém. Hlavní atrakce byly označeny obrázky a dotekovými políčky. Když tři podlaží pod Celadonským větrem objevil Sladký třpyt, okamžitě ho ohodnotil jako skvělé místo na přepadení. Podle mapy vedly dovnitř jen dva vchody, které se daly pohlídat oba z jednoho místa. Chodba, která do B 448 vedla, sloužila jen šesti dalším místnostem a vedla k ní jen jediná výtahová šachta.

Ruiz dojedl a rozhlédl se po lidech, kteří chodili po tržišti. Několik minut je pozoroval: nahá žena s ocelovými střevíčky mezi nimi nebyla.

Opustil kavárnu a vyhledal krámek s celotělními maskami. Byl umístěn v nafukovacím stanu pokrytém pokovenými šupinami, takže vypadal jako obrovský levandulový artyčok. Prodavačka, další stará žena s okleštěným mozkem, jej bez nejmenšího zájmu obsloužila a za několik okamžiků vyšel Ruiz z krámu jako obtloustlý kupec. Na sobě měl jedovatě zelený nafukovací oblek, zlaté zrcadlové kotníkové boty a stylizovaný růžový vizor. Koupil si i indukční somatickou psychoprotézu, která změnila jeho chůzi na afektované cupitání doprovázené frivolním klátěním rukou, a o oktávu mu zvedla hlas.

Byl přesvědčený, že takhle ho nikdo nepozná, ale kdyby narazil na některý z lupičských gangů, které zamořovaly město, určitě by se stal jeho obětí. Tělová maska mu bránila v pohybu a přístupu k většině zbraní, zatímco maska na obličeji omezovala jeho zorné pole. Co bylo ještě horší, některé zbraně musel nechat ve veřejné zamykatelné skříňce, která bude nejspíš vykradena, sotva se od ní vzdálí na několik kroků. Připadal si nahý a zranitelný, chráněný jen vrstvou houbovitého syntetického masa.

Ale lepší plán vymyslet nedokázal, takže nakonec zamířil k veřejnému výtahu, který ho měl dopravit do Sladkého třpytu.

TOU DOBOU LEŽEL Remint na pohovce, oči zavřené. Corean připomínal mechana, který si dobíjí baterie - zabijákův obličej vypadal při odpočinku ještě méně lidsky, jeho uvolněné mimické svaly ještě silněji připomínaly posmrtnou masku. Jak může spát, když je Ruiz Aw tak blízko? pomyslela si. Nejspíš nespí, jen odpočívá a střádá energii. Co by asi udělal, kdyby k němu přistoupila a dotkla se ho. Přežila by to vůbec?

Soustředila svou pozornost zpátky k obrazovce, která teď ukazovala pohled na chodbu před jejich pokojem. Nebyla prázdná. Kráčel po ní tlouštík ve směšném, ostře zeleném obleku, který si pod paží vedl albinického chlapečka pro potěšení v kožené bundě. Několik kroků za nimi šel vysoký, mrtvolně bledý muž se zachmuřeným obličejem a v černém hávu akolyta Mrtvého boha; za ním cupitalo několik pestře oblečených nezletilých dívek s odevzdaným, pro jejich věk naprosto netypickým výrazem ve tvářích.

Vtom světla na chodbě zhasla.

Corean chvíli seděla bez hnutí a pak si uvědomila, že se něco stalo. Otevřela ústa, aby zavolala na Reminta, když tu se rozsvítilo červené nouzové osvětlení. V něm uviděla, jak se tlouštík neuvěřitelně rychle žene chodbou, ve tváři kamenný výraz. Albín ležel na zemi, nohama kopal do vzduchu a akolyta se vrhal tygřím skokem přes něj.

Obrátila se a zaječela na Reminta, který už se zvedal z pohovky, když tu se dveře pokoje prudce otevřely a dovnitř vtrhl tlouštík s drátkovou pistolí v ruce.

V jediném nekonečném okamžiku pochopila, že to Remint - jakkoliv byl nadlidsky rychlý - nestihne a že ho tlouštík zabije nebo zneškodní dříve, než se zabiják zmůže na nějakou akci.

Ale pak se otevřenými dveřmi natáhla dlouhá ruka a vbodla tlouštíkovi do šíje paralyzační jehlu. Tlouštík sebou zacukal, rozhodil ruce... a bezmocně se skácel na zem.

RUIZ SE VZPAMATOVAL z bezvědomí, právě když na něm dva z Remintových najatých zabijáků rozřezávali tělovou masku. Nedokázal se ubránit zasténání, jak jeho ještě stále trochu vratký nervový systém zareagoval na surové zacházení.

Nad ním se vznášel Coreanin obličej rozzářený pomstychtivou radostí. „Ach, jak jsem se na tento okamžik těšila," řekla a hlas se jí chvěl vzrušením.

Ruiz nebyl tak hloupý, aby začal mluvit dříve, než se úplně vzpamatuje z ochromení; jeho svaly ještě nebyly k ničemu. Rozhlédl se a uviděl, jak si vysoká štíhlá žena v ocelových střevíčcích svléká tělovou masku akolyty. Kývla na něj a chladně se usmála. „Nebyl to špatný pokus," řekla. Očividně nebyla ve službách pirátů, jak mu řekl vypravěč mýtů. I další věci začínaly být zjevné: obecně by se daly shrnout výrokem, že Ruiz Aw je idiot, který si svůj neblahý osud štědře zaslouží. Povzdechl si.

Remint y'Yubere seděl se založenýma rukama na pohovce a vypadal docela pokojně. Výraz v jeho obličeji vůbec nebyl takový, jak Ruiz očekával. To, co se právě stalo, na něj nijak nezapůsobilo. Zgenšovaný, pomyslel si Ruiz a otřásl se. Nebude to dlouho trvat a bude na tom stejně.

„Přesně tak," řekla Corean, jako by právě ke svým schopnostem přidala umění číst cizí myšlenky. „Teď jsi můj." Natáhla se a prsty se dotkla transobojku, který měl Ruiz na krku. „Čípak je? Na tom nezáleží." Přitiskla k zámku univerzální klíč a seřizovala kmitočet pole tak dlouho, dokud nezačalo rezonovat. Obojek se s cvaknutím otevřel a dopadl na zem. „Tak," řekla vesele. „Reminte!"

Zabiják lhostejně vzhlédl.

„Odvez nás zpátky do pevnosti tvého bratra," přikázala mu.

Remint přikývl. „Jak si přeješ." Vstal z pohovky a rozhlédl se po pokoji. Dva chlapci, kteří se stále ještě choulili na posteli, tiše vykřikli; zabil je dvěma krátkými výstřely z paprskometu.

Vysoká nahá žena na okamžik znejistěla, ale okamžitě se zase vzpamatovala. Ostatní dva zabijáci se jen zasmáli a vytáhli postroj, kterým začali Ruize spoutávat. Bylo to zařízení podobné tomu, jaké použil Publius k animaci mrtvé Čou; po jeho aktivaci nebyl Ruiz schopen učinit žádný jiný pohyb než ty, které mu přikazoval ovladač postroje.

Když mu ho připnuli, převalili Ruize a posadili ho.

„Dej mi ovladač," ozval se Remint.

„Jistě," řekl jeden ze zabijáků a podal mu ho. Remint se dotkl několika tlačítek a svaly na Ruizových rukou a nohou se křečovitě stáhly. Intenzita bolesti ho udivila: jeho zjitřený nervový systém se hystericky bránil. Pevně zatnul zuby. Z nějakého důvodu nechtěl dát najevo, jak trpí.

Remint se naposledy rozhlédl po pokoji a pak popravil zbytek svých lidí: oba muže dříve, než stačili zareagovat, zatímco vysoká žena stačila jednou uskočit, než ji Remintův paprskomet zasáhl do hrudní kosti.

Ruiz měl chvíli příležitost kochat se zděšením v Coreanině obličeji - krásná otrokářka bezpochyby čekala, že teď přijde na řadu i ona. Ale Remint jen zamířil ke dveřím a řekl: „Pojď. Alonzo na nás čeká."

Ruiz, vedený nějakým nepochopitelným impulzem ještě jednou se pochlubit, řekl: „Alonzo y'Yubere je mrtvý."

Jestliže Remint Ruize děsil už předtím, náhlý příliv emocí, který zabijákovi zkřivil obličej nyní, v něm vyvolal skoro posvátnou hrůzu. „Cože?" zachroptěl Remint.

Ruiz se zhluboka nadechl. „Yubere je mrtvý."

„Kdo ho zabil?" zeptal se Remint. Přistoupil blíž a strčil svůj strašlivý obličej Ruizovi do tváře, jako by mu chtěl skrze oči nahlédnout do mozku.

Kdyby Ruiz nebyl ochromený, určitě by ucukl. „Já," řekl.

„Ahhh, ahhh..." Zabiják se pohupoval dopředu a dozadu a přitom potřásal hlavou, jako by se bál, že mu ji ta informace každou chvíli roztrhne. „Ty jsi ho zabil? Proč?"

„Dostal jsem za to zaplaceno."

„Ano? Od koho?" Remintovy rty se ohrnuly a odhalily zuby vyceněné v grimase bez bližšího emocionálního výrazu.

Ruizovi se takřka nedostávalo dechu, ale nakonec se přinutil odpovědět. „Výrobce monster Publius si u mne objednal Yuberovu smrt; byla to jeho cena za pomoc, kterou jsem po něm žádal." Alespoň, že Publius neunikne nepotrestán - jeho intriky dovedly Ruize až k jeho smutnému konci a docela ho těšilo představovat si, jak se asi bude cítit, až se setká s Remintem.

Remint o krok ustoupil a jeho obličej zase ztratil výraz. „Aha. Publius. Znám ho - starý nepřítel i spojenec." Odvrátil se a chvíli stál mlčky. Potom se tiše zeptal: „Ty bys mi přece nelhal, Ruizi Awe?"

„Ne."

„Ne, myslím, že ne. Jaký by to teď mělo smysl?" Remint se odmlčel, pak řekl stejně tichým hlasem. „Jsi stejný jako já, pouhý nástroj, ostrá ocel v rukou slabších."

„Mohu se tě na něco zeptat?" Ruiz zjistil, že ani teď, když už byla situace naprosto beznadějná, ještě nedokáže zapomenout na to, co ho sem přivedlo.

Remint vážně přikývl. „Ptej se."

„Co jsi udělal s mými lidmi... těmi faraoskými otroky?"

„Odvezl jsem je do pevnosti svého bratra. Co s nimi bylo dál, nevím." Remint se otočil ke Corean a podal jí ovladač. „Teď už si musíš sama poradit, jak nejlépe umíš."

Corean se konečné vzpamatovala. „Počkej! Musíme Ruize Awa dopravit do pevnosti!"

Remint zavrtěl hlavou. „Moje instrukce pro případ bratrovy smrti mají vyšší prioritu než všechny ostatní rozkazy - musím jít potrestat vraha." Zabiják vykročil ke dveřím.

Pak se Corean dopustila vážné chyby. Postavila se před zabijáka a pokusila se mu zabránit v odchodu, opřela se mu rukama o prsa. „Počkej," stačila říct, než ji ruce odstrčil a jediným úderem pěsti ji poslal na druhý konec místnosti. Otrokářka narazila hlavou do zdi a ovladač jí vypadl z ruky. Pak se bezvládně sesula na zem: mrtvá nebo v bezvědomí.

Remint odešel a Ruiz zůstal sám v pokoji plném mrtvol, neschopen pohnout jediným svalem od brady níž.

ČAS UBÍHAL, a jak se nervová zakončení přizpůsobila postroji, agonie v jeho končetinách poněkud polevila. Pozoroval Corean a uvažoval, jestli otrokářka žije, a pokud ano, jak dlouho jí bude trvat, než se probudí. Nezdálo se, že by se majitelé zábavního centra hrnuli zjišťovat, co že se to děje v čísle B 448; než tam pošlou bezpečnostní jednotku, mohou uplynout celé hodiny.

Najednou uslyšel škrábavý zvuk z nečekaného směru a bleskově otočil hlavu.

Ke svému úžasu uviděl, že se vysoká žena pokouší vléct kolem stěny. Obličej měla bledý a rána na její hrudi vydávala ošklivé savé zvuky. Remintův paprsek zjevně nezasáhl srdce. Na druhé straně jí očividně poškodil páteř, protože nohy táhla bezvládně za sebou. Postupovala pomalu, přitahovala se prsty, které zatínala jako drápy, vypoulené oči upřené na ovladač Ruizova postroje, který ležel ještě dobré dva metry od ní.

Ruiz si nedokázal připustit naději, že by se jí to mohlo podařit. Jeho myšlenky už se začaly obracet k chladné introspekci a to, co se dělo kolem, bylo mimo oblast jeho zájmu.

O několik minut později upadl do filozofické nálady a začal ženino úsilí hodnotit pomocí těchto termínů. Bývaly doby, kdy Ruiz Aw, stejně jako Remint, uznával jen filozofii dokonalého násilí. Pokud by dokázal jednat dokonale - myslel si tehdy - nikdo by mu nedokázal v ničem zabránit ani ho porazit. Jenomže tato filozofie měla zřetelnou vadu. Žádné násilí nebylo dokonalé... ani Remint, nejlepší zabiják, jakého Ruiz kdy potkal, nebyl dokonalý. Ta žena například stále žila a bolestně pomalým způsobem se blížila k ovladači.

Znovu začal doufat, nejprve slabě - jeho naděje kolísala pokaždé, když se žena zastavila, aby načerpala síly. Čím víc se přibližovala k ovladači, tím byly přestávky delší.

Když se její natažená ruka prsty už skoro dotýkala tlačítek, její tělo roztřásla křeč, kterou Ruiz považoval za smrtelnou. Zaťal zuby a z očí mu vyhrkly slzy. Vzpomněl si na Nisu, ale jenom na okamžik; jeho mysl příliš překypovala zoufalstvím, aby dokázala podržet něco tak sladkého.

Ale žena pomalu zvedla hlavu a znovu se o kousek posunula.

Její třesoucí se prsty se dotkly ovladače, Ruizův postroj povolil a spadl z něj. Náhlá svoboda ho zasáhla jako šok, takže zůstal chvíli ležet na zemi, neschopen pohybu.

Potom vyskočil, strhl ze sebe poslední řemeny postroje a radostně je odhodil. Když byl zase volný, popadl nejbližší zbraň - drátkovou pistoli, která patřila jednomu z mrtvých zabijáků - a teprve pak se obrátil ke své zachránkyni.

Ležela bez hnutí, pouze její oči, které ho sledovaly, jak přebíhal po pokoji, byly ještě živé.

Ruiz poklekl vedle ní a prohlédl si její zranění. Úsilí, které vynaložila, ho ještě zhoršilo: z díry pod lopatkou jí stříkala jasně červená tepenná krev. Obličej jí začal modrat - pokusila se něco říct, ale nešlo to.

„Ano," řekl Ruiz, aby ji uklidnil. „Už jdu. Jestli to dokážu, zabiju ho."

Zatvářila se pochybovačně, ale bez výčitek. Skoro se usmála.

Pak se její dech zastavil a její oči přestaly vidět.

Ruiz posbíral ostatní zbraně a transobojek, potom na ještě vratkých nohou rychle vyběhl z pokoje.

Právě opustil zábavní centrum a mířil k výtahu, který ho měl dopravit nahoru k laguně, když si uvědomil, že se zapomněl ujistit o Coreanině osudu. Zastavil se a vážně uvažoval, že se tam vrátí, ale pak si uvědomil, že pokud by se mezitím probrala a zavolala svoje lidi, byt by stále ještě mohl být dokonalou pastí.

Šel dál. V hlavě mu hučelo myšlenkami o nedokonalosti jeho vlastního násilí a proklínal se, jaký je hlupák.

JAK RUIZ SCHÁZEL po rampě směrem k přístavišti, stále ještě kritizoval svou vlastní nedůslednost. Náhle k němu pronikl tichý, nepříjemný zvuk. Okamžitě se zastavil a soustředil se na přítomnost.

Naslouchal. Po chvíli pochopil: někdo křičel, daleko, za klidnými vodami laguny. Zvuk byl stejně pravidelný jako dýchání, jako by ten, kdo křičel, ustával jen na tak dlouho, aby si znovu naplnil plíce.

Bylo pravděpodobné, že to s Ruizem nemá nic společného. Mořské věže byly místem mnoha bolestí. Na druhé straně byl pryč několik hodin a kdo ví, co zatím mohl Publius spáchat?

Dotkl se transobojku, který si připevnil k opasku. Pokud mu Publius přichystal překvapení, mohlo zahrnovat i obojek, s nímž se výrobce monster tak nesnadno smiřoval a který pro svou osobu považoval za ponižující. Vzdal se snad naděje, že znovu získá moc nad loutkou Yubera? Možná... Nebo mohl začít považovat situaci nyní, kdy do hry vstoupil Ruiz, za příliš nejistou. A nebo věděl, že nějaký limit klíčový pro zdar jeho akce už minul.

Potřeboval vlastně Ruiz ještě Publia? Za Yuberovy nečinnosti v pevnosti nejspíš vypukl zmatek, kterého mohl využít k tomu, aby se dovnitř dostal stejnou cestou jako předtím. Možnost poradit si bez Publia byla velice lákavá. Ruiz lítostivě potřásl hlavou... pořád Publia potřeboval.

Náhle ho napadlo něco jiného. Možná to křičel Publius, možná už ho Remint našel.

Ne. Ne, byl si jist, že Publius už je dávno někde v bezpečí, že se rozhodl odepsat ztráty a vyklidit pole.

Vzal obojek, potěžkal ho a pak ho vyhodil vysoko do vzduchu, tak, aby se v nejvyšším bodě letu ocitl nad ochrannou zdí rampy.

Vybuchl s ostrým zábleskem a zaduněním, při kterém Rui-zovi zalehlo v uších. O okamžik později uslyšel druhou explozi.

Křik ustal.

DLOUHO PŘEDTÍM, NEŽ došel k ponorce, věděl, že Publius utekl. Albanyho hlava byla bledá skvrna na černém pozadí velitelské věže; jeho krev se rozstříkla po kovu a teď pomalu stékala do vody.

Když Ruiz vystoupil nahoru, uviděl Albanyho tělo, které se vznášelo na hladině laguny. Končetiny se mu ještě rytmicky cukaly působením neurostimulátoru, který mu Publius aplikoval.

Ruiz vystoupil na palubu. Publius pověsil Albanyho za vlasy na zábradlí věže. Potom ho nechal ječet bolestí, dokud

se nevrátil Ruiz a neodpálil obojek, který měl Albany na krku.

Albany měl oči zalité krví.

Ruiz pomalu vylezl po žebříku na věž. Vytáhl nůž a odřízl Albanyho vlasy. Jeho hlava spadla, odrazila se od paluby a se šplouchnutím zmizela v laguně.

Potom Ruiz sešel dolů a nastavil kurz k Publiovu labyrintu. Pořád ještě Publia potřeboval.

COREAN NABYLA VĚDOMÍ, když ji Moc odnášel ze zábavního centra. Vdechla vítaný pach jeho těla; na okamžik nedokázala myslet na nic jiného než na rozkoš z toho, že žije. Žebra ji bolela - Remint jí asi nějaká zlomil. Na tom nezáleží; to se dá vyléčit. Koutkem oka zahlédla Marma, který se tiše vznášel vedle ní a nesl graser.

„Marmo...“ zašeptala hlasem, který ji urazil svou nemohoucností.

„Corean?“ Starý pirát se snesl blíž k ní. „Už je skoro den. Začal jsem si o tebe dělat starosti, tak jsme se za tebou vypravili.“

Něžně se usmála na jeho potlučený, pololidský obličej. „Dobře, že jste to udělali. Kde je Ruiz Aw?“

Marmo chvíli neodpovídal. „Tvůj nepřítel tam nebyl, Corean. Na podlaze ležel použitý ovládací postroj. Jeden z Remintových zabijáků ho zřejmě před svou smrtí stačil uvolnit.“

Radost z přežití byla rázem pryč. „Už zase?“ Nedokázala tomu uvěřit.

„To nevadí. Měli bychom se na čas uklidit, Corean, než se to přežene. Mořské věže šílí; lordi jsou doslova hysteričtí. Situace je nanejvýš nebezpečná. Fensh čeká nahoře u vzdušného člunu, aby nás dopravil do bezpečí, dokud nebudeme moci opustit město.“

Pokusila se shromáždit dost vzteku, aby mohla odmítnout jeho logické argumenty, ale Remintova strojová nemilosrdnost a nepochopitelné odhodlání Ruize Awa ji uvrhlo do jakési mentální pasivity. Doufala, že se jedná pouze o dočasnou slabost.

„Dobře,“ řekla a klesla do Mocových pevných paží.

Kapitola 23

RUIZ STUDOVAL ZE stínu vedlejší věže zbylá bezpečnostní opatření u vstupu do Publiova přístaviště. Přitom se mu dostalo drobné satisfakce, pramenící ze skutečnosti, že k tomu používal zařízení, které on a Albany měli při přepadu Yuberovy pevnosti.

Ponorku nechal daleko odsud; věděl, že se musí k Publiově věži přiblížit co nejnenápadněji. Od jednoho z místních farmářů koupil za nehoráznou cenu malý sampan naložený bednami se zeleninou. Na sobě měl špinavý hnědý kabátec, krátké, rozedrané kalhoty a velký slaměný klobouk - vše ze stejného zdroje. Pohyboval se pomalu a rozvážně a přitom sledoval na tabletu ukrytém v hromadě páchnoucího zelí údaje z detektorů.

Zatímco si rozmýšlel, co dál, pojídal farmářův oběd, který tvořil kus sýra s modrými žilkami, sladká cibule, půl bochníku chleba a plastová miska zelenozlatých oliv. Podle Ruizova soudu to bylo nejlepší jídlo, které v několika posledních týdnech jedl. Na dně člunu našel také termosku s vychlazenou vodou a s obličejem obráceným k zalesněným terasám věže nad sebou si zavdal pořádný doušek. Příliv chvíli unášel jeho člun zlatavým ránem a on si vyhříval poraněné rameno; pak ale zkrátil vázací lano a stáhl člun zpátky do stínu. Pomyslel si, že život je přece jen báječná věc.

Novost této myšlenky ho zasáhla jako šok - kdy naposledy o něčem takovém uvažoval? Na říčním člunu? Možná. Připadalo mu, že tu nádherně nejistou cestu podnikl neskutečně dávno...

Pokrčil rameny a znovu se soustředil na datatablet. Možná mu něco unikalo, ale zatím nenašel žádnou známku, že by Publiův bezpečnostní systém vůbec fungoval. Buďto měl špatné zařízení - nebo sem Remint dorazil první.

Konečně dojedl a odvázal lano. Nasadil jediné veslo sampanu do vidlice a vyrazil přes kanál k vjezdu do laguny Publiova přístaviště.

Uvnitř zjistil, že ho Remint nebo nějaký jiný mocný nepřítel skutečně předešel. Ve vzduchu se vznášel čpavý pach výbojů z energetických zbraní a sublimovaného kovu. Publiův velký dělový člun se kolébal vzhůru kýlem uprostřed laguny a u úvaziště poblíž vstupu do labyrintu kotvil jiný dělový člun.

Všude vládlo ticho, rušené jen bzučením pálící se elektroniky, jež se neslo z potápějícího se člunu. Ruiz přistál a pokusil se svými detektory zachytit nějaký náznak, že tady není sám, ale podle všeho byl. Sampan měkce narazil na molo; vtom mu datatablet oznámil, že jedno z krátkorozsahových detekčních polí brány zůstalo aktivní. Pokud mohl Ruiz soudit, pole zaznamenávalo pouze průchod kovu, plastu nebo jiného syntetického materiálu branou.

Ruiz si oddechl. Čekal, že to bude horší. Zbavil se všech zbraní a poschovával je pod zeleninu. Možná, že nedávný boj zastrašil všechny zloděje bez ambic, kterým by stálo za to zmocnit se člunu se zelím a tuřínem. Ze svých plátěných sandálů odstranil ozdobné kovové přezky. Zamyslel se nad knoflíky, které držely jeho krátké kalhoty - zdálo se, že jsou vyřezané z tlustých rybích šupin. Pak potěžkal farmářovu hůl dlouhou jako mužská paže a vyrobenou z tvrdého černého dřeva. Na konci měla hrubě vyřezanou margaří hlavu. Byla ohlazená častým používáním a dobře seděla v dlani.

Postavil se a připoutal sampan k uvazovacímu kruhu, pak vyskočil na molo. „Jsi idiot, Ruizi Awe,“ pomyslel si. „Jdeš po nejnebezpečnějším chlapovi ve vesmíru. S klackem.“ Nevesele se zasmál.

Z ústí labyrintu zavanul pach nedávné smrti a Ruiz Aw zjistil, že se mu vůbec nechce vstoupit do tmy.

ALE ŠEL A BRZY zjistil, že bludiště teď obývají jen mrtvoly. Nacházel je skoro za každým rohem - tu a tam některý z

Publiových výtvorů proměněný v patetickou hromádku srsti a šupin, častěji ale příslušníky jeho dirmské ochranky. Všichni byli zabiti s účinnou úsporností typickou pro Remintův přístup k profesi. Každý zásah byl pečlivě umístěn, každá rána cílená tak, aby zničila životně důležitý orgán. Ruiz každou mrtvolu pečlivě prohledal ve snaze najít nějakou použitelnou zbraň, ale Remint nelitoval času, aby všechny spolehlivě zneškodnil paprskometem.

Skutečnost, že se Remintovi podařilo proniknout do Publiovy pevnosti na vlastní pěst, připadala Ruizovi skoro nepochopitelná, ale všude kolem pro to měl přesvědčivé důkazy. Nechtěl ani pomyslet, jaké to tady bylo, když Publius vyslal svoje lidi bránit labyrint.

Jak se blížil ke středu bludiště, pohyboval se stále opatrněji a častěji se zastavoval, aby naslouchal a pátral po stopách Publiovy obranné aktivity. Nezaznamenal nic a to ho poněkud paradoxně znervózňovalo.

Zkáza kolem vstupního turniketu byla ještě impozantnější. Vypadalo to, že si Remint probojoval cestu labyrintem s nákladem náloží a vystřelovacích žebříků. Kovová brána byla roztržená, její obšívka pokroucená a naježená kolem otvoru, který kdysi býval výtahovou šachtou.

Ruiz se opatrně přiblížil k díře a nakoukl dovnitř. Na kovové stěně byly patrné otisky stoupacích želez, které Remint použil, aby se dostal dolů do laboratoří. Ruiz se zhluboka nadechl. On nic takového neměl, a proto musel použít úzký opravárenský žebřík, jenž vedl celou šachtou - nyní ovšem zle poškozený výbuchem. Na některých místech visel bez opory, pokroucený a přetržený. Jinde se částečně roztavil a stekl po stěně.

Ruiz by to nejraději vzdal a vrátil se do slunečního svitu, k bednám tuřínu, na všechno zapomněl, změnil si jméno a stal se jiným člověkem - někým, kdo by nemusel slézt dolů a utkat se s tím, co tam na něj čekalo.

Jenomže cesta k Nise vedla právě tudy; Publius stále zůstával jeho volnou vstupenkou do Yuberovy pevnosti. Napadlo ho, jestli vůbec ještě žije, a pokud ano, co si myslí o Ruizi Awovi. S největší pravděpodobností ho teď nenáviděla a on se jí ani nedivil.

Potřásl hlavou, hůl si zastrčil za opasek a začal slézat dolů.

KDYŽ SE KONEČNĚ dotkl nohou dna šachty, nechtělo se Ruizovi ani věřit, že sestup přežil. Dvakrát uklouzl a zachytil se na poslední chvíli. V jednom místě se s ním žebřík utrhl a náraz o protější stěnu ho skoro shodil dolů. Zraněné rameno ho zase začalo bolet, ale žádný ze šrámů, které utržil při sestupu, nebyl vážný.

Remint prorazil náložemi díry do tří různých podlaží, jako by chtěl zaměstnat Publiovu ochranku a odpoutat pozornost od své osoby. Z naprostého ticha, které vládlo v jindy tak rušných laboratořích, Ruiz usoudil, že se mu jeho plán dokonale zdařil.

Začal si dělat starosti, jestli už Remint Publia nezabil nebo ho nepoškodil natolik, že přestal být Ruizovi užitečný. „To tě napadlo až teď?“ vynadal v duchu sám sobě.

Teď už nemá smysl vracet se k logice, pomyslel si suše.

Vešel do laboratoří.

TO TICHO BYLO DĚSIVÉ. Ruiz se opatrně plížil patrem, přebíhal od jednoho místa zkázy k druhému a zastavoval se jen, aby se přesvědčil, že Publiův bezpečnostní systém už neexistuje.

Tu a tam nacházel mrtvoly techniků, kteří se evidentně vyzbrojili vším, co jim přišlo pod ruku - hlavně skalpely a různými kyji - a byli posláni proti Remintovi. Od jednoho z nich získal dýku s dlouhou čepelí a kusem hadru si ji přivázal k předloktí tak, že měl jílec kousek nad zápěstím. Žádný z kyjů se mu nezdál lepší než farmářova hůl, a proto si ji ponechal.

Některé z posledních obětí žily dost dlouho, aby se schovaly pod lavice nebo za panely s přístroji. Zdálo se, že Remint už nerozsévá zkázu tak efektivně... že by se unavil? Byl snad raněný? Ruize to potěšilo a vrátilo se mu něco z jeho starého optimismu.

Když uslyšel zazvonění oceli o ocel, ještě zpozorněl, ale brzy zjistil, že se zvuk ozývá z ohrazeného amfiteátru, který mu Publius ukazoval při první návštěvě. Malí medvědí válečníci se stále vyvražďovali navzájem s ohromující rychlostí; události v laboratoři zjevně nijak neomezily jejich vrozenou zuřivost. Pořád jich ještě hodně zbývalo - patrně se jednalo o novou generaci vyšlou z předchozího výběru.

Ruiz se na ně chvíli díval a skoro jim záviděl jejich nekomplikované radosti.

Pak vyšel nahoru po schodech a zastavil se u nádrží s Publiovými klony. Veden náhlým popudem odsunul zástěnu, která nádrže chránila před světlem.

Tři kopie výrobce monster se rozmrzele zavrtěly a začaly si mnout oči rukama. Ruiz pocítil intenzivní vzedmutí nenávisti, která ho připravovala o dech. Tyto tři klony samozřejmě nemohly za Publiovy zločiny, ale to mu v dané chvíli vůbec nepřipadalo důležité.

Ruiz si pohrával s pokušením vzít s sebou jeden z klonů -jenomže klony nejspíš nic nevěděly o Publiových opatřeních a ani mu nebyly podobné. Falešný Yubere by určitě poznal, o co jde.

Nakonec se natáhl a stiskl několik knoflíků na ovládacím tabletu. Roztok, který klony vyživoval, začal tiše odtékat do odpadní jímky.

Klony se začaly zmítat a tlouct pěstmi do pancéřového skla. Nejbližší z nich otevřel zarudlé oči a vytřeštil je na Ruize; jeho ústa formovala slova, která Ruiz nemohl slyšet.

Vrátil zástěnu zpět a ponechal klony jejich rychle se naplňujícímu osudu.

Když uslyšel dusot Remintových bot na kachlíkové podlaze, měl sotva čas schovat se za nejbližší laboratorní stůl.

Ze svého pochybného úkrytu pozoroval s bušícím srdcem, jak Remint vychází zpoza zákrutu chodby a vleče za sebou nadnášecí plošinu. Na ní ležel člověk pevně připoutaný širokými řemeny. Ruiz ho zprvu nemohl poznat, ale pak muž zvedl ruce tak vysoko, jak mu řemeny dovolovaly, a udělal teatrální gesto, které neomylně patřilo Publiovi. Takže

výrobce monster ještě žil.

Ke své radosti Ruiz zjistil, že Remint utrpěl vážná zranění. Brnění měl na levém stehně rozbité a zakrvavené, při chůzi viditelně kulhal. Na levém rameni mu zbroj trochu sklouzla a levá ruka mu bezvládně visela - stále v ní ale držel drátkovou pistoli. V pravé ruce měl sonický nůž a tažnou šňůru plošiny měl přivázanou ke kroužku u pasu.

Přes všechna svá zranění stále vypadal neporazitelně. V porovnání s tímto zgenšovaným bojovníkem se Ruiz cítil slabý a nešikovný. Copak se vůbec mohl tak smrtícímu soupeři postavit?

Když kolem něj Remint prošel a zamířil k sníženému amfiteátru, něco Ruize napadlo. Neměl čas promyslet všechna úskalí a slabiny rodícího se plánu. Musel jednat ihned, dříve, než to stačil promyslet do důsledku - proto vyrazil ze svého úkrytu a vrhl se k plošině.

Remint začal na jeho útok reagovat, ještě když byl dobré dva metry od svého cíle. Otočil se k Ruizovi a jeho levice s pistolí se zvedla skoro stejně rychle, jako by ji měl zdravou. Ruiz zbraň ignoroval a soustředil se na to, aby nadnášecí plošinu zasáhl celou svou silou a váhou - skoro mimovolně se přitom snažil ochránit co nejvíce své poraněné rameno před důsledky nárazu.

Plošina poskočila vpřed a zasáhla Reminta nejprve do ruky s pistolí, takže výstřel skončil neškodně ve stropě. Pak mu chromované šasi narazilo do prsou, pod Remintem se podlomila kolena a zavrávoral o nízkou zídku amfiteátru.

Ruiz bleskově přiskočil a rozmáchl se holí. Remint stále ještě vrávoral a levicí se pokoušel znovu zamířit pistoli, když tu ho Ruizův obušek zasáhl do hlavy. Pistole proletěla vzduchem a zmizela v amfiteátru.

Na okamžik Ruiz zachytil pohled svého nepřítele. Remint se stále tvářil naprosto lhostejně, oči měl mrtvé a chladné.

V příští sekundě dopadl Ruiz na Publia, který něco ječel a mával rukama. Ruiz se ho pevně chytil a posunul se dopředu.

Remint konečně podlehl gravitaci a zřítil se pozpátku do jámy. Jeho roztažené prsty jen o kousek minuly okraj vznášedla; úder do hlavy mu zpomalil reakce.

Když se poutací lanko napnulo, váha zabijáka na okamžik vychýlila vyvažovací kompenzátory a plošina se zakývala tak silně, že z ní Ruiz málem spadl. Ve stejném okamžiku, kdy se

rozmáchl sonickým nožem, aby lanko přeřízl, vystřelila z jámy stejně vyzbrojená Remintova ruka.

Lanko povolilo.

Ruizovým bicepsem projela ostrá bolest a rychle se pohledem přesvědčil, jestli mu paže pořád ještě visí na rameni.

Plošina se zhoupla a vyrovnala. Ruiz ve vděčném úžasu natáhl ruku, krev, která mu z ní crčela, ignoroval.

Když se podíval dolů, uviděl, že Remint dopadl na nohy mezi malé válečníky. Jeden z nich se v mžiku oka otočil a vrazil mu svou dlouhou dýku do mezery v brnění.

Remint máchl vlastním nožem a maličká hlava se odkutálela. Zabiják se přikrčil v kolenou, sevřel střenku nože zuby a vyskočil. Zdravou rukou se mu podařilo zachytit okraje jámy.

Ruizovy útroby se sevřely. Ten člověk byl monstrum; takový skok by normální lidská bytost nikdy nedokázala. Bleskurychle se svezl z plošiny a kopl Reminta do prstů.

To byla takřka osudová chyba. Zabiják se zhoupl, jeho ruka vystřelila přes okraj a chňapla po Ruizově kotníku. Naštěstí Ruiz na poslední chvíli ucukl, takže mu Remintovy prsty po noze neškodně sjely.

„Áá...“ vyjekl Ruiz zděšeně.

Remint se znovu zřítil do jámy a tentokrát na něj byli malí bojovníci připraveni. Dva z nich ho bodli do pukliny v brnění na stehně a Remintova noha sebou bezvládně zaškubala.

Ruiz nechtěl vidět, co bude následovat. Po čtyřech odlezl od okraje jámy a vznášedlo přitom táhl s sebou; pak vstal a co nejrychleji se i s ním rozběhl k východu.

„Počkej,“ křikl na něj Publius nezvykle slabým hlasem, zlomeným, skoro prosebným. „Kdo jsi?“

Ruiz se teprve nyní podíval na výrobce monster a uviděl, že mu Remint odřezal víčka a nalil mu do očí nějakou žíravinu. Pak si všiml louže krve pod Publiovými stehny a domyslel si, že mu zabiják přeřezal šlachy na nohou.

„Já,“ odpověděl Ruiz, který si šetřil dech na běh.

V Publiově obličeji se objevil překvapený úsměv. „Ruiz Aw? Ty jsi přemohl Yuberova mstitele? Můj bože.“ Zakašlal a vyplivl krvavou pěnu. Ruize napadlo, jaké další zranění asi utrpěl a jestli přežije dost dlouho, aby mu byl užitečný.

„Možná,“ odpověděl. Otvor proražený do výtahové šachty už byl blízko a Ruiz prostrčil plošinu dovnitř, přepnul ji na stoupání a naskočil si na ni. Rukama pevně svíral řemeny, které poutaly Publia, a srdce mu nepřestalo divoce bušit dříve, než se dostali do výšky, kam by ani Remint nedoskočil.

„Zabil jsi ho?“ Publiův hlas zněl stále velice nejistě.

„Možná.“

„Musel jsi ho zabít; nikdy by nás nepustil, kdyby ještě žil. Pokud je mrtvý, už nám nemůže ublížit. Je?“

„Nevím,“ odpověděl Ruiz. Zjistil, že se třese, přestože vzduch v šachtě byl horký a dusný.

„Hmm,“ řekl Publius. „Kam mě vlečeš?“

Ruiz se zasmál. „Pryč odsud - to ti nestačí?“ Spalující nenávist, kterou cítil k výrobci monster od okamžiku, kdy objevil Albanyho, ho pomalu začínala opouštět. Střet s Remintem jako by vyčerpal jeho schopnost cokoliv cítit a zmocnila se ho nebezpečná malátnost. Prohlédl si řeznou ránu na pravé ruce a zjistil, že je poměrně plytká; krvácení už skoro ustalo. „Pořád spolu ještě máme dohodu, ne, Publie?“

„Ano, jistě,“ odpověděl výrobce monster dychtivě.

„Je tady jeden problém, Publie. Jak ti mám věřit, že Tildoreamors udělá, o co ho požádáš - teď, když už nemáš žádnou moc a pirátští lordi hlídají, aby nikdo neopustil planetu?“

Publius se zasmál, tiše, šíleně. „Protože... cha, cha, jestli to není ironie... Tildoreamors je moje loutka stejně jako

Yubere.“
„Aha,“ řekl Ruiz. „V tom případě zajdeme k Yuberovi, já ho uvolním a ty mu přikážeš, aby mě poslechl na slovo.“

SAMPAN BYL STÁLE ještě zakotven u mola. Ruiz shodil do laguny několik beden a udělal tak místo pro Publiovu plošinu.
Když ho dopravoval na palubu, výrobce monster natáhl ruku a nejistě ohmatal své okolí. „Zelenina? Na nic lepšího ses nezmohl, Ruizi?“ Hlas měl stále slabý.
„Nestěžuj si,“ odsekl Ruiz, který přerovnával zbylé bedny tak, aby plošinu zakryly. „Kdybych se pořád nepotřeboval dostat z Mořských věží, podřízl bych tě a hodil margarům.“
„Opravdu? Já nevím... v poslední době ses změnil, změkl jsi. Ani se mi nechce věřit, že jsi Reminta přemohl. Určitě jsi použil nějaký trik...“
„Co jiného?“ opáčil Ruiz kysele. „Jak moc jsi zraněný?“
„Pokud mě dopravíš k medicinální jednotce, přežiju. Mohl bys mi navlhčit oči? Hrozně mě řežou.“
„Ne.“
„Ne?“
„Ne. A pokud jde o tu medicinální jednotku, uvidíme, až splníš svou část smlouvy. Docela mě baví dívat se, jak trpíš.“
Publius se zahihňal. „To je jedno. I kdybych zemřel, mám svoje klony, které Remintovo řádění určitě přežily. Přiznám se ti, že jsem si svůj starý mozek docela oblíbil, žilo se mi v něm pohodlně. Ale časy se mění a my se musíme přizpůsobit, že?“
Ruiz se podíval na obličej postříkaný krví, slepé oči, opovržlivě zkřivená ústa. „Neraduj se tak, Publie. Tvým klonům jsem zatáhl kohoutek.“
Obličej výrobce monster okamžitě zvážněl. Pak pevně sevřel rty a už nepromluvil.

NISA ŽILA V ŠEDI. Její cela byla šedá: dveře, stěny, podlaha, úzká lavice, na které seděla, palanda, kde spala. Světlo, které prosakovalo ze stropu, bylo šedé - ani jasné, ani šeré, až na ty chvíle, kdy bylo velice slabé a ona spala. Dokonce i jídlo bylo šedé a bez chuti.
Od chvíle, kdy ji ten strašný Remint hodil do cely a zamkl dveře, stále víc propadala apatii. Ztratila pojem o čase, nebo ho spíš přestala vnímat. Několikrát se probudila, aniž si vůbec uvědomila, kdy usnula. Předpokládala, že je omámená drogami. Nedokázala nijak určit, jak dlouhé byly doby, které trávila v nevědomí, a časem se o to přestala zajímat. Ponořila se do jakési útěšné netečnosti, která jí připadala lepší než neustálé přemítání, jestli byla její mysl změněna tím hrozným způsobem, o němž jí vyprávěl Ruiz.
Na Ruize a jeho neodpustitelnou zradu myslela jen zřídka, raději vzpomínala na šťastnější časy na Farau, kdy ještě byla
oblíbenou dcerou krále. V duchu se znovu toulala otcovými zahradami, dováděla se svými četnými milenci a užívala si ostatních výsad patricijského stavu: dobrého jídla, nejlepšího vína, hedvábí a šperků, služeb oddaných otroků.
Po nějakém čase jí Farao začal připadat skutečnější než její současná situace. Když spala, snila o tom, že se tam vrátila. V těch snech za ní přicházel Ruiz Aw a žebral o odpuštění. Ona předstírala, že přijímá jeho omluvy. Důmyslně skrývala svou nenávist a měla se k němu, takže jej postupně učinila zranitelným a bezmocným proti její strašné pomstě. Ale ani sny jí nepřinášely uspokojení, protože se vždycky probudila dříve, než mu mohla rozdrtit srdce tak, jak on rozdrtil její.
Nejhorší na tom bylo, že se někdy probudila s pláčem, smutná, že sen už je pryč, že ho nedokáže zadržet, že jí znovu vyklouzl - přestože ho nenáviděla a doufala, že už ho nikdy neuvidí.
Občas přemítala, jestli nezemřela a není v Pekle. Možná, že všechno to předtím bylo něco jako očistec. Selhala a jejím trestem byla věčnost v této šedi? Ruiz Aw mohl být docela dobře démonem zkázy, kterého poslali, aby ji svedl. Připadalo jí, že na podporu této teorie měla důkazů dost a dost.
Aby unikla snům, spala co nejméně. Umělé noci trávila sezením v temnotě a vzpomínáním na požehnané světlo na Farau.
Dělala to i v okamžiku, kdy dveře její cely zaskřípaly a odsunuly se. V nich stál Ruiz Aw a díval se na ni.
Oslnilo ji světlo a oči jí zvlhly slzami, takže neviděla ostře; byl jen obrys tyčící se proti jasu chodby.
„Niso?“ řekl tichým, nejistým hlasem.
Její oči se pomalu přizpůsobily světlu a ona rozeznala jeho obličej. Byl děsivě pohublý, tvář měl porostlou několikadenním strništěm a pod očima měl temné kruhy. Vypadal mnohem starší. Na sobě měl šaty vhodné leda pro otroka a rukáv kabátce měl potřísněný zaschlou krví.
V tu chvíli její srdce změklo a jí se chtělo vrhnout se k němu.
Ale v ruce držel zbraň, takže nebyl vězeň. Všechno se zdálo být nebezpečně dvojznačné. Nisa nedokázala poznat, kde má v tomto příšerném světě neuvěřitelného zla a zrady povýšené na umění hledat bezpečí. Ruiz Aw se vrátil, ale co to znamenalo? A mohla mu věřit? Bála se ho skoro tolik, jako ho milovala - její srdce stále tížilo mrazivé břemeno. Vzhlédla, ale nepromluvila.

KDYŽ JI RUIZ UVIDĚL, pocítil skoro fyzickou bolest. Byla bledá a pohublá. Své nádherné vlasy měla rozcuchané a choulila se v koutě, jako by byla nemocná. V prvním okamžiku byl její pohled kalný a prázdný, pak ale zvedla hlavu a zbystřila. Vypadalo to, jako by jí nějakým způsobem ublížili - stále byla nádherná, ale podivně jiná. Byla to jeho chyba.
„Niso,“ řekl znovu. „Už je to v pořádku. Odejdeme odsud.“ Natáhl k ní ruku.

Dívka pomalu vstala. Podívala se na jeho ruku a ve tváři se jí objevil výraz bolestivě opatrné naděje. „Kam jdeme?“ zeptala se. „Mám dovoleno se ptát?“

„Samozřejmě... pryč z Mořských věží. Doplujeme k přistávacímu ringu dole na pobřeží a odletíme ze Strašpytlu.“

Nedůvěra jí zahalila obličej jako hustý závoj. „A ostatní?“

„Oni také... Molnech a Dolmaero. Přece bychom je tady nenechali.“

Prošla kolem něj, tělo napjaté zlou předtuchou, jako by se bála, že ji najednou hodí zpět do cely a pak se vysměje jejímu zklamání. Ruiz ucítil nesnesitelný tlak v prsou a oči mu zvlhly. Jak jí to vysvětlí? Teď nebyl čas; každá minuta, kterou stráví v Yuberově pevnosti, zvětšovala nebezpečí, že Publius najde způsob, jak jim jejich únik překazit.

KDYŽ VYŠLI Z CELY, Nisa uviděla raněného muže na kovové desce, která se vznášela bez jakékoliv opory uprostřed chodby. Jeho rány už začínaly páchnout; bylo zřejmé, že nebude žít dlouho. Vedle něj stál jiný cizinec, drobný muž s uzavřeným výrazem v obličeji. Ten raněný mu něco horečně šeptal. „Kdo je to?“ zeptala se Nisa.

RUIZ SE OTOČIL a podíval se na Publia a falešného Yubera... a pochopil, že společně připravují nějaký vražedný plán.

Znovu se ho zmocnil hněv, žhavý jako plameny přiživované všemi těmi příšernostmi, které Publius napáchal jemu i ostatním. Před očima měl rudou mlhu a krev mu bušila ve spáncích, křičela po úlevě.

Stiskl prst na spoušti a Yuberova hlava se vypařila. Tělo dopadlo na Publia a pak se svezlo na podlahu.

„Ne,“ vydechl Publius slabě a pak si otřel Yuberovu krev z obličeje. „Proč jsi to udělal? Jenom jsem se ho ptal na tvé otroky... co se s nimi stalo...“

Ruiz se otočil k Nise, která zbledla ještě víc. „Na toho muže si dávej dobrý pozor. Je to ta nejproradnější osoba, s jakou ses kdy setkala. Je zlý jako had a lstivý jako dilvermoonský hermaf. Nyní je slepý, ochromený a připoutaný k plošině - a nejspíš umírá - ale ani na okamžik nezapomínej, že je smrtelně nebezpečný.“

Nisa přikývla, ale nepromluvila. S děsivou jistotou vytušil, co si asi myslí: Může být horší než ty, Ruizi Awe?

RUIZ NAŠEL CELU, kde byli uvězněni Dolmaero a Molnech, a osvobodil je. Vypotáceli se na světlo a nepřivítali Ruize o nic dychtivěji než Nisa.

Co jim kdo řekl? Ruiz potřásl hlavou. Čas ale běžel a oni museli spěchat, aby nepromeškali Tildoreamorsovy lidi, kteří je měli obléknout na cestu ve člunu obětníků.

„Pojďte,“ řekl a všichni společně vyrazili na cestu.

Epilog

TEPRVE KDYŽ BYLI na širém moři a špičky Mořských věží se ztrácely za obzorem, Ruiz Aw uvěřil, že vyvázli. Houpání starého člunu ještě nebylo tak zlé; vanula jen pobřežní bríza a vlny byly poměrné malé. Ale už brzy se to bezpochyby zhorší.

Publius ležel na improvizovaných nosítkách, střídavě blouznil a upadal do bezvědomí. Ostatní trpěli mořskou nemocí a trávili většinu času u zábradlí, kde se snažili vyprázdnit své už dávno prázdné útroby. To, že se narodili na pouštní planetě, je na cesty po moři příliš dobře nepřipravilo. Ze zápachu zvratků a příšerného puchu infekce šířícího se z Publiových ran se obracel žaludek i Ruizovi.

Většina obětníků byla v lepším stavu a Ruiz slyšel, jak kormidelník člunu křičí pokaždé, když se příliš mnoho lidí nahrnulo na jednu stranu, takže hrozilo, že se přetížené plavidlo převrhne. Přes jeho křik a zvuky zvracení se ozývalo bzučení neurobičů, s jejichž pomocí lodníci zaháněli pasažéry zpátky do mezipalubí.

Bílé hávy obětníků už nebyly tak bílé, ale jejich zápal to nijak neoslabilo: ti zdravější prozpěvovali písně velebící vznešenost sebevraždy nebo hlasitě předčítali ze svaté knihy. Přestože Ruiz neustále odmítal jejich nabídky, aby se k nim připojil, nezdálo se, že by se tím nechali nadlouho odradit.

Ruiz začínal mít pocit, že útrapy cesty nějak souvisí s ochotou, se kterou se obětníci účastnili masakru u Břitů.

O tom, co se dělo v Mořských věžích, Faraoňanům ještě nevyprávěl a Nisa s ním stále ještě jednala chladně a odtažitě. Vyčerpání Ruize otupilo a bál se, že by řekl něco nesprávného.

Nebo že by nepochopila bez ohledu na to, jak by jí to vysvětlil. Proto to neustále odkládal - nikdo na něj nenaléhal, ani Dolmaero ne.

Publius se probudil a rozhodil ruce. „Vládce všeho,“ vykřikl. „Všeho!“

Několikrát se sípavě nadechl. „Ruizi?“ Jeho hlas zněl náhle jasně. „Ruizi? Já vím něco, co ty nevíš. Chceš to vědět?“

„Proč ne?“ odpověděl Ruiz. Doufal, že Publius nezačne ječet; kazilo to jejich role pokorných obětníků na cestě končící hromadnou sebevraždou. Publius měl sklon ječet způsobem, který měl k pokoře daleko.

„Cha! Nikdy ses mě ani nezeptal na moje tajemství... a přijde čas, kdy si budeš přát, abys to udělal, kdy si to budou všichni přát, všichni. Ale svoje Velké tajemství ti nepovím; brzy ho poznáš sám a stejně tak i všichni ostatní.“ Publius se zasmál se stejnou zlomyslností jako kdysi. „Ale můžu ti říct Malé tajemství, když budeš hodný chlapeček a dáš mi medicinální klíště, nebo alespoň napít vody.“

„Ne,“ odpověděl Ruiz.

„Dobře,“ řekl Publius. „Já ti ho řeknu stejně - proč ne? Než jsi zabil mého Yubera... řekl mi zajímavou věc. Prozradil mi, že jeden z tvých otroků už byl dole u genšů.“

Ruiz cítil, jak se mu sevřel žaludek. Zachvěl se, ale přinutil se tvářit se dál lhostejné. „Jistě, císaři Publie. Který?“

Publius roztáhl napuchlé rty v příšerné parodii úsměvu. „To je na tom to nejzábavnější, Ruizi. Ty jsi totiž mého Yubera zabil dříve, než mi to stačil říct, cha, cha, cha!“

Pak znovu omdlel.

Ne, pomyslel si Ruiz. Určitě to není pravda, jen další Publiova lež, vymyšlená tak, aby ho co nejvíce zranila. Publius se prostě snaží pomstít jediným způsobem, který mu ještě zbyl. Bylo sice možné, že falešný Yubere získal od svých lidí takovou informaci, když ho Ruiz po příchodu do pevnosti zase aktivoval... ale proč by se s tím obtěžoval?

Ne, skoro určitě to byla lež.

RÁNO TŘETÍHO DNE Publius zemřel. Ruize to zamrzelo, protože doufal, že použije Publiova vlivu mezi Břity Nampu a k usnadnění odletu ze Strašpytlu.

Ale když svalil jeho těžké tělo přes zábradlí do moře, to hlavní, co cítil, byla úleva.